

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LUCY SCORE

# Story of my Life

*She's got trouble  
written all  
over her.*





**İletişim Botu:** @cevirigiller\_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

**Not:** Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

**Sevgiler.**

**Çevirigiller Ekibi**



# HAYATIMIN HİKAYESİ

HİKAYE GÖLÜ

KİTAP 1

**LUCY SKOR**

That's What She Said Publishing, Inc.





Story  
of my  
Life

Copyright © 2025 Lucy Score

Tüm hakları saklıdır

Kapak ve iç tasarım © 2025 by Sourcebooks Kapak

tasarımı Kari March ve Sourcebooks

Kapak görselleri © thana\_keng/Depositphotos, MicroOne/Adobe Stock, korkeng/Shutterstock, MD FOYSAL007/Shutterstock

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN: 979-8-88643-955-7 (e-kitap)

ISBN: 979-8-88643-956-4 (ciltsiz)

[lucyscore.net](http://lucyscore.net)

022625

## İÇİNDEKİLER

1. [Vazo şarabı ve kış tekmeleme](#)
2. [Harika kış pantolonu](#)
3. [Tesisleri boşaltın](#)
4. [Uyuyan Bougie şehri terk ediyor](#)
5. [Parlayan Şövalye Benzin İstasyonu](#)
6. [Bir kel kartala çarptın.](#)
7. [Arkadaşlar arasında küçük bir dolandırıcılık](#)
8. [Profesyonel bir katil değil](#)
9. [Piyano sehpası ayağı savunması](#)
10. [Kaptan Pouty Man Ayı Sosisli Parmakları](#) \_\_\_\_
11. [Ekmek çubukları ve suçlamalar](#)
12. [Yüze bir krep](#) \_\_\_\_
13. [Kürk şeytanı](#) \_\_\_\_
14. [Yumruklanabilir sırtışlar](#)
15. [İki kadın bir cenaze evine giriyor](#) \_\_\_\_
16. [İzinsiz patates fırlatmak yok](#) \_\_\_\_
17. [Her türlü önerme](#) \_\_\_\_
18. [Üç seksi adam ve yastık yüzlü ben](#) \_\_\_\_
19. [Tarihlenmeye hazır olun](#)
20. [İki tekerlekli tehdit](#) \_\_\_\_
21. [Benim sandalım seninkinden daha büyük.](#)
22. [Fine dining fuckaround](#) \_\_\_\_
23. [Büyük tekne hırsızlığı](#)
24. [Kazara yüzmek](#) \_\_\_\_
25. [Önce yüz ve kış](#) \_\_\_\_
26. [Kaba bir uyanış](#) \_\_\_\_
27. [Yasal olarak bağlayıcı bir seks anlaşması](#)
28. [Kaynayan şehvet bataklığı](#)
29. [Resmi Pislik Derecelendirme Ölçeği](#)
30. [Eskalasyon](#)
31. [Bir kaka sorunu](#)

32. [İyi dört harfli bir kelimedir](#)
33. [Kardeşim](#)
34. [Kavga\(lar\)](#)
35. [Rızaya dayalı olmayan göz kamaştırma](#)
36. [Fart Blaster 2000](#)
37. [Bırakın uyuyan domuzlar yalan söylesin](#)
38. [Plowy McFuck You](#)
39. [Penis takdiri](#)
40. [Bir sürü domuz var.](#)
41. [Yaşlılar neyle ilgilenir?](#)
42. [Büyük Dondurucu Kırıcı Çevirme ve Hayvanat Bahçesinden Kaçış](#)
43. [Süslü pantolon](#)
44. [Birlikte sıçıp batırabilirdik.](#)
45. [Uzun süre yuvarlanmak](#)
46. [Çekici düşürmek](#)
47. [Kardeş itirafları](#)
48. [Bernied'de Hafta Sonu](#)
49. [Balık gibi kokuyorsun.](#)
50. [Sonsuza dek mutluluk burada](#)
- [başlıyor Sonsöz](#)

[Teşekkür ve Eğlenceli Bilgiler Yazarın](#)

[Notu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan Lucy](#)

[Score](#)



*Flavia ve Meire'ye en iyi menajerler ve en büyük amigolar oldukları için. Her şey için çok minnettarım!*

## VAZO ŞARABI VE BİR KIÇ TEKMELEME

HAZEL

Pencerenin önündeki işine bağlı, üç kez espresso içmiş kadınlar heyecanla denetimlerde Bernard adında birinin ölümünü planlıyorlardı. Ya da belki de onu İK'ya şikâyet edeceklerdi. Her zamanki kahve dükkânı gürültüsünden duymak zordu.

Sağ tarafımda oturan ve alyansları birbirine uyan iki adam dolap yeri konusunda hararetli bir tartışmaya girmişlerdi. Dünyanın geri kalanında boşanmaların çoğu para, çocuk ve tek eşlilik gibi konular etrafında şekillenirdi. Manhattan'da, dolap alanının ilk beşe girdiğine bahse girmeye hazırdım.

Barista, siparişleri alıp doldururken biraz daha sıkılırsa komaya girecekmiş gibi görünüyordu.

*Koma mı?* Defter sayfasına yazdım. Komadan uyanan bir kadın kahraman iyi bir tanışma tatlısı olur muydu? Kaşlarımı çattım ve kalemimi masaya vurdum. Uzun bir koma değil tabii ki. Bacak kılları, kepek ve iğrenç ağız kokusu gibi şeylerle uğraşmak zorunda kalacaktım.

*Lanet* olsun. Elimle ağzımı kapattım ve o sabah dişlerimi fırçalamayı hatırlayıp hatırlamadığımı koklayarak anılamaya çalıştım. Fırçalamamıştım. Ayrıca bacaklarımı tıraş etmemiştim... ya da duş almamıştım... ya da saçımı taramamıştım... ya da sürmek için yeni bir deodorant almayı hatırlamamıştım.

Eski Hazel evden sadece son teslim tarihlerinde böyle görünerek ve kokarak çıkmıştı. Şimdiki Hazel ise gerçek dünyanın gölgeleri arasında hijyen karşıtı bir fare gibi neredeyse yirmi dört yedi saat koşuşturuyordu.

"Ugh. Bu neden bu kadar zor?" diye mırıldandım.

Dolap sorunu olan çift bana yan gözle baktı. "Ha.

Öyle mi dedi?" Ben de teklif ettim.

Yan bakışlar anlamlı bir şekilde kalkık kaşlara ve çatlak kadının yanındaki masayı derhal boşaltmak için sözsüz bir anlaşmaya dönüştü.

"Sorun değil. Ben bir yazarım. Toplum içinde kendi kendime konuşmam gerekiyor," diye açıkladım aceleyle, onlar kahvelerini toplayıp masaya doğru ilerlerken.

Kapıdan çıkıp bunaltıcı Ağustos neminin içine daldım.

İnledim ve ellerimi yanaklarıma bastırarak balık suratı yaptım. Kendi Genius Bar'ını işletiyormuş gibi görünen Lenny Kravitz atletli beyefendi Ben Franklin gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

Yüzümü serbest bıraktım ve insani bir gülümseme olduğumu umduğum bir ifade takındım. Ben avuç içlerimi şortuma silerken o iki cep telefonuna ve iPad'ine geri döndü. Cildim aynı anda hem yağlı hem de pul pul olmanın o iğrenç, imkânsız birleşimiydi. En son ne zaman kafamı musluğun altına sokmak yerine cilt bakım rutinimi tamamlamıştım? En son ne zaman herhangi bir şeyi tamamlamıştım?

Dün akşamki pad thai paketini kesinlikle öldürmüştüm. Bu da sayılır, değil mi?

Bir zamanlar beni üretken bir yetişkin yapan ilham ya da motivasyona dair bir ipucu bulmak için kafeyi taradım. Ama hiçbir yerde bulamadım. İç çekerek *komanın* yanı sıra *düşmandan düşmana* ve *kanoları* da karaladım. Bu sonuncusuna, REI mağazasından yeni çıkmış g i b i görünen, dinç ve emekli İrlandalı bir çift kulak misafiri olmuştu. Uyumlu yürüyüş botlarıyla dışarı çıkmadan önce matcha ve glütensiz çörek sipariş etmişlerdi.

Duvardaki saate göre paydos vakti gelmişti. Üç saattir buradaydım ve üzerinde adımın yazılı olduğu boş bir buzlu kahveden başka bir şeyim yoktu. Baristanın "Hasbeen için buzlu vanilyalı latte" diye bağırması gibi ses çıkarmasının bilinçaltımdan kaynaklandığına yüzde seksen emindim.

Yaşını başını almış insanların evlerinde sandalyeden kalkarken çıkardıkları türden bir iniltiyle ayağa kalktım. "Kişinin kendi evinin mahremiyeti" ile "başkalarının huzurunda" sesler arasındaki farkı hatırlayamadığıma göre çok uzun zamandır dairemde çürüyordum. Yazarlık aksesuarlarımı - defter, kalem, dizüstü bilgisayar ve telefon - topladım ve sıcağa doğru yola çıktım.

Bloğun sonuna varmadan önce saçlarımın iki katına çıktığını hissettim ve onları tekrar kırmak için uzanıyordum ki, 1.80 boylarında, Ralph Lauren giyen ve telefonuna bir dizi tehdit savuran bir adam tarafından omuzumdan kontrol edildim.

Zoey olsa ona finansçı der ve hakaretler yağdırırdı. Aynı zamanda elimde hâlâ hiçbir şey olmadığını öğrendiğinde beni kesinlikle öldürecek olan kadındı. Bölüm yok, taslak yok, fikir yok. Ben

Her günün bir öncekiyle aynı olduğu bir tür korkunç *Groundhog Day* senaryosunda yaşıyordum. Bill Murray'nin aksine ben henüz bir amaç bulamamıştım.

Daireme geri dönmeyi başardım ama adını bilmediğim komşum, iki Yorkie'sinin havlamaları yüzünden asansörü tutma ricamı duymamış olmalıydı. Dört kat yukarı çıkıp daireme ulaşmayı başardım ve kendimi içeri attım.

Evimin durumu kafamın durumunu yansıtıyordu. Daha açık bir ifadeyle, felaket bir çöp yığınıydı. Bir zamanların "büyüleyici" ve "tertemiz" Yukarı Doğu Yakası'ndaki iki yatak odalı ev, bir bataklık insanının çöplük bit pazarının kurdelesini kesmesine ev sahipliği yapmış gibi görünüyordu.

"Artık resmileşti. Aklını yitirip soya sosu paketlerini ve önemsiz postaları istiflemeye başlayan insanlardan biriyim," dedim kimseye.

Posta ve evraklar, görünen her düz yüzeye gelişigüzel yığınlar halinde yığılmıştı. Kitaplar ağır ceviz raflardan yere dağınık yığınlar halinde dökülüyordu. Mikroskobik mutfak, yaklaşık sekiz kat kirli tabak ve eski paket servis kaplarının altında zar zor fark edilebiliyordu. Bir zamanlar çok çekici bulduğum yoğun duvar kağıdına sahip duvarlarda çerçevelenmiş övgülerden ve çoktan gitmiş eski hayatların anılarından başka bir şey yoktu.

Geçici olarak canlandım. "Belki de kadın kahraman bir istifçidir? Ugh. Hayır. Hiç seksi değil.

Seksi değil ve hijyenik bile değil."

Eski Hazel için bu kadar kötüleşmesine asla izin vermezdi. Eski benim farklı yapacağım pek çok şey vardı. Ama o öldü ve gömüldü. RIP, ben.

"Evden çıkarken giydiğim" spor şortumu çıkarıp "kasıkta kaç delik çok fazla" şortumu giymek için yatak odasına yöneldim. İşe dönme vakti gelmişti... ya da en azından dünyanın en hüzünlü romantik komedi yazarı olduğum için kendimi azarlayarak bir süre daha geçirme vakti.

---

Kapım çalındığında homurdandım. "*Temassız teslimatın* neresini anlamadın?" Kıcımlı koltuktan kaldırırken mırıldandım. Terliğimin burnu sehpanın ayağına takıldı ve yere bir şelale dolusu açılmamış posta döküldü.

Bornozumun kravatına uzandım ama olmadığını gördüm. Bu yüzden yakalarını sütyensiz, tişörtlü göğüslerimin üzerine sardım ve kapıyı açtım.

"Bok gibi görünüyorsun."

Kırmızı takım elbiseli kıvrıcık saçlı kadın Çin yemeğimi değil, beni yargılıyordu.

Bornozumun açılmasına izin verdim ve kollarımı kavuşturdum. "Burada ne işin var Zoey? Çok meşgul ve önemliyim."

Davetsiz misafirim yanımdan geçip gitti ve yanında hafif bir pahalı parfüm bulutu getirerek iki santimlik muhteşem topuklu ayakkabılarıyla içeri girdi. Zoey Moody, moda takıntılı edebiyat ajanı ve üçüncü sınıftan beri en iyi arkadaşım, nasıl giriş yapılacağını biliyordu.

Kapıyı kapattım ve ona yaslandım. Zoey'le genellikle onun evinde ya da alkol servisi yapan yerlerde buluşurdum, bu da beni Oscar the Grouch gibi yaşamakta özgür bırakırdı.

"Ne yapmakla meşgulsün? Çürümekle mi?" diye sordu, yıkanmamış tabaklardan oluşan ve dikkatle dengelenmiş bir dağın tepesinde duran yağlı bir pizza kutusunu kaldırarak.

Kutuyu elinden kaptım ve mutfaktaki çöp tenekesine tıktırmaya çalıştım ama taşan çöp tenekesi bu yeni ilaveyi reddetti. "Ben çürümüyorum. Ben... komplo kuruyorum," diye yalan söyledim.

"Bir yıldır komplo kuruyorsun."

Vazgeçtim ve kutuyu çöpün yanına, yere attım. "Kim kitap yazmanın kolay olduğunu düşünür biliyor musun? Hiç kitap yazmamış insanlar."

"Biliyorum. Yazarlar sürekli bakıma ve sulamaya ihtiyaç duyan narin yaratıcılık çiçekleridir. Bla bla bla. Bilin bakalım ne oldu? Temsilcilerin de bir şeylere ihtiyacı vardır. Müşterilerimin lanet telefonlarına cevap vermeleri gerektiği gibi. Seninkinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Şurada." Dairemin tamamını belli belirsiz işaret ettim.

Zoey kaşlarını çatarak ve kırmızı dudaklarını büzerek beni kıştırdı. "En son ne zaman yemeğe çıktın? Ya da biraz temiz hava aldın? Ya da, ne bileyim, duş aldın?" Çilek sarısı bukleleri yaptığı kıvrımın içinde titriyordu.

Bir kolumu kaldırdım ve kokladım. Lanet olsun. Yine deodorant sipariş etmeyi unutmuşum. "Annemin ergenlik çağındaki bana kitapları bırakıp dışarı çıkmamı ve sosyal olmamı söylediği anılar canlanıyor gözümde," diye yakındım. "O ikinci ve üçüncü kocalarımla arasındaydı, eğer sayıyorsan."

"Ben senin annen değilim. Ben senin menajerin ve bazen de arkadaşınım. Ve her ikisi olarak da, sana söylemeliyim ki, resmen depresif bekâr standartlarına düşmüşsün."

"O kız kurusu standartları olmaz mıydı?"

Soya sosuyla lekelenmiş, atılmış bir çorabı havaya kaldırdı. "Erkek lisesi soyunma odasındaymış gibi yaşayan kaç evde kalmış kadın tanıyorsun?"

"Anladım. Bak. Depresif, antisosyal bir yazar tıkanıklığına girmenin eğlenceli olacağına *karar vermiş* değilim," diye hatırlattım ona.

Zoey buzdolabını açtı ve hemen sonra kararından pişman oldu. "Burada bir şeyler büyüyor."

"Sana söylemek istiyordum. Boş zamanlarımda kent çiftçiliği yapıyorum." Buzdolabını çarparak kapattım.

"Eğer kendini toparlamazsan çok daha fazla boş vaktin olacak," dedi uğursuzca.

Sıkışarak yanından geçtim ve bir kolumu küçük kasap adasındaki dolabın içine sokmak için eğildim. Birkaç saniye sürdü ve boyun kaslarım gerildi ama sonunda içeride bir şişe şarap buldum ve çıkardım.

"Şarap mı?"

"Bu dairede hiçbir şey tüketmiyorum. Stafilokok enfeksiyonuna ayıracak vaktim yok. Bana en azından bir şeyler yazdığını söyle."

"Oh evet. Bölümler kıcımdan uçup gidiyor." "Çok şanslı olmalıyız," diye mırıldandı.

"Sadede gel. Perşembe günü öğlen vakti neden buradasın Zo?"

Menajerim ve en iyi arkadaşım oturma odasının pencerelerine doğru yürüdü ve ağır perdeleri dramatik bir şekilde çekip açtı. Yandaki binanın ışıklarını işaret etti. "Pazartesi günü saat akşam yedi."

Şok olmuş gibi yaptım ve sırf eğlence olsun diye dramatik bir soluk ekledim.

Kandırıldığını fark ederek gözlerini devirdi. "Tam bir baş belasısın."

"Evet, ama ben *senin* baş belanım. Ama şunu da belirtmek isterim ki ben de otuz beş yaşıdayım. Anaç bir tavuk gibi başımda gıdaklamana ihtiyacım yok." Birbirimizi ikimizin de hatırlamak istemediği kadar uzun süredir tanıyorduk. Diş telleri ve balo elbiselerinden kitap turlarına ve çok satanlar listelerine... ve sonrasına kadar.

"Otuz altı yaşıdasın."

Gözlerimi kırptım, sonra hesaplamaya başladım.

"Doğum gününü hatırlıyor musun? Hafta sonu için Connecticut'ta bir Airbnb'de yazmayı planladığını söylemiştin, onun yerine çiçek ve pasta bırakmak için buraya girdim ve seni bir aylık eşofmanlarla, dizlerine kadar *Altın Kızlar* maratonuna batmış halde buldum, bu yüzden seni şarap ve daha fazla pasta için dışarı sürükledim?"



*Harika.* Şimdi bütün doğum günlerini unutuyordum.

"Şaraptan bahsetmişken." Buzdolabının yanındaki dolabı açtım ve içinde hiç cam eşya olmadığını gördüm. Lavabonun içindeki ve etrafındaki tabakları gönülsüzce karıştırdım. *Kasenin kenarlarında büyüyen o mavi şey de neydi?*

Kısa, bodur ve daha da önemlisi temiz bir çiçek vazosu görünce kapağını açtım ve şarabı döktüm.

Zoey, "Karanlık, kirli bir dairede üzerinde marinara lekeleri olan bir bornoz giyiyorsun ve bir vazodan vidalı şarap içiyorsun," dedi.

"İyi bir editör bunun göstermek değil, anlatmak olduğunu söylerdi." Şaraptan abartılı bir yudum aldım.

"Ben senin editörün değilim. Ben senin menajerinim ve kendini toparlamamı istiyorum."

Bu, Zoey'nin son birkaç aydır verdiği mesajın daha agresif bir versiyonuydu. Kendimden kuşkulandıma başladım. "Şimdi sorun nedir?"

"Bir toplantıdan yeni geldim."

"Bu yüzden 'benimle taşak geçme' kıyafeti giydin."

"Lütfen beni becer' elbisesinden çok farklı. Royal Press'teki editörünüz Mikayla'yla bir toplantımız vardı ve kendisi bazı endişelerini dile getirdi." Mutfak lavabosunun altına uzanıp yeni bir çöp torbası çıkardı. Şiddetli bir çırpıda açtı.

"Senin yerine benim yazar olmamın iyi bir şey olduğunu söyleyebilir miyim?"

Ayrıca, Mikayla da kim? Benim editörüm Jennifer."

Zoey yarısı boşalmış bir kap kızarmış pirinci torbaya doldurdu. "Jennifer'ı ve editör kadrosunun yarısını altı ay önce işten çıkardılar. Mikayla daha gençti ve bu yüzden daha ucuzdu."

"Hiç aşk romanı okuyor mu?"

"Ev kurgularını ve psikolojik gerilimleri tercih ediyor." "O zaman beni ve küçük kasaba romantik romanlarımı *kesinlikle* anlayacaktır."

Zoey, "Eğer gerçekten bir taslak teslim edersen anlayabilir," diye karşılık verdi.

"Affedersiniz. 'Acele etme, travmatik bir dönemden geçiyorsun' dönemine ne oldu?"

"O aşama yaklaşık altı ay önce sona erdi ve o zamandan beri ödünç zamanın var. Sözün özü, Urban Old MacDonald. Eğer bir sonraki teslim tarihini kaçıırırsan, Royal Press sözleşmeni iptal edecek."

Alay ettim ve poşetleri başka bir çöp torbasına doldurmaya başladım. "İyi denemeydi. Bunu yapamazlar."

"Yapabilirler ve yapacaklar da. Bana sözleşmenizden alıntı yaptılar, bu da hukuk ekiplerine çoktan incelettikleri anlamına geliyor. Uzatılan süreyi kaçırdınız. Yine."

"Daha yeni yeni ayaklarımın üzerinde durmaya başlıyorum. Benden öylece-" "Hazel, imzayı on iki ay önce attın," dedi Yumuşakça. "Yayıncınız lütfedip teslim tarihinizi *üç* kez erteledi. Bu sefer onlara güven verici yalanlar söyleme zahmetine bile girmedin. Sadece hiçbir şey teslim etmedin. Ve bunun yayıncılık tarafında hepimize nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

"Hayır, ama eminim bana söyleyeceksiniz."

"İşin bitmiş gibi görünüyor. Artık başaramayan, tükenmiş bir yazar daha. Eskiden nasıl kitap yazdıklarından bahseden insanlardan biri."

"Çok dramatiksin. Ne yapacaklar ki? İşime son mu verecekler? Okurlar beni yere serdikleri için onlardan nefret edecekler."

Zoey bütün bir plastik poşeti çöpe doldurdu. "Hangi okuyucular, Haze?"

"*Benim okuyucularım.*" Poşeti sertçe salladım.

"Görmezden geldiğin okurların mı? Yanıt verme zahmetine katlanmadığın okurlar mı? Hâlâ yayın yapan yazarları okumaya devam eden okurlar mı?"

Dolu çantayı onun gereksiz dramatik ellerinden kaptım ve bir düğüm attım. "Cidden, bugün Pelotonlu kışına ne tırmandı?"

Bana dik dik baktı. "Hazel, sen eskiden en çok satan romantik komedi yazarlarından biriydin."

"'Eskiden' mi? O takımın içinde çok acımasısın."

"Sonra birinin aklına girmesine izin verdin ve şimdi şu haline bak." Özellikle bana bakmasını istemiyordum.

Zoey, "Haze, eğer bunu kaçıırırsan kovulursun," dedi.

Bağırsaklarım buz kesmemiş gibi davranırken, dökülenleri temizlemek için kullandığım paket servis menülerini çantaya tıktırdım.

"Yapamazlar. Yapmazlar. Onlar için dokuz kitap yazdım. Yedisi çok sattı. Onlar için turnelere çıktım. Okurlar hâlâ daha fazla kitap isteyen e-postalar yazıyor." En azından iş e-postalarımı son kontrol ettiğimde öyle yapıyorlardı.

"Evet, yayıncınız da aynı şeyi istiyor. Sözleşmeye göre yazmakla yükümlü olduğunuz Spring Gate kitabı. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bir yayıncı için bir yazar ancak bir sonraki kitabı kadar değerlidir. Ve senin öyle bir kitabın yok." Bir çöp poşeti daha çıkardı, buzdolabını tekrar açtı ve çürümüş salata karışımlarını ve son kullanma tarihi geçmiş baharatları poşete doldururken nefesini tuttu.

Zoey'e Spring Gate'in benim için öldüğünü nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Sevdiğim, kariyerimi başlatan seriye geri dönme fikrinin midemi bulandırdığını.

Belki de kadın kahramanım, ölmüş bir akrabasının çiftlik evini temizlemesi için kahraman tarafından tutulan profesyonel bir temizlikçi olabilirdi. Serserinin başka biri olması daha az iğrenç olurdu, değil mi? Ayrıca o zaman karakter gelişimini pekiştirmek için hikayeye bütün bir evi baştan yaratabilirim. Onu sevimli bir bandanayla ve yanaklarında kir lekeleriyle çöp konteynerine bir şeyler taşıırken görebilirdim.

"Yaratıcı süreci kontrol edemem, tamam mı?" En yakın not defterine uzanarak söyledim.

*Temizlikçi. Çöplük. Kirli surat.* Bu kitap neredeyse kendi kendini yazıyordu.

Zoey buzdolabının kapısının üzerinden bana baktı. "Eğer bu doğruysa ve gerçekten de teslim tarihine yetişemeyeceksen, o zaman B planını düşünmeye başlamalısın."

"Peki B planı tam olarak ne olacak?" diye sordum.

"Özgeçmişin üzerinde çalışmaya başlamak isteyebilirsin."

Kollarımı iki yana açarak Zoey'nin delik şortumu, uyumsuz çoraplarımı ve kudurmuş tavşan terliklerimi görmesini sağladım. "Sana işe alınabilir biri gibi görünüyor muyum?"

"Biraz bile değil."

Ellerimi iki yanımda birleştirdim. "İyi o zaman. Yazacağım. Tamam mı?"

Buzdolabını kapattı. Orman yeşili gözleri beni bir bakışla sabitledi. "Aylardır güldüğünü duymadım. Artık nasıl komik olunacağını bile hatırlıyor musun?"

"Ben çok komik biriyim. Daha bugün bornozumu asansörün kapısına sıkıştırdım ve Bayan Horowitz'in gözlerinin içine soktum." Teknik olarak bir hafta önceydi çünkü çöpü en son o zaman çıkarmıştım. Ama komik olmak doğrulukla ilgili değildi. Zamanlamayla ilgiliydi.

"Bunlar önemli mi?" Zoey en üst sayfasında kahve halkası olan bir yığın yasal kâğıdı havaya kaldırdı.

Onları elinden kaptım. "Hayır," diye yalan söyledim ve onları buzdolabının üstüne koydum.

"Ben de ofisimin etrafında mırıltılar duyuyorum," diyerek konuyu değiştirdi.

"Belki de perilidir?"

İçine biraz doğaüstü öğeler katılmış bir küçük kasaba romantik komedisine ne dersiniz? Belki kahraman hayalet görüyordur? Ya da belki kahraman ev temizleyicisi bir zombi keşfeder? Bir dakika. Bu paranormal değildi.

"Güncellik konusunda endişeliler." Bu beni aklımdan çıkardı. Kuru bir nefes almış gibi yaptım. "Bu kelimeden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Evet, bunu mantran haline getirmeye başlasan iyi olur çünkü seni bırakmamı istemelerini istemiyorum."

"Beni bırakmak mı istiyorsun? Zoey! Yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Zack Black ikimizi de ortaokul dansına davet ettikten sonra mı? Vancouver'daki mide gribinden sonra? Brüksel uçağımızı kaçırdıktan ve Amsterdamlı bir punk grubunun tur otobüsüne otostop çektikten sonra bizim hakkımızda bir şarkı yazmalarından sonra mı?"

Elini havaya kaldırdı. "Seni bırakmak istemiyorum! Menajerin olmak ve seninle çok para kazanmak istiyorum ama şu anda bunu hiç de kolay yapmıyorsun!"

"Biliyorum," dedim acıyarak.

"Bak, Haze. Gıcıklık olsun diye söylemiyorum ama satışların bebek yazarlığından bu yana en düşük seviyede. Okurlar uzun zamandır yüzünü görmedi. Bir yılı aşkın süredir bülten göndermiyorsun. Sosyal medyadaki son etkinliğiniz hesabınızın hacklenmesi ve Sahte Hazel'in takipçilerinize 'lüks bir böbrek nakli için maddi yardım' mesajı atmaya başlaması oldu."

"Tüm müşterilerinize karşı bu kadar kaba mısınız?"

"Nazikçe el tutmaya cevap vermiyorsunuz. Sert gerçeklere cevap veriyorsun.

Ya da en azından eskiden öyleydiniz."

"Aman Tanrım. Çok dramatiksin. Tamam. Tamam. Tamam. O şeyi yapacağım."

Zoey dolu çöp torbasını diğer dolu çöp torbasının üstüne, dolu çöp kutusunun üstüne yığıldı. "Ne şeyi?"

Şarap vazomu salladım. "Hayır dediğim imza işi."

Parlak kırmızı tırnaklarını kasap taşına geçirdi ve beni inceledi. "Bu bir başlangıç ama sana şimdiden söyleyeyim, yeterli değil."

Şık evrak çantasına uzandı ve iki büyük klasör çıkardı, onları neredeyse temizlenmiş tezgahın üzerine bir *gümbürtüyle* bıraktı. "Bunları oku."

İçimi çektim. "Eğer kış tekmeleme işi bittiyse, bir vazo şarap ister misin?"

"Pedro Pascal ortaya çıkıp bana kaşıkla yedirmeyi teklif etse bile bu dairede hiçbir şey yemem."

## HARIKA KIÇ PANTOLONU

HAZEL

PENS?"

"Kontrol et," dedi Zoey, Hoight Hotel'in B Balo Salonu'na doğru hızlı adımlarla yürürken tekerlekli bavulunu okşayarak. Kendin yap saç modeli denemem ikimizin de geç kalmasına neden olmuştu. Geç kalmaktan nefret ederdim, özellikle de zaten gergin olduğumda. Bu benim ilk çok yazarlı etkinliğimdi ve sindirim sistemimin isyan edeceğinden endişeleniyordum.

Ev yapımı tişörtler giymiş, çeşitli kitap erkek arkadaşlarına aşklarını itiraf eden heyecanlı bir grup kordonlu kadından kaçtık. Biz yanlarından geçerken hiçbiri kafasını kaldırıp bakmadı.

"Bir dakika. Kalemler mi yoksa benim *özel kalemlerim* mi?" diye sordum.

"Bir kere. *Bir keresinde* elimde bir paket Sharpie ile gelmiştim ve sen bunu unutmama asla izin vermedin."

"Soruma cevap vermedin."

Zoey, "Evet. Senin özel kalemlerini getirdim, seni yazı gereçleri züppesi," diye beni temin etti.

"Uh... tamam. Kaç katılımcı bekleniyor?" İmzayla ilgili bilgi almak için beynimi zorlayarak sordum.

"Altı yüz."

Gıcırdayarak durdum, acil durum atkuyruğum sallanıyordu. "Altı yüz mü? Yani beş yüzün yüz fazlası mı?" Bir keresinde iki yüz elli okuyucu için imza atmıştım ama bu Spring Gate'in dördüncü baskısıydı ve kariyerimin zirvesi olmuştu... ve kendime olan güvenimin. Hayatınızın en güzel yıllarının ortasındayken evrenin size bunu söylememesi çok yazıktı.

Zoey kolumdan tuttu ve beni ileri doğru sürükledi. "Şu matematik becerilerine bak. Hesap yaparken çok seksi oluyorsun. Sakin ol. Hepsi seni görmek için burada değil. Burası gerçekten kitap yayınlayan genç, ilgili yazarlarla dolu."

"Oh, güzel. Bakıyorum da bugün yine o kaba pantolonunu giymişsin."

"Aslında onlar benim harika kış pantolonlarım." Arkasını döndü ve poposunu işaret etti.

Haksız değildi.

"Harika kış pantolonların seni kaba yapıyor," diye bilgilendirdim onu.

"Kitaplarımız var, değil mi?"

"Yayıncı bu sabah teslim etti." "Kaç tane?"

Yarım saniye kadar tereddüt etti. Birbirimizi bizim kadar iyi tanıyınca yarım saniye yetiyordu. Önüne atladım ve o da bana doğru koştu. "Kaç tane Zoey?"

"Elli."

Kaşlarımın havalandığını hissedebiliyordum. Kahretsin. Kaşlarım. Cımbızla almalıydım ama artık çok geçti. "Elli derken beş sıfır mı?"

Zoey başını iki yana salladı ve bukleleri sinirli bir şekilde zıpladı. "Çıldıracağını biliyordum."

"Çıldırmiyorum," diye ısrar ettim tiz bir Muppet panik sesiyle.

Etrafımdan dolandı ve yürümeye devam etti. Ona ayak uydurmak için koşmaya başladım ve kendimi on adımda soluk soluğa buldum. Lanet olsun. En son ne zaman spor salonuna gitmişim?

"Davetiye'nin son dakika olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" dedi omzunun üzerinden.

"Evet ama burada altı yüz kişi var! Ya ilk bir saat içinde tüm biletler tükenirse?"

"O zaman vücut parçalarını ve küçük çocukları imzalayabilirsiniz." Üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR yazan bir kapıyı açmak için koca kışını kullandı.

"Okuyucuları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." Yayıncının benim için sadece elli kopya bulabilmesinin ne anlama geldiğini de düşünmek istemiyordum.

Zoey bana kötü kötü baktı.

"İyi o zaman. Okuyucuları zaten hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"İşte ruh bu."

İmza günü C Balo Salonu'ndaydı, altın rengi fleur-de-lis halısı ve hareketli panel duvarları olan standart bir otel balo salonu. Yazar masaları odanın çevresini çevreliyor ve ortada iki düz çizgi halinde uzanıyordu.

Zoey'yi takip ederken alanı tarayarak, "Vay canına, burası çok büyük," dedim.

Masalarına son rötuşları yapan yazarların ve asistanların oluşturduğu kalabalığın arasından geçtik. Herkes son derece şık giyinmiş görünüyordu; bu da kot pantolonum, spor ayakkabılarım ve bol kazağımla kendimi sabah aynada gördüğümünden daha da rüküş hissetmeme neden oldu. Duvarlarda balonlar ve flamalar ve rulo afişler ile şeker renkli ifadeler vardı.

BÜYÜLEYİCİ ALFA KAHRAMANLAR VE YÜZÜNÜ ERİTEN BUHAR.

"Ne zaman herkes pazarlama konusunda bu kadar iyi oldu?" Yüksek sesle merak ettim. "Burada bağımsız yazarların iyi bir karışımı var. Bu konuda çok iyiler.

markalaşma. Gerisi için sosyal medyaya teşekkür edebilirsiniz. Scroll Life kitapların satılma biçiminde devrim yarattı," dedi Zoey, standlarının önünden geçerken kitapçılardan birine el sallayarak.

"Scroll Life da neyin nesi?"

İçini çekti. "Bazen seninle ne yapacağımı bilemiyorum."

Kendimi uzun bir kış uykusundan sonra gözlerimi yeni açan Rip Van Winkle gibi hissediyordum. Balo salonunu tanıdık yüzler için taradım ama hiçbirini göremedim. Herkes çok genç görünüyordu. Çok enerjik. Buradaki tek yorgun, huysuz OG yazarı ben miydim?

"Bu gömleksiz adamlar da neyin nesi?" Bir değil iki tane altılı erkekle dolu bir standın önünden geçerken sordum.

"Kapak modelleri," diye açıkladı Zoey, bavulunu harika Elvira saçları olan karanlık, gotik bir aşk romanı yazarı ile sincap gibi giyinmiş genç bir romantik komedi yazarının arasına sıkışmış bir masanın önünde durdururken. Sincap el salladı. Ben de el salladım.

"Vay canına. Bunca yıldır bunu kaçırdığıma inanamıyorum." "Jim'i suçlayabileceğimiz bir şey daha," dedi, sincabı bavulu boş masamızın önüne bıraktı.

Dondum kaldım, ciğerlerimdeki hava kilitlendi.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Unutmuşum.

İsmi Verilmeyecek Olan."

Ağzım kuruyup boğazım düğümlenirken bile başımı salladım. Birinin isminin sesine alerjiniz olabilir mi? "Sorun değil. Hadi işe koyulalım." Hissetmediğim enerji ve hevesi varmış gibi davranırdım.

Dakikalar içinde kitap ve eşya sergisini ayarlamış, kalem tedarikini düzenlemiş, daha genç, daha az bıkkın bir halimin roll-up afişini açmış, kahvemizi ve Yabani Vişneli Pepsi'mizi yudumlamıştık.

Hoparlörden "Kapıların açılmasına beş dakika kaldı," diye bedensiz bir ses duyuldu.



Panik anlıktı. "Oh, Tanrım. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Her zaman bu olayların insan izdihamı gibi olduğunu söylerdi," dedim masayı iki elimle kavrayarak.

"Evet, ayrıca aşk romanlarının 'en aşağılıklara hitap eden ucuz müstehcenlik' olduğunu da söylerdi. Kahretsin," diye bağırdı Zoey ve ambalaj bıçağını yere düşürdü. Orta parmağındaki derin olmayan kesikten kan akarken sol elini bileğinden kavradı.

"Ajanlar tarihindeki en kazaya eğilimli ajan sensin," diye yakındım. Çantamı karıştırdım ve Zoey'nin kanamaya başladığı zamanlar için her zaman yanımda taşıdığım küçük ilk yardım çantasını çıkardım.

Kesiğin üzerine alkollü bir ped sürerken, "Ah," diye sızlandı.

Onu sararken sevgiyle, "Bebek gibi davranma," dedim. "En azından ilk kan dökülmesini okuyucu sırasına girmeden atlattık. Beaver Creek'te ön sipariş kutusunun her tarafını kana buladığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Bu anıyı görmezden gelmeyi tercih ediyorum ve size öyle hissetmeseniz de Hazel Hart olduğunuzu hatırlatmak istiyorum. Okurlar tarafından çok sevilen dokuz kitap yazdınız-"

"Bu iyimserlik." Son üç kitabım en çok satanlar listelerinde pek de yer almamıştı.

"Kapa çeneni. Benim gördüğümü görmüyorsun." İçimi çektim. "Ne görüyorsun?"

"Kendi hikâyesinin kahramanını görüyorum. Elbette, şu anda dibe vurmuş durumdasın. Ama bu sadece kendini cesaretle yukarı çekmekten bir bölüm uzakta olduğun anlamına geliyor. Bunu yapabilirsin Haze. Geri dönüş için hazırsın." Cesur, şansı yaver gitmeyen kadın kahramanları severim. Ama ben kendimi

Bir.

Homurdandım. "Evet. Doğru. Her neyse."

Çok uzun zaman önce Zoey'ye moral konuşması yapan ben değildim. Ailesiyle kavga ettikten, elektrik faturasını unuttuktan ve dağınık ayrılıklardan sonra. Şimdi işler tersine dönmüştü ve hâlâ işleyen bir yetişkin olduğumun sürekli onaylanmasına ihtiyaç duyan tek kişi bendim.

"Tam olarak istediğim ruh hali değil ama idare eder. Şimdi otur da elli kitap ve düzinelerce çocuğun alnını imzalarken patellar tendonlarına zarar vermemen için seni bantlayayım," dedi parlak bir sesle.

"Anatomik bilgi eksikliğiniz beni endişelendiriyor."

"İyi ki menajerim, el doktoru değil." Mavi banttan bir şerit koparmak için dişlerini kullandı.

"Bir randevuda ya da yarışma programında aklınıza gelirse diye söylüyorum, diz kapağınız diz kemiğinizdir."

"Bildiğim iyi oldu." Sağ bileğimi sarma işini verimli bir şekilde bitirdi.

Hoparlör tekrar açıldı. "Pekâlâ, bayanlar ve baylar. Kemerlerinizi bağlayın. Kapılar üç, iki, bir içinde açılacak!"

Her zamanki ibuprofen tabletlerimi patlattım, omuzlarımı yuvarladım ve bağırsaklarımda sinirler uçuşurken nemli avuçlarımı kotuma sildim.

Zoey ayağa kalktı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, "Kaosa hazır ol," dedi.

---

"TEKRAR TIC-TAC-TOE OYNAMAK İSTER MİSİN?" Zoey teklif etti.

"Gözlüklerimi temizlemekle çok meşgulüm," diye homurdandım kazağımın camlarını agresif bir şekilde silerken.

İzdiham olmamıştı. Protein bar zulasına da gerek yoktu. Aslında, sabah seansı erken bittikten sonra öğle yemeği için ayrılan saatten daha fazla zamanım vardı. On üç kitap imzalamıştım. Bunlardan üçü, kitapsızlığımı acıyıp kendilerini tanıtmak için yanıma gelen üç genç ve iyi kalpli okura gitmişti.

Sincabın pençesini sıkamak için fırsat kollayan bir düzine okuru vardı. Diğer taraftaki gotik yazarın uzun kuyruğunu kontrol etmek için kadife ipleri vardı.

Aynı anda hem açıkta hem de görünmez hissediyordum.

Zoey, "Gözlüklerini biraz daha sert temizlersen, camlarını ovalayacaksın," dedi.

"Devam et ve söyle. Dilinde bir delik açtığını biliyorum."

"Her şeyden önce, bu iğrenç bir şey ve bana pijama partisinde pizza peyniri yerken tat alma tomurcuklarımı yaktığım zamanı hatırlatıyor."

"Sana önce soğumasını beklemen söylemiştim," diye hatırlattım.

"İkincisi, 'Ben sana söylemiştim' diyerek bir müşteriyi düştüğü yerden kaldıracak değilim."

Gözlüklerimi masanın üzerine bıraktım. "O kadar uzun zaman olmadı. Bir yıl içinde *New York Times*'ın en çok satan kitabından bu hale nasıl gelebildim? Cece McCombie her on sekiz ayda bir kitap çıkarıyor ve okurlar hâlâ onun için geliyor."

Zoey kişisel alanıma doğru eğildi. Alnına sert bir el vurarak onu geri ittim. "Ne yapıyorsun?"

"Gerçeği mi yoksa yatıştırmayı mı istediğini anlamaya çalışıyorum." İnledim. "Peki. Bırak ben alayım."

"Öncelikle, bir yıl olmadı. Bir kitap yayınlayalı *iki yıl* oldu."

Alay ettim. "Bu doğru olamaz."

"Evrakları bir yıl önce imzaladın. Ama ondan önce bir yıl boyunca mahkemede mücadele ettiniz."

Gözlerimi kırdım. Gerçekten de hayatımın iki yılını "yanlış yere mi koymuştum"?

"Cece McCombie'nin internette gerçek bir varlığı var. Her ay bir bülten gönderiyor. Okurlarıyla her gün sosyal medya üzerinden konuşuyor. Yayınlar arasında yaptığı etkinlikler konusunda züppe değil."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Wisconsin'deki o küçük bağımsız kitapçı senin serini o kadar sevdi ki, onun için bir kitap kulübü hafta sonu düzenledi ve sen sana sekiz ay önceden haber vermelerine rağmen onlarla bir Zoom görüşmesine evet demeyi reddettin."

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Öfkeyle söyledim. Kitapçılar ve kütüphaneler büyürken benim güvenli alanım olmuştu. Bu desteğe karşılık vermeyi seviyordum. En azından benim *vardı*.

"Jim bana kesinlikle olmaz dediğinizi ve daha azıyla hiçbir etkinliğe katılmayı düşünmediğinizi söyledi..." Gerçek ikimize de çarptığında Zoey'nin sözleri kesildi.

"Jim sana söyledi," diye tekrarladım, adını söylerken boğulmadığım için kendimi kutluyordum.

"Kahretsin. Üzgünüm, Haze. Bilmem gerekirdi-"

"Hayır. Sorun değil. Bilmeliydim," diye karşı çıktım, tüm o dağınık duyguları kutuya geri tıkmaya çalışarak. Tekil duygularla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Ama bu duygular Noel ışıkları gibi birbirine dolandığında ne yapacağımı bilemiyordum.

Konu kariyeri suçlama oyununa geldiğinde parmağımı birkaç yöne çevirebilirdim ama içten içe bunun eninde sonunda benim hatam olduğunu biliyordum.

Zoey sonunda, "Onun da bir film anlaşması var," dedi. "Kiminle?"

"McCombie."

"Ne?"

Birkaç çift göz üzerimize dikildi.

"*Harika bir imza!*" Sanki her zaman tam bir cümle olmasını istemişim gibi sahte bir sevinçle bağırdım. Herkes kendi işine dönene kadar Zoey ve ben çılgınca gülümsedik.

"Bir film anlaşması mı? Yeşil ışık yakıldı ve oyuncu seçildi mi yoksa sadece opsiyon mu var?" Tısladım. "Şu sevdiğin polis dizisindeki seksi adam başrolde."

"Bunu onun için seviyorum," diye dişlerimin arasından yalan söyledim. "Evet, bunu söyleyebilirim," dedi Zoey.

Gerçekten de gezegendeki en iyi insanlardan biri olan gişe rekortmeni yazarla olan rekabetim tek taraflıydı ve bir zamanlar her kitabımı daha iyi hale getirmek için beni motive etmişti. Şimdi ise masanın altına girip balo salonunun halısıyla bütünleşmek istiyordum.

"Aman Tanrım! Hâlâ burada olduğun için çok mutluyum!" Orta yaşlı bir kadın ve -aynı bukleleri ve sevimli alt ısırıkları paylaştıklarına bakılırsa- genç kızı yanakları kızarmış, gülümsemeleri ıslıl ıslıl, koşarak masaya geldiler. Elllerinde, daha deneyimli katılımcıların sahip olduğunu fark ettiğim tekerlekli sandıklardan biri vardı. İçi yeni kitaplarla doluydu.

"Maryanne Norton'ın sırasındaydık, sonra Reva McDowell'ın süper muhteşem kapak modeliyle fotoğraf çektirmem gerekti ve annem sizi kaçıracağından endişelendi," diye duyurdu kızı.

"Ben senin en büyük hayranınım. Elbette, eminim bunu her zaman duyuyorsunuzdur," dedi anne, masaya başka yazarların bir düzine kitabını boşaltırken.

"Şaşıracaksın," dedim yüzümde garip bir gülümseme ifadesiyle.

"Aha! İşte buradalar." Muzaffer bir edayla, bendenizin yazdığı, iyi yıpranmış iki kitapçığı ortaya çıkardı. "Spring Gate kitaplarınız bana bir yıl boyunca bakıcılık yapmamı ve annemin ölümünü sağladı. Annem bakımevindeyken tüm seriyi birlikte okuduk. Buharlı kısımları bile. Bu tam da ikimizin de ihtiyaç duyduğu türden bir kaçıştı ve anne-kız olarak yaptığımız en anlamlı konuşmalardan bazılarına yol açtı."

"Bu... harika. Teşekkür ederim," Ben başardım. Rahatlama. Minnettarlık.

Empati. Umut. Hepsi boğazımda bir güreş müsabakasındaydı.

"Benim için çok önemliydi," dedi.

"Annem romantizmle ilgilendiğimi öğrenince bana tüm kitaplarınızı okuttu," dedi kızı, burnundaki çivi gözlüğünün altından göz kırparak

Gözlükler. "Yalan söylemeyeceğim, her hafta sonu kıvrıldığı kitaplarda bu kadar çok penis olduğunu öğrenince biraz şaşırdım."

"Şey, ben de penis yazmayı severim," dedim beceriksizce. Havadan sudan konuşmalarım üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Zoey bana dirsek attı ve zarif bir şekilde araya girdi. "Ben Zoey, Hazel'in menajeriyim.

İkinizle tanıştığıma çok memnun oldum. Bu kitapların kişiselleştirilmesini ister misiniz?"

Annesi gülümsedi. "Bu harika olur! Andrea'ya gönderebilir misiniz?"

Kızın çenesi düştü. "Anne. Onlar senin kitapların."

"Ama böyle gezileri mümkün kılan onlar. Bunu seninle paylaşabildiğim için çok mutluyum."

Ben kalemimin kapağını açarken annem elini kitapların üzerine koydu. "Onları Andrea ve Jenny için imzalayabilir misin?" diye sordu. "O zaman bizim kitaplarımız olurlar."

"Elbette," dedim.

Anne ve kızı imzalarken beni izlemek için masaya doluştular. "Peki bir sonraki kitabınız ne zaman çıkacak?"

Andrea sordu.

"Bir süredir sessizsin. Büyük bir şey üzerinde çalışıyor olmalısın," diye ekledi Jenny, sersemlemiş görünüyordu. "Başka bir Spring Gate kitabı mı olacak? Yoksa tamamen farklı bir şey mi yazıyorsun?"

"Peki şehirde yaşarken nasıl küçük kasaba romantizmi yazıyorsun?" Andrea sordu.

"Şey... Araştırma yapıyorum."

"Spring Gate gerçek bir kasabaya mı dayanıyor?" Jenny merak etti. "Çünkü eğer öyleyse, Andrea gelecek yıl üniversiteye gitmeden önce kesinlikle oraya bir yolculuk yapacağız."

Zoey, "Hadi ikinizin Hazel'la bir fotoğrafını çekelim," diye duyurdu. "Harika bir fikir," dedim umutsuzca.

## BINAYI BOŞALTIN

HAZEL

ZOEY'İN TELEFONU SÜREKLİ ÇALDI, ama onu bulamadığı için -yine- toparlanmaya odaklandık. İmza günü resmen sona ermişti ama hâlâ üç ya da dört yazar ve uzun kuyruklar oluşturan hevesli okurlar vardı.

"Kendimi hiç bugün hissettiğim kadar eski bir yazar gibi hissetmemiştim." Zoey hızlıca başını salladı. "Güzel."

"İyi mi?"

Yüzündeki bir kıvrımı üfledi. "Evet, çünkü seni tanıyorum, Hazel Lanet Hart. Seni üçüncü sınıftan beri tanıyorum. Her zaman 'bunu yapamazsın' dememe ramak kala 'biramı tut' eğitim montajı yapıyorsun."

Gülümsemem acınacak haldeydi ama yine de oradaydı. "Çok tuhaf birisin."

"Beni bu yüzden seviyorsun. Şimdi beni dikkatle dinle. Tüm o güzel okurları Jenny'lere ve Andreas'lara dönüştürmek için tek gereken iyi bir kitap. Sen anlatacak harika hikâyeleri olan müthiş bir yazarsın. Ve kim bilir, belki de kendi sonsuza dek mutlu sonunu bulursun."

Dişlerimin arasından bir nefes verdim. Mesele de buydu. HEA şansımı yakalamıştım ve bu şansım yüzümde patlamıştı. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da aşkta sınırsız şans verilmediğiydi. Bu yüzden ona "tek" diyorlardı.

Zoey bavulun ön cebini açtı ve zar zor kullandığım kalem koleksiyonumu içine soktu. "Aha! İşte buradasın, seni sinsi küçük elektronik pislik," dedi telefonunu cebinden çıkarırken.

Başımı salladım. "Sen yürüyen bir felaketsin."

"Ama ben *senin* yürüyen felaketinim. Şimdi gidip bir içki alalım." "Birkaç taneye ne dersin?" Ben de karşı çıktım.

"Daha da iyi."

Kapıya doğru yöneldik, uzun kuyruklardan birini yarıp geçerken kendimizi affettirdik. Yukarı baktım ve yazarın yüzündeki panik ifadesini yakaladım.

çok sayıdaki cesedi tararken güzel bir yüzle karşılaştı.

Zoey'nin telefonu tekrar çaldı. "Patronum arıyor. Bunu almam gerek."

"Çantayı bana ver yoksa dolaşip bir yere bırakacaksın," dedim, çantayı ondan alarak.

"Bir kez. Tamam, iyi, dört kez."

Onu kovaladım.

"Lawrence, cumartesi günü bu onuru neye borçluyum?" Zoey kapıya doğru yürürken telefona konuştu.

Tekrar durdum ve yazara baktım. Hâlâ sırada elli kişi vardı ve bitkin görünüyordu. Aradığım şeyi bulana kadar çantayı karıştırmadan önce neredeyse tam bir dakika boyunca düşündüm. Masaya doğru ilerledim, bunalmış bir sıra görevlisi avuçlarını havaya kaldırdı. "Üzgünüm ama sıranızı diğer pek çok okuyucuyla birlikte beklemeniz gerekecek."

"Ben bir yazarım ve elimde bir şey var" - tabelaya baktım

-Stormi Garza.

"Çabuk ol. Menopozum beni bir sıcak basmasıyla alaşağı etmezse zaten mutlu saatler boyunca burada olacağız," dedi ve ön kolunu kashının üzerinde gezdirdi.

"Al sana küçük bir şey." Kadına bir protein bar ve bir spor içeceği uzattım.

"Sen lanet olası bir meleksin," diye fısıldadı, sonra da bar paketini umutsuz bir şiddetle yırtarak açtı.

Sıranın önündeki okuyuculardan özür diledim ve masanın arkasına geçtim.

"Merhaba. Ben Hazel," dedim Stormi'ye. "Bir rehidrasyon molasına ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Bir şişe daha sporcu içeceği uzattım ve önündeki masaya koydum.

Stormi ağlayacakmış gibi şişeye baktı. Güzeldi, kıvrımlıydı ve dalgalı siyah saçlarıyla çok gençti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"İç bakalım," diye emrettim. "Harika gidiyorsun. Neredeyse bitirdiniz ve herkes sizi gördüğü için çok mutlu."

"Gülümsemekten yüzüm ağrıyor ve sanırım elim kopacak," diye itiraf etti.

"Bunun için de bir şeyim var," dedim, küçük fermuarlı soğutucuyu logosuyla süslenmiş güzel mor masa örtüsünün üzerine kaydırarak.

"Alkol mü? Lütfen bana alkol olduğunu söyle," diye yalvardı Stormi.

"Daha da iyi," diye söz verdim. "İmza sonrası için bir buz eldiveni. İmza atan elinizi içine sokuyorsunuz ve iltihaplanmaya yardımcı oluyor. Ayrıca sen tutarken içeceğini de soğuk tutacak."

"Sen benim kahramanımsın," dedi.

Beceriksizce el salladım ve masanın arkasından bavulu taşıyarak çıktım.

Bu, meşalenin sembolik olarak el değiştirmesi gibiydi. Gıcırdayan yaşlı atlet, kaptanlık pazubandını daha genç, daha taze kaslara sahip birine devreliyordu. Yardım ettiğim için mutluydum. Ama içimde zar zor tanıdığım bir parça vardı. Zarıfçe pes etmeye hazır hissetmeyen bir yanımdı.

Zoey'i atriymda buldum, cam parmaklığa yaslanmış, aşağıdaki lobideki fıskiye bakıyordu, telefonu hâlâ elindeydi.

"Bir içkiye ihtiyacım var. Ya senin?" Dedim.

"Evet," dedi, sesi alışılmadık bir şekilde kısık.

"Ne oldu? Buraya bir güvercin mi girdi?" Zoey'nin kuş korkusu benim için sonsuz bir eğlence kaynağıydı.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı, yeşil gözleri sulanmıştı. "Hayır. Sadece kovuldum."

---

Zoey üzgün bir ifadeyle içkisine bakarken, "ANLAŞILAN BUGÜN Earl Wiggins'a bakıcılık yapmaya gönüllü olduğum gündü," dedi. Barmenden en çok alkol içeren içkiyi istemişti ve barmen de ona bir fıçı Long Island buzlu çayı getirmişti.

"Canlı röportajlar sırasında her zaman ayağını ağzına sokan, belli belirsiz kadın düşmanı korku yazarı mı?" Votka sodamı limon dilimi ile karıştırarak sordum.

"İşte o. Ajansın en büyük müşterilerinden biri. *New Yorker*'la bir röportajı vardı ama menajeri Almanya'da bir kitap fuarında. Gelecek hafta sonu olduğunu sanıyordum. Takvimime yanlış yazmışım."

"Oh, Zo." Kadının takvim konusundaki başarısızlıkları dillere destandı.

"Bu yüzden görüşmeye tek başına gitti ve aptalca bir şey söyledi," diye devam etti.



"Başka bir yazarın yaptığı bir şey yüzünden seni kovamazlar," dedim kızgınlıkla.

Zoey kollarını barın üzerinde kavuşturdu ve çenesini onlara dayadı. "Kovabilirler ve kovdular da. Lawrence bunun bardağı taşıran son damla olduğunu söyledi."

Ona doğru uzandım ve buklelerini sevgiyle karıştırdım. "Ne yapacaksın?"

"İçeceğim. Hem de çok," dedi bara doğru.

"İhtiyacın olduğu anda sana destek olmama izin ver." Barmene bir tur daha içmesini işaret ettim.

"O kadar çok çalışıyorum ama sürekli çuvallıyorum. Gezegendeki diğer tüm yetişkinler bir takvim uygulaması kullanabilir. Ben kullanamıyorum. Şimdi ajans hasar kontrolü yapıyor ve- aman Tanrım! Rekabet yasağım var," diye feryat etti. "Ağır ihmalimi görmezden gelseler bile müşterilerimden hiçbirini yanımda götüremem."

*Vay canına.*

Boşanma sırasında iş yerinden biraz tepki aldığını biliyordum. Ama ben kendi uzun acıma partime dalmıştım ve başkalarını pek düşünmemiştim. Benim için çabalayan ve beni zorlayan tek kişi Zoey'di. Şimdi işini kaybetmişti çünkü ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu.

Onun elini tuttum. "Bunun şu anda bir şey ifade etmediğini biliyorum ama ben varım. Ve uzun zamandır bir kitap yazmamış olmam, meraya ya da yaşlı atlara ne yapıyorlarsa ona gönderilmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor."

"Tutkal fabrikası."

"İğrenç. Mücadele etmeden tutkal fabrikasına gitmeyeceğim. Sen de gitmiyorsun. Bunu birlikte atlatacağız. Sonra da başarımızı onların aptal, kendini beğenmiş yüzlerine vuracağız."

Zoey bana hiç de inandırıcı olmayan sulu bir gülümseme verdi. Bana inanmamıştı. Onu suçlayamazdım. Ben de kendime inandığımdan emin değildim.

"Teşekkürler Haze. Sana minnettarım," dedi ve ağzıyla pipetini bulup bardağın içindeki buz tıkırdayana kadar höpürdeterek içti.

Binamın asansörünün duvarına <sup>tosladım</sup>. Beni ayağa kalkma isteğinden yoksun bırakan şey sistemimde dolaşan dört votka soda değildi. Gerçektir.

Cumartesi günü saat ancak akşam 6'ydı ve ben önümüzdeki yirmi saat için yatağa girmeye hazırdım. Kollarım ve bacaklarım ağırlaşmış, kafam bulanıklaşmıştı. Hayat neden bu kadar zor olmak, bu kadar çok enerji gerektirmek zorundaydı?

Kariyerimdeki muhteşem yenilgiden ve Zoey'nin patlamasından duyduğum suçluluk duygusundan uzaklaşmak için telefonumu çıkarıp katımın düğmesine bastım.

İhtiyacınız olduğunda orta yaşlı adamların yavru köpekler tarafından şaşırtıldığı videolar neredeydi?

Cevapsız çağrılar ve mesajların kırmızı bildirimleri dikkatimi çekti ve ördek dudaklı bir ahududu gibi iç çektim. Günüm daha da kötüleşecek gibi değildi.

En son gelen mesajı oynat tuşuna bastım.

"Bayan Hart, ben Rachel Larson, Brown ve Hardwick'in avukatıyım. Boşanma anlaşmanızın şartlarını görüşmek için arıyorum. Özellikle de müvekkilimin dairesini boşaltma anlaşmanızı. Kayıtlarıma göre size geçen ay tebligat yapılmış. Sizinle konuşmam gerekiyor."

Avukat Rachel Larson'ın son derece düzgün sesi, cümlesinin geri kalanına dayanabileceğimden emin olmadığım için mesajı duraklattığımda aniden kesildi.

Asansörün kapıları benim katıma doğru açıldı ve ben bir sis içinde bir zamanların gösterişli, şimdiyse çoğunlukla eskimiş koridoruna adım attım. İmzalamam gereken bir tür paketi kabul ettiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Ama *Cougar Town*'ı izlerken bir şişe şarap içmiştim.

İki kapı aşağıdan müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. İsimlerini hatırlayamıyordum ama ellili yaşlarında bir çiftti ve her ay bir akşam yemeği partisi düzenliyorlardı. Konuklarının kattaki diğer komşular olduğunu fark edene kadar burada üç yıl yaşamıştım. Biz hiç davet edilmemiştik.

Jim bunun nedeninin, damaklarına yumruk atsa yılanmış bir cabernet'i tanımayacak avam spor taraftarları olmaları olduğunu söyledi.

Bizi davet edilmeyenler listesinde tutan şeyin bu tür duygular olduğunu tahmin etmiştim.

Anahtarlarımı çantamdan çıkardıktan sonra dairemin kapısını omuzlayıp açtım ve aceleyle içeri girdim. Eşyalarımı oturma odasının zeminine bıraktım ve sehpanın üzerindeki evrakları hızlı ve dağınık bir şekilde aradım. I

üzerinde Brown and Hardwick logosu olan zarfı buldu ve yırtarak açtı.

"Kahretsin." Kalın yasal belgenin en üst sayfasına göz attım. "Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin."

Çatışmadan kaçınmanın nihai eylemi olarak, boşanma kararının mürekkebi kuruduktan on iki ay sonra taşınacağıma söz verdiğimi unutmuş değildim. Daha çok bu gerçeği görmezden gelmeyi seçmiştim, çok geç olmadan bu karmaşayla başa çıkmak için bolca zamanım olacağından geçici olarak emindim.

*...15 Ağustos'a kadar binayı boşaltması gerekiyor.*

"On beş Ağustos mu? Beş gün sonra mı? Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz!"

Çantama atladım ve telefonumu tekrar çıkarıp Ara düğmesine bastım. "Evet, hafta sonu rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Rachel'la konuşmam gerek... biriyle. Ben Hazel Hart," dedim, panik ve hayal kırıklığımla hafta sonu telesekreterine kusmamak için elimden geleni yaparak.

"Sizi doğrudan Bayan Larson'a yönlendirmek için talimatlarım var. Ayrıca, annem büyük bir hayranınız Bayan Hart. Kitaplarınızı sürekli okurdu," dedi cıvılcı, sanki şirketi beni evsiz bırakmaya çalışmıyormuş gibi.

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

Cazlı bekleme müziği eşliğinde volta attım ve tırnağımı kemirdim.

"Bayan Hart, telefonlarıma cevap vermeniz çok güzel." Rachel "Ev Hırsızı" Larson bir tür kapalı alan atletizm etkinliğinin ortasındaymış gibi geliyordu.

"İğneleme için ekstra para alıyor musunuz?" diye sordum.

"Bayan Hart," dedi "sizin gibi tuhaf tiplerle sonsuz pahalı sabırla başa çıkıyorum" tonuyla. "Sizin için zor zamanlar olduğunu anlıyorum ama müvekkilim ve şirketim düzenlemeler yapmanız için size bolca zaman verdi."

"Ne için düzenlemeler? Beni evimden mi atıyorsun?" "Teknik olarak orası eski kocanızın evi."

Başımı şiddetle salladım. "Hayır. Hayır! Evlendiğimizde tapuya benim adımı yazdırmıştı."

"Bir kez daha söylüyorum Bayan Hart, evraklarımıza göre ipoteğe sizin adınızı yazmış, tapuya değil."

"Ne fark eder ki?" Bir yığın gecikmiş kütüphane kitabına takılıp düşerek sordum.

"Bu size varlığın değil, borcun yarı mülkiyetini veriyor."

"Neden? Neden? Yani, birini sevdiğini iddia eden biri bunu *neden* yapsın?"

"Müşterinin motivasyonunu sorgulamak benim işim değil." Telefonun diğer ucundan belirgin bir ıslık sesi ve kalabalığın iniltisi duyuldu.

"*Suits*'i baştan sona üç kez izledim ve güdülerin önemli olduğunu gösteriyorlar," diye karşı çıktım.

"Bayan Hart, bu konuda tartışmanın zamanı geçti. Bu konuyu avukatınızla görüşebilirsiniz, ancak şu noktada bunu başka bir dairede yapmanız gerekecek."

"Akıl sağlığımın son zerresi aşkına, bana Hazel de. Ya satın alırsam?"

"Hazel," dedi, "bu kesinlikle olası bir seçenek, ancak mali durumunuzu bilmiyorum. Kendi avukatınıza danışmanızı tavsiye ederim. Ama seçtiğiniz yol bu olsa bile, yine de evi boşaltmanız gerekiyor.

Perşembe gün sonuna kadar." "Ve nereye gideceksin?" Ciyak ciyak bağırdım.

"Eminim sen ne yapacağına karar verene kadar seni ağırlamaktan mutluluk duyacak arkadaşların ya da akrabaların vardır. Ya da belki şimdi başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmanın tam zamanıdır," dedi Rachel, yapacak çok önemli işleri olan çok önemli bir insanın verebileceği küçümsemenin kokusuyla.

Alaycılığım üç küçük domuzun evlerinden birini yerle bir edebilirdi.

Yeni bir başlangıç mı? Bunun bir tür şaka mı olması gerekiyordu? Ben doğma büyüme bir New York'luydum. Başka hiçbir yerde yaşamadım. Long Island'da bile. Ne zaman bir akranım bahçeli bir ev için şehir dışına taşınacağını söylese gözlerini deviren bir Manhattanlıydım. Her iki yönde de bir blok yürüyüp yüksek kaliteli alışverişin veya Michelin yıldızlı Etiyopya yemeklerinin tadını çıkarmak varken kim çim biçmek isterdi ki?

New York benim evimdi. Bildiğim tek ev. Burada doğmuştum ve yedi dakika öncesine kadar burada öleceğimi varsayıyordum.

"Sonunda bağlantı kurabildiğimize sevindim. Barışçıl bir çözüm için sabırsızlanıyorum. Başka sorularınız olursa lütfen ofisi aramaktan çekinmeyin.

Anlaşmanızla ilgili sorular," dedi Rachel ve telefonu kapattı.

"Alo? Alo?" Ölü hatta dramatik bir şekilde talepte bulundum.

Telefonu evrakların üzerine fırlattım ve adım atmaya başladım. Bir sözleşme avukatım vardı. Ama onun uzmanlık alanı daha çok yayıncılık anlaşmaları ve daha az kişisel hayat karmaşalarını temizlemektir. Boşanma avukatım da benim patolojik pes etme arzumu karşısında öyle dehşete düşmüştü ki benimle bir daha konuşmak isteyeceğinden şüpheliydim. Onu dinlemeliydim. Daha sıkı mücadele etmeliydim. Ne düşünüyordum ki? Her zaman iyi kız. Dalga yaratmaktan hep korktum. En azından gururumu ayaklar altına almalı, annemi aramalı ve uzmanlığı için yalvarmalıyım. Bunun yerine ölü taklidi yaptım ve bu bana pahalıya mal oldu.

"Senin o kişi olman gerekiyordu," diye mırıldandım yüksek sesle, belki eski kocalarımın ruhu pusuda bekliyordur diye. Ellerimi yüzümde ovuşturarak yürümeye devam ettim. Kahramanlarımdan hiçbirisi kadın kahramanlarıma bunu yapmazdı. Ama Jim kahraman değildi, ben de cesur bir kadın kahraman değildim. Depresyonda, boşanmış, orta yaşlı bir karmaşaydım ve bir çözüme ihtiyacım vardı.

Bir soruna yaratıcı çözümler bulmak için beyin fırtınası yapmayalı uzun zaman olmuştu - kurgusal ya da başka türlü. Kendimi zihinsel olarak Elmer yapıştırıcısının içinde debeleniyormuş gibi hissediyordum.

Oh, Tanrım. Elmer's eski atlardan mı yapılıyordu? Tutkal haline getirdikleri ilk atın adı Elmer miydi?

Bu düşünceyi kafamdan silkeledim. "Odaklan, Hazel. Düşün. Bütün sorunları ne çözer?"

Şarap mı? Hayır. Aile? Kesinlikle hayır. Ayaklarım olduğu yerde durdu. "Para."

Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp mutfak tezgâhına götürdüm, oturamayacak kadar heyecanlıydim. Üç kez denedim ama sonunda aracı kurum hesabımın şifresini hatırladım ve giriş yaptım.

"Tamam. Korkunç değil, ama 'Manhattan'da bir daire satın almak' da değil," diye not ettim, bakiyeye bakarken. Otomatik fatura ödeme, düzensiz maaş çekleri ve karmaşık keder, utanç ve uyuşukluk nöbetim sayesinde, mali durumumu kontrol etmek de dahil olmak üzere her konuda gevşek davranmıştım. Teslim tarihlerimde osuruk sesleri çıkarmam sayesinde yeni kitap avansları gelmemişti. Görünüşe bakılırsa telif ücretleri de düşmüştü. Hem de çok düşmüştü.

Neyse ki kurgusal karakterleri dibe vurmuşken yetiştirme deneyimim vardı. Sadece bir kadın kahraman gibi düşünmeye ihtiyacım vardı.

## UYUYAN BOUGIE ŞEHİRİ TERK EDİYOR

HAZEL

İKİ SAAT SONRA, oturma odasındaki halının üzerine yığıldım. Gözlerim Sahra Çölü kuruluşundaydı. Ruhum kırılmıştı. Sırtım, Spring Gate dizisindeki eşek Maurice böbreklerime tekme atmış gibi hissediyordu.

Üç hukuk bürosunu aramıştım ama Cumartesi gecesi olduğu için kimse cevap vermiyordu. Bu yüzden emlak araştırmasına geçtim ve binamdaki iki dairenin geçen yıl hesap bakiyemin neredeyse üç katına satıldığını öğrendim. Aklıma yatmaya başlamadan önce üç ipotek hesaplayıcısı çalıştırdım.

Yarın yakışıklı bir milyarderle karşılaşmazsam, bu dairede kalmamın hiçbir yolu yoktu.

Elimi kaldırıp sehpanın üzerinde telefonumu aradım. Onun yerine birkaç kâğıt parçasını yere düşürdüm. Uçuşarak aşağı indiler ve yüzüme kondular.

"Eğer beni boğmaya çalışıyorsan, evren, daha fazla kâğıda ihtiyacın olacak," diye seslendim bana karşı açıkça komplo kuran güçlere.

Koridordan bir kahkaha patlaması geldi ve akşam yemeği partisi dağılırken bir vedalaşma korusu oluştu.

Komşularım, yedi haneli tek ve iki yatak odalı dairelerinden birkaç metre ötede, kilolarca evrakın altında boğulsam kötü hissederler miydi? Sabaha kadar orada yatmayı düşündüm ama uzun zamandır gözümün kâğıtla kesilmesinden korktuğumu hatırladım.

Zekice, kâğıtları yüzümden kaydırıp ve doğruldum. Zoey'nin bana bıraktığı klasörlerden biriydi.

Klasörü çevirerek açtım ve haberlerin kopyalarını ve defter sayfalarını buldum. Bu, varlığını unuttuğum fikirler klasöründü.

Bir zamanlar Zoey'yle gerçek kadehlerde servis edilen şarap eşliğinde hikâye fikirleri üzerine beyin fırtınası yapmaktan zevk alırdım.

Bir zamanlar düzenli olarak güler ve duş alırdım. Pekala, tamam, belki duş cephesinde tam olarak düzenli değil. Yazarlar belli bir süre

Tüm zihinsel enerjimi kurgusal, daha iyi kokan insanlara odaklamaya elverişli pasaklı bir yaşam tarzı.

İlk birkaç gazeteye göz attım. Organ bağışları, evlat edinmeler ve koklear implantlı bebeklerin ebeveynlerinin seslerini ilk kez duymalarıyla ilgili eski haberler vardı. *Kahramanın her yattığında hıçkırdığı ve mobilya tasarımcısının kahramana vurmak için yatak yaptığı* gibi mücevherler içeren el yazısı notlar buldum.

Parmaklarımı tıkırdattım ve bekledim ama hiçbir şey yoktu. Beynimde en ufak bir yaratıcı titreşim yoktu. "Ya şöyle olsaydı?" diye bir koku bile gelmedi.

"Can sıkıcı," diye duyurdum boş daireye.

Daha derine indim ve bir Pennsylvania gazetesinden eski bir haber buldum.

### Küçük Kasaba Yaşlı Sakinlerinin Evini Kurtarmak İçin Bir Araya Geldi

Pennsylvania'nın sessiz, açık hava kasabası Story Lake'te gerçek bir topluluğun kalbi atıyor. Kasaba sakini Dorothea Wilkes, kırk yıllık tarihi evinin bodrumunda bir kanalizasyon sızıntısı tespit ettiğinde, gerekli onarımları yapacak parası olmadığını biliyordu.

Emekli bir mühendis olan 93 yaşındaki Wilkes, beş yıl önce eşini kaybettiğinden beri zor günler geçirdiğini söylüyor. 1860'larda inşa edilmiş büyük bir İkinci İmparatorluk evi olan Heart House'un bakımı giderek daha pahalı hale geliyordu. Hasara bir göz atması ve kendisine bir fiyat teklifi vermesi için yerel bir müteahhit tuttuğunda, bütçesinin sınırlı olduğu konusunda onları uyardı.

Ancak Bishop Brothers Construction bütçe konusunda endişeli değildi. Kardeşler Wilkes'in mülküne şöyle bir baktılar ve tüm işi ücretsiz yapmaya karar verdiler.

"Burada işimiz bu. Hikayenin sonu," dedi Campbell Bishop bir telefon röportajında ve geri kalan soruları yanıtlamaları için kardeşlerini bıraktı.

Dorothea Wilkes'in görkemli evinin ön verandasında gururla sırtıttığı grenli bir görüntü vardı. Bishop'lar onun altında bahçede duruyordu. Başlığa göre Campbell Bishop, herkes gülümserken kaşlarını çatan kaslı, muhtemelen muhteşem bir adamdı.

Daha dik oturdum.

Biri ona yardımları için teşekkür etmeye cüret ettiğinde sinirlenen, huysuz, iyiliksever bir küçük kasaba kahramanı. *Bu* klasik Hazel Hart'tı. Jim öncesi Hazel Hart.

Muhteşemdi. Şimdi sadece bir kadın kahramana, ikisinin neden birlikte olamayacağına dair bir nedene ve hepsini birbirine bağlayan bir hikayeye ihtiyacım vardı. Bir de artık inanmadığım o sonsuza dek mutlu sonlardan biri. Ve tüm bunları beş günden kısa bir sürede yazmak.

"Çocuk oyuncağı." Hmm, kek. Acaba 28. Cadde'deki gece pastanesinde ananaslı baş aşağı mini kek var mıydı?

"Kek hakkında düşünmeyi bırak ve konut seçenekleri hakkında düşünmeye başla," diye kendime emrettim ve makaleye geri döndüm.

Wilkes, "Komşularım evimi kurtardı," diye ilan etti.

Aklıma bir sahne geldi. Beni isimle selamlayan insanlara el sallayarak, dişe dokunur tatlı bir ana caddede yürüyen ben gibi bir kahraman. Temiz hava. Kasaba karnavalları. Dolap boşluğu. Kendi köpeklerini gezdiren ve lise futbol maçından sonra dondurma yemeye giden insanlar.

Asık suratlı Campbell Bishop, ben kapı aralığından izlerken büyük bir evde talaş ve alet kemeri içeren erkekçe bir şey yapıyordu. Döndü ve tişörtünün kenarıyla alnını sildi, bana ön sıradan erkeksi karın kaslarını gösterdi.

Büyük şehirli kız küçük bir kasabada yeni bir hayata başlar. Sonunda ilham buluyor ve kendisi.

Gözlerim iki galon Yabani Vişneli Pepsi içmişim gibi açıldı.

Parmaklarım bir şeyler yazmak ister gibi ısındı ve esnedi.

Kelimeler!

Bir çekici çekip çıkarırken alet kemeri eski kotun üzerinde alçakta sallanıyordu. Aradaki mesafeyi kapatırken, yara izli iş botları sert ve kararlı bir şekilde parkelerin üzerinde ses çıkarıyordu. Böylesine bariz bir testosteron gösterisinin yakınlığına hazırlıklı değildi.

Dizüstü bilgisayarına doğru atıldım ve yere daha fazla evrak yağdırdım. Jim'i her zaman çileden çıkaran tek özelliğim buydu. Kafamda sahneler varken, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.



Neredeyse evsiz, işsiz ve menajersiz olduğumu unutmuştum, çünkü sözcükler -hele şükür sözcükleri- notlar ve sorulardan oluşan kaba bir taslak halinde ekrana saçma sapan bir şekilde dökülüyordu.

Baba bedeni ile Tanrı bedeni arasında ne var?

Bir inşaat alanında seks yaparlarsa kıymık tehlikesi var mı? Erojen bölgelerdeki kıymıklar komik midir?

Kolay erişim için sundress mi yoksa yavaş yanan kimya için kısa şort mu giymeli?

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Heroine, sesi kafamda süper seksi ve kendinden emin çıkıyordu.

"Burada işimiz bu," dedi huysuzca.

Parmaklarım kıpırdamayı bıraktığında, belgede belirsiz bir şekilde geriye doğru ilerledim. Daha dik oturdum. Bunların hepsi saçmalık değildi. Bu... bir şeydi.

Yerdeki makaleye baktım ve parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Eski bir haber makalesi kaba taslak bir taslağın başlangıcını oluşturmamı sağlayabiliyorsa, gerçek hayattan aldığım ilham bana ne verebilirdi? "Dört yatak odası, dört banyo, türünün tek örneği bir kütüphane/den, çitle çevrili bahçe, büyüleyici ve geniş mutfak, iki arabalık garaj, geniş çamaşır odası, büyük dolaplar," diye okudum ilandan. "Ana cadde üzerinde, şehir meydanından bir blok ötede."

Bir tavşan deliğine girmiştım. Tam olarak Story Lake emlak tavşan deliğine. Sadece araştırma, dedim kendi kendime, ta ki internetteki listenin Heart House, yani makaledeki ev için olduğunu fark edene kadar. İlanın fotoğraf galerisine dokuzuncu kez göz attım.

"Aman Tanrım! Tarete bir masa koyabilir ve kütüphaneyi ofisim yapabilirim," dedim ekranımın ışıltısının ötesindeki karanlığa. Gecenin bir milyon saatiydi. Saatlerce elma püresi gibi çapraz oturmaktan bacaklarımı hissetmiyordum. Ama uyanıktım... ve Story Lake'in yakında eski dairem olacak Manhattan'dan ne kadar uzakta olduğunu söyleyebilirdim. Ayrıca profesyonelce düzenlenmiş köşe parseldeki uyuklu İkinci İmparatorluk evinin yürüme mesafesinde bir market ve bar olduğunu da söyleyebilirdim.

"Mülkiyet, belediye meclisinde devredilemez bir koltukla birlikte gelir," diye okudum nefesimin altında.

Daha önce hiç katılmamıştım. Tüm hayatım boyunca gözlemci rolünü üstlenmişim, bu da yazarlık kariyerim için harikaydı ve hayatım gıcırdayarak durduğunda suratımda berbat bir tokat oldu.

Şimdi satın al.

Büyük kırmızı açık artırma düğmesi, listenin en altından gözbebeklerimle flört ediyordu.

Daha önce de kitap yazarken bazı gerçek fikirler bulmuştum. Bir keresinde araştırma yapmak için paraşütle atlamaya gitmek üzere cümlelerin ortasında yazmayı bırakmışım. Sonra New Jersey'de küçük bir kasaba polisiyle birlikte yolculuk yapmışım ve sonunda tutuklunun kefaletini ödemişim çünkü adam sadece kötü bir duruma yakalanmış iyi bir adama benziyordu.

Ama *bu*. Bu açık ara en aptalca olma potansiyeline sahipti. Evrenin bana elektrik kesintisi ya da sürpriz bir anevrizma gibi açık bir işaret gönderip göndermeyeceğini görmek için faremle büyük kırmızı düğmeyi takip ettim. Açık artırmanın bitmesine sadece birkaç saat kalmıştı. Zaman daralıyordu.

Kim online açık artırmada gayrimenkul satar ki? Kim online müzayededen görmeden gayrimenkul *satın alırdı* ki?

Ve neden son bir saat içinde "Şimdi Satın Al" teklifiyle aracı kurum hesabımdaki nakit bakiyesini dört kez kontrol etmişim?

Gürültülü, dudaklarımı oynatarak bir nefes verdim.

Hayatımın bir döneminde düşüncesizliğimle tanınmışım. Üniversitedeki bir İngilizce ödevinden sonra işletme bölümünden yaratıcı yazarlık bölümüne geçmişim. Zoey'i edebiyat ajanı olmaya ikna etmiş ve yirmili yaşlarımızın başında sarhoş olduğumuz bir gece, daha tek kelime bile yazmadan bir kokteyl peçetesine yazılmış bir sözleşme imzalamışım. Sadece iki ay çıktıktan sonra Jim'in yanına taşınmışım.

Düşündüm de, bu verdiğim son acele kararı.

Benden yaşça büyüktü, bu da daha akıllı olduğu anlamına geliyordu. İyi eğitilmiş, çekici. Onun isteyeceği türden bir kadın olmak istememi sağladı. Onun hedefleri benim hedeflerim oldu.

Bakışlarım ofisinin kapısına kaydı ve o odaya en son ne zaman girdiğimi hatırladım. Sanki hâlâ yirmi dört yaşında, gözleri kamaşmış bir çocukmuşum gibi, bir *gün anlayacağını* söylediğinde dilimin ucundaki acının tadını hâlâ alabiliyordum.

Neden bu anılara tutunmaya devam ettim? Bu boşluğa? Burası hep onun olmuştu. Benim giysilerim yatak odasındaki gardıropta ve yemek masasının arkasındaki tekerlekli rafta duruyordu çünkü onunkiler dolaptaydı. Kitaplarım şifonyerin arkasına ve yatağın altına yığılmıştı çünkü onun deri ciltli kitap koleksiyonuna ve müşterilerinin kitaplarının minimalist edebi kapaklarına *uymuyorlardı*.

Öfke ve paniğin tanıdık karışımı göğsümde kaynadı. Ama onu bastırdım. Bugünlerde bunun gidebileceği bir yer yoktu. Burada sorumluluk alması gereken tek kişi bendim.

Gözlerimi ekrana, açık artırma saatinin ilerleyişine diktim.

İnsanlar her zaman hata yapardı. Evlilikler ve emlak işlemleri hakkında fikirlerini değiştirirler ve başlarına korkunç bir şey gelmezdi. Gidebilir, kariyerimin en iyi kitabını yazabilir ve sonra şehre geri dönebilirdim... ya da Paris'e, Amsterdam'a ya da sahile. İlham beni nereye götürürse. Tek yapmam gereken o ilk adımı atmaktı.

Farem yaklaştıkça o büyük kırmızı düğme daha da parlıyordu.

---

Belki de votka sodaların üstüne şarap içmiştim. Belki de adrenalindi. Belki de saatin sabahın üçü olması ve benim coşkulu bir şekilde bitkin düşmemdi.

"Karakter motivasyonum" her ne haltsa, gidip yapmıştım. Daha önce hiç ziyaret etmediğim küçük bir Pennsylvania kasabasındaki lanet olası bir evi tek tıkla tıklamıştım. Ama *iyi* hissettirmişti. *Doğru* hissettirdi.

Anlatacak birine ihtiyacım vardı. Biriyle paylaşacak iyi bir haberim olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Şimdi iyi haberlerim vardı ama paylaşacak kimsem yoktu. Zoey muhtemelen içkinin etkisiyle uyuyordu. Annem... asla bir seçenek değildi. Evliyken sahip olduğum arkadaşlarımın hepsi ya uzun süren acıma partim yüzünden uzaklaşmışlardı ya da Jim'in ilk arkadaşlarıydılar ve bu yüzden sadakatleri onun yanında kalmalarını gerektiriyordu.

"İşte bu yüzden bir kedi almalıyım," diye ilan ettim. Kediler gecenin bir yarısı onlarla konuşmak için uyandırmanızı umursamazdı.

Dudaklarımı büzerek parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim. Hmm. İnternette her zaman yabancılar seçeneği vardı. Bunun için oradaydılar, değil mi? Rahatsız aşırı paylaşım insanlarla kim

muhtemelen yorumlarda sizi acımasızca yargılayacaktır. Facebook'taki yazar sayfamı gittim ve giriş yaptım.

"Ugh."

Zoey haklıydı. Hayalet bir kasabaydı. İşler çok zorlaştığında onu ve onu takip eden okurları terk etmişim.

Bugün zaten bir çılgınlık yapmışım. Neden ikincisini yapmayayım?

Düğmeye doğru ilerledim ve bunun iyi bir fikir mi yoksa berbat bir fikir mi olduğunu düşünmeden bir Canlı video başlattım.

"Oh, vay canına. Sanırım önce bir aynaya bakmalıydım," dedim, ekranda kendimi gördüğümde parmaklarımla saçlarımı tarıyordum. Sanki bir kuş ailesi saçına bir kuş apartmanı dikmeye çalışmış gibi görünüyordu. Göz makyajım dağılmıştı ve gece yarısı ışığı hiç de hoş değildi.

"Eminim nerede olduğumu ve belki de neden sabahın üçünde canlı yayına çıktığımı merak ediyorsunuzdur."

Sağ üst köşedeki izleyici sayısına baktım. Sıfırda sabit bir şekilde duruyordu.

"Ya da belki merak etmiyorsun çünkü orada değilsin çünkü şu anda varoluşsal bir krizin ortasında olmayan mantıklı bir yetişkin gibi uyuyorsun."

Sıfır, üçe dönüştü.

"Bazı yazarların okurlarına hiçbir şey borçlu olmadıklarını düşündüklerini biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, ben size her şeyi borçlu olduğumu hissediyorum. Ve bu bir açıklamayla başlar. Bunu gören herkes için söylüyorum, benim adım Hazel Hart ve eskiden bir aşk romanı yazarıydım..."

---

"Binanın yanıyor olması umurumda değil. Akşamdan kalmayım ve işsizim. Bırakın alevler beni alsın," dedi Zoey Pazartesi sabahı kapısındaki çatlaktan inleyerek.

"Yangın yok," diye söz verdim. "Cumartesi gecesinin akşamdan kalması mı bu, yoksa bütün hafta sonu içmeye devam mı ettin?"

Yüzünü buruşturdu. "Bugün günlerden ne?"

"Pazartesi."

"O zaman içmeye devam ettim."

"Güzel. Bir çanta hazırlamanı istiyorum," dedim ve zorla dairesine girerken ona bir kahve uzattım. Benimkinin aksine, aydınlıktı ve çoğunlukla çöplerden arınmıştı. "Bir daha düşündüm de, neden senin için toplamama izin vermiyorsun? Berbat bir paketçisin. St. Charles'ta kot pantolon paketlediğini sandığın ama aslında birbirine yapışmış üç kot mini etekten ibaret olan o zamanı hatırlıyor musun?"

Zoey orada durmuş, hâlâ koridora bakıyordu. Saçlarının arasına bir göz maskesi dolanmıştı. Saten bir gecelik ve tek bir çorap giymişti.

Yatak odasına doğru giderken, "Buradayım, Uyuyan Bougie," diye seslendim.

İnledi. "Neler oluyor?" "Kovuldun, değil mi?"

"Not için teşekkürler," dedi kahvenin tıpasını çekerek.

Bavulunu yatağın üzerine attım ve fermuarını açtım. "Bir kitap yazmam gerekiyor, değil mi?"

"Bu sabah kaç tane Cherry Pepsis içtin?"

"Üç tane." Şifonyerinin çekmecelerini açtım ve çılgın bir kot kasırgası buldum. "Bunlar ayakta mı yoksa oturarak mı giydiğin kotlar?"

"Ayakta duranlar," dedi bavulun yanındaki şiltenin üzerine çökerken.

Onları çekmeceye geri attım ve başka bir çift çıkardım, sonra iç çamaşırını çekmecesini yağmaladım.

"Neden benim için valiz hazırlıyorsun?"

Dolaba yöneldim ve kapıyı açtım.

Eski Manhattan deposu. Küçük dolap tasarımcı giysileriyle dolup taşıyordu. Zoey'nin elbise askısına bile ihtiyacı yoktu çünkü her şey üst üste tıkıştırılmıştı. Birkaç gömlek aldım ve -süslü arkadaşımı tanıdığım için- bir takım elbise ve muhtemelen küçük kasaba hayatı için fazla seksi olan iki elbise ekledim.

"Kadın kahramanlarımdan biri evren tarafından metaforik olarak kışına tekme yediğinde, ona yeni bir başlangıç veriyorum," diye açıkladım, bir çift vegan derisi diz üstü çizmenin içinden bir tişört ve kaşmir bir eşarp sallayarak.

"Hı-hı." Zoey lattesini yudumlarken beni dinlemediği belliydi.

"Yani kendimize yeni bir başlangıç yapıyoruz."

İçkisini yudumlamayı bıraktı ve elindeki bardağın üzerinden gözlerini kısarak bana baktı. "Pek çok şey bir sonraki cümlenize bağlı. Tropikal bir bölgede yeni bir başlangıç mı yapıyoruz?"

Karayıpler'de plaj mı?"

"Su olacak," dedim, büyüyen tümseğin üstüne birkaç atlet ve egzersiz pantolonu fırlatarak.

"Biliyorsun, akli dengesi yerinde olmayan Hazel'ı görmeye bayılıyorum. Uzun zaman oldu." Bana bir el salladı. "Ama şu anda öylece tatile çıkamam. Yeni bir iş bulmam gerekiyor ve bunu seni de yanıma almama izin verecek bir ajansla yapmalıyım. Ve kesinlikle alınma ama bu denklemde benden daha fazla yük getiren tek kişi sensin."

"Alındın. Ama ayrıca, ben yazdım."

Zoey daha dik oturdu ve göz maskesini saçından çekip çıkardı. "Gerçek sözcükler gibi mi?"

"Hayatı patlayan ve gidecek başka yeri kalmayan büyük şehirli bir kadın kahramanla, ona yardım etmekten başka çaresi olmayan küçük şehirli mavi yakalı bir kahramanın olduğu bir sahne için biraz okunaklı bir taslaktaki gerçek sözcükler gibi."

Zoey dizlerinin üzerine çökmüş, sürünerek yaklaşıyordu. "Bana birbirlerine tamamen zıt olduklarını, adamın elleriyle çalıştığını ve kızın da o nasırlı avuçlarını ona sürmeyi düşünmeden edemediğini söyle."

"Alet kemeri takıyor ve bir şeyleri tamir ediyor, buna yaşlı bir komşunun parası yetmediği zamanki evi de dahil."

"Bir erkek kardeşi var mı?" diye umutla sordu.

Zoey'nin bavulunun kapağını kapattım. "İki tane."

Zoey gözlerini kapadı ve yatağın üzerinde kıpırdanarak dans etti. "Bu üç tane daha Spring Gate kitabı demek!"

"Üç *Story Lake* kitabı demek," diye düzelttim.

Zoey'nin gözleri açıldı, sonra da kısıldı. "Bekle. Bir dakika. Senin bir sonraki Bahar Kapısı kitabını yazıyor olman gerekiyordu."

Toparlanmaya ara verdim. "Yapamam, Zo. Benden çalınan bir seriye devam edemem. Yeni bir şey yapmalıyım, yeni bir yerde. Ve sen beni bundan vazgeçirmeye çalışmadan önce, tetiği çoktan çektim ve geri dönüşü yok. Bu yüzden seni de yanımda sürüklüyorum. Devam etmem için sana ihtiyacım var. Dört yüz kelime bir başlangıç ama kitap değil."

"Dört yüz kelime harika, Haze! Gerisini sonra düşünürüz." "Harika. Yani sen de varsın. Story Lake'e taşınıyoruz ve Bishop kardeşleri gözetlememe yardım et."

Zoey kahvesini yudumlarken boğuldu. "Şimdi ne oldum?"

---

Akşamdan kalma olmanın ve arkadaşımın sabahları işlevini yerine getirememesinin de etkisiyle, beklediğimden daha az ikna edici oldu ve bir saat içinde düş almış bir Zoey ve onun çanta ordusuyla birlikte kaldırımdaydık.

"Sadece bir karakteri gerçek hayattaki bir kişiye dayandırıp sonra da dava edilmeyeceğini hatırlatıyorum," dedi biz bavulları kaldırıma atıp hokkabazlık yaparken.

"O makale iki yıla yakın bir süredir bana ilham veren ilk şeydi. Doğru hissettiriyor."

"New York dışında hiçbir yerde yaşamadın. Hallmark Noel filmlerinin büyük şehirden küçük şehre geçişi kolaymış gibi gösterdiğini biliyorum ama Cumartesi gecesi pasta gelmediğinde ne kadar acıkacağını hiç düşündün mü?"

"Bir değişikliğe ihtiyacım var. Ayrıca, ben çoktan söz verdim."

Zoey kan çanağına dönmüş gözleriyle güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Çoktan söz verdim derken..."

"Story Lake'te bir evi sabahın dördünde internetten açık artırmayla aldım. Yani bu işe yaramalı. Biliyorsun, en iyi yazılarımı hep riskler yüksek olduğunda yazarım."

İnledi. "Sanırım yine kusmak istiyorum."

"Kiralık arabada kusmak yok," dedim ve onu kaldırıma kırk beş derecelik bir açıyla park edilmiş üstü açık mavi arabaya yönlendirdim. Dördüncü denemeden sonra paralel park etmekten vazgeçmiştim.

"Alınma ama sen araba kullanmayı biliyor musun ki?"

"Ehliyetim var," dedim ve anahtarlığın düğmesine bastım.

"Öyle mi? Biyoloji dersi almıştım. Bu, apandisit ameliyatının nasıl yapılacağını bildiğim anlamına gelmez."

## PARLAYAN BENZİN İSTASYONUNDAKİ ŞÖVALYE

HAZEL

Bunu yaptığımıza İNANAMIYORUM," dedim arabanın dokunmatik ekranındaki düğmeleri kurcalayıp spor radyosu olmayan bir istasyon bulmaya çalışarak.

Zoey hem kapı kolunu hem de orta konsolu kavradığı yolcu koltuğundan kuru bir sesle, "Ben de senin sürmene izin verdiğime inanamıyorum," dedi.

"Bu kadar dramatik olma. Sadece bir kaldırımdı."

"Bir kaldırım, bir belediye otobüsü ve dört trafik konisi. Dalağımı çürüttüğün otuz yedi çukurdan bahsetmiyorum bile."

Sürüşüm hakkındaki akşamdan kalma yargısı, hayata karşı yeni keşfettiğim coşkumu azaltmayacaktı.

"O şehir içindeydi. Sayılmaz," dedim kendimden emin bir şekilde. Direksiyon başına geçmeyeli uzun zaman olmuştu. Yıllar gibi. Hiç arabam bile olmamıştı. Ama üçüncü üvey babam Bob bana araba kullanmayı öğretmiş, on altı yaşına bastıktan sonra beni Connecticut'taki boş otoparklara ve küçük kasabalara götürmüştü. O zamandan beri direksiyon başında geçirdiğim birkaç kısa süre dışında, en kapsamlı sürüş deneyimimi Bob'un direksiyon eğitimi sağlamıştı.

Ama artık resmen Hazel Macera Modu'ndaydım, bu da risk almak anlamına geliyordu... araba kullanmak ve internetten ev satın almak gibi. Ve bu çok iyi hissettiriyordu. Kendimi canlı hissediyordum, hem de sadece bir adım yukarıda, komada değil.

Araba otoyolun kenarına sürüklenirken lastikler yankılandı.

"Tüh," dedim, aşırı düzeltme yapıp noktalı çizgiyi geçtim.

Zoey elimi telsizden uzaklaştırdı. "Aman Tanrım, kadın. Eğer uygun bir şarkı listesi bulacağıma söz veririm, sen de iki elini direksiyonda, iki gözünü de yolda tutacağına söz verir misin?"

"İyi bir şey olduğu sürece. Emo depresif şeyler olmasın."

Başını kocaman çantasına gömdü ve bir dakika sonra telefonu ve güç kablosuyla ortaya çıktı. Doğru bağlantı noktasını bulana kadar gösterge panelini kurcaladı ve telefonunu taktı.



GPS hoparlörlerden "Bir sonraki çıkıştan çık," diye bağırdı.

Be

n. "Hazel!"

"Ne?" Masumca sordum. "Küçük bir sapmaydı. Ayrılmadım bile çizgiler."

Bizi çıkış rampasına yönlendirirken Queen'in "Another One Bites the Dust" şarkısı çalmaya başladı. "Çok komik." Zoey'nin dudakları akşamdan kalma güneş gözlüklerinin altında kıvrıldı.

Ağustos ayında Pennsylvania'nın kırsal kesimi aydınlık, güzel ve güneşten biraz gevrekti. Ağaçlar ve inişli çıkışlı tepeler önümüzde uzanıyordu. Trafik çok azdı. Ve şehir sınırlarını terk ettiğimizden beri bir binaya işeyen tek bir kişi bile görmemiştim.

Gideceğimiz yere dakikalar kalmıştı ki düşük yakıt ışığı yandı. Uygun bir yerdeki benzin istasyonuna girdim. Zoey arabadan indi ve atıştırmalıklar ve kusmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak bir Wawa marketine doğru tökezledi.

Arabadan indiğimde benzin pompasının yolcu tarafında olduğunu ve hortumun yetişemeyeceğini fark ettim. Tekrar direksiyona geçtim ve pompaların etrafında döndüm. Ama dönüşü çok geniş almıştım ve şimdi otopark trafiğini engelliyordum.

"Kahretsin."

Geri geri gidip düzeltmeye çalıştım ama direksiyonu yanlış yöne kırdım ve daha da eğri durdum. Tur otobüsü büyüklüğünde bir kamyonet kükreyerek ikinci pompaya girdi ve bizi tampon tampona bıraktı. Şoför indi ve bana alaycı bir bakış attı. Tulum giymiş, yıpranmış görünümlü bir Marlboro adamı tipiydi.

"Aptal şehir sürücüleri," diye homurdandı, sonra bana doğru tütün olduğunu tahmin ettiğim bir şey tükürdü ve ustalıkla pompaya uzandı.

Boğazımı temizledim ve direksiyonu daha sıkı kavradım. Canavar kamyon süren, tütün tüküren bir yerlinin Macera Hazel'in gününü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Arabayı geri vites takarak direksiyonu ters yöne çevirdim, ancak agresif bir korna sesiyle bir sedanın beni arkadan sıkıştırdığını fark ettim. "Kahretsin," diye mırıldandım ve tekrar vites değiştirdim.

Gaza bastım ama hiçbir şey olmadı. Ben de daha sert bastım. Motor yüksek ve gürültülü bir şekilde devirlendi ama araba olduğu yerde kaldı.

"Sanırım boştasınız," diye dostça bir gözlem geldi.

Kafamı kaldırdığımda arabamın yanında bir adamın durduğunu gördüm. Bir film perdesindeki kahraman gibi güneş tarafından arkadan aydınlatılmıştı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, kot pantolon ve son derece iyi oturan bir tişört giymişti. Orta kahverengi saçları başının üzerinde nefis bir şekilde kıvrılmıştı.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve vites koluna baktım. Gerçekten de *N* ile hizalanmıştı.

Bu utanç vericiydi.

Bay Gözlemci eğildi. Vay canına. *Gerçekten* yakışıklıydı. Ayrıca belli belirsiz tanıdık geliyordu. Belki onu bir moda dergisinin sayfalarında ya da bir kolonya reklamında görmüştüm? Belki de Poconos'ta açık havada fotoğraf çekimini yeni bitirmiş bir modeldi? Gençken L.L.Bean kataloğunu karıştırdığım ve kano taşıyan sakallı, flanelli adamlara ağzımın sulandığını hatırlıyorum. Bu beyefendinin sakalı, fanilas ve kanosu yoktu ama bu onun sağlıklı çekiciliğini azaltmıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Düzenli olarak araba kullanan biri gibi konuşmaya çalışarak, "Hayır, ben hallederim," dedim.

Vitesi *D*'ye aldım ve gaza bastım. Ne yazık ki biraz fazla sert bastım ve pırlıl pırlıl parlayan kamyonun tamponuna sertçe çarptım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu şoför, tütününü yuttuğundan endişelenmeme neden olacak kadar kızarmış görünüyordu.

"Sakin ol Willis," diye seslendi pencere kenarındaki kahramanım. "Eminim kromu bile çizmemiştir."

"Araba kullanmayı nerede öğrendin? Lanet olası çarpışan arabalarda mı?" Arabadan inmeye başladığımda Willis olduğu iddia edilen adam sordu.

Açık hava meraklısı yabancı göz kırparak, "Onu parka koymak isteyebilirsin," dedi.

Macera Hazel dizlerimin altından eriyip gidecek miydi yoksa kuru üzüm gibi büzüşüp kalacak mıydım karar veremiyordu. Vitesi parka aldım ve güneş ışığında gözlerimi kısarak arabadan indim.

Üçümüz de durumu inceledik. Seksi, göz kırpan yabancı uzun boylu ve kaslıydı, kamyon şoförü ise kovboy çizmeleriyle bile benden bir santim uzaktaydı. Kamyonun tamponu kusursuz kalmıştı. Benim kiralık aracım o kadar iyi durumda değildi. Plastik ızgaranın ortasında bir çatlak vardı.

"Görünüşe göre yara almadan kurtulmuşsun, Willis," dedi. "Kaldırma kiti konusunda haklı olup olmadığından emin değildim ama görünüşe göre karşılığını almışsın."

Willis homurdandı.

Kaldırma kitinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Willis biraz daha az kızgın görünüyordu, bu yüzden ben de minnettardım.

Arkamdaki sedan tekrar korna çaldı.

Yakışıklı yabancı, sürücüye el sallayarak, "Etrafindan dolaşabilirsiniz Bayan Patsy," dedi.

Şoförün camı açıldı. "Ama bu benim şanslı pompam. Dört numaradan pompaladığımda neredeyse her zaman kazı kazan kazanıyorum," diye yakındı arı kovanını andıran saç modeli ve normal gözlüklerinin üzerine oturan güneş gözlükleriyle beyaz kadın.

Kahramanım, "Eğer bir numarada dönüp durursan sana fazladan bir kazı kazan alacağım," diye söz verdi.

Issız bir yerdeydik ve bu üç benzin istasyonu müşterisi birbirlerini isimleriyle tanıyordu. Artık kesinlikle New York'ta değildim.

"Beş dolarlık bir tane olsa iyi olur. Ucuz bir randevum yok," diye uyardı Bayan Patsy, direksiyonu kırıp ustalıkla başka bir pompaya doğru manevra yapmadan önce.

Willis homurdandı ve tekrar tükürdü. "Sanırım sigorta şirketini aramak biraz zahmetli olacak."

"Bu güzel bayan sana bir Mountain Dew alsa ve ödeşsek nasıl olur?" diye önerdi kahramanım.

Willis bana son bir kez kaşlarını çatı, sonra başını salladı. "İki litrelik olsun ve anlaşılm, Avukat Adam."

"Anlaştık," diye aceleyle kabul ettim. Aceleyle arabaya döndüm ve o fikrini değiştirmeden önce cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırdım. "Sadece yirmiliğim var. Bozukluğunuz varsa-"

Willis faturayı elimden kaptı. "Seninle iş yapmak güzeldi," diye seslendi dükkâna doğru yürürken.

"Willis'e aldırmayın," dedi kahramanım. "O herkesten ve her şeyden nefret eder."

"Ben New York'luyum. O benim halkım," diye takıldım.

"Seni Pennsylvania kırsalına getiren nedir, Büyük Şehir?" diye sordu. "Orta yaş krizi. Sanırım burada yaşıyorsun?"

"Hayır. Sadece isimleri tahmin etmekte çok iyiyim," diye dalga geçti.

Yüzümün komik bir şey yaptığını hissettim. Gülümsüyordum. Bir adama. Umarım gerçek bir gülümseme gibi görünüyordur ve bir yolculuktan sonra salyalarım akarak yüzümü buruşturduğum gülümsemelerden biri değildir.

Dişçiye.

"Arabuluculuk yaptığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Benim için bir zevk. Ve arabayı çekmeme izin vermenden başka hiçbir şey günümü daha parlak hale getiremez."

Tartışmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı.

"Akıllı, güçlü, bağımsız bir kadını gördüğümde tanırım. Ve hiçbir şekilde herhangi bir cinsiyetin araba kullanma becerisi hakkında bir açıklama yapmıyorum. Ancak son derece gelişmiş gözlem becerilerim, direksiyon başında benim kadar deneyimli olmayabileceğinizi düşündürüyor. Ayrıca verimliliği ve mümkün olan en az yasal sorunu takdir eden birine benziyorsunuz."

Çok iyiydi. Çok iyiydi. Onu sayfadaki bir kahramanı kurtarmaya giderken hayal edebiliyordum.

Onu inceledim. "Bu gerçeğe yeterince yakın olabilir," diye itiraf ettim.

"Benzin istasyonlarında nasıl manevra yapılacağını öğrenmenin yeri ve zamanı vardır.

Ve ne yazık ki senin için burası onlardan biri değil."

"Daha fazla komşuna çarpmadan yoluma devam edeceğimi umuyorsun." Gerçekten de araçla adam öldürme potansiyelini flört etmek için mi kullanıyordum? Sadece paslanmış değildim. Bir flört hurdalığında çürüyordum.

"O da var," diye kabul etti başka bir kolay gülümsemeyle.

"İyi. Ama kayıtlara geçsin ki bunu kendim de çözebilirdim."

*Sonunda* sessizce ekledim.

"Hiç şüphem yok. Ama bana yaptığın iyiliği bir düşün. Bütün hafta boyunca güzel bir yabancıнын yardımına koşmadım."

"Vay canına. Bu cümle genelde işe yarar mı?"

"Sürüş becerilerimle seni etkiledikten sonra bana söylemen gerekecek." "Elbette," dedim, bir kolumu açıp kiraladığım aracı işaret ederek.

O uzun kot pantolonlu bacakları yerleştirmek için koltuğumu sonuna kadar geriye çekmek zorunda kaldı. On beş saniyeden kısa bir sürede ve direksiyonu iki kez etkili bir şekilde çevirerek arabayı pompaya doğru doğrulttu ve ön panelin altında asla bulamayacağım bir düğmeyle benzin kapısını açtı.

Dışarı çıkmadan önce kahramanım gözlerini kısarak güneşe baktı ve sonra tekrar gösterge paneline indi. Bir düğmeye daha bastı ve üstü açık arabanın üstü açıldı. "Tavan için çok güzel bir gün. Elimizdeyken güneşin tadını çıkaralım bari."

Hmm, küstahça ama yanlış da değil.

Motoru kapattı ve dışarı çıktı. "Eee?"

"Onaylayabilirim. Çizgi, sürüş becerisiyle birleşince işe yarıyor. Flört etmek için küçük bir kasaba avukatı arıyor olsaydım, listenin başında sen olurdun," diye onu temin ettim.

"Annem beni 'Ben sana demiştim' diyemeyecek kadar kibar ve centilmen yetiştirdi," dedi anahtarları bana uzatırken.

"Bu yönünü hep sevmişimdir."

Sırtışı göğsüme doğru ilerledi. "Şimdi, gazını pompalamamı ister misin, yoksa herhangi bir patlamaya neden olmadan halledebileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım buradan halledebilirim," dedim.

"Pekala şimdi. Ben gidip Bayan Patsy'ye o tırmalayıcıyı alacağım. Yeşil saplı pompayı kullanma. O dizel. Sonunda yolun kenarında oturursun."

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye teminat verdim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Büyük Şehir."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Küçük Kasaba Kahramanı."

Kendi benzininizi nasıl pompalayacağınıza dair bir YouTube videosu açmadan önce o dükkâna girene kadar bekledim. İş halletmeyi başardım ve Willis iki litrelik bir şişe Mountain Dew ve bir torba atıştırma ile geri döndüğünde mümkün olduğunca rahat bir şekilde çamurluğa yaslanıyordum.

Pompadan uzaklaşıp kükreyerek otoparktan çıkarken bana bakma zahmetine bile girmedim.

"Sorun değil. Üstü kalabilir," diye seslendim kamyonun arkasından.

Buradaki hava Ağustos ortası nemiyse yoğun ve bu da saçlarım üzerinde süper boyutlandırma sihrini yapıyordu. Ama en azından Manhattan'ın insana yaşattığı lağım kokusunu vermiyordu. Hiç de Manhattan havası vermiyordu. Benzin istasyonunun karşısındaki cadde binalarla dolu bir şehir bloğu değildi; parlak yeşil yaprakları ve sarı ipek tutamları hafif bir tepenin üzerinde düzenli sıralar halinde uzanan bir mısır tarlasıydı. Onun ötesinde orman vardı. Doğa, çatı katları ve gökdelenler tarafından hapsedilmemişti. Sonsuza kadar uzanıyordu... en azından gözlerimin görebildiği kadarıyla.

Dükkânın kapısı hızla açıldı ve Zoey güneşi engellemek için elini kaldırarak dışarı çıktı.

"Kusuyor musun?" Ona sordum.

Başını salladı, yüzü kül rengine dönmüştü. "Sanırım artık işim bitti."

Pompa kapandı ve ben de başlığı yuvasına yerleştirdim. "Şu haline bak, gerçek bir sürücü gibi benzin pompalıyorsun," diye gözlemledi.

"Çocuk oyuncağı," diye yalan söyledim.

Tekrar arabaya bindik ve Story Gölü'ne doğru yöneldik. "Çatıya ne oldu?"

Zoey yolculuktan iki dakika sonra sordu. "Düştüm," diye şaka yaptım.

"Huh. Bunu sevdim. Hava beni alkole daha az doymuş hissettiriyor."

Güneşli yolda yeni geleceğime doğru ilerlerken büyük boy saçlarım rüzgârda arkamda savruluyordu.

"Bu bana daha az çılgınca gelmeye başladı. Anlıyor musun? Sanki doğru yoldaymışız gibi," dedim rüzgâra karşı.

"Gerçekten mi? Ben de tam bunun *Thelma ve Louise*'in sonu gibi göründüğünü düşünüyordum," diye bağırdı.

"Har har, ukala. Bizi geleceğimize doğru götürüyorum, uçurumdan aşağı değil."

Hafifçe kırılmış ızgaramdan kopan siyah bir plastik parçası ön cama çarpmak için tam o saniyeyi seçti ve ikimizi de şaşırttı.

"O da neydi öyle?" Zoey sordu.

"Hiçbir şey. Bir böcek," dedim ve ızgara parçasını camdan kazımak için silecekleri çalıştırmaya çalıştım. Silecekler canlanmadan önce uzun farları, koltuk ısıtıcılarını ve dörtlü flaşörleri buldum.

Akşamdan kalma yol arkadaşım yolcu koltuğundan, "Dördüncü seferde şansım yaver gitti," diye mırıldandı.

"Affedersiniz, sanırım oldukça iyi bir iş çıkarıyorum. Baksanıza. Bizi buraya kadar getirdim." İlerideki STORY LAKE'E HOŞ GELDİNİZ tabelasını gösterdim. Bazı harfler eksikti ve birisi kırmızı spreyci boya kutusuyla arsızlık yapmış, geride daha çok WE ME SNORY LAKE durumu bırakmıştı. Sol tarafta, gölün pırıl pırıl sularına ilk kez bakıyorduk.

"Felaketten uzak. Tıpkı söz verdiğim gibi."

Çenemi kapalı tutmalıydım. Çünkü o anda üzerimize pterodaktil büyüklüğünde bir gölge düştü.

"Bu da ne-" Zoey'nin sorusu ıslak bir *gümbürtüyle* kesildi.

Parlak, gümüş rengi ve yapışkan bir şey yüzüme çarptı ve sonra Zoey çığlık atmaya başladı.

Körü körüne direksiyonu kırdım ve frene bastım. Lastiklerin altındaki çakıllar kaydı ve soğuk ve kaygan bir şey alnıma sürtünürken güçlü bir hava akımı saçlarımı hareket ettirdi.

*Çıtırtı.*

Araba aniden ve planlanmamış bir şekilde durduğunda emniyet kemerim kilitlenince önce öne sonra arkaya doğru sarsıldım.

Etrafımızda bir toz bulutu yükselirken bir an için sessizlik oldu. "*Lanet olası bir balığa* nasıl çarptın?" Zoey çığlık attı.

Gözümde ıslak ve kırmızı bir şey vardı. Onu fırçalayıp uzaklaştırmaya çalıştım ama sadece saçıma bulaştırmayı başarabildim.

"Kanıyor muyum?" diye sordum.

"Kucağımda bir balık var! Çek şunu üstümden!" Zoey uludu.

Aşağı bakmaya çalıştım ama kırmızı şey, birbirine karışmış saçlarım ve toz arasında bir şey görmek imkânsızdı.

Çığlıkların ve toz bulutunun arasından ürkütücü, tiz bir ıslık sesi duyuldu. "Bu da ne böyle?" Öksürdüm ve toz bulutunun arasından arkamdaki uğursuz görüntüye baktım.

## BİR KEL KARTALA ÇARPTIN.

CAMPBELL

Yol kenarındaki felaketin yanından geçip geçmemekte tereddüt ettim.

Gitmem gereken yerler, düzeltmem gereken işler vardı.

Ama Story Lake pek de hareketli bir metropol sayılmazdı ve başka kimsenin durma ihtimali de yoktu. Ayrıca, Goose'un gövdeye tünemiş haliyle birine kalp krizi geçirtmesi muhtemeldi.

Mağdur bir iç çekişle pikabımı üstü açık arabanın arkasındaki bankete çektim.

Tabii ki New York plakalıydılar.

Botlarım yere basar basmaz ikiz çığlıklar tozu ve sessizliği vardı.

"Herkes iyi mi?" Yaklaşırken huysuzca sordum.

Hem sürücü hem de yolcu çığlık atmakla ve emniyet kemerleriyle boğuşmakla o kadar meşguldüler ki omuzlarının üzerinden bakarken beni fark edemediler.

Kaz etkileyici bir kanadını açmış, diğer kanadını içine sokmuştu.

yan.

"Suratımızı yiyecek," diye bağırdı kızıl saçlı yolcu "Ona balığını geri ver,"

kolt

diye bağırdı toz içindeki sürücü.

uk. İçimden küfrederek sürücü tarafındaki kapıyı açtım. "Kimse

Yaralandın mı?"

Tekrar bağırdılar, bu sefer bana bakıyorlardı. Burnuna yamuk oturan güneş gözlüklü esmer şoförün alnındaki bir kesikten kan akıyordu.

Anneme birkaç turistin suratına okkalı bir küfür savurduğum haberi ulaşmasın diye birkaç renkli küfür bombasını ısırarak geri çekildim ve şoförün emniyet kemerini çözdüm.

"Çık dışarı," diye emrettim. Yeterince hızlı hareket etmeyince onu kaldırdım ve arabanın yanına bıraktım. "Kanaman var."



"Yok artık. Çilekli jöle sandım," dedi bir elini alnına vurarak. "Zoey, iyi misin?"

"Kanaması olan tek kişi sensin," diye belirttim.

Yolcu, "Bayım, kim olduğunuzu, iyi biri misiniz yoksa bir seri katil misiniz bilmiyorum ama *bu balığı kucağımdan* alırsanız işlediğiniz her cinayette şahidiniz ben olacağım," diye bağırdı.

Aşağıya baktım, kızıl saçlı kadın sanki tutukluymuş gibi iki elini havaya kaldırmıştı. Şişman bir gökkuşağı alabalığı kucağından cansız bir şekilde yukarı bakıyordu.

Kaz kızgınlıkla ciyakladı. "Kapa çeneni, Kaz," dedim kuşa.

Neredeyse insani bir omuz silkme hareketiyle kanadını çırpı.

"Lütfen biri az önce ne olduğunu açıklayabilir mi?" dedi sürücü, bir elini kanlı alnına götürürken adım atmaya başladı.

Kamyonetimin kaputuna yaslanana kadar onu geriye doğru yürüttüm.

"Kal."

Kapısını açtığımda kızıl saçlı hâlâ kıpırdamadan oturuyordu, elleri havada, yüzü buruşmuş, aşağı bakmayı reddediyordu.

Balığı elime alırken "Çok saçma," diye mırıldandım.

Pulları kaygandı ve neredeyse elimden kaçıyor, ama film yıldızı büyüklüğündeki güneş gözlüklerine çarpmadan bir santim önce daha iyi kavradım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bir tür iç çığlık attı.

Balığı yolun kenarındaki otların arasına fırlattım ve ıslak bir gümbürtüyle yere düştü.

Goose sandıktan yere atladı ve John Wayne tarzında salına salına öğle yemeğine doğru yürüdü.

"Yürüyebilir misin yoksa orada oturup çığlık mı atacaksın?" Kızıl saçlıya sordum.

"Sorun olmazsa bir dakika daha inleyeceğim sanırım."

*Kadınlar. Özellikle de New York'lu kadınlar.*

Güneş gözlüklerini yarasının üzerinden tozlu, kana bulanmış saçlarının arasına sokmuş olan yaralı sürücüye doğru yöneldim. Geniş kahverengi gözleri bana döndü. "Bu bir...?"

"Kel kartal," diye tamamladım.

"Bir kel kartal tarafından saldırıya uğradım," dedi neredeyse hülyalı bir şekilde. Birden ayağını yere vurdu ve gözlerini kısarak bulutsuz gökyüzüne baktı. "Evren neden benden nefret ediyor?"

Soru her şeyden çok retorik gibiydi, bu yüzden cevap vermeye zahmet etmedim.

"Goose sana saldırmadı. Hoş geldin tabelasına çarpmadan hemen önce yoluna çıktın." Teknik olarak, lanet kuş ögle yemeğiyle çok alçalmış ve balıkla ve muhtemelen bir pençeyle kafasına vurmuştu. Ama bana rahatsızlık veriyordu, bu yüzden onun yakasını bırakacak değildim.

Sanki az önce ona bir yavru köpeğin üzerinden geçtiğini söylemişim gibi bakıyordu. "Aman Tanrım. Şaka mı yapıyorsun? Ölecek mi?"

"Hayır." Onu daha az kanlı olan elinden tutup kamyonetimin arkasına götürdüm ve bagaj kapağını indirdim. Öylece baktığında, onu üzerine oturttum. "Kımıldama."

Başını kartala doğru çevirdi. "Ama o iyi mi? Bir tür kel kartal tıbbi müdahalesine ihtiyacı var mı?"

"O iyi," diye tersledim. Arka yolcu kapısına doğru yürüdüm ve arka koltuktan ilk yardım çantasını çıkardım.

"Kıpırdamadan dur," diye emrettim, yanındaki iyi kullanılmış metal kutuyu açıp onu.

"Zoey'nin iyi olduğundan emin misin?" diye sordu, etrafına bakınmak için kıvranırken.

Arkadaşı.

Açık bacaklarının arasına girdim, çenesini yakaladım ve bana bakması için onu çevirdim. "Eğer kucağında balık olan Zoey'se, fiziksel olarak değil de duygusal olarak yaralanmış gibi görünüyor. Şimdi kıpırdama."

Kesik derin değildi ama tüm kafa yaralarında olduğu gibi ciddi şekilde kanıyordu.

"Balıklardan ve kuşlardan çok korkuyor. Bu sanki onun için yapılmış bir korku filmi gibi." Tekrar dönmeye çalıştı. "Zoey? İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim," diye zayıf bir yanıt verdi. "Sadece bir metre ötemde yaşanan kişisel kâbusumu izliyorum."

"Bela, kıpırdamazsan gözüne alkollü mendil kaçacak," diye uyardım.

"Yine kusacak mısın?" diye bağırdı hastam arkadaşına. "Ah!"

Ensesini tutup mendili yüzüne vurduğumda yüzünü buruşturdu ve bana suçlayıcı bir bakış fırlattı.

"Sana kıpırdamadan durmanı söylemiştim."

"Şey, özür dilerim. İlk defa bir kel kartalla kavga ediyorum. Biraz travma geçirdim."

Kanı ve tozu elimden geldiğince temizledim.

Bir bandaja uzandım ve gözlerimi devirdim. Annem ilk yardım zulasını yağmalamamızdan bıkmış ve normal görünümlü yara bantlarını sahte bıyık bandajlarıyla değiştirmişti. Daha az aptalca ilk yardım malzemeleri stoklamayı sürekli unutuyordum.

Hastam daha da yaklaştı, beni daha önce hiç görmediği mikroskop altında bir şeymişim gibi inceledi. Kalın, koyu renk kirpikleri ve burnunun üzerinde belli belirsiz çilleri vardı.

"Ne var?" Huysuzca söyledim.

"Tanıdık geliyorsun ve gerçekten güzel gözlerin var," dedi.

Harika. Sarsılmış bir yabancı ve onun balıktan korkan histerik arkadaşıyla baş başa kalmıştım. "Öyle mi? Kafa travması geçirmişsin ve direksiyon başında işin yok."

"Ciddiyim," diye ısrar etti.

Bıyık bandajını yırtıp açtım. "Ben de ciddiylim."

"Yeşiller ama üzerlerinde küçük altın benekler var."

Trouble'ın gözleri kahverengiydi. Orman zemini gibi. Tekrar hareket edemeden bandajı yerine bastırdım.

"Campbell Bishop siz misiniz?" diye sordu.

Onu tekrar ensesinden kavradım ve elimin topuğunu bandaja bastırdım. "Cam. Sana ne bundan?"

Homurtuya dönüşen bir kıkırdama çıkardı. "Gerçekten de kötü kalpli birisin."

Bu ifadeye on metrelik bir sopayla dokunmamın imkânı yoktu. "Senin adın ne, Trouble?" diye sordum.

"Hazel," dedi. "Hazel Hart." Gözleri aniden büyüdü. "Oh, kahretsin! Saat kaç?"

"Ben nereden bileyim?"

"Bilmiyorum. Sen..." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Makul ölçüde sorumluluk sahibi."

"Ulusal kuşumuzu ezdiğini gördüğümde saat bir buçuk civarındaydı."

Yüzünü buruşturdu. "Bir randevuya geç kaldım. Ve şimdi bir kuş hastanesi bulmam gerektiği için daha da geç kalacağım."

"Ne?"

Hazel bagaj kapağının kenarına doğru kıpırdandı, bu da onu doğrudan, beklenmedik bir şekilde kasıklarımın temas ettirdi. Geçtiğimiz yıl boyunca görmezden gelmekle meşgul olduğum tüm parçalar birdenbire dikkatimi çekti. Gerçekten de

O kadar uzun mu? Geri döndüğümde beri biriyle yatmamıştım, bu da tam bir takvim yılı demekti.

Anlık ve uygunsuz fiziksel tepkime aldırmadan elini göğsüme vurdu ve beni bir adım geriye itti. Ayaklarını yere vurdu ve başını eğerek bana baktı. "Şehir merkezi buradan ne kadar uzakta?"

"Story Lake'in şehir merkezi mi?" New York'tan gelen bir yabancının *şehir merkezinde* toplantı yapması için tek bir neden bile düşünemiyordum.

"Evet. 44 Endofthe Road'a gitmem gerekiyor. Yürüyebilir miyim?" "Yürümek araba kullanmaktan daha mı iyi?"

"Şu anda buna alınmayacak kadar stresliyim," dedi. "İlk yardım için teşekkürler."

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Kamyonetimin etrafında onu takip ettim.

"Zoey'i alacağım, bir kel kartalı nasıl yakalayacağımı öğreneceğim ve sonra kasabaya yürüyeceğiz. Belediye başkanıyla buluşacağım. Eminim bir kuş doktoru tanıyor." Arabanın kapısına yaslanmış, spor içeceği içen ve ölü balığı parçalayan Goose'u izlememeye çalışan arkadaşına doğru yöneldi.

"Zo, yakınımızdaki kuş hastanelerini araştırabilir misin?" Hazel süveterini çıkarıp sade siyah bir atleti ve altındaki ikinci kez bakmaya değer düzgün vücudu ortaya çıkararak seslendi.

Zoey kuşa ters ters bakarak, "Ürkütücü miktarda göz teması kurup duruyor," diye yakındı.

Hazel makul bir sesle, "Herhalde ona arabayla ya da yüzümle çarptığım için bana kin besliyor," dedi. Hırkasını bir boğa güreşçisinin pelerini gibi sallıyordu.

Her ne kadar bir New Yorklunun Goose'u yemeğin ortasında kaldırmaya çalışmasını izlemek hoşuma gitse de, ilk yardım malzemelerim ve sabrım azalıyordu.

Birkaç lanet mırıldanarak arka cebimden telefonumu çıkardım, aptalca adlandırılmış Bish Bros mesaj grubunu açtım ve bir mesaj gönderdim.

Ben: Başım belaya girdi. Geç kalıyorum. Başka bir yerde durmak

zorundayım. Levi: Ezik.

Gage: Yardıma ihtiyacın var mı? Dönüş yolundayım ve o günkü kahraman kotamı doldurdum bile. Ama yarınki için bir başlangıç yapmanın sakıncası yok.

Ben: Hayır. Kontrol altında.

Gage: O zaman bugünlük bu kadar yeter Livvy. Bira?

Bütün gün söylediğin ilk aptalca olmayan şey. Gage:

Sabah erkenden görüşürüz, Cammy.

İşimi hallettim, telefonumu kotuma geri koydum.

Hazel kuşa yaklaşarak, "İşte güzel, büyük, korkutucu kartal," diye mırıldandı. Kaz kafasını kaldırmış, bir lokma balık çiğniyordu.

"Bir adım daha atarsan seni ısırır," diye uyararak arkasından yürüdüm.

Hazel donakaldı.

Goose daha önce hiç kimseyi ısırmamıştı. Birçoğumuzun suratına kanatlarıyla vurmuştu ve sırf hava atmak için tehlikeli bir şekilde alçaldığı da olmuştu. Ama bir Labrador retriever kadar hırçındı.

Hazel döndü ve bana geniş gözlerle baktı. "Ama onu bir kuş doktoruna götürmeliyim."

Zoey, "Buradan üç yüz yedi mil uzakta bir kuş hastanesi var," diye seslendi.

"O iyi," diye duyurdum.

Hazel gözlerini kıstı. "Bunu sadece duygularımı incitmemek için söylemiyorsun, değil mi?" "Ben gider gitmez onun acısına son vereceksin, değil mi?"

"*Senin duygularını korumak için gizlice bir kel kartalı vuracağımı mı sanıyorsun?*"

Arabayı sürmeye devam etmeliydim. Kendi işime bakmalı ve onları kendi hallerine bırakmalıyım.

Başını iki yana eğdi, sanki kelimeleri tekrar ediyormuş gibi gözlerini gökyüzüne dikti. "Tamam. Tamam. Yüksek sesle söyleyince kulağa oldukça aptalca geliyor. Bazen burada bir şeyler çingirdiyor ve tamamen mantıklı görünüyor ve sonra onları sayfaya alıyorum - daha doğrusu eskiden sayfaya alıyordum -"

Zoey, "Buradan on mil ötede kuşlar konusunda uzmanlaşmış bir veteriner var, ama daha çok şu ürkütücü konuşan kuşlara bakıyor," diye araya girdi.

"Lanet olası kartal gayet iyi," diye bağırdım.

İki kadın da yaptıkları işi bırakıp bana baktılar. "Çok huysuz," diye gözlemledi Zoey.

"Evet, evet, öyle," dedi Hazel, durum için tamamen uygunsuz ve sinir bozucu bulduğum bir sevinç ifadesiyle. "Ve hiç de iyi değil. Kanadına baksana."

Kaz'ın bir kanadı hâlâ etli vücudunun içine sıkışmış, diğer kanadı ise dışarı doğru uzanıyordu.

"Numara yapıyor," diye açıkladım.

Hazel alay etti. "Evet, öyle. Tamam, kel kartal psikoloğu."

Hoş olmayan ve centilmence olmayan birkaç cümle mırıldanarak kamyonetime geri döndüm ve torpido gözünü açtım. Ödül poşetini aldım ve hâlâ kazağını bir kartal kundağı gibi tutan Hazel'ın yanına döndüm.

"Oyun oynamayı bırak, Kaz," dedim ve ödüllerden birini Hazel'a fırlattım. Hava.

Kuş onu kendini beğenmiş bir şekilde yakaladı. Balığın kalıntılarını kaptığı gibi pençeleri ve uçuşa geçti.

"Az önce bir kel kartal tarafından dolandırıldım." Hazel güneşi engellemek için ellerini kaldırdı ve kendini bıyık bandajına dürttü. "Ow."

"Hayatımın geri kalanında bununla ilgili kâbuslar göreceğim," dedi Zoey. dedi.

"Sen ve ben," diye duyurdum.

Kuşun doğuya doğru süzülüşünü izledik, görkemli bir şekilde muhtemelen ana caddeydi. Büyük bir balık parçası koptu ve yeryüzüne doğru düştü.

Zoey öğürdü ve sonra bir elini ağzına kapattı.

"Numara yaptığını nereden anladın?" Hazel bana sordu.

"Yaptığı şey bu. Şimdi kamyonu bin."

Zoey elindeki spor içeceğiyle yıkılmış tabelayı işaret etti. "Polisleri beklememiz g e r e k m i y o r mu? Ya da en azından bir çekici?"

"Eşyalarımız ne olacak?" Hazel araya girdi. "Dizüstü bilgisayarım bagajda."

"Çekiciye mesaj atıp seni nerede bulacaklarını söyleyeceğim. Sen sadece şu lanet kamyonu bin. Sizi randevunuza ben götüreceğim."

"Çok cömertsin," dedi Zoey, ben onları gidecekleri yere ne kadar çabuk ulaştırdığımla ilgili hoş olmayan bir şeyler ekleyemeden,

hayatımdan o kadar çabuk çıkacaklardı.

"Kahramanım benim." Hazel'ın sesi, kafasına balık yemiş birine göre şüpheli bir şekilde zafer kazanmış gibiydi.

"Başındaki yarayla oynamayı bırak," diye emrettim.

## ARKADAŞLAR ARASINDA KÜÇÜK BİR DOLANDIRICILIK

HAZEL

KAFAMDA BİR YARA OLSA BİLE, Story Lake'in şehir merkezine kadar olan çeyrek mili yürüyebilirdim. Çoğunlukla boş vitrinler ve boş park yerlerinden oluşan iki blokluk "göz kırparsan kaçırsın" bir alandı. Meydanı ortadan ikiye bölen güneş yanığı küçük bir park vardı. Görünüşe göre küçük bir kasabanın olmazsa olmazı çardak eksikti.

Ama ben direksiyon başındaki adamla çok meşguldüm.

Bunun bir anlamı olmalıydı. Burada olmamdan sorumlu olan adamla daha kasaba sınırlarına girmeden tanışmıştım. Şimdi, bu aynı zamanda arabamla neredeyse bir kel kartalı eziyor olmamın *da* bir anlamı olabileceği anlamına geliyordu. Ama ben işin daha yakışıklı, huysuz ve kaslı tarafına odaklanmayı tercih ediyordum.

"Peki kaç erkek kardeşin var?" diye sordum.

"Ne?" Cam tersledi.

Gömleğindeki Bishop Brothers logosunu işaret ettim. "Soyadın Bishop. Sanırım."

"İki," dedi, sesi sanki bu küçük isimden vazgeçeceğini umuyormuş gibi çıkıyordu.

Konuş.

*Ha. Öyle bir şansın yok, dostum.* Beğen ya da beğenme, Campbell

Bishop benim

geçici ilham perisiydi ve ondan alabileceğim her şeyi alacaktım. "En yaşlı sen misin? En yaşlı senmişsin gibi görünüyorsun. Tüm hayatın boyunca burada mı yaşadın?" diye sordum.

Sanki bu kabul edilebilir bir yanıtmış gibi homurdandı.

Gösterge panelindeki yıpranmış ciltsiz kitabı gördüm. "Kitap okur musun?" Umutla sordum. Benim naçizane fikrime göre kitap seven kahramanlar daha da ateşli oluyordu.

"Bana okuma yeteneğim olup olmadığını mı soruyorsun?"

Kulakları çınlasın, polisiye kitabı işaret ettim. "Okumaktan zevk alıp almadığını soruyorum."

"Şu anda hiçbir şeyden zevk almıyorum," dedi.



Yeniden toparlanmak için koltuğuma geri yerleştim. Havadan sudan konuşma konusunda paslanmışım ama bu adamdan mümkün olduğunca çok bilgi almam şarttı.

Cam kamyonu sanki doğuştan çok büyük, yüksek beygir gücüne sahip makineleri kullanıyormuş gibi idare ediyordu. Sanki vücudunun bir uzantısı gibiydi. Ve ne vücuttu ama. Üzerindeki gri Bishop Brothers tişörtü çok güzel bir vücudu sarıyordu. Kot pantolonu "erkek işi yapıyorum ve kaslı kalçalarımın bu kotun içine girmesi yıllarımı aldı" tarzında giyilmişti.

Radyo, kapatmadan önce, hareketli bir country müzik kanalına ayarlanmıştı.

Zorlu başlangıca ve alnımdaki zonklamaya rağmen, işlerin kesinlikle iyiye gittiğini hissediyordum. Kafamda, Book Cam'i mahsur kalan kahramanımızı kurtarmak için kükreyerek göndermeye başlamışım bile. Elbette, Kitap Kahramanı... hmm, kolaylık olsun diye ona Hazel diyelim. Evet. Kitap Hazel, ulusal kuşu havadan vurmazdı. Bu bir tanışma şirinliği değildi. Bu bir buluşma felaketiydi. Ama kafasındaki yara hâlâ işe yarayabilir. Yaralı bir kadın kahraman ve doktorculuk oynayan huysuz bir kahramanı kim sevmez ki?

Belki burkulmuş bir ayak bileği daha seksi olurdu? Daha az kan akar ve Book Cam devasa kaslarıyla onu taşıyabilirdi.

"Merhaba," diye tersledi Gerçek Hayat Cam, elini yüzümün önünde sallayarak.

Gözlerimi kırıştıtarak hayal dünyamdan çıktım. "Ha? Ne?"

"Ona aldırma. O her zaman kısmen kontrol edilir," dedi Zoey arka koltuktan. "Story Lake'te kartal saldırısı dışında ne işimiz olduğunu sordu."

Kitap Cam'i kesinlikle gerçek hayattaki Cam'den daha kibar olurdu. "Belediye başkanıyla buluşacağız," dedim kibirli bir tavırla.

Cam sırttı ama hiçbir şey söylemedi.

"Burası bir tür terk edilmiş film seti, değil mi?" Zoey sordu. "Herkes nerede?"

Dikkatimi yaratıcılığın kaynayan suyundan başka yöne çevirip etrafıma bakındım. Zoey haklıydı. Parkta ağaç gövdelerine tırmanıp inen bir çift sincap dışında başka hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

"Hayır," dedi Campbell.

Kamyonun motorunun gürültüsü sessizliği maskeleymişti. Kaşlarımı çattım. "Bana 'hareketli şehir merkezinin' turist mıknatısı olduğu söylendi."

İsteksiz kahramanımız homurdandı. "Bu lafı sana kim yutturdu?"

Ben cevap veremedem daha ilginç bir şey dikkatini çekti ve caddenin ortasında frene bastı.

Bir adam tuğla bir vitrinin önündeki yeşil tentenin altından bir merdiven ve uzun beyaz bir boru çıkarıyordu. Camların üzerinde altın harflerle GENERAL STORE yazıyordu. Ayı büyüklüğünde bir köpek kaldırımda oturmuş, tüylü kuyruğunu bir zevk metronomu gibi ileri geri sallıyordu ve daha küçük, daha az tüylü bir başka köpek de adamın peşindeydi.

Cam penceresinden dışarı eğildi. "Bir sorun mu var?"

Merdivenli adam başını salladı ve elindeki plastik boruyla tentedeki bir çukuru işaret etti. "Hayır. Balık kafası."

Küçük köpek coşkulu bir havlama sesi çıkararak büyük köpeğin dikkatini çekti ve beton basamaklardan inerek kaldırımdaki partiye katıldı.

Zoey omzumu dürttü ve ben de oturduğum yerde döndüm. *Balık kafalı mı?* diye mırıldandı.

Cam kamyonetten indi ve kapısını açık bıraktı. New York'ta olsaydık, bir çöp kamyonunun ya da teslimat kamyonetinin kapıyı menteşelerinden sökmesi dört saniyeden az sürerdi. Ama burada, *kalabalık şehir merkezinde*, görünürde başka bir araba yoktu.

"Kabul ediyorum. Çok iyi bir başlangıç yapmadık," dedim ve Cam'in her iki köpek tarafından coşkulu bir şekilde selamlanmasını izledim. "Ama bu konuda içimde iyi bir his var."

"Birimizin hissettiğine sevindim," dedi Zoey.

Cam köpeklerin üzerinden atladı ve merdiveni adamın elinden almaya çalıştı. Bu, bir sürü işaretin olduğu gürültülü bir tartışmaya yol açtı. Daha iri ve ayıya benzeyen köpek merdivene ilk tırmanma girişiminde bulununca iki adam da, "Melvin!" diye bağırdı.

"Haze. Bebeğim. Bu bir kıyamet. Kasabanın hoş geldin tabelasını yıktık ve sonra da ulusal kuşumuzla kavga ettik. En sevdiğin kazağında kuş-balık yarasından dolayı kan var. Yarım düzine işgal edilmiş vitrin saydım ve şoförümüz sanki onlarca yıllık bir kan davaları varmış gibi bakkala bağıyor."

"Her iyi hikâyenin çatışmaya ihtiyacı vardır," diye ısrar ettim.

Cam merdivene tırmanma hakkı için insan ve köpeği geride bıraktı ve kaşlarını çatarak merdiveni tentenin kenarına kurdu. Diğer adam uzun bir merdiven uzattı.

plastik boru ve şehir kahramanımız bunu balık kafasını kumaştan çıkarmak için kullandı. Dağınık bir şekilde betonun üzerine düştü.

Ayı köpeği balık kafasının üzerine atladı.

"Lanet olsun Melvin," dedi diğer adam, iri köpeği tasmaından tutup geriye doğru sürükleyerek. Küçük köpek kaldırımın ortasında güneşin altında uyuyakalmış gibiydi.

Cam tekrar aşağı indi, merdiveni katladı ve uyuyan köpeğin üzerinden geçirerek merdivenlerden ön kapıya kadar taşıdı. Tüm bunları izleyicilerine tek kelime etmeden yaptı.

"Şimdi bana biraz puding yedirmek ister misin? Belki de bana bir sünger banyosu yaptırırsın?" diye yakındı adam, Campbell döndüğünde hâlâ köpeği tutuyordu.

"Ben sana yüz kere söylediysem, Gage'in bin kere söylediğini biliyorum. Levi bile muhtemelen bir ya da iki kez söylemiştir ve onun ağzını açmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Lanet merdivenden uzak dur," dedi Cam, parmağını adamın göğsüne sokarak.

Ayı köpeği sevinçle havlayarak uyuyan hız tümseği köpeğini uyandırdı. Ayağa fırladı ve kulakları patlatan bir uluma çıkardı. "Kapa çeneni Bentley!" diye bağırdı iki adam da.

"Bir kavgaya mı tanık olacağız?" Zoey biraz daha neşeli bir sesle sordu.

"Hemen heyecanlanma, Cam. Ben lanet olası bir çocuk değilim," dedi yaşlı adam Campbell'ın elini iterek. "Senin yapamayacağımı düşündüğün her şeyi yapabilecek kapasitedeyim."

Cam, "Bir telefonla kışını evde koltuğa geri yaslırsın," diye tehdit etti.

Yaşlı adamın gözleri kısıldı. "Yapamazsın."

"Bir de beni dene. Seni o merdivenin üzerinde görürsem sandalyeye bantla kendim yapıştırırım," diye uyardı Cam.

Diğer adam elini sakalının üzerinde gezdirdi. Kamyona doğru baktı. "Beni arkadaşlarınla tanıştıracak mısın?"

"Hayır."

Ve bu sözlerle Cam kamyona geri döndü.

Cam vites değiştirip gaza basarken kaldırımdaki adam "Kahvaltıda görüşürüz," diye seslendi.

"Evet."

"Arkadaşın mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Baş düşman?" Tekrar denedim.

Campbell ön camdan bana baktı. "O benim babam." Zoey arka koltuktan, "İkiniz yakın görünüyorsunuz," diye şaka yaptı.

"Sevimli köpekler," dedim. "Belli ki uzun süredir kan davalı olduğun babana mı aitler?"

"Bu sabah yataktan hiç çıkmamalıydım," diye mırıldandı Cam. "Ne tür bir yatak? Büyük boy mu? Bir yatak tercih eder gibi görünüyorsun. Büyük boy. Artık yerim olduğu için kesinlikle bir king yatak alacağım. Bu ve dolap alanı hayalleri süslüyor," diye geveledim.

Otuz saniye sonra huysuz şoförümüz kamyonetini kaldırımın yanında aniden durdurduğunda ben hala olası konuşma konularını arıyordum. Bakkal kavgasından iki blok öteye gitmiştik.

"Dışarı," diye emretti.

Zoey'ye ikinci kez söylemesine gerek kalmadı. Balık kafası yiyen kuşlarla doluymuş gibi arka koltuktan dışarı fırladı.

Bay Inspiration'dan kurtulmaya o kadar hazır değildim. Ya onu kasabada bulamazsam? Ya yollarımız bir daha hiç kesişmezse?

"Getirdiğin için teşekkür ederim... ve gösteri için... ve ilk yardım için," dedim alnımdaki bandajı dürterek.

Homurdandı, hâlâ önüne bakıyordu.

"Kartal ve tabela için ve seni Lyft şoförlüğü yapmaya zorladığım için özür dilerim."

Bu kez dikkatle gösterge panelindeki saate baktı.

"Sanırım seni tutmayacağım." Emniyet kemerimi çözdüm ve yavaşça eşyalarımı toplamaya başladım.

"Hazel?"

Yaptığım işi bırakıp ona baktım. "Evet?"

"Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın olursa..." O yeşil gözler beni zümrüt ateşi gibi yaktı.

"Öyle mi?" Nefes nefese sordum.

"Beni arama."

"Har har. Sen şu komik, şövalye ruhlu adamlardansın, değil mi?" "İkisi de değilim."

"O zaman nesen?" Üsteledim.

"Geç kaldım," dedi sertçe.

Zoey pencereme vurarak beni sersemliğimden uyandırdı. "Haze?"

Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" diye sordu.

İlk kez önünde durduğumuz binaya baktım. "Uh-oh."

Cam, sanki onu bizi kaçırıp ormana atmakla suçlamışım gibi, "Bana verdiğin adres burası," diye ısrar etti.

Onu görmezden gelerek kamyonundan indim ve önümdeki ucubeye baktım: 44 End of the Road. Kapının üzerindeki numara bir sarmaşık patlamasıyla kısmen gizlenmişti. Cılız çitlerin ve ön bahçe süsü verilmiş yabancı otların ötesinde, göz alıcı bir somon balığı renginde, üç katlı köhne bir malikâne yükseliyordu.

"Ne yaptın Hazel?" Omuz omuza durduğumuzda Zoey sordu.

Cam arkamızdaki açık kamyonun penceresinden, "Ben gidiyorum," diye seslendi. "Burası müzayede ilanında görüldüğü gibi değil," diye ısrar ettim.

"Kimsenin çocuklarının şeker ya da şaka yapmasına izin vermediği perili eve benziyor," diye gözlemledi.

Evrakları hatırlayarak çantamı karıştırdım ve dosyayı çıkardım. "Gördün mü? Şuna bak. Aynı tarzda, pencereler ve kapılar aynı yerde, ama resimlerde korkunç ve ürkütücü değil."

Tiz bir ıslık sesi sessizliği böldü. Arkamızda Campbell'ın küfredip motoru kapattığını duydum. Döndük ve kaldırımdan bize doğru koşan küçük bir grup genç oğlan gördük.

"Ezilmek üzere miyiz?" Zoey merak etti. "Bu bir tür küçük kasaba izdihamlı kabul töreni mi?"

Çocuklar üzerinde *Story Lake Cross Country* yazan tişörtler giymişlerdi. "Hiç sanmıyorum."

Öndeki çocuk önümüzde durdu ve elini uzattı. "Hazel Hart, sanırım?"

Benden bir iki santim daha uzun, iri ayaklı ve ceylan gibi bacaklıydı. Koyu renk teni, sık kesilmiş kıvrırcık siyah saçları ve gözlükleri vardı.

"Peki ya sen?" Uzattığı elini sıkarken biraz şoka girmiş gibi hissederek sordum.

"Darius Oglethorpe." Az önce bir genç tarafından dolandırıldığımı anlamamış olsaydım, dişlek sırtışı büyüleyici olabilirdi.

"Siz belediye başkanı mısınız?"

"Belediye Başkanı ve emlakçı," diye gururla açıkladı. "Story Lake'e hoş geldiniz."

Zoey kahkahasını öksürükle bastırdı.

"Şaka yapıyor olmalısın. Sen lisedesin," dedim.

"Bu benim son senem. Okul başlayınca öyle olacak," diye açıkladı, görünüşe bakılırsa benim dehşetimle ilgilenmiyordu.

"Okuldan sonra onun için tüm şehirde kampanya yaptık," dedi arkadaki terden sıırıslık olmuş çocuklardan biri gururla.

"Şimdi ne halt ettin, Darius?" Cam kaldırımında bize katılarak sordu.

"Aman Tanrım. Şaka yapmıyor," diye fark ettim.

Darius neşeyle, "Güzel ve seçici Bayan Hart Heart House'u satın aldı," diye duyurdu. "Ve kendine kasaba konseyinde bir koltuk buldu."

"Bir dakika bekle," dedim.

"Tanrı aşkına," diye tersledi Cam.

Campbell'ın Story Lake'te ikamet etmemden kişisel olarak rahatsız olduğu hissine kapıldım.

Darius beni işaret ederek, "Kasabada taze kana ihtiyacımız olduğu konusunda anlaşmıştık, ben de bunu gerçekleştirdim," dedi. Dört arkadaşı coşkuyla başlarını salladı.

Campbell çenesini sıkarak ve kirli sakalının altındaki yanaklarının çukurlarını derinleştirerek, "Belediye meclisinde bir koltuk satamazsın," dedi.

"Ya da yapay zekâ tarafından oluşturulmuş resimlerle bir ev," diye araya girdi Zoey, açık artırma listesi çıktılarını göstererek.

"Resimler harika görünüyordu, değil mi?" Darius gamzesini göstererek, "Resimler harika görünüyordu, değil mi?" dedi. "Küçük kız kardeşim DJ konserleri arasında bir hafta boyunca onlar üzerinde çalıştı. Darius Oglethorpe, bu arada."

Zoey onun elini sıktı. "Zoey 'Eğer arkadaşımı dolandırırsan senin genç kıcını tekmelerim' Moody."

"Arkadaşlar arasında küçük bir dolandırıcılık nedir ki?" Darius sinirli bir şekilde şaka yaptı.

Cam kâğıtları elimden kaptı ve karıştırmaya başladı. Daha önce yetişkin bir adamın hırladığını hiç duymamıştım. Bunu sayfalara pek çok kez yazmıştım ama gerçek hayatta duymak yeni ve heyecan verici bir deneyimdi.

Zoey bana dirsek attı. "Vay canına. Şimdi anladım. Hırlamak çok seksi," dedi ağzının kenarından.

"Sana söylemişim," diye fısıldadım.

Darius arkadaşlarına döndü. "Siz devam edin. En yeni ve en ünlü sakinimize evini göstereceğim. Ben size yetişirim."

sprintler."

"Görüşürüz, D.O.," dedi uzun boylu, sırık gibi çocuk, kıvrıkcık saçlarını ter bandıyla düzeltiyordu. Bize bir tür ergen parmak işareti yaptı.

"Görüşürüz hanımlar, umarım sizi sık sık görüşürüz," dedi daha kısa boylu bir çocuk.

Bunu bir göz kırpma ve diş teli parıltısıyla söyledi.

Kaldırımında koşarak uzaklaştılar.

Darius'a döndüm ve şakaklarımı ovuşturdum. "Peki, bir lise öğrencisi nasıl emlakçı ve belediye başkanı olur?"

"Ürkütücü derecede zeki ve kasabamızın yönetmelikleri boktan," dedi Cam, kâğıtları bana geri verip ürpertici derecede zeki gence ters ters bakarak.

"Ne diyebilirim ki? IQ alanında kutsanmıştım. Ama diğer dahi çocuklarımın aksine, akademik kariyerim yerine mesleki kariyerimi ilerletmeyi seçtim. Tüzük, aklı başında herkesin on altı yaşına geldiğinde seçimle iş başına gelebileceğini açıkça belirtiyor," dedi ve çarpık kapıya doğru ilerledi. İyi bir tekme attı ve mandalı açtı. "Övünmek gibi olmasın ama açık farkla kazandım."

Bir kolunu havalı bir şekilde salladı ve bana büyümüş avluya adım atmamı işaret etti.

"Rakibin yoktu," dedi Cam.

Darius, "En az direnç gösteren yol, dostum," dedi ve erkek erkeğe hareketlerden biriyle omzuna bir tokat attı. Dikkati bana döndü ve kollarını iki yana açtı. "Peki, yeni ön bahçen hakkında ne düşünüyorsun?"

Her şeyi içime çektim. Düzensiz kaldırım taşı yolu. Biçimsiz çalılıklar, dikenli otlar, soyulmuş turkuaz sundurma tahtaları.

"Bunlar çiçek mi yoksa yabani ot mu?" Zoey pantolonunun üzerinden devedikenlerini toplarken sordu.

Bacaklar.

"Şunu dinle. Bunlar *çiçek açan yabani otlar*. Harika değil mi? Önceki sahibi az bakım gerektiren peyzajı takdir etti. Adamım Cam'in burada olduğunu nereden biliyorsun?" Darius verandanın basamaklarını tırmanırken sordu.

Tahtanın gıcırtısından dikkatimi dağıtmaya çalıştığı hissine kapıldım.

"Tanımıyor," dedi Cam, o kocaman ellerini kalçalarımın üzerine koyup beni çatlamış, eğilmiş bir basamaktan uzaklaştırarak şaşırttı.

Bu fiziksel temas karşısında bütün düşüncelerimi kaybettim. Zoey, "Birlikte doktorculuk oynadılar," dedi.

Darius kaşlarını oynattı. "Mesleğinize bakılırsa, Bayan Hart, umarım her yerde ilham buluyorsunuzdur."

Bu çocuğun başkanlık düzeyinde küçük konuşma becerileri vardı.

"Hiçbir fikrin yok," diye ciyakladım, verandada ayağımın üzerinde durmaya çalışırken.

Cam'in gözleri, sadece kırışık gözlü bir tür erkeksi yargı olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde kısıldı.

Yavaşça bir daire çizdim. Harika değildi. Çiçek kutuları ölü bitkilerin iskelet kalıntılarıyla doluydu. Bazı döşeme tahtaları eğilmişti. Ve saçaklardaki örümcek ağları o kadar saldırgandı ki Cadılar Bayramı dekoruna benziyorlardı.

Ama burada tam olarak anlamlandıramadığım bir şey vardı. Kişilik, karakter, savaşmadan ölmeyi reddeden yaşı geçmiş bir kadın... Her neyse, hoşuma gitmişti.

Cesur kadın kahramanın tam olarak benim olduğum yerde durduğunu, benim hissettiklerimi hissettiğini bir an için gözümün önüne getirdim ve kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Neden gülümsüyor?" Cam'in mırıldandığını duydum.

Zoey sevgiyle, "Çünkü onun beyni bizimki gibi çalışmıyor," diye açıkladı.

Döndüm. Zoey ve Cam kollarını kavuşturmuş, omuz omuza duruyorlardı. Cam şiddetle kaşlarını çatıyordu. Zoey yine kusacakmış gibi görünüyordu.

"Sorun mu var?" Meydan

okudum. Zoey akıllıca, "Hayır," dedi.

"Evet. Sanrıları olan 1.80 boylarında biri," diye karşılık verdi Cam.

Kollarımı kavuşturma sırası bendeydi. "Senin kötü davranacağın başka biri yok mu?"

"Biri tam olarak neler olduğunu açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

"Bunu anlamak o kadar da zor değil. Bu evi ben satın aldım. Artık burada yaşıyorum." Zoey, "Acele etmeyelim," diye araya girdi. "Görünüşe göre iyi bir hapşırık onu altındaki cehennem ağzına gönderir."

"Unutma. Sen sadece bir ev satın almadın, kendine kasaba meclisinde bir koltuk da satın aldın," dedi Darius gözlüklerini burnuna doğru iterek.

"Ah, evet." Bunun ne anlama geldiğinden hâlâ tam olarak emin değildim. Ben daha çok münzevi bir içe kapanıktım, bu yüzden komitelere ve konseylere katılmak benim deneyim alanımın dışındaydı. Ama bahse girerim kadın kahramanım bunu karakteri için çok önemli bulacaktı.

Cam, "Gördün mü, doğru duymadığım kısım da bu," dedi.



"Kafasında yara olan *ben miyim*?" Darius'a ağzımın kenarından bir şeyler söyledim.

"Bunun senin için önemli bir mesele olduğunu görebiliyorum, Cam," dedi Darius. "Ve seçmenlerimi ilgilendiren şey beni de ilgilendirir. Neden Bayan Hart araştırırken biz de bahçede biraz dolaşıp sohbet etmiyoruz?"

"Konseydeki bir koltuğu öylece satamazsın," dedi Cam.

Darius bana kocaman bir gülümseme verdi. "Burada kalıp kasaba tüzüğü alt bölüm saçmalıklarını dinlemene gerek yok. Sen git içeriyi keşfet, ben sana yetişirim." Kros gömleğinin altına uzandı ve zincire asılı eski bir pirinç anahtar çıkardı. "Bu tek anahtar, sakın kaybetme."

Parmaklarım metalin etrafını sararken heyecanın hayaleti gibi bir şey damarlarımda dolaştı.

Omzumun üzerinden, "Hadi Zo," diye seslendim.

"Şimdi Cam," diye başladı Darius diplomatik bir tavırla, ben kemerli çift ön kapıya doğru ilerlerken. "Kasaba tüzüğümüzü bildiğini biliyorum. Ancak bazı uzun soluklu alt bölümlerin dikkatinizden kaçmış olmasını anlayabiliyorum. Örneğin, 13.3 (c) uyarınca, bir konsey üyesinin ölümü üzerine, ölen üyenin seçtiği sakın, seçildiği dönemin kalan yükümlülüklerini yerine getirebilir."

"Öyle mi?" Cam meydan okudu. "Tüzük ayrıca yirmi beş yaşına kadar bekâretini kaybetmemiş erkeklerin en yakın akraba olmayan komşuları tarafından yatağa atılması gerektiğini söylüyor."

Kasaba tüzüğünün bir kopyasını en kısa zamanda elime geçirmeyi aklıma not ettim. Anahtarı kilide soktum ve çevirdim. Topuz döndü ama kapı yerinden oynamadı.

Darius, "Bazen biraz kas gücü kullanman gerekir," diye seslendi.

Biraz kas gücü, sağ alt köşeye iyi yerleştirilmiş bir tekme olarak ortaya çıktı.

Ürkütücü bir perili ev çılgılığıyla kapı menteşeleri üzerinde sallanarak açıldı.

"Oh, oğlum," diye fısıldadım.

## PROFESYONEL BİR KATIL DEĞİL

CAMPBELL

Bana sadece gayrimenkul satın almakla kalmadığını, aynı zamanda önümüzdeki iki yıl boyunca konseyde oturacağını mı söylüyorsun?" Bir köpek yavrusu kadar hevesli olan on yedi yaşındaki bir çocuğu yumruklamanın neden kötü bir fikir olduğunu sıralayarak tekrarladım.

Heart House'un yan bahçesinde duruyorduk, ayçiçekleri ve göğüs hizasındaki yabani otlar tarafından sıkıştırılmıştık.

"Evet. Bütün bunları Gage'e anlattım. Sana söylemedi mi?" Darius sordu.

"Söylemedi." En azından kardeşimi yumruklamaktan kurtulabilirdim.

"Dinle, Cam. Campbell's Soup. Camenator. Bu iyi bir şey.

Bu, konseydeki son koltuğu dolduracak ve Endofthe'daki en büyük çirkinliği düzeltecek olan yeni bir vergi ödeyen vatandaş. Ve tahmin edin bunu yapmak için kimden yardım isteyecek?" Darius parmaklarıyla bana silah doğrulttu. "Bishop Kardeşler. Şehirdeki tek oyun olmanın avantajları var."

Darius yarısı boş bir bardakla ya da gümüş astarı olmayan bir bulutla hiç karşılaşmamıştı. Onun genç iyimserliği bende bir şeyleri tekmeleme isteği uyandırdı.

"Kasabaya girerken arabasıyla Goose'a çarptı ve tabelayı yıktı. Uyum sağlayamayacak," diye ısrar ettim.

"Birincisi, Goose haftada en az bir kez kendini bir arabanın önüne atıyor. İkincisi, o tabelanın ciddi bir restorasyona ihtiyacı vardı. Üçüncüsü, uyum sağlamasına ihtiyacımız yok. Sadece burada kalıp vergi ödemesine ihtiyacımız var. Ve son olarak, bu sonunda kendimize bir kasaba ünlüsü bulduğumuz anlamına geliyor. Dominion'da bile böyle bir şey yok. Bu bir kazan-kazan-kazan."

"Ünlü mü?" Eğer çocuk bana Story Lake'in tarihi gayrimenkullerinin en büyük parçasını çekici bir reality TV yıldızına sattığını söyleseydi, onu yumruklamamak için daha uzun bir neden listesine ihtiyacım olacaktı.

"Adamım Cam, o Hazel Hart."

Bu isimde bana tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ama ben daha ne olduğunu anlayamadan arkamızdaki pencere protest bir çığlıkla açıldı.

Hazel başını dışarı çıkardı. Saçlarında örümcek ağları vardı ve yüzünde gülünç, hülyalı bir gülümseme vardı.

Darius telefonunu çıkardı ve Hazel'ın bir fotoğrafını çekti. Sonra kamerayı ikimize çevirdi ve bir selfie çekti. Kaşlarımı çattım.

"Sadece büyük günü belgeliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Eğer bu o aptal Neighborly uygulamasına düşerse, seninle konuşurum ve konuşmayı yumruklarım yapar," diye uyardım.

Darius omzuma yapıştı ve sanki bir golf sahasındaymışız da birbirimize yumruk atıyormuşuz gibi kıkırdadı. "Ah, beni öldürüyorsun, Cam. Bu adamın espri anlayışına dikkat etmelisin," dedi Hazel'a.

"Oh, evet. Anlayabiliyorum. Her dakika güldürüyor," dedi Hazel kuru bir sesle. "Önceki sahibi hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Burada öldüler, değil mi?" Zoey seslendi. "Korkunç bir şekilde öldürüldüler ve cinayet asla çözülemedi. Kokusunu aldığım şey bu, değil mi?"

"Oraya gelip yeni evinizle ilgili bazı boşlukları doldurmama ne dersiniz?" Darius teklif etti. "Cam de gelecek, çünkü bu inanılmaz tarih parçasının ihtiyaç duyabileceği küçük onarımları yapmak için işe almak isteyeceğin kişi o."

"Öyle mi?" Hazel sordu.

Darius ona abartılı bir göz kırptı. "Sadece şehrin en iyisini istiyorsan."

Olan biten her şeyden nefret ediyordum.

Zoey başını Hazel'ın yanındaki pencereden dışarı çıkardı. "Yine mi hırladı?" diye sordu.

Hazel'ın gülümsemesi kendini beğenmişti. "Evet." "Şu işi bitirelim artık," diye mırıldandım.

"İşte ruh bu," dedi Darius ve evin önüne doğru ilerledi.

Telefonum kıcımda titredi ve cebimden çıkardım. Bishop Buttholes'tan gelen mesajlar endişe verici bir hızla artıyordu. Bish Bros biz üç kardeş içindi ve çoğunlukla iş ve birayla ilgilenirken, Bishop Buttholes kız kardeşimizi de içeriyordu. Bu isim, mide mikrobi ya da gıda zehirlenmesi nedeniyle hepimizi neredeyse öldüren meşhur bir aile buluşmasının onuruna verilmişti. Bu konuda jüri hâlâ kararını vermemişti. İki gün boyunca, her bir mesaj tuvaletin yakınından gönderildi.

Heart House'da ne yapıyorsun, Cammy? Casus gözler bilmek istiyor.

Dürbünlü bir sürüngenin GIF'ini eklemişti.

İçgüdüsel olarak çitlere doğru döndüm ve yan komşunun alt kat penceresindeki perdenin seğirmesini fark ettim. Felicity Snyder sınırda bir agorafobikti -sütü doğal olmayan renklere dönüştüren mısır gevreği yiyerek, örgü örerek ve tuğla dubleksinin etrafında olup biten her şeyi takip ederek boş zamanlarının çoğunu geçiren bir video oyunu tasarımcısıydı.

"Ciddi misin Felicity?" Ben seslendim.

Perdeyi araladı ve burnunu pencere camına dayadı. "Darius Heart House'u gerçekten sattı mı? Yeni sahibi nasıl biri? Gözlüklü esmer olan mı yoksa kıvrıcık saçlı olan mı? Yoksa çiftler mi? Evi onlar için onaracak mısın?"

Telefonum tekrar titrerken, "Artık kapınıza mısır gevreği teslim etmemeye karar vermeden önce durmanızı tavsiye ederim," diye uyardım.

Felicity sahte bir selamla, "Efendim, evet efendim," dedi. "Ama cidden, sence onlar iyi mi, yoksa taşınmalarını sağlamak için kampanyayı planlamaya başlamalı mıyım?"

"Git başımdan," dedim ve yeni mesajı açtım.

Gage: Kaynaklarıma (babam) göre, Cam kamyonetiyle iki tuhaf kadını kasaba meydanında dolaştırırken görülmüş.

Levi: Sirk kaçkınları gibi garip mi?

Gage: Garip kadınlardan bahsetmişken, bugün Wawa'da biriyle tanıştım. Seksi, gizemli ve flörtöz gibi garip.

Bütün mutlu sonlar Wawa'da başlar.

Levi: Son felaketten sonra Bayan Mükemmel'i bulmaya ara vermemiş miydin?

Güncelleme! Felicity, Cam'in iki sirk kaçağı ve dahi belediye başkanımızla birlikte Heart House'da olduğunu söylüyor!

"Ciddi misin Felicity?" Evin önüne doğru yürürken omzumun üzerinden seslendim.

Gage: İki kadının yaklaşık yarım saat önce bir Escalade ile Goose'un üzerinden geçtiği ve ardından kasaba tabelasına çarptığı haberlerini duyuyorum. Ama on beş dakika önce babama bir balık kafası fırlattığı için Goose'un hâlâ hayatta olduğunu duydum.

Endişelenmeli miyiz? Huysuz Kardeş yabancı tehlikesinde mi? Bishop süvarilerini çağırmalı mıyım ve süvarilerden kastım annem mi?

Levi: En son Cam görüldü. Hâlâ hayatta.

Heart House'un yan bahçesinde durup telefonuma kaşlarımı çatarak baktığımı gösteren grenli, yakınlaştırılmış bir fotoğraf paylaştı.

Arkamı döndüm ve orta parmağımı Felicity'nin evine doğru uzattım. "Gerçek bir hobi edinmelisin, Snyder!"

"Sen bu kadar eğlenceliyken bunu neden yapayım ki?" diye karşılık verdi. "Aileme her şeyi mesaj atmayı bırak."

"Evreni terslemen bitti mi dostum?" Darius verandanın merdivenlerinden sordu.

"Neredeyse." Yeni bir mesaj gelene kadar beş saniye daha bekledim. Laura'dan geliyordu ve Felicity'ye orta parmağımı gösterirken çekilmiş bir fotoğrafım vardı.

Laura: Yaşam kanıtı.

Gage: Bana normal göründü.

Levi: Felicity'ye selamımızı

söyle.

Telefonumu cebime geri soktum ve Darius'u içeri kadar takip ettim.

Çizmelerim çift balıksırtı parke zemine vurduğu anda anılar hayaletler gibi canlandı. Dorothea ve Isabella. Taze alçıpan ve sıcak kurabiye kokuları. Tiz kahkahaların yankıları. Story Lake'in her köşesi aynıydı. Her blokta en az bir düzine anı vardı. Okul bağışları için kapıları çalıp bir şeyler satmak, gece geç saatlere kadar beyzbol oynamak, kardeşlerimle birlikte para kazanmak için bahçe işleri yapmak.

Levi'nin Gage'in kafasına kar küreğiyle vurduğu araba yolu. İlk resmi işimiz olarak Landry'lerin evinde birlikte inşa ettiğimiz kreş.

Hazel ve Zoey kemerli tavanlı fuayede bize katılırken Darius ellerini çırpı. "Önceki sahibi-"

Hazel onun yerine "Dorothea Wilkes," diye ekledi.

Harika çocuk göğsünü okşayarak, "Ödevini yapan kadınları severim," dedi.

Kız eğlenmiş görünüyordu. "Bu benim işim sayılır."

"Dorothea vefat ettiğinde mülkünü ve konseydeki koltuğunu kasabaya miras bıraktı. Onun görev süresinin kalan iki yılını sen tamamlayacaksın. Ve kasaba satıştan elde edilen parayı altyapı güncellemeleri için kullanacak."

"Belediye meclisi üyeliği ne kadar iş demek?" Zoey araya girdi. "Hazel'in çok yoğun bir programı olacak."

"Bu tam zamanlı bir iş," diye yalan söyledim.

Darius öksürerek bir kahkaha daha attı. "Ah, işte yine o Bishop esprisi. Haftada en fazla bir ya da iki saat. Çoğunlukla e-postalar. Bir de halka açık aylık toplantılar var."

Bu düpedüz bir yalandı. Eğer birinin bir sorunu varsa, aylık konsey toplantıları saatlerce sürebilirdi. Ve birilerinin her *zaman* bir sorunu olurdu ve sizi kasabada her gördüklerinde sizinle uzun uzun tartışmak isterlerdi. Story Lake'in büyüklüğü düşünüldüğünde, bu neredeyse günlük bir olaydı.

"Şimdi, sağınızda, orijinal mermer şömineli salonumuz var." Darius herkesi siyah ceviz kasalı açıklıktan geçirerek yüksek bir tepsi tavanı ve soyulmuş gül goncası duvar kâğıtları olan bir odaya yönlendirdi. Her şey kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Odanın ortasında bir araya toplanmış ve toz örtülerinin altına gizlenmiş birkaç mobilya parçası vardı. Kalplerle süslü bir çift vitray pencere şömineyi çevreliyordu.

Hazel saygıyla, "Vay canına, o ocakta bir ceset bile yakabilirsin," dedi.

Ona bir bakış attım ve o da yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma. Ben bir yazarım. Profesyonel bir katil değilim."

Darius bana, "Hazel çok satan romantik komediler yazıyor," diye açıkladı.

Harika. Tanıştığı her bekâr erkeği evlendirmek için işkence etmeye kararlı bir romantik, benim kitabımda bir reality TV yıldızından bile daha kötüydü.

"Baca çalışmıyor, bu yüzden yangın ya da cesetler için kullanamazsın," dedim.

dedi.

"Eminim Bishop Kardeşler bunu düzeltebilir," diye ısrar etti Darius. "Ya da sen

Gaza çevirin, böylece odun ve çıra konusunda endişelenmenize gerek kalmaz."

Darius ve Hazel gaz ve odun yakma konusunu tartışırken ben de odada dolaşıp bu insanların bana verdiği baş ağrısından kurtulmaya çalıştım. Yerler yara bere içindeydi ve iyi bir zımparaya ihtiyaçları vardı. Ancak bel yüksekliğindeki ceviz lambri ve el oyması taç pervazlar, toz ve örümcek ağlarının altında hâlâ saygılı bir nefes almamı sağlıyordu.

Bu işin asla gerçekleşmeyeceği gerçeğine rağmen, işçiliği takdir etmekten kendimi a l a m a d ı m .

Devasa bir kristal ve altın yaprak patlaması olan avizenin düğmesini çevirdim ama yanmadı. "Avize ölmüş. Muhtemelen yeni bir elektrik sistemine ihtiyaç var," diye uyardım kendini beğenmiş bir şekilde. Bir yalan daha. Evi on yıl önce kendimiz yeniden döşemiştik ve bu armatürün ihtiyacı olan tek şey yeni ampuller ve merdivenli biriydi. Ama Hazel Rom-Com Hart'a en fazla bir ay içinde bavulunu toplayıp kasabayı ve aile şirketimi geldiğinden daha kötü bir halde bırakacakken bir santim bile veremezdim.

"Törenimi mahvetmeye mi çalışıyorsun Cam?" Hazel odanın diğer ucundan sordu.

Kızarmış ve heyecanlı görünüyordu, sanki az önce hayatının en iyi seksini yapmış gibiydi. Bu düşünceye eşlik eden görüntü hemen beynimden kovuldu. Yorulmuştum. Geç saatlere kadar son kâr-zarar tablomuzu incelemiş, rakamların lehimize değişmesini dilemiştim. Hepsi bu kadardı. Yorulmuştum ve utanç verici derecede uzun bir süredir kimseyle soyunma zahmetine girmemiştim. İşte bu yüzden bu kadın beni sinir ediyordu.

"Bu Cam'ın heyecanlı yüzü," diye şaka yaptı Darius. "Bu aynı zamanda onun aç ve mutlu yüzü. Yüz ifadeleri konusunda çok tutumlu."

Hazel alaycı bir kaşını kaldırarak, "Çok etkili," dedi. Ona soğukkanlılıkla baktım.

"Size koridorun karşısındaki oturma odasını göstereyim," dedi Darius, yaklaşan bir tartışmayı sezerek. "Sonra kütüphaneye, yemek odasına ve mutfığa geçeceğiz."

Odaların hepsi aynı durumdaydı. Toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı ama oldukça iyi durumdaydı. Cumbanın yanındaki çürüme nedeniyle kütüphanenin zemininin tamamen değiştirilmesi gerekecekti. Eğri camlı cumbanın önünde duran Hazel'ın yüzündeki hülyalı ifadeyi kaçırmadım.

Bu bir aşk ifadesiydi.

Bu da modası geçmiş nane yeşili ve mandalina rengindeki mutfakta kısa bir tur atmamızın onu korkutmaması için yeterliydi. On yıllar boyunca kötü bir şekilde yamalanmış ve sarılmış 1970'lerden kalma kötü bir yenilemeydi.

Tüm alanın baştan aşağı yenilenmesi gerekiyordu. Ama yine de tarihe saygı duyularak güncellenebilirdi. İşimiz bittiğinde muhtemelen tüm evdeki en iyi oda olacaktı.

Tabii Hazel hemen şehre geri dönmezse. Ki kesinlikle dönecekti.

"Yemek yapmaktan anladığım falan yok zaten," dedi dudağını ısırarak ve berbat turuncu ocağın iki yanındaki düzensiz tezgahları inceleyerek.

"O zaman açıktan öleceksin çünkü kasabada sadece iki restoran var ve onlar da eve servis yapmıyor," dedim, onu kızdırdığım için kendimi haklı hissederek.

Hazel ellerini yanına indirdi. "Tamam, biliyor musun? Madem işi istemiyorsun, o zaman neden sadece-"

"Uh, Haze. Facebook'ta ne zaman canlı yayına geçtin?" Zoey telefonuna bakarak araya girdi.

"Dün gece. Neden?"

"Sarhoş Hazel benim favorim," Zoey kaydırırken yüksek sesle okudu. "O kadar gerçek ki. Bunu ruhumda hissediyorum."

Hazel telefonu arkadaşının elinden kaptı. "Aman Tanrım. Biri gerçekten izlemiş!"

"*Birileri* mi?" Zoey telefonu geri aldı. "Haze, beş yüzden fazla var."

"Ne?" diye sordu. Hazel ekrana bakarak sordu.

Zoey başını salladı ve okumaya devam etti. "Bu kasaba hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Orada bir kitap mı hazırlıyorsun? Nüfus içinde uygun bekârların oranı nedir?"

Darius başparmağını bana doğru uzatarak, "İşte burada bir tane var," dedi. "Haksız mıyım, koca adam?"



"Hayır," diye tersledim.

Hazel ellerini kızarmış yanaklarına götürdü. "Buna inanamıyorum."

Zoey'yle birbirlerine sevinçle baktılar ve o güne kadar gördüğüm zafer danslarından çok, coşkulu bir çırpınışa benzeyen bir hareket yaptılar.

"Siz ikiniz bunu lanet olası bir sosyal medya toplantısına çevirecekseniz ben gidiyorum," diye bağırdım zıplamalar, saç zıplamaları ve tiz ciyaklamalar arasında.

Önce Zoey ayrıldı ve bana, bir kadının genellikle yalan söyleyen, aldatan ve köpeğini çalan birine ayırdığı türden bir bakış fırlattı.

"Kim üst katı görmeye hazır?" Darius ciyaklamalardaki geçici durgunluktan yararlanarak araya girdi.

"Ben!" dedi Hazel, merdivene doğru ilerleyerek.

"Hemen arkanda olacağım. Şu e-postaya cevap vermem gerekiyor," diye s e s l e n d i Zoey.

"Tamam ama acele et. Yoksa en büyük dolabı olan yatak odasını ben alacağım," dedi Hazel ve Darius'la birlikte köpek yavrusu gibi peşinden koşarak merdivenleri çıktı.

Zoey arkasını döndü ve önüme dikildi. Keskin bir tırnağını göğüs kafesine sapladı. "Şimdi beni dinle Campbell, soyadın her ne haltsa."

Gömleğimi işaret ettim. "Bishop."

"Kapa çeneni. İki yıldır ilk kez o kadının gözlerinde *bir* kıvılcım görüyorum. Ve eğer bu kıvılcımı devasa, huysuz bir ayı bebek gibi davranarak söndürmeyi başarırısan, hayatını mahvederim."

Kadından en az bir karış ve yüz kilo fazlam vardı ama adil dövüşmediği hissine kapıldım.

Elini ittim. "Bakın bayan. Fikrini değiştirip kaçsın diye arkadaşınızın aptalca bir hevesine kapılmayacağım. Bu bir aile şirketi ve eğer ailemin geçim kaynağıyla oynarsa, her şeyi mahveden ben olurum."

Zoey'nin gözleri kısıldı. "Öyle mi? İşiniz projeler içinde boğuluyor mu, yoksa şehir merkezi kadar ölü mü?"

Haklısın. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil. "İşimiz ya da kasabamız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Siz dışarıdaki tek insanla tartışırken biz beş dakika boyunca Ana Cadde'nin ortasında oturduk. Kasabada kereste malzemeleriniz var.

ama yine de bizi kurtarmak, kasabaya götürmek ve bu gezintiyi bir sızlanmaya dönüştürmek için yeterli zamanınız vardı. Benim hatam, *belli ki çok meşgulsün.*"

"Sadece arkadaşına bakarak bile 'pastoral küçük kasaba hayatından' sıkılacağını ve başka bir şeye geçeceğini söyleyebilirim. Bu yüzden, sırf bir hafta sonra beceremeyeceğini anladığında toparlanıp gitsin diye boğazıma kadar malzemeye ve programa gömülmeyeceğim."

"Aman Tanrım, sende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tam bir pisliksin." "Ben ailemi koruyan bir pisliğim. Ayrıca 'bende ne buldu' da ne demek? Siz ikiniz yok olmadan önce o kadını hiç görmedim. kamu malı."

"O zaman işi aldığında lanet olası bir depozito al, *geri zekâlı,*" diyerek sorumu duymazdan geldi.

Dürüst olmak gerekirse, iade edilmeyen bir depozito standart çalışma prosedürüydü. Ve iş emrinin şekillenme şekline bakılırsa, çok az ya da hiçbir şey yapmadan güzel bir nakit para olacaktı. Bishop Kardeşler'in şiddetle ihtiyaç duyduğu nakit.

"Ya da daha iyisi, ona pislik olmayan bir müteahhidin adını ver ve onu tekrar kendinden şüphe ettirmeye başlamadan önce buradan defol git." Zoey topuklarının üzerinde döndü ve kibirli bir tavırla merdivenlerden yukarı çıktı.

"Bir gün zavallı bir salağı canlı canlı yiyecek," diye mırıldandım ve yavaşça onu takip ettim.

## PİYANO SEHPASI AYAĞI SAVUNMASI

HAZEL

Burada bir piyano olduğunu biliyor muydun?" Hapşırma krizim durduktan sonra oturma odasından seslendim. Karıştırdığımız tozun gidebileceği bir yer olması için birinci kattaki pencereleri açabildiğim kadar açmışım.

"Uh-huh. Evet, harika. Şu anda kesinlikle yakınlarda otel aramıyorum," dedi Zoey kütüphanede bulduğumuz mor kadife koltuktan, yani gelecekteki ofisimden.

Ona doğru giderken elimdeki tozlu çarşafı antredeki yığının üzerine attım. "Büyük yatak odasını alabileceğini söyledim."

"Ben de sana bu hayalet istilasına uğramış korku evinden çıkarabileceğin her santimetrekairelik ilhamı almanı istediğimi söylemiştim."

Yanına uzandım ve ayaklarımı kilerde bulduğumuz üç ayaklı piyano sehпасının üzerine koydum. Dördüncü ayak ön kapıyı çevreleyen vestiyerlerden birinde bulunmuştu. "Cam duvarda duyduğumuz tırmalama sesinin muhtemelen minicik bir fare olduğunu söyledi."

Zoey, "O her neyse, yüzümü yemeden önce gitmemi söylüyordu," diye ısrar etti.

Başımı kanepenin arkasına yasladım. Bu oda çok özel bir yerdi.

Yerleşik raflar iki duvarın tamamını kaplıyor ve ormana benzeyen yan bahçeye bakan kavisli cam cumbayı çerçevesliyordu. Bir çift ince antika cam kapı koridora açılıyordu. Tavan madalyonunun ortasından sarkan aydınlatma armatürü daha fazla kalpli vitraydı.

Eşikten adımımı attığım anda buranın benim alanım olduğunu anladım. Benim ofisim. Kendimi yazı yazarken görebiliyordum, oyuğun içinde muhteşem bir masa vardı. Raflarda kendi kitaplarım. Şöminede bir ateş. Pencerede uyuklayan tombul bir kedi. Huysuz, muhteşem müteahhitlerden oluşan bir ekip talaşları tekmeliyor ve alet kemerlerini sallıyor...

Nasıl... Yani, Book Cam ve onun muhtemelen muhteşem mavi yakalı kardeşleri çalışırken benim kahramanım nasıl iş yapsın ki?

bir duvar ötede?

"Bunu benimle yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedim.

"Şimdi evime gelip beni kaçırdıktan sonra söylersin," diye şaka yaptı.

"Uykusuzdum ve heyecanlıyım."

Zoey kamburundan bana bakmak için başını eğdi. "Bak, ben senin arkadaşın ve menajerinim. Eğer ihtiyacın olan buysa, ben de varım."

"Bunu takdir ediyorum. Ama iki restoranı ve yüz yiyen vahşi bir hayvanı olan bir odası olan bir kasabada fiziksel olarak burada olmadan da benim için burada olabilirsin."

Başını salladı ve bukleleri dalgalandı. "Senin yanından ayrılmayacağım... en azından bir ya da iki hafta. Ben burada olmazsam ya bir kel kartal tarafından gaganarak öldürülürsün ya da yine kendi pisliğinin içinde kış uykusuna yatarsın."

"O canlı yayında gerçekten beş yüz yorum aldım mı?"

Telefonunun ekranını bana doğru çevirdi. "Altı yüz yedi."

"Vay canına. Bu iyi, değil mi?" Söz konusu sosyal medya olduğunda, varlığım çoğunlukla görünmez olmuştu.

"Çocukların dediği gibi 'patlıyorsun'. Sanırım dibe vurma ve sonra her şeyden kaçma olayı seni etkiliyor."

"Gerçekten mi? Dışarıda yeni bir başlangıç hayalleri kuran tek kişi olduğumu sanıyordum."

"Yorumlara bakılırsa, bunun evrensel temalardan biri olduğunu tahmin ediyorum. Ben bile beni rahatsız eden her şeyi bırakıp baştan başlamayı hayal etmişimdir. Genellikle regl dönemimde ya da iş yerindeki performans değerlendirmelerinde."

Bir süre sessizce oturduk, dışarıda yumuşayan ışığı ve açık pencerelerden gelen hafif serin akşam esintisini takdir ettik.

Zoey birden, "Seninle gurur duyuyorum,"

dedi. "Ne? Neden?"

"Son bir yıl içinde çok şey kaybettin ama burada elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Bunun için sana gerçekten hayranım."

"Bunun sadece akşamdan kalma olduğuna emin miyiz? Beni endişelendirmeye başlıyorsun."

Zoey başını omzuma doğru eğdi. "İkimiz için de yeterince acımasız olmalıyım. Birinin seni koruması gerek."

"Belki de kendimi korumaya başlamamın zamanı gelmiştir," dedim.

En iyi arkadaşım iç çekti. "Birbirimizi koruyabiliriz. Senin biraz ibuprofen ve elektrolit bulmanla başlayabiliriz."

Ben daha ayağa kalkmadan evin önünden gelen gürültülü, etli bir vuruş ikimizi de ürküttü.

Zoey dördüncü kırık piyano sehpası ayağını kaptı ve beyzbol sopası gibi havaya kaldırdı. "Bu da kim böyle?"

"Ben nereden bileyim? Belki Cam bana biraz daha bağırmak için geri gelmiştir?" Tahmin yürüttüm ve çantamı aldım. Gerekirse en azından kötü adamın suratına savurabileceğim kadar ağırdı.

Koridora doğru ilerlerken, "Belki de Goose'a gaz sıkıldığı için adalet isteyen bir gürühtür," diye tahmin yürüttü.

Kapı tekrar vurulmaya başlayınca yerimizden sıçradık. Beklenmedik öfkeli kapı vuruşları şehirde genellikle iki şeyden biri anlamına gelirdi: Bir, polisler ya da iki, soyulmak üzeresiniz.

Fuayeye doğru ilerlerken, "Bir sürgüye ve şu görüntülü kapı zili güvenlik şeylerinden birine ihtiyacım var," dedim.

"Ve daha iyi silahlar."

Kapı bir kez daha çalınmaya başladı. Bir nefes aldım. "Tamam, ben kapıyı açacağım, sen de piyanonun ayağıyla bekle."

Zoey başını salladı ve kapının arkasına geçti, elindeki geçici sopayı kaledeki bir vurucu gibi hazır tutuyordu.

"Bir...iki...üç!" Kapıyı çekiştirdim ama yerinden oynamadı.

Zoey, "İşte sürpriz unsuru da gitti," diye gözlemledi.

Kapıyı zorlayarak açmak ikimizin de neredeyse yirmi saniyesini aldı. Zoey hemen piyano sehpasının ayağını yeniden tuttu.

"Evet?" Ön verandamdaki boz ayı kılıklı beyaz adama doğru nefes nefese yürüdüm.

Boyu benden sadece bir iki santim uzundu ama fiçı gibi bir göğsü ve iki defans oyuncusunun birbirine çarpmış gibi omuzları vardı. Sakalı göğüs kafesine kadar iniyordu ve *Story Lake Ultimate Bingo* gömleğinin üzerine pantolon askısı giymişti.

İkimize de şöyle bir baktı ve yağ lekeli panosuna bakmadan önce *şehir ucubeleri* gibi bir şeyler mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Hazel Hart?" dedi huysuz bir sesle, belli belirsiz bir aksanla ve bana bamya ve bataklıkları hayal ettirerek.

"Uh. Belki?"

Uzun ve sinirli bir süre bana baktı. "Ben Gator. Araban ve eşyaların ön tarafta," dedi sonunda, başparmağını sokağa doğru uzatarak.

Devasa omzunun üzerinden baktım ve Gator's Towing kamyonunun arkasında parçalanmış kiralık arabamı gördüm. Saldırgan görünümlü, pullu bir sürüngen, aracın tüm uzunluğu boyunca boyanmıştı.

"Beni bir çanta ve bir sandalye ayağıyla bayıltmaya mı çalışacaksın yoksa bugünlük eve gidebilmem için bu kâğıdı mı imzalayacaksın?" diye sordu, elindeki panoya bana doğru iterek.

Zoey, "Aslında bu bir piyano sehpa ayağı," diye ekledi. "Ve aşırı derecede akşamdan kalmayım, bu yüzden canını yakmama neden olmazsan sevinirim."

"Özür dilerim. Bugünlerde çok dikkatli olamıyorum." Panoya uzandım.

"Dur bakalım. Menajerin olarak, en azından bir şey imzalamadan sana izin veremem.

Zoey onu benden alarak, "Okuyormuş gibi yap," dedi.

Gator kirli iş botlarının topukları üzerinde geriye doğru yuvarlandı ve başını salladı. "Cam beni uyarmıştı. Ama ben dinledim mi? Hayır efendim."

Campbell Bishop'ın benimle, sürüş becerilerimle ya da büyük şhirliliğimle ilgili söylediği hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Ama onun benim hakkımdaki ilk izleniminin tüm kasabanınki olmasını da istemiyordum. "Üzgünüm Bay *Gator*. Yeni bir yerde ilk gecemiz ve biraz heyecanlıyız."

"Kapınızı çalan bir sürü katil mi var?" diye takıldı.

Benim apartmanımnda daha çok komşu çocukları okul bağışları için ambalaj kâğıdı ve küçük miktarlarda donmuş kurabiye hamuru gibi aptalca şeyler satıyordu. Ama onlara kapıyı bir katilden daha fazla açmak istemiyordum.

"İşte." Zoey panoyu bana doğru itti.

"İmzalayabilir miyim?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu akşamdan kalma halim sözcüklerin sayfada, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun su sporları dersi gibi yüzmesine neden oluyor. Ama gerekirse seni bundan kurtarabileceğime eminim," diye itiraf etti.

"Arkadaşıma kazık atmaya çalışmıyorsun, değil mi Gator?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Gözlerimi devirerek forma imzamı attım ve panoyu Gator'a geri uzattım.

Sosisli sandviç çapındaki parmaklarıyla anahtarlığımı yüzümün önünde sallandırdı. "Ben garajıma götürmeden önce eşyalarını arabadan çıkarabilirsin."

Ama anahtarlara uzandığımda onları geri çekti. "Bu eve, tabelamıza ve kartalımıza davrandığınızdan daha iyi davranmanızı şiddetle tavsiye etmezsem bu kasabaya karşı görevlerimi ihmal etmiş olurum."

"Anlıyorum ve yapacağım," dedim uysalca.

"Şunu bilmeni isterim ki Gator, kartalın *Hazel*'a çarptı, tersi olmadı. Başındaki yaraya bak," dedi Zoey, bandajımı göstermek için perçemimi iterek.

"Belki de nereye gittiğine dikkat etmelisin," diye önerdi.

"Belki de kartalın nereye gittiğine dikkat etmeli," diye karşı çıktı. Timsah düğmeyi tekrar tuttu. Bu kez onu ayı pençesinden aldım-büyükükte bir eldiven.

"Bagajı açarken dikkatli ol. Bir sürü şangırtı duydum. Umarım kırılacak bir şeyiniz yoktur," diye arkamdan seslendi.

---

"Bir bavul ve üç kasa şarap mı paketledin?" Bagajın içindeki enkaza bakarken Zoey, "Öncelikler," dedi.

"Öncelikler," dedim, kahramanımın -gerçek bir isim bulana kadar ona Book Hazel diyeceğiz- muhtemelen renk uyumlu birkaç bavul hazırlayacağını ve şarabı hem şarabı hem de kadehi içine alacak bir şeye koyacağını düşünerek.

Ben Book Hazel değildim. Ben bir yazardım. Bu nedenle de geniş bir gardıroba ihtiyacım yoktu. Yine de alkole çok güvenirdim.

Dağınıklık karşısında burnumu kırıştırdım.

Cam kırıkları sokak lambasının altında parlıyordu. Bavulum -ve üstü açık arabanın cimri bagajına tıktırdığım diğer her şey- kırmızıya boyanmıştı ve hafta sonu içebildiğin kadar iç tadımından sonra bir şaraphanenin zemini gibi kokuyordu.

Arabanın ön tarafı daha da kötü durumdaydı. Görünüşe göre radyatörle ilgili bir şey, bir delik ve tamponun tamamının hala tabelanın tabanına sıkışmış olması nedeniyle kullanılamaz durumdaydı.

Zoey neşeyle, "İyi ki eşyalarım arka koltuktaydı," dedi. "O konuda," dedi Gator, arabadan çıkardığı jambonlu sandviçi yerken. ince hava.

Midem guruldadı.

"Üzerindeki kartal pisliğini temizlemek isteyebilirsin."

Elleri spor valizinin üzerinde dondu kaldı. "Lütfen bana "kartal boku" demediğini söyle.

*kartal boku."*

"Kuşlar New York'un her yerine sığmıyor mu?" diye sordu sandviçinden devasa bir ısırık almadan önce.

"Kel kartallar öylece uçup Manhattan'daki her şeyin üzerine sığmaz," diye yakındı, sesi biraz histerik çıkıyordu.

"Genelde güvercinler yapar," dedim bavulumu bagajdan çıkarırken. Şarap alttan sokağa işedi.

"Bilmek isteyen olursa diye söylüyorum, Unitarian kilisesinde her gün AA toplantısı var." Gator sandviçini kasabaya doğru salladı.

"Endişeniz için teşekkür ederim ama benim içki sorunum yok," diye onu temin ettim. "Ben sadece hafif depresif, düşünmeden alışveriş yapan biriyim." Homurdandım ve şaraptan sırlıslıkla olmuş valizimi kaldırıma taşıdım.

Bu ilk izlenim gittikçe daha iyi olmaya başlamıştı.

Zoey torpido gözündeki bir çift peçeteyi geçici eldiven olarak kullandı ve "Aman Tanrım," diye mırıldanıp tekrar tekrar öğürürken bavulunu yavaşça çekip kurtardı.

Gator homurdandı, sandviçini bitirdi ve elindeki kırıntıları fırçaladı. "İhtiyacın olan her şeyi aldıysan, bu kitle imha silahını garajıma çeker ve onarım için bir fiyat teklifi hazırlamaya başlarım."

"En azından ödünç alabileceğim bir kiralık aracınız var mı?" diye sordum.

Sanki az önce pantolonunu çıkarıp sokakta çıplak koşmasını önermişim gibi baktı. "Yok ettiğiniz kiralık arabaya karşılık kiralık araba mı? Hayır, hanımefendi. Yok."

"Yardımanız için *çok* teşekkür ederim," dedim alaycı bir tavırla.

"Bir şey değil. Artık yollardan uzak durmaya çalışın. Bir daha da yaban hayatı öldürmeye kalkma," dedi Gator, üstü açık arabanın çamurluğunu okşadıktan sonra kamyonetinin kabinine döndü.

"Ama senin kartalın beni öldürmeye çalıştı!" Arkasından seslendim.

Ama çoktan gitmişti. Bir saniye sonra kamyonun motoru kükredi ve Gator, kamyoneti ve benim kiralık aracım yola çıktı.

Zoey, "Dezenfektana, yemeğe ve Lucille Ball'un üzüm ezmesi gibi kokmayan giysilere ihtiyacımız var," diye karar verdi. "Bu sırayla."

"Sanırım bu, markete yürüyeceğimiz anlamına geliyor."



## KAPTAN SURATLI ADAM AYI SOSISLİ PARMAKLAR

CAMPBELL

CİDDİ MİSİN?" Trouble ve yardımcısı zil sesiyle birlikte dükkânın ön kapısından içeri süzöldüğünde, dükkânın tezgâhı olarak kullanılan ahşap hırdavat kutusu düzenleyicisinin arkasından seslendim.

Melvin günün on dokuzuncu uykusundan uyanıp köpek yatağından kalktı ve yeni müşterileri selamlamak için etrafta koşturmaya başladı.

"Selam dostum," dedi Hazel, Melvin'in tüylü yüzünü ellerinin arasına almak için eğilerek. Sallanan kuyruğu bir kutu dolusu böcek kovucu çubuğu yere savurdu.

Zoey, "Güzel köpek ayı," dedi ve birkaç adım geri çekilmeden önce kibarca kafasına vurdu.

Babama kesinlikle gerçekleşmeyecek olan Heart House işiyle ilgili rakamlarla biraz zaman kazandırmak için geceyi kapatmayı kabul etmiştim. Durgun bir geceydi, bu yüzden Story Lake'in en yeni sakini hakkında internette birkaç dakika araştırma yaparak kendimi eğlendirdim.

Peki, tamam. Kırk dakika. Sıkılmıştım, tamam mı?

İnternete göre, kız kardeşimin köpeğine öpücük sesleri çıkaran kadın, dokuz "çılgın" küçük kasaba romantik komedisinin en çok satan yazarıydı. Arama motoru kadının sosyal medya hesaplarını da gösteriyordu ve ben de iki gün önce gecenin bir yarısı müşteri akınları arasında yayınladığı videoyu gizlice izlemeye çalışıyordum.

"Dinle, suratsız ayı adam," dedi Hazel. "Seninle ikinci raunt için enerjim yok. Lütfen bize çamaşır deterjanını, varsa giysilerinizi ve atıştırmalıkları gösterebilir misiniz? O zaman sizi rahat bırakmaktan memnun oluruz."

Zoey'nin kaşları kalktı. "Bakın kim omurgasını yeniden keşfediyor."

"Ona kötü davranmak daha kolay çünkü o bir pislik ve Hazel açıkladı.

"Her neyse, acele et," dedim.

"Gördün mü?" Hazel beni göstererek "Gördün mü?" dedi.

"Arabalar arkada. Temizlik *malzemeleri* üzerinde *Temizlik Malzemeleri* yazan koridorda. Ve senin gibi birinin dolabında olmasını isteyeceği hiçbir giysimiz yok," dedim, yardımcı olmadığım için en ufak bir suçluluk hissetmeden.

Hazel başını salladı ve bir el arabası kaptı. "Her yerdeki hayali kadınların akıl sağlığını sorgulamaya başlıyorum. Bir süre sonra onun yüzüne nasıl yastık tutmazsın?" diye sordu Zoey'ye.

Zoey, "Hayali kadınlar daha sabırlı ve daha iyi dinlenmiş oluyorlar," dedi. "Bu sivrisinek kovucu şey ne kadar şirin?" Kız kardeşimin muhtemelen yıllar önce yeniden yapılması gereken böcek ilacı sergisini işaret etti.

Hazel kuru bir sesle, "Çok sevimli," dedi.

Yanımdan geçip gittiler ve ben bir alkol kokusu aldım. Büyük bir koku. Ama soru soramayacak kadar onları görmezden gelmekle meşguldüm.

"Acele etmek ister misin? Kapatıyoruz," diye homurdandım on dakika sonra. "Aslında yirmi dört dakika daha kapanmayacaksınız," dedi Zoey. dedi, elinde bir kucak dolusu atıştırılabilir market reyonundan çıkarken.

"Zoey üniversitedeyken iki tatil sezonu boyunca perakende satışta çalıştı. Kapanmasına on dakika kalan bir mağazaya girmeme izin vermez," diye bildirdi Hazel. Sepeti doluydu ve her ne kadar onun varlığından şikâyet etmek istesem de, başımın belası da olsa mağazanın büyük bir satışa ihtiyacı vardı.

Yerel markalı giysilerin sergilendiği bir vitrine doğru yürürken tekrar kokladım. Komünyon şarabı fiçisinde banyo yapmış gibi kokuyordu. "İçki mi içiyordun?"

"Hayır, ama valizim içti," dedi dalgın dalgın, göğsünde *Story Lake* yazan hardal sarısı bir atleti kaldırırken. Onu arabaya attı, sonra ona uygun bir çift şort, göl balıklarının boy boy gösteren bir tişört ve avcı güvenliği turuncusu uzun kollu bir gömlek ekledi.

Laura çok heyecanlanacaktı. Daha yeni, daha az berbat giysiler sipariş etmek için can atıyordu ama babam beş yıl önce yaptırdığı son çöp parçasını da satana kadar bunu reddetmişti. Belki bir sonraki vardiyamda kendimi ağabey gibi hissedersen, geri kalan ıvır zıvırın üzerine yüzde elli indirim tabelası asar ve bu işi bitirirdim.

"Haze, şarap buldum!" Zoey arka taraftaki soğutucu sırasından seslendi. Duvar.

"Yem, şişme sal, bakkaliye ve şarap mı satıyorsunuz?" Hazel el arabasıyla koşarak yanımdan geçerken bana sordu. Melvin de peşinden koştu.

Omuz silktim ve kasanın çekmecesindeki paraya hayranmışım gibi davrandım.

Kapanışa on dakika kala tezgâha o kadar dolu bir el arabasıyla döndüler ki, Zoey yönlendirirken Hazel şarap şişelerini yerinde tutmak için iki elini birden kullanıyordu. Melvin de Zoey'i güder gibi her iki adımda bir kışına burnunu sokarak ona yardım ediyordu.

Harika bir şeydi. Şimdi her şeyi gerçekten zile basmam gerekiyordu. Ailenin en yavaş yazanı bendim, bu da sonsuza kadar burada kalacağımız anlamına geliyordu. Laura'yı dinlemeli ve barkod tarayıcılı güncellenmiş kasa için onunla birlikte oy kullanmalıydım.

Homurdanarak, sormadan birkaç yeniden kullanılabilir bez çantayı açtım çünkü yeniden kullanılabilir bez çantacılar benziyorlardı ve ben de verdiğim rahatsızlık için onlardan ekstra ücret alabilirdim.

El arabalarını boşaltmaya başladılar ve tezgâhın bir metrelik alanını eşyalarla doldurdular. Bu, yarın şehre dönecek birinin yapacağı bir alışveriş değildi. Bu, bir süre daha burada kalacağını düşünen birinin alışverişi idi.

"Kahve mi satıyorsunuz?" Hazel, ben iki adet altılı mini Wild Cherry Pepsi'nin barkodunu girerken arkamdaki kara tahtadaki içecek menüsüne bakarak sordu.

"Hayır," dedim ve yulaf ezmesi kutularına geçtim.

"O zaman bu menü ve espresso makinesi de neyin nesi?" Arkamdaki tezgâhta duran paslanmaz çelik canavarı işaret etti.

Parmaklarım yanlış tuşlara bastı ve baştan başlamak zorunda kaldım. "Bunu nasıl çalıştıracağını bilen tek kişi kız kardeşim. Şimdi konuşmayı kesersen konsantre olabilirim..."

Zoey, "Bahse girerim insanları nasıl daha hızlı çıkaracağını da biliyordur," diye mırıldandı.

Yaptığım işi barkodun ortasında bıraktım. "Daha iyisini yapabileceğini mi sanıyorsun?" Yeni yürümeye başlayan bir çocuk bile daha iyisini yapabilirdi ama çok uzun bir gün olmuştu.

"Hayır, tabii ki hayır." Hazel yatıştırmaya çalıştı. "Evet," diye ısrar etti Zoey.

"Ayıyı dürtmeye mi çalışıyorsun?" Hazel arkadaşına sordu.

"Hangry Hazel'a dönüşmeden önce akşam yemeği yemek için bizi buradan çıkarmaya çalışıyorum. Böyle giderse öğle yemeğine kadar burada olacağız."

Yarın. Kenara çekil, Sosisli Parmak," dedi Zoey, tezgâhın etrafında dönerek. Hazel, "Onun dediğini yapsan iyi olur," diye uyardı beni. "Böylesi daha kolay."

"Hangry Hazel ne kadar kötü?" Kasadan bir adım geri çekilerek sordum.

"Fena değil," dedi Hazel.

"Korkunç," diye düzeltti Zoey. Bir eliyle bir kutu yulaf ezmesi alırken diğer elinin parmakları da numaratorün üzerinde geziniyordu.

"Poşetlemede nasılsın?" Zoey bir kutu yumurta, bir sürahi süt ve iki paket pastırmayı bana doğru uzatırken Hazel sordu.

"Yazmaktan daha iyi," dedim ve yumurtalarla sütü poşete tıktırdım.

Hazel tezgâhın etrafında döndü ve yumurtaları geri çıkardı. "Ben de sana yardım edeyim."

Homurdandım ve ona yer açtım.

"Genelde burada mı çalışırsın?" Hazel arkadaşının tırnaklarını kasaya vurarak sordu.

"Gerektiğinde yerime bakıyorum. Hepimiz yaparız," diye geçiştirdim.

Mırıldandı ve çorba kutularını iki kez poşetledi.

"Ne?" Savunmaya geçerek sordum.

Omuz silkti. "Sadece mağaza çalışanından daha iyi bir müteahhit olduğunu umuyorum."

Ona ters ters baktım. "Öyle mi? Umarım sen de şoförden daha iyi bir meclis üyesisindir."

Alay etti. "Konsey toplantılarında kafamda kartallar uçmadığı sürece, sanırım üstesinden gelebilirim."

Bir kutu protein çubuğu almak için bana doğru uzandı. Dirseği karnıma değdi ve kaskatı kesildim. Vücudum sanki yakınlarda bir tehdit varmış gibi alarma geçti. Ve bu tehdit, orta yaş krizinin ortasındaki salkım söğüt bir aşk romanı yazarıydı.

Saçını kokladım. İstediğimden ya da saç koklayan garip bir sürüngen olduğumdan değil. Kapanıştan sonra bir barın zeminini paspaslamak için kullanılmış gibi koktuğu için. "Cidden, neden kırmızı şarapla yıkanmış gibi kokuyorsun?"

Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Paketlediğim şarap bagajımda kırıldı. Şimdi sahip olduğum her şey cabernet gibi kokuyor."

Dükkânın telefonu çaldı ve ben de ahizeyi duvardan almak için ona koklama mesafesinde durmaktan memnuniyetle vazgeçtim.

"Öyle mi? Yani, Bishop's General Store."

"Şu anda iki kadının bizi soymasına izin mi veriyorsun yoksa bana sormadan yeni çalışanlar mı işe aldın Cam?" Kız kardeşimin sesi hiç memnun gelmiyordu.

Güvenlik kamerasına baktım ve ters ters baktım. "İkisi de değil. Beni gözetlemekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?"

"*Hazel Hart*'ın kendi alışverişini kendisinin yapmasını sağlarken olmaz," dedi Laura tiz bir sesle.

Eski kordonu Hazel'in şımarık kulaklarından olabildiğince uzağa uzattım. "Ya öyle yapacaktım ya da gece yarısına kadar burada kalacaktım. Ayrıca onun kim olduğunu nereden biliyorsun?"

Zoey, Hazel'in korkunç yeni gardırobunun üzerindeki fiyat etiketlerine bakmadan, "Kesinlikle sende söz ediyorlar," dedi.

Hazel yüzünü buruşturdu. "Umarım iyidir."

Elimle ağızlığı kapattım. "Kesinlikle iyi değil. Kız kardeşim Goose'a bayılır. Bir kartala kötü davrandığın için seni hapse atmamız gerektiğini düşünüyor."

"Campbell Bokkafa Bishop, eğer ona kaba davranmayı bırakmazsan, oraya gelir ve kamyonetinin her tarafına biber artığı atarım. İçine ve dışına," diye uyardı Laura kulağıma. O da yapardı. Kız kardeşim intikam konusunda uzmandı.

"Sakin ol, Larry. Bu bizim olayımız. Birbirimize karşı komik bir şekilde acımasızız."

"O sadece kaba bir şekilde kaba," diye seslendi

Hazel. "Kapa çeneni yoksa senden iki katını alırım," diye uyardım onu.

"Bak, aile işini nasıl yürüttüğünü bilmiyorum. İki yıldır sana gelip altı haneli iş isteyen tek müşteriyi kızdırmak istiyorsan, bu senin kendi aptal adam hatan. Ama müşterilerime karşı hıyarlık *yapmayacaksın*."

"Sakin ol." Laura ve onun ateşli öfkesi sakinleşmesinin söylenmesinden kesinlikle nefret ederdi. Ama güvendeydim çünkü o üç blok ötedeydi.

"İşte bu kadar. Seni bir daha gördüğümde yüzünü öldüreceğim. Telefonu ona ver," dedi Laura en korkutucu anne sesini kullanarak.

"Hayır." Küçük kız kardeşimin gözünü korkutacak değildim, özellikle de telefonda.

"İyi o zaman. O zaman annemi arıyorum Cammy," diye tehdit etti Laura.

*Hay sikeyim.*

"Al. Seninle konuşmak istiyor." Ahizeyi Hazel'in eline tutuşturdum, sonra da güvenlik kamerasına iki orta parmağımı gösterdim.

"Oh. Uh. Tamam. Selam," dedi Hazel telefona.

Sarmal kordonun altına eğildim ve kulak misafiri değilmişim gibi davranarak yiyecek ve şarapları poşetlere doldurmaya başladım.

"Hayır, sorun yok. O..." Durakladı ve bana baktı. "Evet. Bu. Söz veriyorum bunu tüm aileye karşı kullanmayacağım."

Kız kardeşimin bana yönelttiği hakaretleri hayal etmeme gerek yoktu. Onlar hep aynıydı. Gage çekici, Levi güçlü, sessiz bir tipti ve ben de ailenin serserisiydim.

"Mağazanızı gerçekten seviyoruz. Herkese göre bir şeyiniz var," dedi Hazel, kordonu parmağının etrafında döndürerek. Önündeki tezgâha bir şarap poşetini güm diye bıraktım.

Hazel kısık ve gırtlaktan bir kahkaha attı ve Zoey arkadaşına şaşkın bir bakış fırlattı.

"Kaktüs Cam mi? Bu iyiydi," dedi Hazel, dudakları titreyerek. Kaşları perçemlerinin arasında kayboldu. "Dokuz yaşındayken *ne* yaptı?"

Bir hırıltıyla telefonu elinden aldım ve bu sırada ikimiz de kabloya dolandık. Göğsü gövdemle çarpıştı ve bir kez daha tüm vücudum sanki biri yüzüme yumruk atacakmış gibi tepki verdi.

"Sakıncası yoksa dükkânını kapatmak için yapmam gereken şeyler var, Larry," dedim, uzun zamandır ilk kez bana karşı kıvranan bir kadın olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak.

Telefonun diğer ucundan bir nefes tıslaması duyuldu. "Bana kalsa, ben orada olurdum ve sen de evde olurdun," diye hatırlattı Laura, sesinde hafif bir titremeyle.

Kendimi kaldırımdaki beklenmedik köpek bokundan daha aşağı hissettiğimden, kendimi kurtarmaya çalışmaktan vazgeçtim. Bir elimi alnımda gezdirdim. "Lanet olsun. Laur, özür dilerim. Sadece uzun bir gün geçirdim-"

"Batır, enayi!" diye kulağıma kıkırdadı. Bu *kanca, misina ve platin* için aile koduydu. Ben de yemi yutmuştum.

"Senden nefret ediyorum."

Hazel omuzlarına dolanan kordondan kendini kurtarıırken gözleri büyüdü. Ağızlığı tekrar kapattım ve ona baktım. "Senden değil. Kız kardeşim. Ama belki biraz da sen."

Gözlerini devirdi ve telefon kablosunu başımın üzerine fırlattı.

"Evet, doğru. Bu yüzden bütün gün kendi bokunla uğraştıktan sonra benim dükkânımın kapanış vardiyasını alıyorsun," dedi Laura havalı bir şekilde kulağıma.

"Bunu sadece seni suçlu hissettirmek için yapıyorum," diye ısrar ettim.

"Dışarıdan huysuz görünebilirsin ama ben seni tanıyorum Cam. İçten içe ailesine sadık, yumuşacık bir ayıcıksın."

Hazel ve Zoey kredi kartı okuyucusunu çözmeye çalışırken, "Tuhaflaşma," diye homurdandım.

"Teşekkürler Cammy. Şimdi en iyi on kitabımdan üçünü yazan ve sadece ailemize para kazandırmaya çalışan kadına pislik gibi davranmayı bırak."

Okuyucu bir makbuz çıkardığında Hazel'in kalçalarını hoplatarak zafer dansı yapmasını izledim. "Hiçbir şey için söz vermiyorum."

Laura inledi. "Asla değişme, Cammy."

"Beni rahatsız etmeyi bırak. Melvin'i bıraktığımda görüşürüz." "Oyuncak ayıcık," dedi telefonu kapatmadan önce tekrar.

Telefonu duvardaki yuvasına geri koydum ve döndüğümde iki kadının sekiz torba dolusu malzemeye gururla baktığını gördüm.

Zoey küstahça, "Senden daha hızlı yapabileceğimi söylemiştim," dedi.

"Burada çalışmaya devam edersen gerçekten de birkaç tuş takımı dersi almalısın," dedi Hazel, kendini beğenmiş bir tavırla kollarını kavuşturarak.

"Pekâlâ, çokbilmişler. Bütün bunları eve nasıl getireceksiniz?" İki kadın birbirlerine baktı.

"Kahretsin," dedi Hazel.

---

O gün ikinci kez Heart House'un önüne geldiğimizde Hazel, "Yolculuk için tekrar teşekkürler... Tekrar," dedi.

"Kamyonetimin içini şaraphane patlaması gibi kokuttuğun için teşekkürler."

"Bizi götürmeyi teklif etmeden önce şarap kokusunu zaten biliyordun, o yüzden bir özür bekliyorsan beklemeye devam edebilirsin," dedi bir torba Cheez-Its ve sodayı göğsüne bastırarak.

Direksiyonun arkasından çıktım ve çantaları kollarıma dolamaya başladım.

"Eminim hepsini taşıyamaz," diye alay etti Zoey, arkadan kayarak.

Kolt

uk. "Beni yemlediğini biliyorum. Ama seni buradan çıkarmak daha öncelikli. Hazel son poşeti almak için hamle yaparken, "Gecemin geri kalanında hayatımı mahvedeceksin," dedim. "Git şu lanet kapıyı aç."

Hazel'ın arkasından, zifiri karanlıkta, alışveriş yüklerinin ağırlığı altında tepinerek verandaya çıktım. Evin dış ışıkları çalışmıyordu, bu bir güvenlik tehlikesiydi ve şirket teklifimi kabul etse de etmese de yarın bu sorunu çözecektim.

Ne demek istediğimi kanıtlamak için Zoey'nin ayağı arkamdaki basamaklara takıldı.

"İyi misin Zo?" Hazel ön kapının kilidini açarken sordu.

"İyiyim. Düşüşümü ekmek engelledi."

"En azından şarap değildi." Hazel omzunu kapıya çarptı.

Kapı bir santim bile kıpırdamadı.

"Çekil," diye emrettim. Kapıya iyi yerleştirilmiş bir tekmeye kapı uçarak açıldı.

"Bu biraz ateşliydi. Not alıyor muydun?" Zoey Hazel'a sordu. "Bunu nerede istiyorsun?" Dedim.

Hazel kaşlarını çatı. "Mutfak sanırım?"

Çantaları koridordan evin arka tarafına taşıdım ve her şeyi çok da nazik olmayan bir şekilde yere bıraktım. "İşte. Güle güle."

"Sağ ol, Muscles," dedi Zoey yiyecekleri eski buzdolabına yerleştirirken. "Şimdi bize şu restoranların kasabada nerede olduğunu hatırlatırsan gitmene izin veririz."

"Az önce dört yüz dolar değerinde yiyecek aldın."

İkisi de sanki saç çizgimde tek boynuzlu bir at boynuzu çıkmış gibi bana baktılar. "Ne demek istiyorsun?" Hazel kutudan yulaf ezmesi çıkarırken sordu

buzdolabından çıkarıp tezgâha geri koydu.

"Yiyecek aldın. Öyleyse o yemeği yapın ve yiyin" dedim.

İki kadın birbirlerine baktılar ve kahkahayı bastılar. "Aferin

Cam. Çok komiksin," dedi Zoey.

"Hayır, değilim. Ben mantıklıyım."

Hazel sanki bu bir açıklamamış gibi, "Market alışverişine gidip sonra da bir sürü yemek yapamazsın," dedi.

"Bunu sorduğum için şimdiden pişmanım. Ama neden olmasın ki?"

"Çünkü avlandık, topladık ve şimdi bir başkası tarafından pişirilip temizlenen bir yemeği hak ediyoruz," dedi.



Zoey, "Tabii ya," diye ekledi.

"Peki, restoran nerede?" Hazel parmaklarını şıklatarak sordu. "Şehrin öbür ucunda."

"Şehir blokları olarak ne kadar uzakta?" Zoey sordu.

"Ben nereden bileyim? Ama karanlıkta yürümek için çok uzak."

Engibeli kaldırımlarımıza ve ara sıra başıboş dolaşan köpeklere alışkın olan gerçek bir vatandaş için değildi. Story Lake'in suçla ilgili bir ünü de yoktu. Ama burada yeniydiler ve sokak lambalarına ve araba servislerine alışkındılar. Beş blok yürümeye kalkarlarsa başlarına nasıl bir bela geleceğini tahmin edebiliyordum.

Hazel telefonuna uzanarak, "O zaman bir Lyft çağırırız," dedi.

"Nerede olduğunuzu sanıyorsunuz?"

"Bilmem ki? *Uygarlık* mı?" dedi, sonunda sinirlenmiş gibiydi. "O zaman bir daha düşün," dedim.

Zoey telefonunun ekranından, "Haze, oranın adı Angelo's ve buradan altı blok ötede bile değil," diye bildirdi.

Hazel benimle alay etti. "Siz altı blok yürümeyi beceremiyor musunuz? Bir keresinde iş çıkış saatinde Jimmy Choos'larla on beş blok koşmuştum. Hadi gidip yemek yiyelim, Zo."

Ellerimi gözlerime sürdüm ve Hazel'ın karanlıkta Emilie'nin serbest dolaşan evcil domuzuyla ilk karşılaşmasını hayal etmemeye çalıştım. Hazel muhtemelen daha restorana varmadan kasabanın demirbaşlarından birini daha öldürmeye kalkışacaktı.

Acı dolu bir inilti çıkardım ve ellerimi indirdim. "Seni restorana ben götüreceğim. Konuşmayacaksın. Arabadan inecek, içeri girecek ve gecenin geri kalanında beni yalnız bırakacaksın. Yaralanmadan ya da yaralanmaya sebep olmadan evin yolunu kendin bulacaksın."

Hazel akıllıca bir selamla, "Emredersiniz, Kaptan Suratsız Ayı," dedi. "Bin şu lanet kamyonu."

## GALETA VE SUÇLAMALAR

HAZEL

CAM direksiyona tırmandı ve karanlık bahçemde bize yol göstermek için kullandığı el fenerini arka koltuğa fırlattı.

"Angelo'nun yerinde ne var?" Motoru çalıştırırken ona sordum.

"Yemekler," dedi kısaca, bir kolunu koltuğuma doladı ve garaj yolumdan geri geri çıktı.

Mağazadaki vardiyası için iş kıyafetlerini çıkarıp spor şortu ve dar bir tişört giymişti. Altındaki vücudun atletik olduğuna şüphe yoktu. Ama ben daha çok zihninin iç işleyişiyle ilgileniyordum. Campbell Bishop doğru şeyi yapmaya kararlı görünen, yürüyen, konuşan bir huysuzdu.

Zoey: Huysuz Hot Dog Fingers'ı hâlâ çekici buluyor

musun? Kamyonetin karanlık kabininde telefonuma

bakıp sırttım.

Ben: O mükemmel.

Mükemmel olmaktan çok uzak. O yürüyen bir hakaret jeneratörü.

Ben: O birinin güneş ışığının huysuzu. Kibarlığı konusunda cimri, bu yüzden kibar olduğunda daha anlamlı oluyor. Okuyucular onu yiyip bitirecek.

Cam direksiyonun arkasından, "Birbirinize mesaj atmayı kesin," diye emretti. "Bu çok kaba ve sinir bozucu."

"Kaba ve sinir bozucu olan sensin," diye belirtti Zoey.

"Birbirimize mesaj attığımızı nereden biliyorsun?" Yoldan çıkıp bir otoparka girerken sordum.

"Çünkü ikinizden biri yazmayı bırakır bırakmaz diğeri sırtmaya başlıyor." Kamyonu ön kapının önünde aniden durdurdu. "Biz

Buraya. Git buradan."

Zoey, "Teşekkürler, Sosisli Parmak," dedi ve kamyonundan inip kaldırıma çıktı.

"Bu lakabı reddediyorum," diye arkasından seslendi.

Emniyet kemerimi çözerken ona sııttım. "Bugünkü her şey için teşekkürler, Cactus Cam."

Tam kapımı açarken Cam uzandı ve bana dokundu. Donup kaldım ve benimkini kaplayan iri erkek eline baktım. Elini çekti ve tekrar ön camdan dışarı baktı. "Bu hafta içinde senin için bazı numaralarım olacak."

"Dört gözle bekliyorum," dedim, her kelimesinde ciddiydim. Eğer bu işe yararsa, Cam'i evimde çalışması için işe alabilirsem, onu neredeyse her gün görmem garanti olacaktı. İlham kaynağım olacaktı.

Başka bir kamyon yanaştı. Yolcu camı açıldı. Cam küfretti ve kendi camını indirdi.

Diğer sürücü, tek kelimeyle, külot eritecek kadar muhteşemdi. Tamam, bu birden fazla kelimeydi. Ama bu tür bir erkek güzelliği uygun bir tanımı hak ediyor. Kamyon kabininin gölgesinde, kısa kesilmiş saçları, bakımlı sakalı ve her iki kolundaki dövmeleleriyle Cam'den daha geniş görünüyordu. Delici yeşil gözleri Cam'e kaymadan önce bana dikildi.

Lanet ilham bu şehirde her yerdeydi. Aklıma inanılmaz derecede seksi iki mavi yakalı hatunla otoparkta "neden seçeyim" sorusu geldi.

"İçeri mi giriyorsun?" diye sordu yabancı Cam'e. "Bunu planlamıyordum."

Adamın bakışları tekrar bana doğru kaydı. Yüzünde zerre kadar değişiklik yoktu ama bir parça eğlence gördüğüme yemin edebilirim. Acaba benim inanılmaz derecede kirli düşüncelerimi bir şekilde okumuş muydu?

"Bir turta ve bir sürahi paylaşalım mı?" diye sordu Cam'e.

Cam bana baktı, sonra burnundan gürültülü bir nefes verdi. "Evet. Tamam."

Zoey kaldırımdan, "Haydi, Haze," diye yalvardı. "Açlıktan ölüyorum."

Kapıyı çarpıp Zoey'yi restorana kadar takip etmeden önce Cam'e, "Sanırım içeride görüşürüz," diye cıvıldadım. Cam kükreyerek otoparkın uzak ucuna doğru gitti. Adam benden gerçekten nefret etseydi, beni şehirde gezdirmeyi, aile dükkânının kasasının arkasında takılmama izin vermeyi ve sonra da aynı akşam yemeği mekânını paylaşmayı kabul etmezdi.

Benden kesinlikle nefret etmiyordu. Belki de sadece benden nefret etmediği gerçeğinden nefret ediyordu. Birlikte çalışabileceğimden.

Kapıdan içeri girdiğim anda sarımsak ve taze ekmek kokusu burnumu gıdıkladı ve huysuz kahraman ilhamına dair tüm düşünceler yok oldu. "Aman

Tanrım. Günlerdir bir şey yemedim," diye inledim. Angelo's karanlıktı ve personelin pizzaları fırına sokup çıkardığı açık bir mutfak olan rahat bir yerdi. Kabinler yemek salonunun ön ve yan taraflarında sıralanmıştı. Saçma sapan masa ve sandalyeler, onlarla U şeklindeki bar arasındaki boşluğu dolduruyordu. Barın üzerindeki tek televizyonda bir basketbol maçı vardı.

"Peki ya yolda yediğimiz öğle yemeği ve atıştırmalıklar?" Zoey bana hatırlattı.

"O günler önceydi," diye ısrar ettim. Ya da en azından bir kel kartal, bir araba kazası, tuhaf bir şekilde sevimli bir genç belediye başkanı ve bir yem-ve-sahte ev önceydi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ömür boyu sigara içmiş birinin sesi.

Ev sahibi standının arkasındaki kadın bir günlüğüne de olsa doksan yaşında olmalıydı. Bisiklet şortu ve Angelo's tişörtünden oluşan siyah takımıyla tezat oluşturan, yerçekimine meydan okuyan beyaz saçları vardı. Boynunda, üzerinde *Jessie* yazan bir isimlikten sarkan inci dizili bir gözlük takıyordu. Yüzü onaylamaz bir ifadeyle çatılmıştı.

İlkokuldaki resim öğretmenim Bayan Crossinger beni Debra Flower'dan aldığım bir notu Jacinta MacNamara'ya verirken yakaladığında hemen dördüncü sınıfa geri döndüm. Herkes kardan adam çalışma kâğıtlarına pamuk topları yapıştırırken ben sınıfın geri kalanını yerde bantlanmış bir kare üzerinde durarak geçirmek zorunda kalmıştım.

"Akşam yemeği için iki tane lütfen," dedi Zoey, koruyucu ama arkadaş canlısı, müşterisini beslemesi gereken büyükanne moduna geçerek.

Şahsen hak etmediğimi düşündüğüm bir homurdanmayla, ev sahibemiz buz gibi pembe dudaklarını büzdü ve sonra bir çift lamine menü ve kâğıt peçetelere sarılmış mutfak eşyaları hazırlamak için tatlı bir zaman harcadı. Kapı açılıp arkamızdan kapanırken midem sesli bir şekilde guruldadı.

Omurgamda bir karıncalanma hissettim ve bunun Yakışıklı Cam ve aynı derecede muhteşem yabancı olduğunu anladım. Huysuz Jessie vites değiştirerek çapkın büyükanne moduna geçti. Ruju ince, parlak bir gülümsemeye dönüştü.

"Bunlar Bishop kardeşler değil mi?" dedi ve yarım ay gözlüklerinin üzerinden onlara göz kırptı.

Bu, Cam'in arkadaşının olağanüstü seksiliğini açıklıyordu. Genlerinde vardı.

"İyi akşamlar Jessie," dedi Cam, bizi görmezden gelerek.

Kardeşi başıyla selam verdi ve başparmağını bara doğru uzattı. "Geçin," dedi Jessie, sonunda bir kabinin üzerine X işareti koyarak.

Oturma planı.

Kardeşi bize bir kez daha sessizce baktı ama Cam çoktan bir çift boş bar taburesine doğru yönelmişti.

"Beni takip edin," diye bağırdı Jessie.

"Söylediğimiz bir şey yüzünden mi?" Jessie önümüzde ayaklarını sürüyerek ilerlerken Zoey fısıldadı, biz ilerledikçe yemek yiyenleri kontrol ediyordu. Masaların yaklaşık yarısı doluydu. Yemek yiyen tüm arkadaşlarımız bize doğru pek de dostça olmayan bakışlar yöneltti.

Jessie menüleri köşedeki en son masaya bıraktı ve

-Yavaşça uzaklaştı.

"Teşekkür ederim. Tanıştığımıza memnun oldum," diye seslendim arkasından.

Cam ve isimsiz kardeşini barda gördüm. Önlerinde biraları vardı.

"Çok hoş birine benziyor," dedi Zoey, biz menülere göz atarken.

"Bana mı öyle geliyor yoksa burası biraz pis kokulu mu?" Pizza seçkisine bakarak sordum.

"Kesinlikle sadece sen değilsin. Ama merak etme, çantamda biber gazı var," diye beni temin etti.

"Küçük kasabaların dost canlısı olması gerektiğini sanırdım."

Omuz silkti. "Belki de bugünkü büyük girişimizi duymuşlardır. Ya da belki de peşinat için yıllardır para biriktiren hak sahibi bir kasabalının elinden evi aldınız."

"Sanırım yazarlarla çok fazla vakit geçiriyorsun," diye gözlemledim.

"Sen de ben de," dedi sertçe.

Elimdeki menüyle şakacı bir şekilde kafasına vurdum.

"İşte Hangry Hazel geliyor," diye alay etti. "Pizza ve salatayı bölüşelim mi?" "Mükemmel."

"Ee," dedi menüsünü masanın kenarına doğru kaydırarak. "Yeni memleketinde geçirdiğin yarım günlük kaosu ardından ilham sayacın ne durumda?"

Kendi menümü onunkinin üzerine koydum ve bara bir göz attım. Cam'in gözleri tekrar başka tarafa bakmadan önce kısa bir süre benimkilerle kilitlendi.

"Şeyler

kesinlikle süzülüyor."

Kabinin minderine dramatik bir şekilde yaslandı. "Tanrı'ya şükür, çünkü bu cehennem gibi gün o güzel kafadaki yaratıcı çarkları döndürmeye başlamasaydı, pes eder, otostopla şehre geri döner ve kişisel alışverişçi olarak iş arardım."

"Burası hakkında içimde iyi bir his var," dedim ve yanlışlıkla koridorun karşısındaki masada oturan dört kişilik aileyle göz göze geldim. Komşu gülümsememe ölü gözlerle "burada istenmiyorsunuz" bakışıyla karşılık verdiler. İyi hislerim sallantıdaydı.

"En azından birimizin var. Bu tıpkı Giants'ın iç saha maçında Eagles forması giyen adamla çıktığım zamanki gibi. Bir şey söyleyeceğim."

Masanın öbür ucuna uzandım ve kolunu tuttum. "Kesinlikle olmaz," diye tısladım. "Burası Manhattan değil. Birine öylece seslenemezsin ve onu bir daha görmek zorunda kalmazsın."

Zoey son iki kelimedede sesini yükselterek, "Hayatının geri kalanını bir kasabada lanet olası *tavır sorunları* olan insanlardan saklanarak geçiremezsin," dedi.

"Geri geleyim mi, hanımlar?" Sunucumuz bronz tenli, kıvrıkcık siyah saçlı, uzun boylu bir gençti ve bize sırtarak bakarken bir değil iki gamzesi vardı.

Dost bir yüz gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki Zoey'nin kolunu bırakıp onunkini tuttum.

"Kasaba sınırlarına girdiğimden beri işlediğim tüm günahlar için özür dilerim. Lütfen siparişimizi almadan bizi bırakma yoksa açlıktan ölürüz ve sonra yemek odası cesetlerimizin bantla çizildiği bir suç mahalli haline gelir ki oturarak öleceğimiz için bunu yapmak gerçekten zor olacak. Bahşiş veremeyecek kadar ölü olacağımız için trajik ölümlerimiz sizin için boktan bir gece olacak," diye *yalı* vardım.

Her iki gamze de derinleşti.

"Arkadaşımın yoğun kelime kusması ve benim f-bombam için özür dilerim. Açlıktan sayıklıyoruz," diye açıkladı Zoey.

"Amcalarım sırf annemi kızdırmak için ilk kelimemin *bok* olmasını sağladılar. Ama bu kadar gevezelik yeter. Siparişinizi alıp size ekmek arası getirmeden önce ikinizin de ziyan olmasını istemiyorum."

"Ekmek çubukları," diye tekrarladım kutsal bir fısıltıyla.

Zoey ona yemek siparişimizi verdi. Hâlâ bir kasa cabernet gibi koktuğumun bilincinde olarak bir Pepsi ile yetindim.

"Bunu aceleye getirip içkilerinizi ve ekmeklerinizi getireceğim. Bu arada ben Wesley."

Zoey çapkın bir parmak hareketiyle, "Teşekkür ederim Wesley," dedi.

Karşımızdaki masada oturan ebeveynler ketçap şişelerini bize doğru fıskırtmak ister gibi bakıyorlardı.

"Gençlerle flört etme," diye tısladım o aceleyle uzaklaştıktan sonra. Bırakın ketçabı, şarap lekelerini bile çıkarabileceğimden emin değildim.

"Flört etmiyorum. Onun sevimliliğini takdir ediyorum."

"Ne fark eder ki?"

"Şey, sanırım hepsi aynı süreklilikte. Bir uçta sevimliliğin zararsız takdiri, diğer uçta ise 'bahse girerim önümüzdeki otuz saniye içinde beni soyabilirsin'." Zoey bana baktı ve homurdandı. "Bunu bir kitap haline getirip getiremeyeceğini anlamaya çalışıyorsun."

"Belki de kahramanımın sağlam bir seks hayatı olan bir arkadaşına ihtiyacı vardır."

İnledi. "Belki de gerçek hayattaki en iyi arkadaşının sağlam bir seks hayatına ihtiyacı vardır."

Masamızın üzerine bir gölge düştü. Başımı kaldırıp baktığımda geniş omuzlu, kalkık burunlu ve sıkıca perma yapılmış sarı bukleleri olan beyaz bir kadının bize doğru baktığını gördüm. Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Siz ikiniz beni hasta ediyorsunuz," diye tükürdü.

Restorandaki tüm gözler bize çevrilince, kabindeki mindere doğru büzüldüm. Yeni komşularımla ilk karşılaşmamı bu şekilde hayal etmemiştim.

"Daha açık konuşmak ister misin?" Zoey sahte bir tatlılıkla sordu.

"Bir kel kartalı soğukkanlılıkla öldürmekle başlayalım," dedi kadın. dedi

Komşu masalardan birkaç onay homurtusu geldi.

"Belki de geldiğiniz yerde araçla kuş öldürmek suç değildir, New York, ama Story Lake'te öyle," diye devam etti.

Zoey konuşmak için ağzını açtı ve gözlerindeki ateşe bakılırsa, ağzından çıkacak her şey kalıcı hasar verme potansiyeline sahipti.

"Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu," dedim hemen. "Kartalınız kafama vurdu. Bir balıkla. Aslında biraz komikti."

"Hayvanlara eziyet etmenin komik bir tarafı yok," dedi suçlayıcımız kibarca. "Özellikle de kel kartallara. Eskiden nesilleri tükenmek üzereydi ve bizim gözetimimizde onları yeniden tehlikeye atmanıza izin vermeyeceğiz."

Diğer yemek yiyenlerden gelen baş sallama sesleri perma takmış suçlayıcımızı cesaretlendirmiş görünüyordu.

Zoey kabinden çıktı ve ayağa kalkarak benimle kadının arasına girdi. "Görüşleriniz için çok teşekkür ederim. Şimdi bize izin verirseniz, yemeğimizin tadını çıkarmaya çalışıyoruz."

Kadın Zoey'nin yüzüne doğru eğilerek, "Katiller yemeklerinin tadını çıkaramaz," diye tersledi.

"Durun bir dakika," dedim, çılgınca kabinden dışarı çıkarken vinilin üzerindeki uyluk derisinin üst tabakasını sıyırdım. "Gerçekten de kartalını öldürdüğümüzü düşünmüyorsun, değil mi? Biz ayrıldığımızda gayet iyiydi. Uçup gitti! Balık kafasını düşürdü!"

"Ben öyle duymadım," diye hırladı kadın. Onaylamayan bir gargoyle gibi kişisel alanımda belirdi.

Zoey onu, "Yerinde olsam geri çekilirdim," diye uyardı. "Yoksa ne olur?"

Bütün restoran elektrikli bir beklentiyle çıtırdıyordu. Umarım suratıma bir yumruk yemek üzere değildim.

"Belki de bu işi yetkililerin halletmesine izin vermeliyiz, Emilie?"

Bu öneri ayı gibi bir adamdan geldi. Hepimizin üzerinde yükseliyordu. Yüzü, fıçı göğsünün üzerinde bir noktaya gelen gür bir sakalla kaplıydı. Üzerinde dikişleri zorlayan bir *Story Lake Ultimate Bingo Şampiyonu* tişörtü vardı.

"Kapa çeneni, Amos," diye hırladı

Emilie. "Evet canım," dedi adam asık suratla.

"Ben senin... oh, kahretsin-" dedi Wesley, içeceklerimiz ve cennet gibi kokan bir sepet galeta ile geri döndü.

"Onların türü galetayı hak etmiyor," dedi Emilie sepeti alıp yere atarken.

Kalabalığın geri kalanıyla birlikte benim de nefesim kesildi.

"Ciddi misin Emilie? Onlar fırından yeni çıkmıştı," diye yakındı Wesley.

Zoey, Düşman Emilie'ye doğru tehditkâr bir adım atarak, "İşte *bu* hiç de hoş değildi," dedi. Kendimi paniklemiş ve aç hissediyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Yüzleşmeler söz konusu olduğunda, sayfa üzerinde olanlarda daha iyiydim.

Kargo pantolonunu tutacak poposu olmayan uzun boylu beyaz bir adam, elinde iPad'iyle kalabalığın arasından kıpırdanarak ilerledi. "Basın g e l i y o r !  
Yap



Birinci Anayasa Değişikliği için yol açın millet." iPad'i yüzüme doğru itti. "Garland Russell, Neighborly uygulamasının ödüllü gazetecisi. Sizden bir alıntı yapmak isterim Bayan Hart."

"Neighborly uygulaması nedir?" diye sordum.

"Ne hakkında bir alıntı?" Zoey aynı anda sordu.

"Sevgili kasaba maskotumuz, görkemli kel kartal Goose'un sizin elinizde trajik ölümü hakkında," dedi iPad kamerasının flaşıyla beni kör ederek.

"Kaz ölmedi!" Gözlerimi hızla kırıştıtarak ısrar ettim. Farklı bir dil mi konuşuyordum? Sesim küçük kasaba sakinlerinin duyamayacağı kadar tiz miydi?

"Onu hareket halindeki bir kamyonetle ezdin. Tabii ki öldü," dedi golf tişörtü giymiş kel bir adam.

Restoranın içinde hoşnutsuz bir gürültü yuvarlandı. Başım dönmeye başlamıştı. Açlıktan olabilirdi, ama daha çok yeni benimsediğim kasabanın oybirliğiyle reddedilmesinden ve büyük bir hata yaptığım korkusundan kaynaklandığını hissediyordum.

Odanın karşısındaki bir masadan, sakalında epeyce pizza peyniri olan bir adam, "İyi bir otoriteye sahibim ki, on sekiz tekerlekli bir aracı tabelaya sürdüğünde onu ezerek öldürdü," dedi.

Ödüllü gazeteci Garland, iPad'inin kamera lensini burnuma sokarken "Ben öyle bir şey yapmadım" diye ısrar ettim. Flaş art arda birkaç kez daha patladı.

"Kim flaş kullanır ki?" Gözlerimi kapatarak sordum.

Zoey sert bir sesle, "Bayan Hart yorum yapmak için müsait değil," dedi.

"Tam orada duruyor," diye bağırdı Emilie. "En azından işlediği suçların hesabını verebilir."

Zoey, "Dinleyin bayan, gözümün önünden çekilmek isteyeceksiniz," diye uyardı. "Buraya bir ekmek arası siparişi daha alabilir miyiz?" Wesley

seslendi. "Tanrı aşkına, herkes sakın olsun." Cam kendi yolunu itti.

Masamıza geldi, muhteşem yüzünde sinirli bir ifade vardı. Kardeşi de onu izledi ve Zoey ile Emilie'nin arasına girdi.

Başımı kaldırıp Cam'e baktım. "Yardım eder misin?" Yalvardım.

Cam homurdanarak bana sırtını döndü ve kalabalığa hitap ederek kot giymiş çok güzel kıcını göz hizasında görmemi sağladı. "Lanet kuş iyi, millet."

Bej rengi bir tulum giymiş, arkası kaygan at kuyruklu bir kadın homurdandı. "Ben öyle duymadım. Şehirden uçarken süslü helikopter rotorlarının zavallı yaşlı Kaz'ı parçalara ayırdığını duydum."

"Öyle mi? Ve geçen hafta Loribelle septik sistemini pompalatırken, birisi onun bir yeraltı sığınağı inşa ettiğine dair bir söylenti çıkardı," dedi Cam.

"Bunun doğru olmaması bunun da doğru olmadığı anlamına gelmez," dedi Pizza Beard.

Cam derin bir nefes aldı. "Goose iyi. Olanları gördüm. Bu ikisinin ödünü kopardı, balığını yedi, sonra da uçup gitti."

Perma yaptırmış adalet savaşı alay etti. "Ve sana inanmamız mı gerekiyor? Bu vesileyle Çarşamba gecesi acil bir kasaba toplantısı düzenlenmesi çağrısında bulunuyorum."

"Ben de katılıyorum," dedi kocası hemen.

"Ciddi misin Emilie? Bingo gecesi olduğunu biliyorsun," dedi Cam. Cam'in kardeşi elini ağzına götürdü ama bir şey söylemedi.

"O zaman sanırım yeniden planlamamız gerekecek," dedi burnunu havaya kaldırarak.

Kalabalıktan genel bir homurtu yükseldi. Bingo'nun bu kadar popüler olduğunu kim bilebilirdi?

"Beni suçlamayın," diye ısrar etti Emilie. "Kartal katili davetsiz misafiri suçlayın."

"Ama ben bir şey yapmadım ki. Yani, tabelaya çarptım ve bunun için kendimi çok kötü hissediyorum." Bana atılan pis bakışlar on kat artmıştı.

"Çarşamba akşamı saat yedide. Goose için adalet," dedi Emilie, kocasını sürükleyerek götürmeden önce yüzüne çömelmiş bir parmakla işaret ederek.

Garland bir fotoğraf daha çekmek için iPad'ini kaldırdı ama Cam'in kardeşi araya girdi. "Ben senin gazetecilik dürüstlüğüne göle atmadan önce git otur," dedi.

"Basını susturamazsın," diye ısrar etti Garland.

"Sen basın değilsin. Mahalledeki bir web sitesinde saçma sapan dedikodular yayınlıyorsun," dedi Cam.

"Az önce ne oldu?" Şaşkınlıkla sordum.

Zoey, "Sanırım bir tür çeteden kıl payı kurtulduk," diye gözlemledi.

"Tebrikler, meclis üyesi. Az önce ilk mahalle toplantınıza davet edildiniz. Kasaba toplantısı," dedi Cam kuru bir sesle.

Wesley azalan kalabalığın arasından elinde yeni bir ekmek sepeti ve tıpkı ona benzeyen ama daha uzun, daha kıvrıkcık bir çocukla yeniden ortaya çıktı.

saçları ve aşçı üniforması vardı. "Hey, Cam Amca. Levi Amca," dedi Wesley ve benzeri hep bir ağızdan.

"Buradaki herkes akraba mı?" Zoey merak etti.

Cam çocukları, "Merhaba," diye selamladı.

"Aww, dostum. Kavgayı kaçırdım mı?" diye sordu benzeri.

Levi uzandı ve onun buklelerini karıştırdı. "Neden? Yumruk mu atmak istiyorsun, Har?"

Çocuğun sırtışı Wesley'ninkinin aynısıydı. Eğer bu kadar sarsılmamış olsaydım, iki çocuğun ve amcalarının şehrin dört bir yanında bıraktıkları kırık kalp izlerini düşünmekle meşgul olurum.

Wesley bana ve Zoey'ye dönerek, "Bu benim ikizim Harrison," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim zayıf bir sesle, hâlâ son beş dakikanın kargaşasını düşünüyordum.

Cam bana döndü. "Yemeğinizi paket yaptırmanızı önereceğim."

## YÜZÜNE BİR KREP

CAMPBELL

IntrepidReporterGuy:

Kartal katili Angelo's'ta bar kavgası başlatınca acil kasaba toplantısı çağrıldı.

---

Kız kardeşimin evinin arka kapısını çalmadan açtım. Gürültüden kimse beni duyamazdı zaten. Pastırma cızırıyor, köpekler havlıyor, yetişkinler daha fazla kahve istiyordu.

Tipik bir Bishop kahvaltısıydı. Çok erken, çok gürültülü ve çok küçük bir alana tıkmış çok fazla insan.

Yerleşik banka oturdum ve iş botlarımı çıkardım. Dört yaşındaki Saint Bernard-Bernese dağ köpeği karışımı Melvin, tırnakları o doğmadan önce döşenmesine yardım ettiğim altıgen fayanslara takırdayarak odaya girdi. Koca kafasını kucağıma itti ve hoş geldin diye homurdandı.

"Selam dostum," dedim, kulaklarını ileri geri karıştırıp böğrüne bir şaplak attım.

Bir saniye sonra, ailemin beagle cinsi köpeği Bentley çamurluğa hücum etti ve kendi payına düşen ilgiyi talep etti.

"Sen misin Cam?" diye seslendi annem mutfaktan.

Pepper "Pep" Bishop'tan hiçbir şey kaçmazdı. Özellikle de çocukları söz konusu olduğunda. On beş yaşındayken bir keresinde bir arkadaşına gitmek için evden gizlice kaçmaya çalışmışım. Beni arabada dövmüş ve pazen pijamalarıyla kaldırımda beni beklemişti. "Cezalı kıcını arabaya sok, Campbell Bishop," demişti. O zaman, başım beladayken bile bana Bishop demesinin göğsümde küçük ve parlak bir şeyi aydınlattığını bilip bilmediğini merak ettim.

Böyle şeyleri düşünmesi için ona verdiğimiz onca zamana rağmen bizi işe alma kararından asla pişmanlık duymadığını herkese söylerdi.

Botlarımı ailenin diğer atılmış ayakkabılarının yanına bıraktım ve köpekleri takip ederek Laura'nın dar mutfağına girdim.

Annem ocağın başında, sanki askeri bir harekâttaymış gibi krep çeviriyordu. Babam lavabonun yanında, kâğıt havlularla bakon şeritlerinin yağını temizliyordu. Erkek kardeşlerim masayı hazırlıyordu ve kız kardeşim de artık yemek hazırlama alanı olarak kullanılan katlanır masadan herkese sinirli bakışlar fırlatıyordu.

Bir yığın yaban mersini ve kesilmiş çileği cam bir kaseye sıyırdı ve tekerlekli sandalyesini masadan geriye itti.

"Bunu ben alırım," diye gönüllü oldu Gage, onu kaseden kurtarmak için araya girdi.

"Masaya meyve götürme konusunda gayet yetenekliyim, Gigi," diye hatırlattı ona patentli Bishop hırıltısıyla.

Cammy, Gigi ve Livvy kız kardeşimin bize taktığı lakaplardı. Birlikte olduğu vahşi testosteron sürüsü yerine hep kız kardeş istediğini iddia ederdi. Ama derinlerde, o huysuz dış görünüşünün çok altında bir yerde, bizi öyle bir seviyordu ki, herhangi birimiz bunu gerçekten kabul etseydi hepimizi utandırırды.

"Fazladan bir elim var, Larry," diye ısrar etti Gage.

"Benim de fazladan iki parmağım var," dedi Gage, ona iki orta parmağını da göstererek.

"Çocuklar," diye uyardı annem başını krepten kaldırmadan.

Annemin yanından geçerken yanağına bir öpücük bıraktım. "Merak etme, en sevdiğin burada," diye onu temin ettim.

Kardeşlerimin üçü de bana doğru homurdandı.

Önceki günkü kavga çoktan unutulmuştu, babamın sırtını sıvazladım ve adanın etrafından dolaştım. Kız kardeşim ve kocası Miller on beş yıl önce taşındıklarında mutfak çok sıkışıkty. Şimdi üç genç, doksan kiloluk karşı sörf yapan bir köpek ve bir tekerlekli sandalyeyle uğraşmak zorunda kalınca, bu alan hiçbir işe yaramıyordu.

Dışarıdaki rampa kalıcıydı. Sandalye de öyle. Ama adaya yaslanmış plastik katlanır masa ve derme çatma bir yatak odasına dönüştürülmüş birinci kattaki çalışma odası hâlâ geçiciliğe işaret ediyordu. Bir yıl önceki kaza, ailemizi hiçbirimizin nasıl olduğunu bilmediği garip bir arafın içine çekmişti.

tırmanmak için. Belki de bu, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını kabul etmek anlamına geliyordu.

Sabahın bu erken saatinde duygusal olarak yıpratıcı bir açıklama yapmak istemediğimden, sandalyesinin kollarını tuttum ve kaşlarını çatarak bana bakana kadar onu geriye doğru eğdim. Platin sarısı takma saçlarının üzerine gürültülü bir öpücük bıraktım.

Koluma nispeten dostça bir yumruk atarak, "Havalı saçlarımı bozma, pislik," diye yakındı.

"Surat asmayı bırak Laura. Kaşlarını daha da çatacaksın," diye uyardı annem kız kardeşimi.

"Kendi mutfağında yemek yapmama izin vermeye başladığında surat asmayı bırakacağım. Sana elektrikli ızgarayı fişe takacağımı ve krepleri kendim yapacağımı söylemiştim."

Laura ve annem aynı kumaştan kesilmişlerdi.

Annem son krepleri ustalıkla tabağa aldı ve üzerini bir bulaşık havlusuyla örttü. "Krepleri omurga sakatlığın olduğu için yapmıyorum, o yüzden sakın ol."

Odadaki herkes dondu kaldı. Kadınlar arasında bir ileri bir geri bakarken hiçbirimiz birkaç saniye nefes alamadık.

"Gerçekten mi? O zaman neden çilek görevindeyim?"

Annemin sırtışı keskin ve acımasızdı. "Çünkü krepleriniz berbat."

Toplu nefes alış veriş Melvin'in odadan geri geri çıkmasına neden oldu. Bu doğrudu. Spor salonunda çalışan kız kardeşim hâlâ düşük karbonhidratlı kreplerine saçma sapan bir protein tozu koymakta ısrar ediyordu; kabul edelim ki annemin ev yapımı ekşi mayalı, insülin yükseltici tarifinin eline su dökemezdi. Ama hiçbirimizin Laura'ya bunu söyleyecek cesareti yoktu.

"Wesley! Harrison! Isla!" Laura bağırdı.

Ağır ayak sesleri tepemizde yankılandı ve sonra gürleyerek merdivenlerden aşağı indi. Yeğenlerim itaatkâr bir şekilde kalabalığa katıldılar. Çocuklar on altı yaşındaydı ve yeni ehliyet almışlardı. Wesley gömlek ya da ayakkabı giymiyordu. Kıvrık saçları dağınıktı ve yüzünde yastık kırıklıkları vardı. Harrison egzersiz kıyafetleri giymişti ve terliyordu. Isla'nın üzerinde pijama vardı ve omuz hizasındaki saçlarını o tuhaf çoraplardan birinin içine sarmış, başının üstüne koymuştu. On beş yaşında, o tuhaf çorapla bile, liseli erkeklerin güzel kızlara yaklaşmak için yaptıkları tüm aptalca şeyleri hatırlamama neden olan türden bir genç güzelliğe dönüşüyordu.

"N'aber anne?" Isla cıvıladı, sanki yaz tatilinin son günlerinden birinde sabahın yedisinde kahvaltı masasına çağrılmak son derece mantıklıymış gibi.

Kazadan önce çocuklar, her fırsatta ebeveynlerinin otoritesine meydan okuyan tipik asık suratlı gençlerdi. O zamandan beri, yemek hazırlayan, bahçe işlerini yapan, hatta annelerini evde fizik tedavi egzersizlerinde çalıştıran uslu bebek yetişkinlere dönüştüler. Her ne kadar en kötü zamanlarımda öne çıktıkları için onlara minnettar olsam da, bir yanım onlar için bu durumdan nefret ediyordu.

Laura, "Büyükannen kreplerimin berbat olduğunu söylüyor," diye bildirdi.

Wesley ve Isla birbirlerine temkinli bir bakış attılar. Harry tavandaki bir şeye hayranlıkla bakmaya başladı. Kız kardeşimin gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

Isla, "Seninkiler kesinlikle daha iyi," diye ısrar etti. Wesley,

"Evet, büyükanneminkiler berbat," diye onayladı.

"Affedersiniz?" diye araya girdi annem.

"Çok ileri gittin evlat. Çok ileri," diye fısıldadı

Gage. "Harrison?" Laura söyledi.

"Ha? Kim, ben mi?" Harry kendini işaret etti. "Hiçbir şey senin kreplerini geçemez, anne."

Çocuk yetenekli ve çekici bir yalancıydı. Hepsinin hak ettiği zararsız ergenlik isyanının tadını çıkarmak yerine güçlerini sadece iyilik için kullanması neredeyse utanç vericiydi.

Isla kardeşlerine dirsek atarken diplomatik bir tavırla, "Demek istediğimiz her iki tarafın da kendine göre artıları var," dedi.

"Hangisinin artıları daha fazla?" Annem sordu.

Yaklaşan tehlikeyi sezen Levi, masanın üzerindeki kreplerin üzerindeki havluyu kapı, en üsttekini aldı ve Gage'in suratına bir tokat attı.

Gage kendini savunmak için bir kaşık dolusu çırpılmış yumurtayı kapı ve geri fırlattı.

"Levi Fletcher ve Gage Preston Bishop, size kaç kere yemeğinizle oynamamanızı söyledim?" Annem böğürdü.

"Hey, kim pastırma ister?" Babam araya girdi. *The Price Is Right*'taki vitrin mankenlerinden biriymiş gibi tabağı havaya kaldırdı. Bentley kıcını babasının ayaklarının dibine dikmiş, kuyruğunu sallıyordu.

Ailenin diğer erkek üyeleri koro halinde "Ben," dedi.

---

"Kalp Evi tahmini için birkaç ölçüye daha ihtiyacım var. Onları bugün bana getirebilirseniz, yarın halletmiş olurum," diye duyurdu babam, çok küçük yemek masasının etrafında dirsek dirseğe otururken. Bir zamanlar olduğundan daha fazla yer vardı ve bunu hepimizin hissettiğini biliyordum. Bu yüzden duvardaki fotoğraflara sırtımı dönerek oturdum. Kaybın hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu ya da bunu istemiyordum. Laura ise her zaman onlarla yüzleşirdi.

Kahvem boğazımda düğümlendi. "Ciddi misin?" Tahmini bir hesap çıkarması en az bir hafta sürer diye düşünmüştüm. Hazel'ın küçük kasaba hayatından bıkip şarap dolu bavullarını toplayacağı ve benim de onunla tanıştığımı unutacağım bir hafta.

"Neye bakıyoruz?" Gage tabağına bir krep daha koyarken sordu.

"Yüzde elli depozito ile altı haneli bir rakam," dedi babam gururla.

Gage kısık bir ıslık çaldı ve iki köpeğin de kafası masanın altından fırladı. Masanın etrafındaki umutlu ifadeler, bir aşk romanı yazarının pes edip yoluna devam etmesini istediğim için kendimi neredeyse bir pislik gibi hissetmeme neden oluyordu. Neredeyse.

"Sence kabul edecek mi?" Levi bana sordu. "Nereden bileyim?" Sinirli bir şekilde söyledim.

"O çok iyi bir yazar. Umarım bu banka hesabına da yansır," dedi Laura, iğrenç sağlıklı insan şurubuna uzanarak.

"Dün kütüphaneden kitaplarından birini aldım," dedi annem.

"Onun hakkında biraz araştırma yaptım. Dün benzin istasyonunda karşılaştığım zor durumdaki genç kızın o olduğu ortaya çıktı," dedi Gage. "Cam'den önce kahramanı oynamalıyım."

"Cam Amca kötü adam izlenimi veriyor," diye duyurdu Isla adadaki tüneğinden.

"Öyle değil," diye hırladım.

Isla sırtıttı. "Sinkers."

Yeğenimin kafasına bir krep fırlatmadan önce annemin masanın altında Bentley'i gizlice beslemekle meşgul olduğundan emin oldum.

"Hey!" dedi Isla, kardeşlerim kıs kıs gülerken.

Annem gözlerini bana dikti ve ben de masumca gülümsedim.



"İyi birine benziyordu. Ondan hoşlandım," dedi Gage, beni kurtarmaya gelerek. "Berbat bir şoför ama arkadaş canlısı ve komik. Güzel de."

"Onunla yeterince vakit geçirmemiş olmalısın," dedim kahvemi yudumlariken. "Sence çekici değil mi?" Levi beni yemledi.

"Belayı çekici bulmuyorum."

"Saçmalık," dedi kardeşlerim birlikte.

"Darius turun yarısı boyunca ona bağırdığını söyledi," diye araya girdi Harrison. "Bu Cam Amca'nın sevgi dili," dedi Isla.

"Ben yapmadım ve benim bir sevgi dilim yok. İkiniz de irademin dışındasınız," dedim çatalımı baş belası yeğenlerime doğrultarak.

Wesley gururla, "Ben iyi olanım," diye açıkladı.

"İşe geri dönelim. Hazel para için iyiye, sen emek için iyi misin? Alınmak yok," diye ekledi kız kardeşim.

"Gücendim," diye yakındı Levi.

"Ben ciddiylim," dedi Laura. "Gigi yarı zamanlı inşaat, yarı zamanlı avukatlık yapıyor. Babam şantiyelerden neredeyse emekli oldu. Son zamanlarda yaptığın işlerin çoğu tamirci düzeyinde projelerdi."

Babam, "Şantiyelerde saatlerce çalışabilecek durumdayım," diye tartışmaya başladı.

Arabayı geri vitese takması için annemin sert bir bakışı yetti. "Ama buna ihtiyacım yok çünkü her şeyi öğrettiğim siz çocuklar varsınız." hızla ekledi.

"Son zamanlarda yaptığınız en büyük iş neydi?" Laura bastırdı. "Şu bodrum tadilatı üzerinde içinde Park Göl neredeyse oldu iki bin metre kare," dedi Gage.

Kız kardeşim keskin bir kaşını kaldırdı. "Peki bu ne zamandı? On, on bir ay önce miydi?"

"Bu işin üstesinden gelebiliriz, Larry," dedim kızgınlığımı gizlemeye çalışarak. "Daha önce yapmadığımız bir şey değil. Ayrıca, on yıl önce de burada çalışmıştık, yani evi zaten tanıyoruz."

"Umarım ev sahibini mutlu edebilirsiniz," dedi Laura dikkatle. "Bilirsin işte. Ona saygılı davranın. Endişelerini dinleyin. Ona önce zili çaldırıp sonra da kendi yiyeceklerini poşetletmeyin."

"Bu garip bir şekilde spesifik bir örnek," dedi babam. "Dün geceki market alışverişinin fişi o kadın mıydı?"

"Potansiyel bir yeni müşterinin kendi alışverişini kendisinin yapmasını mı sağladın?" Gage dehşete düşmüş bir ifadeyle sordu.

"Tabii ki çaldırmadı," diye ısrar etti annem. "Ben üç beyefendi yetiştirdim. Ve eminim Cam, Hazel Hart'a karşı profesyonel ve nazik davranmaktan başka bir şey yapmamıştır."

Oturduğum yerde kıpırdamamak için kendimi zor tuttum.

"Bir şey soracağım," dedi Gage. "Cam'le tanıştın mı anne?"

Laura masum bir ifadeyle, "Bishop Kardeşler'in ihtiyacı olan son şey, şehirdeki en kayda değer eve sahip yüksek profilli bir müşteriyi kızdırmaktır," dedi. "Eğer bu iş kötü giderse ve mutsuz ünlü bir müşteriniz olursa, herkes bunu duyacaktır."

Bishop Kardeşler, büyükbabam ve kardeşi tarafından kurulmuş, babama, oradan da kardeşlerime ve bana devredilmişti. İş elli yıl boyunca ayakta kalmış ve hatta bazen büyümüşü. Ancak işler daha önce hiç bu kadar zayıf olmamıştı. Çoğu konuda kardeşlerim adına konuşamazdım. Ama bu konuda hepimiz hemfikirdik. Aile şirketinin tabutuna çivi çakan nesil olmak istemiyorduk.

"Kimse mutsuz olmayacak," diye söz verdi Levi.

"Cam hariç, çünkü o her zaman mutsuzdur," diye belirtti Gage.

Benim yokluğumda Levi lider olmak için adım atmıştı. En gençleri olan Gage ile aralarındaki bağ, neredeyse kıskanacağım kadar derinleşmişti. Ama artık geri dönmüştüm ve hepimizin buna alışması gerekiyordu.

"Mutsuz değilim. Sadece sık suratımı dinlendiriyorum."

Bu sözüm, dinlenen sık suratının tam olarak ne anlama geldiğine dair hararetli ve zaman zaman uygunsuz bir tartışmayı başlattı. Bu da Hazel Hart konusunu tam olarak istediğim yerde bıraktı. Masadan kalktı.

Ailem ona baktı ve kurtuluşu gördü. Bense ona baktığımda beladan başka bir şey görmüyordum. Gecenin büyük bir bölümünü onu düşünerek geçirmeme neden olan bir bela.

Annem, "Şimdi birinizin iki yavru kediye alması gerekiyor," diye duyurdu.

Toplu bir iniltiyle sözünü kesmeden önce cümlesini bitirmesine izin vermedik.

"Hadi ama millet. Kurtları temizlenene kadar sadece birkaç günlüğüne. En fazla bir hafta," dedi annem.

"Anne, benim bir köpeğim, iki kedim, dört kertenkelem ve evlat edinileceğini söylediğin o lanet tavşanım var. Çizgiyi çekiyorum," dedi Laura.

"O değil," diye ısrar etti Gage. "Geçen hafta peyzaj ağına takılan, yaşayamayacak kadar aptal mor ispinozu bırakmak için kuş barınağına iki saat yol gitmek zorunda kaldım."

"Kusura bakmayın. Ev sahibimin evcil hayvanlara karşı katı bir politikası var," dedim. Laura, "Biz senin ev sahibiniz, salak," dedi.

"Onları Livvy'ye ver. Yok etmeleri için koca bir kulübesi var," diye yalvardım.

"Kusura bakmayın. Tavuklar hâlâ bende," dedi Levi, bir parça pastırmaya daha uzanarak.

"O tavuklar bir süredir sende," dedim kuşkuyla. Levi, yolun kenarında bulduğu bir yabancının elinden aldığı iddia edilen bir çift yaralı tavuk nedeniyle annemin patolojik hayvan bakıcılığının son birkaç turundan kurtulmuştu.

"Evet, bu tavukları gerçekten gören başka biri var mı?" Laura sordu.

"Son uğradığımda kümeste uyuduklarını söylemiştin," dedi Gage suçlayıcı bir şekilde Levi'ye.

"Aman Tanrım. Hiç tavuk yoktu, değil mi?" Laura çılgık attı.

Birbirimizi otobüsün altına atmak Bishop yöntemi idi. O anda hepsini o kadar çok seviyordum ki fiziksel olarak acı veriyordu. Bunu onlara asla söylemeyeceğimden değil.

Bunun yerine, alaycı bir güvensizlikle öldürmeye giriştim. "Sırf yardıma muhtaç hayvanları almaktan kurtulmak için mi koca bir tavuk kümesi inşa ettin Livvy?"

"Bu şeytani bir şey, Levi Amca," dedi Isla.

"Nerede yanlış yaptık bilmiyorum Frank. Paintball olayını tekrar yaşıyoruz, değil mi?" Annem öyle dedi.

Levi çatalını yere attı. "Tanrı aşkına! Büyükanne Bernie'nin limonlu kare tarifi üzerine yemin ederim ki o ahır kapısına ben ateş etmedim."

"Saçmalık," dedi Gage ve ben birlikte.

## KÜRK ŞEYTANI

HAZEL

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM, kafes güllü altın duvar kağıdına bakıyordum. Nerede olduğumu hatırlamam bir önceki günün yarısı kadar zamanımı aldı. Beni şehirden kovulması gereken kuş öldüren bir yabancı olarak gören yeni kasabamda, kapsamlı ve pahalı tadilatlar gerektiren yeni evimde, yenilenmesi gereken yeni yatak odamda.

"Merhaba, sabah paniği, eski dostum," diye homurdandım, döndüm ve yorganı çeneme kadar çektim.

Yaz güneşi şimdiden parlaktı ve eski ahşap yarım perdelerin üzerindeki pencerelerden içeri süzülüyordu. Pencere düzenlemelerini gerçekten düşünmem gerekiyordu.

Cam'ın isteksizce yapılabileceğini söylediği yeni gömme dolap da dahil olmak üzere birçok dolabım için pencere düzenlemeleri, yatak çarşafları ve elbise askıları. Yatağın altı için de kabarık bir halı. Ve ahşap şöminenin üstü için havalı bir sanat eseri. Ve bir şifonyer.

Oturdum. Burası kendime ait ilk evimdi. Perdeleri ve tabakları seçebildiğim ve tüm kitaplık alanını işgal edebildiğim ilk yer. Bu uğruna savaşıma değer bir şeydi-

"Ahhhh! Benden uzak dur, kürklü şeytan!"

Zoey'nin öfkeli çılgılığı beni yataktan fırlattı. Ayağım çarşaflara dolandı ve neredeyse kırımın üstüne düşüyordum, ama yankılanan gümbürtü ve onun tiz "Benden bir parça mı istiyorsun?" sesi beni ninja gibi bir kaçış hareketi yapmaya zorladı.

Tökezleyerek yataktan çıktım, piyano sehpasının ayağını yakaladım ve koridora koştum.

Zoey'nin odası evin ön tarafındaydı. Ana caddeye bakan küçük yatak odalarından birini seçmişti, medeniyetin bir anlık görüntüsünün onu daha güvende hissettirdiğini iddia ediyordu. Çılgınca pembe duvar kâğıtları ve taç pervazına oyulmuş melek figürleri vardı.

Onu dört direkli yatağının üzerinde, süet bilekli botu kilitli ve dolu halde buldum. Eşi yerde, yanındaydı... Kahretsin.

"Bu bir rakun mu?" Çığlık attım.

"Git buradan, çöp panda!" İkinci botu maskeli davetsiz misafirin üzerine fırlattı. El-göz koordinasyonu hiç iyi olmadığı için birkaç metre ıskaladı.

"Aman Tanrım, Zoey! Onu kızdırma!" Rakun bana doğru baktı ve ben de bankın ayağını iki elimle bir ışın kılıcı gibi kavradım. "Kışt, vahşi hayvan. Defol."

Kabarık kalçalarının üzerine oturdu ve ellerini kavuşturdu. Yoksa pençeleri miydi?

Ayakları mı?

"Vahşi hayvanlarla aynı odayı paylaşmayacağım," diye ısrar etti.

"Onu pijama partisine davet etmiş değilim, Zoey! Nereden çıktı bu?" Odaya doğru ilerleyerek sordum.

Yatağın üzerinde dans etti. "Ben nereden bileyim? Ama tahmin et nereye gitti? *Benimle yatakta!*"

"Gidin buradan, bayım ya da bayan," dedim, bankın ayağıyla bir kışkırtma hareketi yaparak. Rakun belli belirsiz bir adım geri çekildi. Dikkatini biz iki hafif histerik kadın arasında paylaştırırken kafası karışmış görünüyordu.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Zoey sordu.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Onu kışkırtıyorum." Bir adım daha attım.

"Bu şeyler çöp yiyen kuduz fabrikalarıdır. Yüzünü ısırmasına izin verme!"

"Senin yüzünü ısırın şeylerle ne alıp veremediğin var?" Bir an için dikkatimi kaybederek sordum.

"Dikkatini vahşi hayvana ver, Hazel!"

"Dikkatimi veriyorum! Öldürüldüğünü sandım. Adrenalinim tavan yaptı," diye bağırarak karşılık verdim.

Görünüşe göre rakun gürültülü dramamızdan yeterince sıkılmıştı çünkü paytak paytak şömineye doğru ilerledi ve içeride kayboldu. Duvardan belirgin bir pençe sesi geldi. En azından bu gizem çözülmüş oldu.

"Gitti mi?" Zoey bir yastığı yüzüne bastırarak sordu.

"Bilmiyorum!"

"O zaman git bak!"

"Az önce yüzümü ısırمامamı söyledin, şimdi de yara almamış yüzümü vahşi bir hayvanla kapalı bir alana sokmamı mı istiyorsun?"

"Yatağında pire taşıyan bir orman canavarıyla uyan d ı m çünkü iyi bir arkadaştım ve senin saçma planına uydu m! En azından benim için yüzünü ısı r ıp koparabilirsin!"

"Tamam. Tamam! Bakacağım." Bankın ayağını daha sıkı kavradım ve şömineye doğru ilerledim.

"Hâlâ orada mı?" diye tısladı.

"Sessiz ol." Şöminenin etrafındaki fayanslara yaklaştım. "Telefonunu bana at." "Hayır."

"Neden?"

"Araba kullanmaktan daha kötü olduğun tek şey bir şeyleri yakalamak.

Ve bu telefonu daha geçen hafta kanalizasyon ızgarasında kaybettiğimin yerine aldım." Ona döndüm. "Bunu yapmak istiyor musun? Çünkü kendimi hakarete uğramış hissetmeye başladım ve hakarete uğradığımı hissettiğimde yapmak istediğim son şey yüzümü

hakaret eden için hatta."

"Tamam. Özür dilerim! Bir şeyleri yakalamakta hiç de fena değilsin." Zoey'nin sesi pek inandırıcı gelmiyordu ama telefonunu komodinin üzerindeki şarj aletinden çıkardı. "Al. Yakala."

El altından fırlatışını yanlış değerlendirdim ve sonunda telefonu ve piyano sehpasının ayağını salladım. İkisi de büyük bir *gürültüyle* yere düştü.

"İşte bu yüzden telefonumu feda etmek istemedim. Ekran koruyucusunu takacak vaktim bile olmadı," dedi bir ayağını şilteye vurarak. O kadar çok telefon kaybetmesi ve kırmasıyla ün salmıştı ki eski ajansı ona telefon vermeyi kesmişti.

Hem telefonu hem de bacağını toparladım ve el feneri işlevini açtım.

Korkup kaçmaya fırsat bulamadan eğildim ve ışığı içeri tuttum. Toz tavşanlarından oluşan bir milis dışında şömine boştu. Daha da içeri girdim ve ışığı yukarı tuttum.

Zoey inledi. "Aman Tanrım. Eğer tek müşterim böyle ölürse, bir daha asla ajan olarak çalışmayacağım."

Bacanın tepesinden gün ışığı süzülüyordu ve ben rahatladım. "Gitti," diye güvence verdim ona, şömineden geri çekilerek.

"Teşekkür ederim. Şimdi telefonumu bana geri ver," dedi Zoey.

Ona cihazı fırlattım ve o da kuğu dalışı yapmadan önce yakaladı.

Yatağa.

Yere yığıldım ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Öylece kaldık. birkaç uzun dakika boyunca sessizlik içinde yol aldı.

"Sanırım bugün bir otele taşınacaksınız?" Sonunda söyledim.  
Telefonunu kaldırdı. "Story Lake Lodge'daki rezervasyonum onaylandı."  
"Harika. Gidip duş alacağım ve panik terlerimi atacağım," dedim kendimi  
yerden sıyrarak.  
Zoey, "Ben kahvaltıyı hazırlayayım," diye gönüllü oldu.

---

Banyomdaki duş güzel değildi ama en azından su basıncı da berbattı. Pençe ayaklı küvette durdum ve pembe-siyah fayanslara, abanoz klozete baktım. Estetik açıdan harika değildi ama ikili makyaj masası, çamaşır dolabı ve ince gömme dolaptaki saklama alanı başımı döndürdü.

Dolaptaki yıpranmış havlulardan biriyle kurulandım, saçımı ikinci kez sardım ve banyo malzemeleri çantamı odaya sürükledim. Rakun duşu sonrası enerji patlamasıyla her şeyi paketinden çıkardım ve mutlak alan oburluğundan keyif aldım.

Hâlâ eğlenirken, kuş balığı yarama bıyiksız yeni bir bandaj uyguladım, saçımı kuruladım, cilt bakım rutinimi tamamladım ve hatta bir kat rimel sürdüm.

Altın kuğu aynadaki yansımama başımı sallayarak baktım. Bu, duş alan, maskara süren ve rakunlarla boğuşan Yeni ve Geliştirilmiş Hazel Hart'tı. Umarım kitap da yazıyordur.

Çamaşırlarımın geri kalanı hâlâ bodrumdaki eski kurutucuda olduğu için yeni Story Lake kıyafetimi giydim, gözlüklerimi taktım ve arka merdivenlerden aşağı koşarak indim. İki merdivenim vardı. Ve birkaç dairem büyüklüğünde bir evim. Ve çirkin bir mutfakım.

Zoey manik bir şekilde ikinci büyük fincan hazır kahvesini karıştırıyordu. Laminant tezgâhın üzerinde, eski mikrodalga'nın yanında iki kâse hazır yulaf ezmesi buharda pişiyordu.

"Güzel kıyafet." Gözlerini parlayan sarı şort ve tişörtten kaçırıyormuş gibi yaptı.

"Mutfak malzemeleri ve şarapla ıslanmamış gardırobum da dahil olmak üzere dairemdeki diğer eşyalar yarın geliyor." Paketten plastik bir kaşık çıkardım.

"Çilek ve krema senin olsun. Ben çikolata parçacıklı olanı hak ediyorum," dedi Zoey, kahvesinden kalkarak. "Ve lütfen bana buna kış suratlının espresso makinesinin de dahil olduğunu söyle."

Eski kocam pek çok konuda züppeydi, buna kahve de dahildi. Bu yüzden dairemizdeki değerli gayrimenkulün bir köşesini kahve barına ayırmıştık.

"Öyle ama buralarda espresso çekirdeklerini nereden bulacağımızı bilmiyorum."

Zoey, "Bir dahaki sefere bakkalda çalışırken Cactus Cam'den biraz çalarız," diye önerdi.

Topak topak olmuş yulafımı karıştırdım. "Tabii. Neden buradaki insanların benden nefret etme nedenleri listesine hırsızlık da eklenmesin ki?"

"Bunu yem olarak düşün. *Kitabın için*," dedi işaret ederek.

Duş sonrası enerjim azalırken endişem yeniden canlandı. Yazmak zorundaydım. Bugünden başlayarak. Ve aklımdaki tek şey son yirmi dört saat içinde olan her şeyi yazmak ama bunu hafif travmatik değil seksi ve komik hale getirmek gibi belirsiz bir fikirdi.

Ya bunu yapamazsam? Ya kelimeleri sayfaya dökmek artık benim için fiziksel bir imkânsızlıksa? Bu insanların başına geldi. Bazı yazarlar kendi kişisel "ruhlarının karanlık gecesinden" asla kurtulamadılar. Zaman kartları, pantolonlar ve e-posta olabilecek toplantılar gerektiren gerçek işler yapmak zorunda olan sıradan insanlar olmaya geri döndüler.

Ben buna uygun değildim.

"Yani bir arabaya ihtiyacımız var. Burada yaşayıp seksi, huysuz yabancıların bizi gezdirme nezaketine bel bağlayamayız," dedi Zoey ve beni içimdeki sızlanmalardan uzaklaştırdı.

Bir elimi temiz saçlarımın arasından geçirdim. "Evet. Elbette. Kiralama şirketiyle temasa geçip ne zaman yeni bir tane alabileceğime bakacağım."

Zoey başını sertçe salladı. "Asla olmaz. Her şeyden önce, dünkü üstü açık araba kazasından sonra hiçbir kiralama şirketi seni sigortalamaz."

"Kel bir kartal kafama balıkla vurdu. Neden herkes benim hatammış gibi davranıyor?"

"Sürmene izin verilmeyen bir araba kiralıyorum. Eğer kışının üstüne oturup bir şeyler yazacaksan senin ajan-şoförün olacağım."

"Buraya daha dün taşındık. Ş ö h r e t i m i n üzerine oturuyormuşum gibi konuşmayı kes." Birinin neden oturup bir şeyler yazmaya zahmet ettiğini merak ediyordum.



defne. Yaprakları çok sivriydi.

"O zaman yanıldığımı kanıtla ve hemen şimdi gidip yüz kelime yaz." Kütüphaneyi işaret etti.

"Şimdi mi? Saat daha sabahın dokuzu bile olmadı. Beynim en az öğleye kadar uyanmaz," diye çekindim.

Zoey kesin bir tavırla, "Şimdi," dedi. "Bunu yaptıktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Belki bu özgüven krizini her seferinde yüz sözcük yazarak yatıştırabiliriz."

Homurdanarak buzdolabından sabah kafeini olarak seçtiğim Yaban Kirazlı Pepsi'yi aldım ve kütüphaneye doğru yürüdüm.

Hava sıcak, güneşli ve neredeyse tamamen çoraktı. Dizüstü bilgisayarım, Zoey'nin -ya da rakunun- tozunu alıp yan bahçeye bakan yarım daire şeklindeki pencerelerin oluşturduğu oyuğa taşıdığı eski püskü ahşap dikiş masasının üzerinde açık ve fişe takılı bir şekilde duruyordu. Masanın arkasında, bir defne yığını kadar rahat görünen, sarkık bastonlu eski bir tahta sandalye vardı. Güvenilir gürültü önleyici kulaklığım boş bir sayfaya açılmış bir defterin üzerine tünemişti.

Gerçek bir masa sandalyem olsaydı daha iyi odaklanabilirdim. Ve belki raflarda birkaç kitap. Ve eğlenceli ofis malzemeleri stoklasaydım. Taze kalemlerin ve renkli yapışkan notların düzenini severdim.

Zoey mutfaktan, "Yazdığını duymuyorum," diye seslendi. "Isır beni," diye karşılık verdim.

Öfkeyle gazozu koltuk altına sıkıştırdım ve koridora açılan kapıları kapattım. Tam olarak çarpmadılar ama yeterince gürültülüydü, demek istediğimi anladığımdan emindim.

Temkinli bir şekilde masanın etrafında döndüm ve sandalyeyi çektim.

"Tamam, dizüstü bilgisayar.

Sadece sen ve ben varız. Eskiden arkadaşlık, hatırladın mı?"

Oturdum. Baston protesto edercesine inledi. "Kapa çeneni, sen."

Kesinlikle bir kediye ihtiyacım vardı. Bu odaya bir tane gerekiyordu. Ve bir kediyle konuşmak kendimle konuşmaktan daha az tuhaftı. Belki rakunu evcilleştirebilir ve evcil rakunu olan eksantrik yazar kadın olabilirdim?

Koridordaki ayak sesleri bana suçluluk duygusuyla yazı programımı açtırdı. Ve yazılım güncelleme uyarısı bana pencereden dışarı bakıp Pepsi'mi içmek için uygun bir mola verdi.

"Hikâyeyi düşün," diye kendime talimat verdim ve pencerenin önünde durdum. "Benim şanslı çiftim kim?"

Kamyonetinin direksiyonundaki çatık kaşlı Cam'in görüntüsü aklıma geldi. Para biriktirmekle geçmeyen normal bir günün nasıl geçeceğini merak ettim.

kartallardan gelen kadınlar gibi görünüyordu. Onu işe alsaydım, işine, günlük yaşamına, inanılmaz biçimli poposuna en ön sıradan tanık olurum.

Bitkiler. Burada bitkilere ihtiyacım var. Kitaplıklardan aşağı tırmanıp mekâna hayat katabilecek uzun ve parlak türden. Tabii ki onları sulamayı unutmamalıyım. Ama burada her gün yazıyorsam, bitki bakımı rutinimin bir parçası haline gelecektir.

Omzumun üzerinden baktım. Güncelleme tamamlanmıştı. Yeni proje açılmıştı.

Masaya döndüm ve oturdum. Boş sayfa agresif bir şekilde beyazdı. İstedğim gibi olması için belge formatıyla oynamak birkaç dakikamı aldı. Ama çok geçmeden Zoey'nin şüphelerini uyandırmadan erteleyebileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

"Yüz kelime," diye hatırlattım kendime. "Eskiden bunu dakikalar içinde yapabiliyordum. Kas hafızası, değil mi?"

Yanıp sönen imleç, belgenin bozulmamış boşluğu hakkında bağırان küçük bir reklam panosuydu.

"Ne yapıyorum ben böyle?" Yazarken yüksek sesle okudum. "Tamam, ben. Altı kelime gitti, doksan dört kaldı." Kelime sayısına başımı sallayarak kulaklığımı taktım, Write Your Ass Off çalma listemi açtım ve telefonumdaki zamanlayıcıyı yirmi beş dakikaya ayarladım.

"Nereden başlasam?" Kulağımda The Killers varken kendi kendime mırıldandım. Bir kez daha, Yakışıklı Cam'e benzeyen kahramanım aklıma geldi. İyi bir gün geçiriyordu. Hayır. Harika bir gün. Güneş parlıyordu, kamyonetinin camı açıktı ve en sevdiği şarkı radyodaydı. Her şeyin mahvolmak üzere olması çok kötü, diye düşündüm şeytani bir sırıtişla.

---

"ZOEY!" Kütüphanenin kapısından içeri daldım.

"Ne?" diye bedensiz sesi geldi.

"Neredesin?"

"Buradayım."

Başımı eğip mutfağa girdim ve boş olduğunu gördüm. "Burası 'burası' için çok büyük!"

"Oturma odasında ya da salondayım. Hangisinin h a n g i s i olduğunu hatırlamıyorum," diye bağırdı.

Onu salonda bir yandan vücut ağırlığıyla squat yaparken bir yandan da telefonundan gelen e-postaları yanıtlarken buldum.

"Al," dedim kendini beğenmiş bir tavırla, alnına yapışkanlı bir not yapıştırarak.

Zoey e-postasını ve çömelme hareketlerini bitirdikten sonra notu çıkarıp okudu. "İki yüz elli yedi ne? Rakunların kötü olmasının nedenleri mi? Vay anasını! Kelimeler mi? Gerçek kitap sözcükleri mi yazdın?"

"Gerçek kitap kelimeleri. Çok paslanmışım ve otuz tanesi 'buraya daha iyi ya da daha akıllıca bir şey ekleyin' gibi notlar ama geri kalanı fena değil."

Beni kollarımdan yakaladı. "Berbat olmayan kelimeleri seviyorum!" "Ben de," diye şarkı söyledim ve zıplamaya başladık.

Zoey aniden durdu. "Şimdi oraya geri dön ve tekrar yap." "Ama-"

"Aması yok. Tabii kot pantolon giyen huysuz kahramanlardan değilirse."

"Aşırıya kaçmak istemiyorum. Yani. Eğer çok zorlarsam kendimi yakabilirim," dedim nazikçe.

"Beş yüz kelime seni yakmaz. Zaten yolu yarılamışsın."

"Matematikte ne zaman bu kadar iyi oldun?"

"Bu kitaptan gelecek paraya ikimizin de ne kadar ihtiyacı olacağını hesaplamaya başladığımda."

"Sakın bana hayatının birikimini ayakkabılara ve dışarıda yemeklere harcadığını söyleme."

Zoey yanaklarımı avuçladı ve onları birbirine bastırdı. "Bu kitap avans alana kadar zar zor geçinecek kadar param var. Burayı onarıp döşediğin zaman neredeyse yoksul kalacaksın. Bu kitaba ihtiyacımız var Hazel."

"Beni yine korkuyla mı motive ediyorsun yoksa doğruyu mu söylüyorsun anlayamıyorum," diye itiraf ettim yanaklarımı buruşturarak.

"Oraya geri dön ve bana daha fazla kelime ver, yoksa Jimmy Choo koleksiyonumu satmayı düşünmek zorunda kalacağım, böylece daha fazla bardak boktan yulaf ezmesi alabileceğiz."

"Berbatsın."

"Sen daha da berbatsın. Git yaz ki kıçında kelimeler olmayan kıyafetler giymeye paran yetsin."

"Sanırım tüm yaratıcılığımı kullandım. Muhtemelen hırçın bir mavi yakalı seksi görmeden bir kelime daha yazamam. Muhtemelen sokağın etrafında bir yürüyüşe çıkmalı ve ilham almak için gözlerimi dört açmalıyım."

Kapı zili çalmak için tam o anı seçmişti ve ben de bu kesinti karşısında sıçradım.

Ben kapıya doğru yönelirken Zoey, "Belki de hırçın bir mavi yakalı fistiktir," diye seslendi.

"Belki de rakun arkadaşındır," diye karşılık verdim.

Nem kapıyı iyice şişirmişti ve Zoey'nin yardımıyla bile açamıyordum.

"Bir saniye," diye nefes nefese kaldım. "Kapı sıkışmış."

"Tanrı aşkına. Geri çekil," diye homurdandı pek de centilmen olmayan arayanım.

İkimiz de kapıdan uzaklaşırken Zoey, "Sanırım az önce tezahür ettin," diye fısıldadı.

Bir saniye ve kararlı bir çizme sonra, ön kapım çatık kaşlı Cam'i ortaya çıkarmak için uçarak açıldı.

Üzerinde yeni gri bir gömlek, boya lekeli bir iş pantolonu ve tutuk yüzünün keskin açılarını vurgulayan bir kaş çatma vardı. Gerçek hayatta huysuz biriyle uğraşmak can sıkıcıydı ama ona bakmak hiç de zor değildi. Adam muhteşemdi.

"Merhaba," dedim.

"Biraz daha ölçüye ihtiyacım var," dedi yanımdan geçerken. "İçeri gel," diye homurdandım nefesimin altında.

"Bu senin kapındaydı." Buruşuk bir kâğıt parçası uzattı. Düzelttim ve okudum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Ne?" diye sordu. Zoey sordu.

El ilanını kaldırdım. *Kaz'ın katilini cezalandırın. Kasaba toplantısı bu akşam 7'de*

*P.m. BYOP.*

"BYOP nedir?" diye sordum.

"Bilmek istemezsin," dedi Cam. Kapıya doğru işaret etti. "Sakın kapatma. Gitmeden önce tamir ederim."

"Gidip dizüstü bilgisayarımı alayım."

---

Jim: Umarım yazı işleri iyi gidiyordur.

## YUMRUKLANABİLİR SİRİTİŞLER

CAMPBELL

ÇATI İŞLERİNDEN NEFRET EDİYORUM," diye yakınıyordu Levi, Erleen Dabner'ın sırtından. Erleen kristalleri ve tarot kartlarını toplayan ve tuhaf bir şekilde tuhaf çiftlik evine bağlı bir serada otlar yetiştiren bir kadındı. Çatısı akan bir çiftlik evi.

"İflastan daha çok nefret edersin," diye garanti verdim ona, havalandırma borusunun etrafındaki asfalt kiremitleri sökerken.

Bir zamanlar böyle bir projeyi taşeronlara yaptırabilirdik. Ancak taşeronlar ya bölgeden taşınmış ya da kendimiz yapabilecekken maliyeti haklı çıkaramayacak kadar pahalılaşmıştı.

"Tek katlı olduğuna şükret," dedi Gage, iş botları giymiş bir dağ keçisi gibi zirvede dolaşırken. "Şurada bir zayıf nokta daha buldum. Biraz çürümüş olabilir."

"Levi gönüllü oldu ve merdivenden inerek Erleen'in garaj yoluna ve benim kamyonetime doğru ilerledi.

"Kasaba toplantısını dört gözle bekliyor musun?" Gage yeni yeri soymaya başlarken bana sordu.

"Takvimimde kalpli bir daire içine aldım."

Bir Bishop üç kuşaktır kasaba meclisinde yer alıyordu. Ölmesine izin veremeyeceğimiz bir başka aile geleneği.

"Sadece merak ettim. Yeni konsey üyemiz ve halkın bu kadar heyecanlı olması oldukça eğlenceli olmalı," diye düşündü Gage.

Çöp konteyneri olarak kullandığımız karavana doğru bir kiremit daha fırlattım. "Bunu sırf tüm sirk boyunca oturmak zorunda kalmamak için söylüyorsun." Gage benden önce koltuğa oturmuş ve salak kardeşlerimin gizli bir aday yazma kampanyası düzenlemesinin ardından seçimi kazanmama şaşırdığında neredeyse ağlayacak kadar gülmüştü.

"Ben aidatımı ödedim. Sıra sende," dedi neşeyle.

Açıktaki kontrplağı incelemeyi bıraktım ve ona baktım. "Neden her zaman böyle iyi bir ruh hali içindesin?"

"Muhtemelen senin her zaman boktan bir ruh halinde olmanla aynı sebepten. Doğuştan böylesin."

"Her zaman boktan bir ruh halinde değilim," diye karşı çıktım. Sadece her gün sevdiğin insanların başına kötü şeyler geldiğinin farkında olarak uyandım.

Gage alay etti. "Dostum, senin kaş çatma çizgilerin var."

"Yirmi dört saat yüzümde kocaman aptal bir gülümsemeyle şehirde dolaşmıyor olmam boktan bir ruh hali içinde olduğum anlamına gelmez."

"Laura bunun buraya geri taşınmak zorunda hissettiğin için olduğunu düşünüyor. Levi, Wes'in doğum günü partisinde piñata için sallanırken kafana vurduğu zaman yüzünden olduğunu düşünüyor. Bence bunun nedeni hiçbir zaman benim kadar yakışıklı ve çekici olamayacağını anlamam."

"Hepiniz arkamdan mı konuşuyorsunuz?"

"Çoğu yüzünüze karşı ama bazıları Herkes ama Cam mesaj grubuna düşünüyor."

Kontrplağa levyeyle bir deneme vuruşu yaptım. "Gage hariç herkes grubu olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Sırtışı yumruklanabilirdi. "Var olmayan tek grubun o olduğunu biliyorum çünkü senin aksine ben herkesle iyi geçiniyorum."

Bu lanet çatıdan iner inmez Gage hariç herkes grubunu kurmak için aklıma bir not aldım.

Gage iki yıkık kiremit parçasını daha aşağıdaki karavana fırlattı. "Sadece eve dönmenin seni daha mutlu ve arkadaş canlısı bir insan yapmadığını söylüyorum."

"Eve döndüğümde hastanede yatan bir kız kardeşim ve başarısız bir aile işim vardı. Yani sen ve 'Cam yeterince aptal gibi gülümsemiyor' şikâyetlerin siktirip gidebilirsiniz."

Hayır, kurduğum hayattan, kendi başıma yarattığım itibardan vazgeçmek, papatya tarlasında zıplayarak şarkı söylemek ya da mutlu insanlar ne yapıyorsa onu yapmak istememe neden olmamıştı. Ama bu hayatı inşa etmek de herhangi bir neşe yaratmamıştı.

Bir keresinde, bir şantiyeye giderken telefonum koltuğun altına sıkışmıştı ve istemeden de olsa, bir saat boyunca keyif veren bir hayat inşa etmekten bahseden bir organizatörle yapılan podcast röportajını dinlemeye başlamıştım.

Müzik setini kapatmayı düşünmüştüm ama utanç verici bir şekilde tamamını dinlemiş ve neden bir organizatör olarak hiçbir şey yapmadığımı merak etmiştim.

Yetişkinler beni sevince yakın bir şey hissettirdi.

"Kıskanç olman normal Cam. Onun evinde çekiç salladığımı ya da aynı derecede erkeksi bir şey yaptığımı bir görse Hazel dizlerinin üzerine çöküp bana evlenme teklif eder."

"Eğer daha yüksek bir çatıda olsaydık, seni iterdim."

Gage'in sırtışı şimşek hızındaydı. "Önce beni yakalaman gerekir. Sen daha yaşlısın ve daha yavaşınsın."

"Senden o kadar da büyük değilim, seni gülen küçük pislik," diye hatırlattım.

onu.

"Daha yakışıklı, daha çekici ve daha genç. Ayrıca, onu ilk ben gördüm ve "Biliyorsun, bu benim hakkım."

"Kim?" Kimden bahsettiğimizi unutmuş gibi davranarak sordum. "Hazel Hart. Yerleşik aşk romanı yazarı, tüm yeni kasaba dedikodu ve eğlence, ve yakında Bishop Kardeşler'in yeni müşterisi olacak."

"Devam et ve sahiplen. Umurumda değil. Kahretsin, kadeh kaldıracağım düğün."

"Uh-huh. Bu yüzden o levyeyi ölümüne tutuyorsun."

Aşağı baktım ve parmak eklemlerime renk gelene kadar elimi gevşettim.

Tam Gage'i çatıdan Erleen'in çobanpüskülü çalılarından birine itmek için nasıl daha yakına çekebileceğimi düşünmeye hazırlanıyordum ki tanıdık bir ıslık sesi duyuldu.

Gage ve ben çatının kenarına doğru ilerledik ve babamı elinde iki tepsi hazır kahve ile gördük. Levi onun yanında bir tane içmeye başlamıştı bile.

"Kafein molası vermek ister misiniz?" diye seslendi.

Hemen şüphelendim. Francisco Bishop mola vermek için en uygun iki zamanın öğle yemeği ve işten çıkma zamanı olduğunu söylemişti ve biz bu iki zamanın tam ortasındaydık. "Neden altı kahvesi var?"

"Adam felç geçirdi. Belki de kötü bir matematik günü geçiriyordur," diye tahmin yürüttü sinir bozucu derecede iyimser ağabeyim.

Ben başımı salladım. "Bir şeylerin peşinde."

"Gördün mü? İşte burada ayrılıyoruz. Babam bir şeylerin peşinde ve sen otomatik olarak bunun kötü bir şey olduğunu varsayıyorsun. Bense, üstün oğul olarak, eğlendirilmek için sabırsızlanıyorum."

"Merhaba," diye seslendi tanıdık bir ses sokaktan.

Hazel ve Zoey kaldırımında göründüklerinde nefesimin altında "Siktir git," diye mırıldandım. Zoey hâlâ göz kamaştırıcı sarı şortunu giyiyordu.

Mağazadan aldığı tişörtü giymişti ve güneş ışığı topu gibi görünüyordu.

İşe geri dönmeye başladım ama Gage kolumu tuttu. "Kim.

Kim o? Kim o?"

"O Hazel, moron."

Kardeşim başını salladı, gözlerini yaklaşan kadınlardan ayırmıyordu.

"Şu..." Boştaki elini kaldırdı ve garip, havada süzülen bir hareket yaptı.

"Kafa mı?" Ben tedarik ettim.

Tek yaptığım kolumu çekip kurtarmak oldu. Büyükanнемin limon kareleri üzerine yemin ederim ki beni sinir etmesine ve bunu hak etmesine rağmen onu itmedim. Piskoposlar eşek şakalarımızdan hoşlanıyor olabilirdi ama biz çatılarda oynaşmazdık.

Yine de Gage yalpaladı ve dengesini sağlamak için yana doğru adım attı. Ama ayağı kayarken bakmaya devam etti.

"Kahretsin," dedim kardeşim çatıdan çobanpüskülü çalılığına doğru devrilirken.

Hazel ve Zoey ileri atıldılar.

Babam ve Levi kahvelerini yudumluyor ve Gage'in çalılarının arasından çıkmasını bekliyorlardı.

Uzun uzun iç çekerek merdivene yöneldim. Açık olmak gerekirse, kahve içmeye hazırdım. Kardeşimin kaç kemiğinin kırılmış olabileceği konusunda hiçbir şekilde endişelenmiyordum. Levi ve ben ağabeylik deneyimlerimizden Gage'in kemiklerinin kauçuktan yapıldığını biliyorduk.

Önce Gage'in ayağı, ardından bir kolu ve sonra da kafası çalılarının arasından fırladı.

"Sen iyi misin?" Hazel sordu.

Aptal kardeşim ona baktı. "Hey, Büyük Şehir. Arkadaşın kim?"

"Benzin İstasyonu Kahramanı," dedi Hazel, onu tanıyarak. "Az önce çatıdan düştün."

"Eh. Sadece bir kattı." Üzerindeki malç ve yaprakları fırçaladı.

"Benzin İstasyonu Kahramanı, bu Zoey. Zoey, bu benim dünkü benzin istasyonu kahramanım ve gözlerine bakılırsa üçüncü Bishop kardeş olmalı."

Gage iki elini de havaya kaldırdı. Hazel ve Zoey birer elini tutup onu ayağa kaldırdılar. "Gage Bishop, hizmetinizdeyim," dedi cesurca.

Babamın yanına gittim ve kendime bir kahve ısmarladım.

Zoey, "Kanaman var ve kulağında bir yaprak var," diye gözlemledi.

Gage sırttı. "Hepsi bu deneyimin bir parçası."



---

Babam Hazel'a, "DEDİĞİM GİBİ, seçip almanı kolaylaştırmak için tahmini fiyatları projelere göre ayırdım," diye açıkladı.

"İşte oldu. Yeni gibi oldu," dedi Hazel, kamyonetimin bagaj kapağında oturan kardeşimin çenesindeki sıyrığa son bıyık yara bandını yapıştırırken.

"Kızlar bıyıklara ve yara izlerine bayılır, değil mi?" Gage göz kırparak söyledi. "Seni çok sert gösteriyor," diye söz verdi.

"Dik kafalı bir çocuk gibi sert," diye mırıldandım nefesimin altında.

Levi gülmedi. Hazel'ın kardeşimize ilk yardım girişimlerini kısık gözlerle izlemekle meşguldü. Bu kadın bir tür Bishop hedefleyici feromon mu yayıyordu?

"Nasıl görünüyor, Zoey?" Hazel ajanına sordu.

Zoey kamyonun diğer tarafındaki güvenli yerden babamın verdiği çıktının bir kopyasını inceliyordu. "Görünüşe göre daha fazla kitap satmaya başlaman gerekecek."

Hazel ve Gage'in arasına girip kamyonetin kasasındaki alet çantalarından birini karıştırıyormuş gibi yaparak, "Yüzde elli peşinat gerekiyor," diye duyurdum.

Hazel bana baktı ve suçlayıcı bir kaşını kaldırdı. Bakışına karşılık verdim ve bulduğum ilk aleti çıkardım. Gerçekte hiç kullanmadığım bir marangozluk karesiydi. Levi'ye doğru yürüdüm ve bir çift testerenin üzerine yerleştirdiğimiz kontrplak levha üzerinde bir açış işaretliyormuş gibi yaptım.

"Unutma, bunu aşamalı olarak yapabiliriz," dedi babam Hazel'a çok daha dostane bir tonda. "Hepsini bir kerede yapmak istemiyorsan, gerekli olanlarla başlayabiliriz. Esnek davranabiliriz."

"Şimdilik," diye ekledim uğursuzca. Levi karnıma dirsek attı.

"O da neydi öyle ve dirseğin neden bu kadar keskin?" Kaburgalarımı ovuşturarak mırıldandım.

Babam Levi'ye sert bir bakış attı. Ağabeyim bir eliyle enseme sıktı ve beni araba yolundaki kahve partisinden uzaklaştırdı.

"Bize kazık atmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Elinden kurtulmak için ittim. "Bizi korumaya çalışıyorum."

"Bu kadar büyük bir işi olan potansiyel bir müşteriyi kızdırarak mı? Bu çatı yamasından sonra programımızda olan tek şeyin lanet olası bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi kurulumu ve Lacresha'ya arka bahçedeki tavuk kümesi için dördüncü bir teklif vermek olduğunu biliyorsun."

Büyük Paintball Olayı'ndaki tutkulu savunmasından bu yana Levi'nin bir seferde en fazla kelimeyi bir araya getirdiğini duymuş olabilirim.

"Hadi ama. Baksana şuna." Hazel'a doğru işaret ettim. "Bakıyorum."

Öyleydi. Bunu umursamadığımı fark ettim ve onun önüne geçtim. "O burada kalmayacak. Fikrini değiştirdiğinde bir sürü malzeme ve programımızda kocaman bir boşlukla baş başa kalacağız. Her yerinde *şehir* yazıyor."

Levi iğrenç sarı kıyafetini başıyla işaret ederek, "Gerçekten de her yerinde *Story Lake* yazıyor," dedi.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Bak dostum. Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama sen de katılmalısın. Buna ihtiyacımız var. Artık seni de dahil ediyoruz."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bizim dışımızda, buranın dışında bir hayatın oldu. Bu senin seçimindi. Geri kalanımız sıkışıp kaldık. Mecbur olduğumuz için değil. İstediklerimiz için. Eğer daha fazla iş getirmeye başlamazsak, Bishop Kardeşler dükkânı kapatan başka bir şirket olacak ve siz de her zaman yaptığınız gibi yolunuza devam edeceksiniz. Peki ya geri kalanımız ne olacak?"

Levi'nin bu laf kalabalığına neyin ilham verdiğini ya da buna karşılık ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ona yanıldığını söylemek istiyordum ama biraz karışık bir şekilde, bir parça doğruluk payı da olabilirdi.

"Sana ihtiyacımız var. Ama hepimiz senin etrafta olmamana alıştık. O yüzden ya gemiye bin ya da yola çık. Tekrar," dedi ve beni son bir kez kardeşçe itti. Devasa bir lavanta çalısına takıldım ve kıcımın üstüne düştüm.

"Aptallar suratlarına yumruk yediklerinde sağduyu nedir bilmezler," diye mırıldandım ayaklarımı toparlarken. İntikam yemini ederek onu gayri resmi araba yolu toplantısına kadar takip ettim.

Dikkatim Hazel'a odaklandı. Okunamaz bir ifadeyle tahmini raporu inceliyordu.

Son sayfaya geldiğinde küçük bir "Ah" çekti. "Büyük bir iş için büyük bir rakam," dedi babam.

"Bize bir şans verdiğin için pişman olmayacaksın," diye ekledi Gage ciddiyetle.

Hazel başını kaldırıp benimle göz göze geldi. O kadar da aşağılık görünmemek için elimden geleni yaptım. Kaşlarını çatmasına bakılırsa pek de başarılı olamadığımı tahmin ediyordum.

Babama döndü. "Rakun temizlemede nasılsınız Bay Bishop?" "Bana Frank diyebilirsiniz. Övünmek gibi olmasın ama ben uzman seviyesinde bir rakun fısıldayıcısı."

Bu kirli bir yalandı, ama aile sadakati hiçbirimizin bunu göstermesine izin vermedi.

O.

Hazel başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Tamam. O zaman hepiniz varsanız, ben hepsi içinde."

## İKİ KADIN BİR CENAZE EVİNE GİRİYOR

HAZEL

Hayal mi görüyorum yoksa Gage sana özel bir ilgi mi gösteriyor?" Zoey makyajını bitirip toparlanırken, ben onun yatağına yayılmış, düşünmeden satın aldığı dergi koleksiyonunu karıştırırken ona sordum.

"Lütfen. Piskoposların gözlerinin sadece senin üzerinde olduğundan eminim. Ayrıca, o adam birkaç küçük kırmızı bayrağı dalgalandıran bir kırmızı bayrak," dedi aynada dikkatlice pembe bir dudak boyası sürerken.

Şüpheci bir kaşımı kaldırdım. "Senin ve benim kırmızı bayrak tanımlarımız çok farklı."

Dudaklarını silerken bana bakmak için döndü. "Belli ki kariyerini bırakıp bir sürü bebek yapmak ve onları spor topu antrenmanına götürmek için küçük kasabalı, mavi yakalı dokunaçlarını bir kadına sokmak isteyen bir seri tek eşli. Ayrıca, o sana bakıyordu, bana değil. Bu da beni iki kat ilgisiz yapıyor."

"Bu yüzden mi üç kez kıyafet değiştirdin?" Alay ettim.

Aynaya döndü ve buklelerini kabarık bir at kuyruğu haline getirmeye başladı. "Affedersiniz, Bayan Power Suit. Kıyafet seçim prosedürümü yargılayamazsınız."

"Hey, burada iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum. Senin bahanen ne?"

"İyi izleniminizi desteklemek için ateşli görünüyorum. Bugün iki yüz elli yedi kelime yazdın, ki bu son iki yılda yazdığından daha fazla. Eğer bu kasabanın seni sevmesini istiyorsan, onları zorlayacağım."

"Peki büstiyer giymek bana nasıl yardımcı olacak?"

"Takım elbisene rakun kürkü bulaşacak," diye karşılık verdi.

Yataktan yuvarlandım ve aynaya ve tiftik silindirine doğru ilerledim. Klasik siyah bir pantolon, pas rengi bir kaşkorse ve -Zoey'nin kiralık arabası henüz teslim edilmediği ve kasaba toplantısına yürüyerek gideceğimiz için- en şık spor ayakkabılarımı giymiştim. Ayrıca iki kat deodorant sürmüştüm.

"Heyecanlıyım," dedim.

Yaptığı işi bıraktı ve aynada bana katıldı. "Neden?"

"Neden mi? Çünkü buradaki herkes benden nefret ediyor zaten. Bunun yeni bir başlangıç, bir geri dönüş olması gerekiyordu. Bir ev aldım, şehir dışına taşındım, seni de yanımda sürükledim, hepsi eski bir gazete haberi içimi kıpır kıpır etti diye mi?"

Kolunu belime doladı ve beni sıktı. "Karıncalanmayı küçümseme. Karıncalanmayı asla küçümseme."

"Ya bu işe yaramazsa Zoey? Ya bu kasaba toplantısı daha karanlık, daha depresif bir düşüş sarmalının ilk adımı olursa? Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Zoey omuzlarımı tutmak için beni serbest bıraktı. "Sen Hazel Hart'sın. Çok satan bir yazarısın. Dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde, yazdığın kitaplardan kazandığın telif haklarıyla kendini ve küçümseyen, dirsek bandı takan kocanı geçindiriyorsun. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Kaç kişinin aynı şeyi yapmaya çalıştığını ve başaramadığını biliyor musun?"

"Hayır," dedim huysuzca.

"On binlerce. Hatta belki yüz binlercesi. Ama sen başardın. Ve o parlak aklını koyduğun her şeyi yapmaman için hiçbir neden yok. Buna bu tuhaf küçük kasabayı kazanmak, kariyerinin en iyi kitabını yazmak ve ikimize de bir kamyon dolusu 'siktir git' parası kazandırmak da dahil."

"Öyle mi?"

Şiddetle başını salladı. "Yapman gereken tek şey, belalılığını sakladığın dolabın kilidini açmak ve istediğinin peşinden gitmeye başlamak. Dim -gerçek adını söylemediğime dikkat et- yıllarca senin kafanı karıştırdı. Böyle bir şeyden geri dönmenin zaman aldığını anlıyorum. Ama o artık burada değil. Kafanı kurcalayan tek kişi sensin."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Bir daha asla evlenmeyeceğim," diye yemin ettim. "Seninle aynı fikirdeyim kızım," diye onayladı.

"Ya benimki nasıl bittiği için bir aşk hikâyesi yazamazsam? Ya gerçekçi bir romantik komedi yazmak için flört dünyasından çok uzaksam?" diye sordum. Ya artık yeterince iyi değilsem?

Zoey'nin kahkahası esprisizdi. "Haze, aşk hayatımızın iç karartıcı gerçekliğinden kaçmak için romantik komedi okuruz. Ya bekarız ve 'o kişiyi' arıyoruz ama mesajlar, umut kırıcı bağlantılar ve düpedüz yalanlardan oluşan bir beslenme çılgınlığı içinde boğuluyoruz. *Ya da* uzun süreli bir ilişki içindeyizdir

mutfak lavabosunun altında bulduğumuz tuzlu krakerden daha bayat. Gerçekçiliğe ihtiyacımız yok."

Alay ettim. "Tanrım, bir de *bana* iç karartıcı diyorsun."

Beni tekrar aynaya doğru çevirdi. "Ama en azından hiç bir boka bulaşmayan ve bunu yaparken de iyi görünen iki belalı bebeğiz."

Ellerimi takım elbise ceketimin üzerinde gezdirdim ve bir nefes verdim.

"Pekâlâ.

Gidip Story Lake'i kazanalım ki ben de bir kitap yazıp kariyerlerimizi kurtarabileyim."

---

Kasaba halkının Walnut Caddesi'ndeki cenaze evi Pushing Up Daisies'e girişini izlerken Zoey, "BU DOĞRU OLAMAZ," dedi. Tabelalarında cenaze törenlerine *eğlence* kattıkları yazıyordu.

"Darius'un bana verdiği adres bu," diye ısrar ettim, duygusal destek defterimi göğsüme bastırarak.

Başını salladı. "Belli ki seninle dalga geçiyordu ve seni birinin cenazesine katılman için gönderiyor."

"En azından siyah giyiyorum. Hadi gel. Şuna bir bakalım."

Beline kadar inen örgülü saçları ve nergis sarısı büyük boy takım elbisesiyle bir kadının yaya trafiğini yönlendirdiği çift kapıdan içeri girdik. "Pushing Up Daisies'e hoş geldiniz. Konsey toplantısı için mi yoksa Stewart ziyareti için mi buradasınız?"

"Konsey toplantısı," dedim hemen.

"Harika. Günbatımı Odası'nda olacaksınız. Sizden sadece Bahçe Toplanma Odası'nda kısa bir gezinti yapmanızı ve Bay Stewart'ın ailesine başsağlığı dilemenizi rica ediyoruz. Kendisi yüz dört yaşındaydı ve ne demek istediğimi anlıyorsanız, düşük trafikli bir etkinlik oldu."

"Oh, uh. Aslında Bay Stewart'ı tanımıyorduk. Aslında dün itibariyle şehirde yeniyiz," diye açıkladım.

"Ah, peki, bu durumda ısrar etmek zorundayım. Kasabanın maskotunu ve hoş geldin tabelasını tek vuruşta ezdiği iddia edilen kadının saygılarını sunmasını görmenin itibarınızı onarmak için uzun bir yol kat edeceğini düşünüyorum," dedi, sempatik gülümsemesi şimdi biraz daha paralı görünüyordu. "Ayrıca, vazodan sonra kurabiye de var."

Zoey kolumdan tutup beni loş Bahçe Toplantı Odası'na doğru sürükleyerek, "Saygılarımızı sunmaktan mutluluk duyarız," dedi.

"Cenazeye gitmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Ben de Vahşi Hayvanlar Saldırdığında Köyü'ne gelmek istemedim ama geldim," dedi kararlı bir şekilde. "Buraya özür turunun ilk durağı olarak bak."

Bahçe Toplanma Odası'na açık katlanır bölücü kapılardan girdik. Görünüşe göre ziyarete zorlanan tek kasaba toplantısı katılımcıları biz değildik. Cenaze töreni dışında herhangi bir şey için giyinmiş insanlardan oluşan kısa bir sıra vardı ve büyük bir turşu kavanozuna benzeyen şeyin önündeki katlanır sandalyelerde oturan üç eski görünümlü yetişkine başsağlığı diliyorlardı.

Zoey, "Lütfen bana turşu kavanozundaki kişinin Bay Stewart olmadığını söyle," diye tısladı. "Hadi şu işi bitirelim." Kolumu onun koluna doladım ve

bizi odanın önüne götürdü.

"Bay Stewart için gerçekten çok üzgünüm," diye bağırdı kot pantolon ve fanila giymiş, neredeyse bağırdığı aile kadar yaşlı bir adam.

"Ne dedin sen?" diye bağırdı sondaki kadın, uzun süreli ilişkisi olan bir erkekle. Kulağını kavradı ve inci pembesi gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak adama baktı.

"ÇOK ÜZGÜNÜM," diye tekrar bağırdı adam.

"Yemek ne zaman?" diye sordu yanındaki solmuş, buruşuk adam.

Üzerinde 1940'larda yapılmış gibi görünen bir takım elbise vardı.

"Sana sonra yiyeceğimizi söyledim," diye bağırdı sağındaki beyefendi, bastonuyla diğerine vurarak.

"Neyden sonra?"

Sıra hızla ilerledi, büyük olasılıkla aile ziyaretçilerin söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu.

Yaşlı üçlüye yaklaşırken Zoey bana, "Aptalca bir şey söylememeye çalış," diye fısıldadı.

"Merhaba, ben Hazel ve bu da arkadaşım Zoey. Bay Stewart için ne kadar üzgün olduğumuzu söylemek istedik," dedim cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle.

Hepsi beklentiyle bana baktı. Zoey bana dirsek attı.

"Biz onu tanı mıyorduk ama duyduğuma göre büyük bir dereotuymuş."

Turşu kavanozunu işaret ettim.

Zoey nefesinin altında, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Üçü de bana gözlerini kırıştırdı. Bastonlu adam kulağına uzandı ve işitme cihazının sesini açtı. "O da neydi?" diye bağırdı.

Yanındaki bana, "Ben kızarmış tavuk biftek alacağım," dedi.

"Sigaranız var mı?" diye sordu kadın. "Şu düğün çiçeği gibi giyinmiş bayan benimkini ziyaret bitene kadar aldı."

Zoey, "Çok özür dileriz," dedi ve beni odadan dışarı sürükledi. "Koca bir dereotu mu?"

Çıkarken tepside bir kurabiye kaptım ve acil durumlar için cebime koydum. "Gergindim. Gergin olduğumda uygunsuz şeyler söylediğimi biliyorsun."

Zoey başını sallayarak, "O zaman bir an önce sinirlenmeye başlasan iyi olur, yoksa gecenin sonunda kasabadan kovulacağız," dedi.

Günbatımı Odası'nda Stewart ziyaretinin iki katından fazla sandalye vardı. Bunlardan birkaçı gerçekten de doluydu. Odanın en ucunda bir masa ve sandalyelerin bulunduğu bir yükselti vardı.

İnsanlar dönüp bana bakıyor ve kaşlarını çatıyorlardı.

"Nereye gidiyoruz? Nereye oturayım? Ayakta mı durmalıyım?" Yeni oda endişesi bağırsaklarımı düğümlerken talepte bulundum.

Zoey odayı tarayarak, "Dost bir yüz bulalım," dedi. "Sana iyi şanslar," diye fısıldadım.

"İşte. Harika çocuk belediye başkanı." Zoey beni Darius'a doğru çekti. Odanın öbür ucundaki katlanır bir masanın arkasında durmuş, bir para kasasını idare ediyordu.

"İşte Story Lake'in en ünlü sakini," dedi. Spor ayakkabılı bir takım elbise, menekşe rengi bir gömlek giymiş ve papyon takmıştı.

Kalabalığa bakarak, "Daha çok rezil gibi," dedim.

"Bu konuda endişelenmeyin. Yanlış anlaşılmayı gidereceğiz ve muhtemelen halka açık bir smaç ya da patates yürüyüşü konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Patates yürüyüşü mü?"

"Burada yaklaşık iki yüz yıldır uygulanan yasal bir disiplin. Suçlular, kasaba halkı onlara patates atarken parkın etrafında yürütülür. Biraz punç alın. İlkokul matematik kulübü için bağış topluyoruz." Masanın önündeki elle boyanmış tabelayı işaret etti. *Matematikçiler atlettir.*

Zoey'ye, "Bunu yapamam," diye tısladım.

O da cüzdanını çıkardı. "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Güven bana. Seni patates yağmuruna tutmalarına izin vermeyeceğim."

Darius, "İşte para üstünüz," dedi.

Yanındaki kadın gülümseyerek iki fincan uzattı. "Merhaba, ben Darius'un annesi Harriet. Büyük bir hayranıyım."



Dostça bir yüz. Ayaklarına kapanmak ve ona pahalı bir doğum günü hediyesi vaat etmek istedim. "Teşekkür ederim," demeyi başardım. "Nereye gideyim? Arka tarafta saklanabilir miyim?"

Darius kasayı kapatırken kıkırdadı. "Benimle ve konseyin geri kalanıyla birlikte sahnede olacaksın."

"Oh ne güzel," dedim ve punçtan bir yudum aldım. Alkol dumanı boğazıma ve sinüslerime dolunca boğuldum.

"Yüce Tanrım, bunun içinde ne var?" Zoey'nin nefesi kesildi. "Votka ve meyve pançı," dedi Harriet sırtarak.

"Toplantıların kurabiye ve içkiyle daha sorunsuz geçtiğini gördük. Punç ne kadar sert olursa toplantılar o kadar kısa sürüyor," diye açıkladı Darius.

"Dur bakalım," dedim ve punçumu bir dikişte mideye indirdim. Kendi cüzdanımdan bir avuç dolusu para çıkardım. "Bir daha lütfen." İçimden bir ses yutabileceğim kadar sıvı güvene ihtiyacım olduğunu söylüyordu.

Harriet bardağını yeniden doldurdu. "Orada iyi şanslar. Unutma, korkunun kokusunu alırlar."

İkinci fincanı da mideye indirdim. "Teşekkürler," diye hırıldadım.

Zoey bana iki kez başparmağıyla onay verdi. "Öldür onları. Çünkü bir cenaze evindeyiz."

"Ha," dedim güçsüzce. Darius'u odanın önüne kadar takip ederken birkaç saldırgan bakışın ağırlığını hissettim.

"Psst!"

Frank Bishop'ın iki güzel kadının arasına sıkıştığı ön sıradan el salladığını gördüm. Genç olan platin sarısıydı, sinirli bir saç kesimi ve mükemmel uygulanmış dumanlı göz makyajı vardı. Sıranın sonunda bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Frank'in diğer tarafındaki kadın ilkinde çok benziyordu ama bir şekilde daha yumuşaktı.

"Hiçbir şey için endişelenme. Piskoposlar arkanı kollayacak," diye söz verdi bana.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bütün bir kasaba bana göz okları fırlatmıyormuş gibi davranmaya çalışarak.

"Bu eşim Pep ve kızım Laura," dedi Frank, tanıştırma konuşmasını yaparken.

"Telefonda konuştuk ve kardeşimin davranışı için özür diledim. Ayrıca imzalamanız için altı kitabınızı getirmiş olabilirim," dedi Laura.

"Daha sonra görüşürüz... tabii patatesli bir grup tarafından kasabadan kovalanmazsam."

Laura başını salladı. "Son iki yıldır burada kimseyi patateslemedik. Sana bir şey olmaz. Savunmanı biz hallederiz. Sadece unutma, orada agresif ol yoksa seni canlı canlı yerler."

"Teşekkürler." Yüzüme yapıştırdığım gülümsemenin daha çok kabızlık sancısı gibi göründüğünü hissediyordum ama yapabildiğimin en iyisi buydu.

Darius beni merdivenlerden yukarı yönlendirdi. "Hazel, bu Dr. Ace, Erleen Dabner ve sanırım bu adamı zaten tanıyorsun," dedi Cam'i göstererek. "Emilie buralarda bir yerde. Millet, bu Hazel Hart, yeni konsey üyemiz."

"Memnun oldum," dedi Dr. Ace gürleyen bir bariton sesiyle. Kabarık gri saçları ve geniş göbeğinin üzerine gerdiği hırkasıyla çok uzun boylu, siyah bir adamdı. Burnunun ucuna yarım ay şeklinde bir gözlük takmıştı. "Ben kasabanın pratisyen hekimiyim, bilmeyenler için söyleyeyim."

"Merhaba," dedim uzattığı elini sıkarak. "Hazel Hart, aşk romanları yazarı ve ilk kez bu kadar gerginim."

"İyi olacaksın," diye söz verdi Erleen. Çilleri bol, gümüş kırmızısı dalgalı saçları ve aynı derecede dalgalı kir-kahverengi elbisesi olan yaşlı, beyaz bir kadındı. Neredeyse her parmağına bir yüzük takıyordu ve boynunda dört kristal vardı.

"Teşekkürler," dedim ve onun gülümsemesine kendi zayıf, titrek gülümsememle karşılık verdim. Her koltuğun önünde kâğıttan isim levhaları olduğunu gördüm ve KONSEY KADINI HART'ın arkasına oturdum. Darius sağ tarafımdaki sandalyeye oturdu.

Gage'in yumruk masasında Zoey ve Harriet'e yaklaştığını gördüm. Diğer kardeş Levi, kasketini aşağıya doğru çekmiş ve kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir halde arka sırada oturuyordu. Bildiğim kadarıyla uyuyor da olabilirdi.

Odada yaklaşık otuz kişi vardı. Çoğunun bir elinde cenaze kurabiyesi, diğerinde yumruk ve yüzlerinde çatık kaşlar vardı.

Darius mikrofonuna doğru eğildi. "Bu acil kasaba toplantısını başlatalım millet. Sabah Dungeons and Dragons oyunum var."

İnsanlar yerlerine oturdukça gürültülü sesler de arttı. Diğer konsey üyeleri teker teker sahneye çıktı. Cam sonuncuydu. En sondaki sandalyeyi çekerken bana esrarengiz bir bakış fırlattı. Yanaklarımın kızardığını hissettim ve gözlerimi kaçırdım. Frank ön sıradan bana cesaret verici bir göz kırptı.

Zoey onların arkasına oturdu, Gage de onun yanındaki koltuğa yerleşti. Parmaklarını ağzının kenarlarına koyup yukarı doğru çekti.

Yüz kaslarım otomatik olarak parlak, sahte bir gülümsemeyle tepki verdi. Başının üzerinde *Kuş Katili* yazan bir tabela tutan bir kadın gördüğümde bu gülümseme hemen kayboldu.

Onun iki sıra arkasında bir adam, üzerinde *Bingo Katili* yazan mavi bir afiş parçası tutuyordu.

"Benim yerimdesin."

Kafamı kaldırdığımda kendimi dün akşam yemekte bana bağırان kadının yüzüne bakarken buldum.

"Ah. Ah, özür dilerim. Sadece adımın olduğu yere oturdum," dedim ve yardım için Darius'a baktım, ama o büyük boy bir berber dörtlüsüne benzeyen bir şeyle fısıltı seansındaydı. Hepsinin başında hasır şapkalar ve kırmızı-beyaz çizgili *Story Lake Warblers* tişörtleri vardı.

"Çekil," dedi ezeli düşmanım sert bir sesle.

Agresif olmam gerektiğini biliyordum ama bu kadın beni bir ceviz gibi kırıp açabilecekmiş gibi görünüyordu.

Ace, "Emilie, kasabaya yeni sakinleri çekmenin yolu bu değil," diye uyardı.

"Koltuğumdan ne kadar çabuk kalkarsan, Goose için adaleti o kadar çabuk sağlayabiliriz," diye bağırdı Emilie.

"Goose için adalet!" Tezahürat orman yangını gibi yayıldı ve Darius'un sessizlik taleplerini bastırdı.

Mırıldanarak özür diledim, yaka kartımı ve not defterimi almak için çabaladım. Geçmişte, benim yüzümden orada olan insanların bulunduğu bir odaya girdiğimde, tepkiler çok daha sıcak olmuştu. Daha önce de kitapçılara girdiğimde okuyucular beni alkışlamıştı. Bu yeni ve iğrençti. Kabadayılığımın dolap kapısına bir sürgü eklediğini hissettim.

Eşyalarımı tutarak sahnede durmak bana lisedeki çıplak kâbuslarımdan birini yaşıyormuşum gibi hissettirdi. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Panik içindeki bakışlarım, bana bakmadan yanındaki boş sandalyeyi botuyla iten Cam'e takıldı.

Hayat kurtaran bir organ bağışına ya da kaçan bir otobüsün yolundan itilmeye daha uygun bir minnettarlıkla, teklif edilen koltuğa oturdum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Cam homurdandı ve mikrofona doğru eğildi. "Herkes otursun ve çenesini kapatsın ki bu boktan gösteriyi bitirebilelim."

Oda az önce bağırlmış bir anaokulu sınıfı gibi sessizleşti. Frank ve Pep ön sıradan Cam'e gururla başparmaklarını salladılar. Arkada oturan güzel bir Siyah kadın sinemadaymış gibi bir paket Skittles açtı.

Darius mikrofona "Teşekkürler Cam," dedi. "Bu toplantıyı resmen başlatıyorum."

Berber grubunu işaret etti. Birlikte mikrofona coşkuyla mırıldandılar.

"Story Lake'in iyi insanları, bugün burada acil bir kasaba toplantısı ve Bay Stewart'ın ziyareti için toplandık. Katılanlara teşekkür ederim. Şimdi, gündemimizde birkaç madde var, o yüzden başlayalım. Öncelikle hepinize en yeni konsey üyemiz Hazel Hart'ı tanıtmak istiyorum," diye duyurdu Darius.

Zoey ve Piskoposlardan yükselen alkış sesleri yuhalamalarla bastırıldı.

Cam yanımda iç çekti. Dizi masanın altında benimkine çarptı. Bunun bir kaza olduğundan emindim ama dostça bir sarılma gibi dokunuşun tadını çıkardım. *Dostum, gerçekten biriyle yatmaya ihtiyacım vardı.*

"Hazel çok satan bir aşk romanı yazarı ve Heart House'u yeni satın aldı. Eminim bu harika kasabamızda büyük bir ilham kaynağı bulacaktır," diye devam etti Darius sanki yuhalamaları duymamış gibi.

Genç belediye başkanımız kalabalığa hitap etmek üzere geri dönmeden önce bana özür dileyen bir gülümseme fırlattı. "Tamam o zaman. Bir sonraki gündem maddesine geçelim, Hazel Hart dost canlısı kel kartal maskotumuz Goose'u öldürdü mü?"

Emilie'nin öncülüğünde yuhalamalar daha da yükseldi. Seyirciler arasında başka işaretler de belirdi.

"Biri poster tahtası ve keçeli kalem mi dağıtıyor?" Yüksek sesle merak ettim.

Masanın önündeki sahneye bir patates sert bir gümbürtüyle düştü.

"Patates fırlatmanın kesinlikle yasak olduğunu herkese hatırlatmak isterim.

Resmi olarak onaylanmadığı sürece," dedi Darius.

Zoey ikinci sıradan yumruk atmaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Onun yerine arkasındaki bir kadının elinden *Helikopterlerinizi Kel Kartallarımızdan Uzak Tutun* tabelasını kaptı ve ikiye ayırdı. Gage onu hemen koltuğuna geri itti.

Bu tam bir felaketti. Sevilmemeye hazır değildim. En iyi ihtimalle orta derecede sevilme, aksi takdirde tamamen görünmez olmaya alışmıştım.

Kahramanım ne yapardı? Yaşlı Hazel ne yapardı?  
Cam uzandı ve defter sayfamın altına bir şeyler karaladı.

*Kendin için ayağa kalk.*

Kaşlarımı çattım. "Ama beni sevmelerini istiyorum."  
"Sana saygı duymazlarsa kimse senden hoşlanmaz," diye belirtti.  
Gözlerimi kelimelere diktim. Havalı ofislerin duvarlarında *asılı olan Rise and grind, fucker* ya da *Hang in there... or you'll die* gibi uygunsuz ilham verici posterlerden birine aitmiş gibi görünüyorlardı.  
Nefesimi içime çektim ve mikrofonu elime aldım.

## IZINSIZ PATATES FIRLATMAK YOK

CAMPBELL

TAMAM. BU KADARI YETER," dedi Hazel mikrofonuna.

Gözlüklerini çıkarmış, saçlarını düzeltmiş ve o dikkatli kahverengi gözleri daha büyük, daha tehlikeli gösteren bir tür makyaj yapmıştı. Ama görünüşe göre bunu fark eden tek kişi bendim.

Boğazımı yüksek sesle temizledim. Odanın arka tarafında Levi ayağa kalktı ve komşularına bakmaya başladı. Gage de aynısını ön taraftan yaptı. Asi kalabalık isteksizce dudaklarını büzdü.

Hazel bana bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu kasabada dedikodunun nasıl yayıldığını bilmiyorum ama bir iyileştirmeye ihtiyacı var. Ben araçla kuş katliamı yapmadım. Kartalınız kafama bir balıkla vurdu ve tabelanıza çarpmama neden oldu. Buraya kuşları öldürmeye ya da kasabanızı yok etmeye gelmedim. Ve kesinlikle buraya bir grup yabancı tarafından üzerime patates atılması için de gelmedim."

İnsanlar yerlerine oturmaya başlamıştı, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

"Dediğim gibi," diye devam etti Hazel. "Buraya taşındım çünkü küçük kasabalarda insanların daha arkadaş canlısı olduğunu sanıyordum. Ama siz insanlar, diğer komşumu öldürmekten tutuklanan komşumu kreş öğretmeni gibi gösteriyorsunuz."

"Neden zavallı Goose'u helikopterinizle doğradınız?" Bayan Patsy sordu.

"Tanrı aşkına, helikopterim varmış gibi mi görünüyorum? Hem kim helikopterle kel kartal avlar ki? Kulağa Marvel kötü adamları gibi geliyor." Hazel'in sesi bağırmaya ya da ağlamaya beş saniye uzaklıktaymış gibi geliyordu. Ben ilkinin umuyordum. Gage seyirciler arasından bana işaret etti ve ben de başımı hafifçe salladım. Çok erken müdahale edersek herkes geri adım atardı ama ona saygı duymayacakları kesindi. Ve görünüşe göre en çok kazanan müşterimizin şehirden kovulmak üzere olmadığından emin olmak Bishop ailesinin göreviydi.

Garland telefonunu uzatarak sahneye çıktı.

"Yapma!" diye uyardım onu.

Ama bir dizi flaş beni kör etti. "Ciddi misin Garland? Flaşını nasıl kapatacağını bilmiyor musun?" Hazel gözlerini hızla kırıştıtararak ve masayı yoklayarak konuştu.

"Gazetecilik dürüstlüğü gerçeğe mümkün olduğunca çok ışık tutmamı gerektirir," diye ısrar etti.

"Gazetecilik dürüstlüğünü kışına öyle bir sokarım ki, onu bulmak için el fenerine ihtiyacın olur," dedim ona. Sertçe yutkundu ve Kitty Suarez'in kucağına düşerek geri çekildi.

"Kafama lanet bir balıkla vurdular, millet." Hazel bandajını göstermek için perçemini yukarı kaldırdı. "Goose iyi. Hikayenin sonu. Ortada kuş cinayeti yokken hepinizi bu toplantı için buraya sürüklediğim için üzgünüm. Ama size söz veriyorum, bir konsey üyesi olarak anlamsız toplantıları sınırlandırmak için elimden geleni yapacağım, böylece bu gece ne halt edecekseniz ondan vazgeçmek zorunda kalmazsınız."

"Nihai bingo," diye bağırdı Junior Wallpeter ellerini kavuşturarak.

Hazel, "Gördün mü? O her neyse onu kaçırmamalısın," dedi. "Bu harika," diye karşılık verdi Junior.

"Kanıtınız nerede?" Emilie konsey masasından talepte bulundu.

Gözlerimi devirdim. Emilie istediği şeye asla sahip olamayan ve herkesin bunu ondan çaldığını düşünen bir kadındı. Sanki rekabetçi bir spormuş gibi düşman edinirdi.

Annem keskin bir gülümsemeyele ona, "Tombalanın harika olduğunu çok iyi biliyorsun, Emilie," diye hatırlattı.

"Sen değil, Pep. Ben kuş katiliyle konuşuyorum."

Hazel'in eli kucağında sıkıştı. Öne doğru eğildi ve mikrofonuna dokundu. Çıkan tiz ses herkesin kulaklarını kapatmasına neden oldu. "Bu şey açık mı yoksa Dr. Ace'in sana bir işitme testi yapması mı gerekiyor, *Emilie*?"

"Oooh," diye mırıldandı kalabalık.

Zoey yumruğunu havaya kaldırdı. "İşte benim kızım!"

"Senin sözüne inanmıyorum," dedi Emilie küçümseyerek. "Tek bildiğimiz, büyük şehir bira şişelerini süslü takım elbisenin içinde Kaz'ın gagasıyla açtığın."

"Öncelikle, ben şarabı tercih ederim. İkincisi, *sizin derdiniz ne hanımefendi*?" Hazel ayağa kalktı, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

İçimi çektim ve kendini Emilie'nin üzerine atmaya kalkarsa diye onu ceketinin arkasından kavradım. Gage'e başımı salladım.

Odanın önündeki mikrofona doğru kasıla kasıla yürüdü. "Hepinize merhaba. Ben Gage Bishop."

"İsa, Meryem ve kığım. Kim olduğunu biliyoruz," diye bağırdı dördüncü sınıf öğretmenimiz.

"Bunun için teşekkür ederim Bayan Hoffman. Bilmiyor olabilirsiniz ama ben aynı zamanda Bayan Hart'ın avukatıyım."

Hazel konuşmak için ağzını açtı ama ben onu yerine geri çektim. "Bırak konuşsun," diye tavsiye ettim.

"Ama onu ben tutmadım. O ne yapacak? Benim adıma suçunu mu itiraf edecek?" diye fısıldadı. "Patatesler acıtıyor, Cam!"

"Herkesin dikkatini ekrana vermesini sağlayabilirsem," diye devam etti Gage, duvara monte edilmiş televizyonu göstererek. "Çalıştırır mısın Lacrosha?"

Cenaze evi müdürü oturduğu yerden kumandaya bastı.

Bir anma videosu kolajı, Bay Stewart'ın sepya tonlu bir fotoğrafıyla başladı.

Stewart'ın denizci kıyafeti giymiş bir bebekken çekilmiş sepya tonlarında bir fotoğrafı ve jazzy big band müziği eşliğinde bir anma videosu kolajı başladı. "Yanlış video Lacrosha," dedi Gage.

"Benim hatam, millet. Bana bir saniye verin," dedi uzaktan kumandanın düğmelerine basarak.

Hazel bana doğru eğildi. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Adını temize çıkarıyoruz," dedim ona.

"Neden?"

"Neden?" Tekrarladım. "Kasaba tarihine bir kuş katili olarak geçmek istiyorsan, bu senin kararın."

Dudağını ısırdı. "Hayır. Demek istediğim, bana yardım etmek istediğin için mi yoksa yaptığın işin karşılığını ödeyemeden kasabadan kovulacağımdan endişe ettiğin için mi?"

"Belli ki ikincisi."

Kıkırdayarak gülmesi ikimizi de şaşırttı. "En azından dürüstsün."

"Aha! İşte başlıyoruz," dedi Lacrosha muzaffer bir edayla, doğru görüntü nihayet kaydedildiğinde.

Hazel öne doğru eğilmiş, pür dikkat ekranı izliyordu. Ekranda ne olduğunu zaten bildiğim için ekran yerine onu izledim. Bu haliyle çok güzeldi ama ben onu diğer haliyle daha çok seviyordum. Daha yumuşak. Daha dağınık. Daha dokunulabilir.

Benim sorunum neydi? Oturup bir kadının çekici özellikleri hakkında fikir yürütmüyordum.



Toplu nefes alış veriş dikkatimi çekti ve Goose'un pençelerinde parıldayan balıkla üstü açık arabanın üzerinden alçalmasını ellinci kez izledim.

Lanet kuş, lanet balıkla lanet kadının kafasına vurduğunda kahkahalar patladı.

Yanımdaki Hazel, arabası yoldan çıkıp tabelaya çarpınca yüzünü kapattı. "Aman Tanrım. Hissettiğimden daha da kötü görünüyor."

"Hâlâ *America's Funniest Home Videos* var mı? Çünkü bu finalistlerden biri," diye bağırdı biri.

Gage kahkahalar alçak bir uğultuya dönüşene kadar bekledi. "Kardeşim Cam'in araç kamerası görüntülerinden de görebileceğiniz gibi, Goose Hazel'a çarptı. Tam tersi değil," diye açıkladı ve arabadan uçup çimlere konan kartalı işaret etti.

Hazel mikrofonuna doğru eğildi. "Size helikopter olmadığını söylemiştim." Kalabalıktan toplu bir mırıltı yükseldi.

"Belki de yoktu. Ama Goose'u dünden beri kimse görmedi. Uçtuktan sonra iç yaralanmalardan ölmüş olabilir," diye ciyakladı Emilie.

"B sergisine mükemmel bir giriş yaptığın için teşekkürler, Emilie," dedi Gage, öfkeli kadına tüm cazibesiyle sırtarak.

Araç kamerası görüntüsü kayboldu ve yerini başka bir videoya bıraktı.

Ekranı annem, arazilerini kesen derenin kıyısından el sallıyordu. Yanında Laura sandalyesine oturmuş, gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu. Suyun üzerinde yükselen çınar ağaçlarından birinin altındaydılar.

"Bugün 17 Ağustos Çarşamba," diye duyurdu babamın sesi videoda. "Emilie Rump bu akşam Kaz'ın refahı için yapılacak acil kasaba toplantısı için nihai tombalayayı iptal etti ve Fish Hook'taki kahvaltı spesiyali yaban mersinli krepti."

Kamera ağacın gövdesini takip ederek yukarı doğru ilerledi. Ta ki koca kışlı bir kel kartalın tündüğü, suyun üzerinden sarkan bir dala gelene kadar.

Kalabalığın nefesi kesildi ve Gage bana muzaffer bir gülümseme gönderdi. Hazel bakışlarını televizyondan ayırıp bana baktı.

Emilie alay etti. "Bu kolayca yapay zekâ tarafından üretilmiş olabilir."

Laura kuşa ters ters bakarak, "Üstüme sıçma, Kaz," diye uyardı.

Kaz bunu görkemli bir şekilde yere doğru süzölmek için bir davet olarak algıladı ve onun üç metre önüne kondu. Bir kanadını beceriksizce yan tarafına sıkıştırdı.

ve topallayarak yaklaştı. Laura gözlerini devirdi ve kucağındaki ödül maması torbasını açtı.

"Gördün mü? Belli ki hâlâ yaralı. Bir kel kartalı sakatlamanın bedelini ödemeli," diye bağırdı Emilie.

"Bu onun diğer kanadı ve bunu her zaman yaptığını hepimiz biliyoruz. Neden hepimizin torpido gözünde kartal ödülleri var sanıyorsunuz?" Scooter Vakapuna odanın arkasından seslendi.

"Belki de başka birinin kel kartalıdır," dedi. "Dominion bizim Goose'umuz olduğu için hep kıskanmıştır. Belki de kendi kartalları vardır?"

Kalabalıktan gelen homurtular artık Hazel'a yönelik değildi ve Emilie bunu biliyordu.

Darius, "Bu yeni kanıtlar ışığında, sanırım hepimiz Hazel Hart'ın Kaz'ı ezmediği, helikopter bıçaklarıyla parçalamadığı ya da başka bir şekilde zarar vermediği konusunda hemfikir olabiliriz," diye açıkladı.

Dinleyicilerden yeterince baş sallama sesi geldi ve bir fikir birliğine varılmış gibi görünüyordu.

Emilie yerine oturdu ve efsanevi somurtmalarından birine başladı. İçimden bir ses kocası Amos'un bu gece garajda uyuyacağını söylüyordu.

Annemle babama ve kız kardeşime başımla selam verdim. Laura da bana gizlice orta parmağını gösterdi. Annem başını çevirip Laura'ya bakmadan uzandı ve kız kardeşimin omzuna bir şaplak attı.

Kız kardeşime kendini beğenmiş "başın belada" bakışını attım ve o da dilini bana doğru uzattı.

Hazel benim alanıma doğru eğildi ve ben de yaklaşmak ve uzaklaşmak için ikiz dürtülerimle savaştım. "Patates yok o zaman?" diye sordu umutla.

"Bu sefer yok. Ama başka biri aptalca bir şey yapana kadar önümüzdeki bir iki gün dikkatli olacağım."

"Tanrıya şükür," dedi kadın rahat bir nefes alarak. "Şehirden kaçmak planımın bir parçası değildi."

Ona planının ne olduğunu sormadan Garland önümüze çıktı ve kör edici flaşla bir fotoğraf daha çekti.

Işık gösterisine göz kırparak ona doğru işaret ettim. "Eğer yerine oturmazsan Garland, telefonunu suratınla birlikte kıracağım."

"Basın özgürlüğü," diye ciyakladı ve yüz kırma menziline geri çekildi.

"Tamam, millet. Hazel'ın kira sigortası tabeladaki hasarı karşılayacak - ki zaten değiştirilmesi gerekiyordu. Yani bu bir kazanç. Şimdi,

Son gündem maddemize geçelim," dedi Darius, tabletindeki toplantı notlarını - ya da belki de Zindan Efendisi notlarını- karıştırırken. "Kolluk kuvvetleri."

Kaşlarımı çattım. Story Lake'in bir zamanlar küçük bir polis gücü vardı, ancak hastane kapandıktan sonra yaşanan kitlesel göçle birlikte bütçemiz darbe almıştı. Artık polis gücünü kullanmak için komşu kasaba Dominion ile anlaşmıştık. Tüm kasabanın çok fazla parası olan ve yeterince mantıklı olmayan bir grup pislik olduğu düşünüldüğünde, bu idealden daha azdı. Çoğu zaman Story Lake'teki çağrılara cevap bile vermiyorlardı, verdiklerinde de olaydan saatler sonra geliyorlardı.

Geçen bahar, Bayan Patsy garajına birinin girdiğini düşünmüş, 911'i aramış ve ardından penceresine yapıştırılmış Paskalya bahçesi bayrağına av tüfeğiyle dört el ateş etmişti. Dominion polisleri iki gün sonra ifadesini almak için gelmişti.

"Burada ve şimdi girmeyeceğim son olaylar nedeniyle, Story Lake'te bir polis varlığının gerekli olduğu açıktır."

"Jessie'nin Cumartesi günü ana caddede göğüslerini göstermesinden mi bahsediyorsunuz?" diye seslendi biri.

"Angelo'nun Jessie'sindeki Jessie mi? Kaç yaşında o?" Hazel nefesinin altında merak etti.

"Seksen dört," diye ekledim.

"Ya da Quaid ve Gator'un, Quaid Gator'un golf arabasını ezdikten sonra bankaya girerken kavga etmeleri?"

"Daha önce de söylediğim gibi, kamuya açık yollarda golf arabası kullanmamalıyız," diye başladı Darius.

Gator savunmacı bir tavırla, "Banka yolu yol değil," dedi.

"Evet, ama arabaya ulaşmak için... boş ver. Konuyu dağıtmayalım," dedi Darius gözlüklerini burnuna doğru iterek.

Hazel tekrar eğildi. "Biliyor musun, geçen hafta bir adamın başka bir adamı çöp konteyneri yangınının yanındaki bir sokakta paket servis çubuklarıyla bıçakladığını gördüm." Kalemmini eline aldı ve notlar karalamaya başladı.

"Story Lake'e hoş geldiniz," dedim kuru bir sesle.

Darius, "Bir polis şefi atamayı düşünmenin zamanı geldi," diye duyurdu. "Atletizm antrenmanından sonra rakamları hesapladım. Bütün bir departman için bütçemiz yok. Ancak belediye binasının yeni çatısını bir yıl daha ertelersek, düşük maaşlı bir şef için yeterli paramız olacak. Çamurluk kazaları ve trafik kazaları gibi şeylerle ilgilenebilecek biri.

Yumruk yumruğa kavgalar. Büyük kararlar yine Dominion'a gidecek. Ama bence bu yetkinin bir kısmını kendimiz için geri almamızın zamanı geldi."

Odadan gelen sesler çoğunlukla bu öneriyi destekliyor gibiydi. Ve bu işi üstlenen kişi ben olmadığım sürece bunun bir dezavantajını görmüyordum.

Emilie'nin eli havaya kalktı. "Kendimi aday gösteriyorum." İşte tam da bu olumsuzluktu.

Yan tarafta "My Way "in hırıltılı bir gayda versiyonu çalmaya başladı ve seyircileri bastırdı.

Emilie'nin kırmızı suratlı kocası ayağa fırlayarak, "Ben de adayım," dedi.

Bir cevap bulmak için kalabalığı taradım. Bakışlarım, dudaklarında bir sırtıma oynayan kız kardeşime takıldı. *Kahretsin*.

Laura elini kaldırdı. "Levi Bishop'ı aday gösteriyorum," dedi gayda sesleri arasında.

Gage ve I her ikisi de verdi kendimiz Whiplashdalgalanma için bizim ayaklar. "İkinci," diye bağırдық.

Darius rahatlamış görünüyordu, Levi taş suratlı oturuyordu ve Hazel son hızla bir şeyler karalıyordu.

Çocuk belediye başkanı sırttı. "Görünüşe göre özel bir seçim yapacağız millet. Bir sonraki olağan kasaba toplantısında oylama yapacağız."

Domuzun resmi gıcirtısıyla toplantı sona erdi.

Tırnaklarını tükürecek kadar kızgın görünen Levi'nin etrafı anında sırtını sıvazlayanlar ve iyi dilekte bulunanlar tarafından sarıldı.

"Kardeşinizin hiç kolluk kuvveti deneyimi var mı?" Hazel sordu.

"Gage'i büyükbabasının tavuk kümesine kilitledikten sonra Dirk Davis'in bisikletini çaldığı için on iki yaşında tutuklanması dışında mı? Hayır."

"Bu konuda mutlu görünmüyor," diye gözlemledi.

"Hayır."

"Ama sen kendinden geçmiş görünüyorsun."

"Evet."

"O gıcirtılı köpek oyuncağı da neyin nesi?" diye sordu, eşyalarını toplarken.

"Doksanlı yıllardaki akşamdan kalmalarla ilgili bir şey. Yarın görüşürüz."

## HER TÜRLÜ ÖNERME

HAZEL

Her neyse, kuş katili tabelaları için gerçekten üzgünüz." "Ve el ilanları."

"Oh, ve araba yıkamacıdaki hoparlörden yapılan anonslar. Goose'u öldürdüğünüzü gerçekten düşünmemistik."

"Evet. Buralarda işler oldukça sessizdi ve ortalığı biraz hareketlendirmek için biraz drama yapmak eğlenceliydi."

İki kolsuz pazen giysili adamın kardeş olduğunu düşündüm. Gerçi belki de sadece sakalları ve kefalleri bana güçlü bir aile benzerliği olduğunu düşündürüyordu. Kasaba toplantısı sona erdikten ve alkol artıkları toplandıktan sonra kürsünün önünde bana kendilerini tanıtmayı ihmal etmeyen küçük Story Lakers kalabalığının bir parçasıydılar.

"Aklandığım için çok mutluyum," dedim.

Yüzlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"O da ne? Süslü bir benzin istasyonu gibi mi?" diye sordu ikisinden uzun olanı.

"Yarın bira içmeye ve belki de sevişmeye gitmek ister misin?" diye sordu kısa boylu olan, *temize* çıkmanın ne anlama geldiğini umursamadan.

"Oh. Vay canına. Ben...um..." Beni bu durumdan kurtaracak bir dost yüzü bulmak için etrafıma çılınca bakındım.

"Yoksa bira içip benimle geyik avına mı çıkmak istersin? ATV'yi nasıl kullanıyorsun?" diye sordu uzun boylu kardeş.

On yılı aşkın bir süredir çıkma teklifi almamıştım. Ve aynı anda kardeşler tarafından da hiç çıkma teklifi almamıştım. Üniversitede selülitlerimin en az olduğu zamanlarda bile.

"Tanrım. Gururum okşandı," dedim, Cam'in kız kardeşi Laura'yla konuşan Zoey'ye çılınca işaret ederek. "Ama şu anda kimseyle çıkmak istemiyorum. Oh, hey! Menajerim benimle çok acil bir konuda konuşmak istiyor," dedim Zoey yaklaşırken yüksek sesle.

"Beyler, Hazel'ı bir dakikalığına ödünç almam gerekiyor," dedi kolunu benimkine dolayarak. "Bu da neydi şimdi?" diye sordu biz uzaklaşınca.

"Benden randevuya çıkmamı istediler."

"İkisiyle aynı anda çıkman gibi mi?"

"Sanmıyorum. Ama belki? İkisi de bira teklif etti. Bilmiyorum. Her şey bulanık." Ellerimi yüzümde ovuşturdum.

"Affedersin Hazel?" Güneşli takım elbisesi içindeki canlı cenaze müdürü omzuma dokundu.

"Evet?" Kadının beni başka bir cenaze törenine götürmek istemesi ihtimaline karşı selamım belirsizdi.

---

"Dinle, kiralık arabayı az önce ön tarafa bıraktılar. Geri dönüp eşyalarımı toplamam lazım. Seni bırakmamı ister misin?" Zoey sordu.

"Yürüyeceğim. Bir sonraki skandalımdan önce içime çekebildiğim kadar pozitiflik çekmek istiyorum," diye şaka yaptım.

"Tamam, ama çıkarken kazara hiçbir bebeği tekmelememeye çalış," diye uyardı bana parmak silahlarını ateşleyerek.

Bir elimle ağzını kapattım ve omzumun üzerinden baktım. "Zoey, yeni bir dedikodu başlatmadan önce çeneni kapatman için sana yalvarıyorum, böylece nefret edilmediğim beş dakikanın tadını çıkarabilirim."

Elimden kurtulmaya çalıştı. "Haklısın. Ben çıkıyorum. Yarın bana vahşi bir hayat olmadığına dair güvence verdikten sonra uğrarım, böylece sen kelimeleri yazarken ben de senin nefesini ensende hissedebilirim."

"Dört gözle bekliyorum."

"Yalancı."

"Çöp pandasız odanın tadını çıkar," diye seslendim arkasından.

O gitti ve tek başıma dolaştığımı fark ederek çantamı ve defterimi almak için sahneye döndüm. Toplantı yumruğunun verdiği adrenalin yükselişi sona ermişti ve birden pijamalarımı giyip yatakta atıştırmalık bir şeyler yemek istedim.

"Bırakmamı ister misin?"

Döndüğümde Cam'i elleri cebinde dikilirken buldum. Bana bakmak yerine, yavaşça boşalan odayı tarıyordu.

"Kim? Ben mi?"

Gözleri bana kaydı. "Hayır. Emilie. Evet, sen."

Başımı eğdim ve kalemimle deftere vurarak bir ritim tutturdum. "Neden bana iyi davranıyorsun? Bu benim bilmediğim bir tür kırmızı bayrak mı?"

"Sadece komşuluk yapıyorum."

"Evet, çünkü bu kesinlikle senin tarzın," dedim alaycı bir tavırla.

Omuz silkti. "Annem burada. Önümüzdeki ay boyunca, bir kadının gece eve sağ salım döndüğünden emin olma zahmetine bile katlanamayan dinsiz oğullarının onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığından yakınmasını dinlemek istemiyorum."

"İşte *bunu anlıyorum*. Ama anneni temin edebilirsin ki ben kendimi eve götürebilecek durumdayım."

"Ben de koca bir sucuklu turtayı tek başıma yiyebilecek kapasitedeyim ama bu iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez."

Birlikte kapıya yönelirken, "Belediye toplantıları mizah anlayışını ortaya çıkarıyor," dedim.

Homurdandı.

"Esprili konuşmalarınızın eşi benzeri yok," dedim.

"Ve bir kelime yetecekken elli kelime kullanıyorsun," diye karşılık verdi. Ben de ona homurdandım. Ağzının köşesi kalktı.

Başımı salladım. "Tamam dostum. Şimdi neredeyse bana gülümsüyorsun. Neden birdenbire bana iyi davranmaya başladın? Seni işe aldığım ve artık önümüzdeki birkaç ay boyunca Kıç Yalayan Cam'i dört gözle bekleyeceğim için mi?"

"Story Lake'in ilk kuralı. Halka açık yerlerde özel konuşmalar yapma," dedi beni dışarı çıkarırken. Nem birkaç puan daha az boğucuydu ve gece böcekleri sağır ediciydi. Güzel sayılırdı.

Cam başını salladı ve yürümeye başladı. Görünüşe göre bu alfa erkeğinin "beni takip et" demesiydi. İstemeyerek de olsa yaptım.

En azından arkadan görünüşünün ne kadar muhteşem olduğunu hatırlayana kadar. Etkileyici kot giysili arka tarafı iki vitrin aşağıda durdu. Terk edilmiş bir sigorta acentesine benziyordu.

"Bak, izin verirsen, yatakta atıştırma yemek için eve yürüyorum." Etrafından dolaşmak için bir hamle yaptım ama o devasa, sert vücuduyla beni durdurdu.

"O kadar hızlı değil. Senin adını temize çıkardık. Şimdi karşılığında bir Şey istiyorum." "A, bir dahaki sefere evcil kuşun beni öldürdüğünde adım temizlenmiş olacaktı.

başkasının kafasına balık düşürdü. Ve B, cidden seks karşılığında siyasi iyilik mi yapmaya çalışıyorsun?"

Kendini koruma duygusu daha güçlü olan bir kadının yarım blok kadar geri çekileceği kadar şiddetli bir kaş atmayla bana baktı. "Bütün bu sonuçlara varmaktan yorgun düşmüş olmalısın," dedi sonunda.

Yapı yapış neme karşı kollarımı kavuşturdum. "Ne kadar yorgun olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanlara bir kel kartalı öldürmediğimi söylemem karşılığında ne istiyorsun?"

"Bu işin fişini çekmeyeceğine dair kişisel garantini istiyorum. Bizi yüzüstü bırakmayacağına beni inandırmanı istiyorum. Çünkü bu para, bu iş, üçüncü nesil bir aile şirketinin sonu ile yeni bir başlangıç arasındaki fark anlamına geliyor."

Adam havaya girdiğinde şaşırtıcı derecede güzel konuşuyordu. Etkilenmemeye alıştım.

"Hâlâ toparlanıp geri döneceğimi düşünüyorsun. Neye geri döneceksin, Cam?"

Omuz silkti. "Ben nereden bileyim? Hangi yüksek binada, hangi havalı arkadaşlarınla yaşarsan yaşa."

Bu gece bir kez kendimi savunmuştum ve bunu alışkanlık haline getirecekmişim gibi görünüyordu.

Parmağımı onun etkileyici sertlikteki göğsüne soktum. "Eski kocam beni dairemizden tahliye etti. Eğer kendimi toparlayıp boşandığımdan beri hiçbir Şey yazmamışken bir şekilde hayatımın en komik, en seksi romantik komedisini yazmazsam yayıncım beni bırakacak. Zoey benim yüzümden işini kaybetti ve şimdi tüm geçimi bana bağlı. Buraya ilham almak için taşındım ama şu ana kadar aldığım tek Şey kızgınlık. Ve vay canına, ne kadar çok kas varmış," dedim.

"Teşekkürler. Spor yapıyorum."

"Kapa eneni. Göğüs kaslarınla gözümü kamaştırmayı bırak," diye tersledim. "Hayatım boyunca biriktirdiğim parayı hiç görmediğim bir eve yatırdım. şehirde geri dönebileceğim bir hayatım yok. Dönecek bir evim yok. Sahip olduğum her Şey burada, benden nefret eden bu küçük hayalet kasabada, baban ve tuhaf seksi kardeşlerin dışında."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Biraz nefes alalım."



Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum ve sinirli bir çığlık attım.

"Bu... çok fazlaydı," diye gözlemledi.

Utanarak dikkatimi geniş sağ omzunun üzerindeki bir noktaya odakladım.

"Evet, bir günlüğüne benim kafamın içinde yaşamayı dene."

"Evet. Pas. Ben de garip bir şekilde seksi miyim?" diye sordu.

Ona tekrar baktım. Elimde değildi. "Tüm *bu* sinir krizimden çıkardığın şey *bu mu*?"

"Bir liste hazırlıyorum. En ilginç maddelerden biriydi." "*Hepiniz* tuhaf bir şekilde seksisiniz," dedim bıkkınlıkla. "Garip olan da bu. bir parçası. Genellikle seksi genler bu kadar eşit dağılmaz."

"Genellikle mi?"

"Bak, Cam. Nereden geldiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Aslında kendimi başkalarının yerine koyma konusunda oldukça iyiyimdir. Bu işten vazgeçmeyeceğim. Birdenbire toparlanıp şehirde artık sahip olmadığım bir hayata geri dönmeyeceğim. Bir ev aldım. Banka hesabımın çok büyük bir kısmını ona yatırıyorum. Gerçek kelimeler yazdım. Kalıyorum. Bu projeyi sonuna kadar götüreceğim. Bu evi, bu kasabayı ya da işinizi bulduğumdan daha kötü durumda bırakmayacağım. Size söz veriyorum."

Ellerini kalçalarına koydu ve uzun, sessiz bir süre botlarını inceledi. "Seni eve bırakayım."

"Peki. Ama sadece çok yorgun olduğum için birinin bahçesinde uyuyakalabilirim ve kardeşin tarafından izinsiz girmekten tutuklanabilirim."

"Seçime kadar herhangi bir yasal yetkisi yok."

Cam'i kamyonetine kadar takip ettim ve benim için kapıyı açtığında fark etmemiş gibi davrandım. Gösterge panelinde aynı karton kapak vardı ama kitap ayracı ilerlemişti. Yeni aracın ve talaşın baş döndürücü kokusunu duymazdan gelerek araca bindim ve yolcu koltuğundaki kâğıtları aldım. Doğuştan meraklı biri olarak, Cam kaputun etrafında dönerken onları gözden geçirdim.

Banyoya benzeyen bir yerin kaba ama şık çizimleri idi bunlar. Daha yakından baktım. Sıradan bir banyo değildi. Spa benzeri, tekerlekli sandalye erişimine uygun bir banyoydu.

Sürücü kapısını açtı ve direksiyonun arkasına geçti. Elimdeki kâğıtları kapması yarım saniye bile sürmedi.

"Bunlar senin değil," dedi hışımla, arka koltuktaki bir çantanın altına tıktırırken.

"Kız kardeşin için mi?"

Sinirli bir şekilde omuz silkti ve motoru çalıştırdı. "Belki. Eşyalarımдан uzak dur."

"Sadece bir uyarı, yazarlar meraklı insanlardır. Eğer bir şeye bakmamı istemiyorsan, onu ulaşamayacağım bir yerde tutsan iyi edersin."

"Sırf bunun için mutfak dolaplarını bir karış daha yükseğe asıyorum."

Dudağımı ısırdım ve ilk kez, huysuz ve seksi bir adamın yumuşak tarafını gören bir kadın kahramanın hissedebileceklerini hissettim. İlham, kafama vurulan bir balık gibi çarptı.

"Aile şirketinizi kiraladım. Ailen beni kurtardı. Anlaşmadan caymayacağıma dair sana söz verdim," diye başladım.

"Şimdi gereksiz yere her şeyi tekrar mı ediyoruz?" Cam kamyoneti evime doğru çevirerek sordu.

"Hayır. Bir şey istemek için uğraşıyorum."

"Ne? Fayanslarda ücretsiz bir yükseltme mi? Çünkü cevabım hayır."

"Benimle flört etmeni ve beni bir randevuya götürmeni istiyorum." Talebimi dile getirirken gözlerimi ondan ayırmadım.

Beni duyduğuna dair tek işaret, parmak eklemlerinin direksiyonda sıkışması ve lezzetli bir şekilde sakallı çenesinin gerilmesi idi. Arabayı sürmeye devam etti ama onun dışında kılını bile kıpırdatmadı.

Elimi yüzünün önünde salladım. "Hâlâ orada mısın? Çenen azı dişlerini öğütüp toz haline getirmiş gibi görünüyor."

Ağzını açtı ama bir şey çıkmadı.

Göğsünü dürttüm. "Nefes bile almıyorsun, değil mi?" Nefesini içine çekti. "Bizim... çıkmamızı istiyorsun," diye tekrarladı.

Eğildim ve ellerimi kaldırdım. "Kesinlikle olmaz." "Kafam... karıştı."

"Bu bir araştırma. Tanrım. Gerçekten sana bir randevu için şantaj yapacak kadar çaresiz olduğumu mu düşünüyorsun? Sakın cevap verme!"

Sırttı.

"Huysuz bir alfa müteahhit kahraman yazıyorum ve çok uzun zamandır... biriyle çıkmadım. Bu adamı ve tuhaf, sevimli, ateşli kadın kahramanımı inandırıcı kılmam gerekiyor. Şimdiye kadar ilham verici oldun."

Kaşları havaya kalktı ve dur işaretinde frene biraz fazla sert bastı. "Affedersiniz?"

Başım koltuk başlığına çarptı. "Gage'e gitmem gerektiğini biliyordum," diye yakındım. "Bir şey söylediğimi unut. Ve belki de hayatımın geri kalanında gözlerimin içine bakma." Kapı koluna uzandım, tamamen

utancımı yürüyüşe çıkarmak niyetindeydim. Ama Cam bana doğru eğildi ve kapıyı kapattı.

"Açıkla," diye homurdandı.

"Gördün mü? Aynen böyle," dedim muzaffer bir edayla. "Kaşlarını çok çatıyorsun ve bana bağıyorsun. Benim kahramanım da çok kaşlarını çatar ve kadın kahramanına bağırır. Ben sadece seni iş başında görmek ve kitapta işe yarayan her şeyi kullanmak istiyorum."

"Kahramanınız olmamı istiyorsunuz," dedi.

"Hayır! Tam olarak değil. Kendin olmanı istiyorum, ama benden açıkça nefret ediyormuş gibi davranmak yerine, benden gizliden gizliye etkileniyormuş gibi davranmanı istiyorum."

Şaşkın, dehşete düşmüş ve hatta belki biraz da korkmuş görünüyordu. "Neden?" diye mırıldandı.

"Çünkü senin için bir şey yaptım ve şimdi karşılığında bir şey istiyorum. Bütün bu iyilik sistemi böyle işliyor."

"Tanrım, Trouble. İyiliğin ne olduğunu anladım. Anlamadığım şey, neden beni ilham kaynağı olarak kullanıyorsun? Ben kahraman malzemesi değilim."

"Bir parçan öyle." Bakışlarımın kasık bölgesine kaymaması için elimden geleni yaptım. "Tek bildiğim resmini gördüm ve buraya gelmek zorunda kaldım."

"Resmimi mi?" diye tekrarladı, sanki az önce evlenme teklif etmişim gibi bakıyordu. "Sakin ol, ucube. Kişisel bir şey değildi. Profesyonelceydi."

"Sorduğuma şimdiden pişmanım ama sen neden bahsediyorsun?" "İlham. Sen ve kardeşlerinin yardımlarıyla ilgili makaleyi gördüm.

Dorothea Wilkes. Röportajda çok huysuzdunuz ve sonra gülümsemekten ve bir fotoğraf için poz vermekten daha iyi yapacak işleriniz varmış gibi kaşlarınızı çatığınız bir resim vardı. Kafamda bir hikâyenin yapboz parçaları oluşuyormuş gibi hissettim."

Arkamızda bir korna çaldı ve Cam gaza basarak beni koltuğuma geri fırlattı.

"İlham verici olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tanrı aşkına. Bu çok yanlış. Eskiden her yerden ilham alırdım. En sevdiğim simitçide müstehcen bir şeye kulak misafiri olabilir ve sonra bunun etrafında bütün bir kitap inşa edebilirdim. Ama bunun üzerinden yıllar geçti. Ben... mücadele ediyordum. Ta ki sen ve burası gelene kadar."

"Profesyonel olarak mı?" diye tekrarladı.

"Evet, profesyonel olarak. Sırf pantolonunu indirebilmek için seni bir randevuya ikna etmek gibi bir niyetim yok. Sadece ilham almaya devam etmek istiyorum. Yazdım

burada son iki yılda olduğundan daha fazla kelime var. Ve kelimelerin gelmeye devam etmesi için ne gerekiyorsa yapacak kadar çaresizim."

Heart House'un önünde durdu ve kamyonu park etti. "Ne tür bir randevu?"

"Nereden bileyim? Bir kadını ne tür bir randevuya götürürsen."

Cam nefesini üfledi ve sonra araçtan indi. Ben de yolcu tarafına tırmandım. Arka koltuğu karıştırdı ve sonra kaldırımında bana katıldı.

"Benimle kapıya kadar yürümek zorunda değilsin. Aslında çıkmıyoruz," diye hatırlattım ona. Kesinlikle Gage'e sormalıydım. O çok daha rahat biriydi.

Cam hiçbir şey söylemedi ve kapıyı iterek açtı. Bir gölge gibi onu karanlık avluya kadar takip ettim. Gıcırdayan sundurma basamaklarını tırmandık. Bir an için dönüp beni öpeceğini sandım. "Seni tatmadan yaşayamam" öpücüklerinden biri gibi, geriye doğru eğilip kollarına sarılacağım, bu iyi olurdu çünkü aksi takdirde dizlerim bükülürdü ve öpücük sırasında böyle ani hareketler birimize veya ikimize de dış hasarı verebilirdi.

Cam ön kapının yanındaki aydınlatma armatürüne doğru yürüdü. Sözsüzce bana bir ampul uzattı.

"Erkeklerin genelde çiçek getirmesi gerekmez mi?" Şaka yaptım.

"Eğer kahramanını örnek alacağın romantik bir pislik arıyorsan, ben yanlış adamım," dedi ve armatürün üst kısmını söküp yere bıraktı. Eski ampülü çıkardı ve elini uzattı. Elini tutmamı istemediğinden yüzde doksan bir emindim. Yeni ampülü uzattım ve bana bakarken tek eliyle vidalamasını izledim.

Işık yandı ve ikimizi de sıcak bir ışıltıyla yıkadı. Erkeksi görünüyordu. Yetkin. Çene çizgisinin bıçak gibi keskinliği ve yanaklarının ince çukurları bir ışık ve gölge oyununda göze çarpıyordu. Muhteşemdi. Sinirliydi. Mükemmeldi.

Cam armatürün tepesini yeniden taktı ve gidecekmiş gibi döndü.

"Bu ilham olayının seni işe alma nedenim olup olmadığını sormayacak mısın?" Ağzımdan kaçırdım.

Bana attığı bakış her şeyi anlatıyordu. "Bizi neden işe aldığınız umurunda bile değil. Yeter ki çek tahsil edilsin ve siz de uğraşılması gereken bir baş belası olmayın."

"Art niyetli olup olmadığım umurunda değil mi?" Üsteledim. Dürüstlük önemliydi.

"Tabii ki hayır. Eğer varsa, bu senin sorunun, benim değil."

Başımı eğdim. "Bazı açılardan erkek olmak çok daha kolay olmalı."

"Ayakta işeme olayı çok kullanışlı."

"O şeyi yapacak mısın?" Bana karşı dürüst olmasını istiyordum. "Ne şeyi?" diye alay etti.

"Flört etme ve buluşma şeyini," dedim ayakkabılarıma.

Botlarının parmak uçları göründü ve bir parmak aniden çenemi yukarı doğru dürttü. Campbell Bishop'a baktım, az önce tamir ettiği verandanın ışığının parıltısında üzerimde yükseliyordu. Gözlerinde daha önce görmediğim bir yumuşaklık vardı. Bana doğru eğildi ve kalbim yedi ya da sekiz kez çarptı. Nefes alma umuduyla ağzımı açtım ama tüm varlığım ağzının benimkinin üzerinde gezindiği gerçeğine odaklanmıştı.

Az önce sıcak ve aç bir kurda rastlamış, geniş gözlü bir orman yarattığı gibi ona bakarken boynum geriye doğru kıvrıldı. Bu berbat bir metafordu. Yarın bu sahneyi sayfada kelimesi kelimesine yeniden yaratırken daha iyisini yapardım.

"Bunu düşüneceğim," dedi Cam.

"Neyi düşüneceksin?" Boğazına boa yılanı sarılmış biri gibi konuşarak sordum.

Sırıltısı şimşek hızındaydı ve o zaman gördüm. Bir gamze parıltısı. Ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolmuştu ama Cam bir adım geri çekilirken yüzündeki eğlence devam ediyordu.

"Yarın görüşürüz, Trouble. Demo sabah erkenden başlıyor. Umarım geç yatmazsın."

Verandadan çıkıp kamyonetine doğru yürüdü. Ön kapımdan yavaş ve sakın bir şekilde geçmek için elimden geleni yapmadan önce kapının güvenli olup olmadığını kontrol etmesini izledim. Ama kapıyı kapattığım anda, bir baygınlık su birikintisi içinde yere kadar kaydım.

Okuyucular Campbell Bishop için ölüp ölüp dirileceklerdi.

Ben de ondan kurtulabileceğimden pek emin değildim.

## ÜÇ SEKSI ADAM VE YASTIK YÜZLÜ BEN

HAZEL

IntrepidReporterGuy:

Heart House'un yeni sahibi, tarihi evi yıkmak için çirkin planlarla yerel inşaat ticaretini tekeline alıyor.

---

Dişçime iki ön dişimin düştüğünü ve üç tanesinin de yerinden oynadığını söylemeye çalışıyordum ki aralıksız bir yumruk sesi beni uyandırdı.

Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkmadan önce dilimle dişlerimi yoklayarak hepsinin sağlam olduğundan emin olmak için birkaç saniye harcadım.

Büyük boy bir tişörtü kafama geçirdim, sonra koridorda bir rakuna neredeyse takılıp düşüyordum. Biraz evcilleşmiş vahşi hayvan bana soru sorarcasına tısladı.

"Oh, ısır beni, Bertha. Yeni bir ev bulamaz mısın?"

Benden uzaklaştı ve Zoey'nin eski odasına doğru kaçtı. Mırıldanarak merdivenlerden indim ve ön kapıyı açtım.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Bishop kardeşlerin üçü de kapımın eşiğinde aptalca yakışıklı ve uyanık görünüyorlardı. Hiçbiri gözlerime bakmıyordu. Başımın birkaç santim yukarısına bakıyorlardı. Saçımı okşadım ve dağınık düğümünden çıkıp daha da dağınık bir kuş yuvasına dönüştüğünü fark ettim.

"Günaydın, günüşiğim," dedi Gage, bir fincan kahve uzatarak. "Sana giriş için kafein vereceğim."

Peri masallarında köprülerin altında yaşayan ve kendini beğenmiş yayalardan geçiş ücreti almak için canla başla çalışan trollerle bir yakınlık hissettim.

"Ver bana." Ellerimi kavrayarak kahveye uzandım.

Kafein güvendedeydi, kenara çekildim ve üç uzun boylu erkeğin içeri girmesine izin verdim. Annem olsa kapıyı bin dolarlık iç çamaşırlarıyla açardı. Bu arada alarm kurmayı unutmuştum ve aynı anda sadece bir gözünü açabilen bir tür bataklık yaratığına benziyordum.

Tam kapıyı kapatıyordum ki dışarıdan ağır bir şey çarptı. Kapıyı açtığımda karşıma herkese aitmiş gibi görünen dev, tüylü köpek Melvin çıktı. Tüylerinde yapraklar vardı ve köpek beyninde yukarıda pek bir şey olmadığını belli eden mutlu bir ifadesi vardı.

"Saat kaç?" Kahve yudumları arasında tısladım.

"Yedi," dedi Cam, aletlerle dolu iki plastik kutuyu şangırtıyla yere bırakarak. "Güzel saçlar."

"Sabah mı? Neredeyse gecenin bir yarısı," diye yakındım. Doğuştan gece kuşuydum. Ve tüm gece pasta dağıtımı olmayan küçük bir kasabaya taşınmış olmam, sirkadiyen ritmimin ayarlandığı anlamına gelmiyordu. Story Lake'teki ilk kırk sekiz saatim hakkında bir bülten yazmak için sabahın birine kadar uyumamıştım. Evin fotoğraflarını ve sargılı alnımı gösteren bir selfie eklemiştim.

"Burası anılarımı canlandırıyor," dedi Gage, tavandaki bir şeye hayranlıkla bakarken, sistemime daha fazla kafein girene kadar ilgilenecek enerjim yoktu.

"Evet," diye onayladı Levi.

Daha fazlasını söylemek istermiş gibi bana bakıyordu. Muhtemelen saçlarımla ilgiliydi. Ya da yüzümdeki yastık kırıksıklıkları. Ama metal bir kanal kapağına dikkatini vermek için arkasını döndü.

Sanırım bir ilişkiyle ilgilenmemenin iyi tarafı da buydu. Yataktan yeni kalkmış yastık suratım yüzünden zerre kadar utanç duymama gerek yoktu. Gerçi belki de bu o kadar da özgürleştirici değildi, daha derin bir sorunun belirtisiydi. Evimde gerçek alet kemerleri takan, muhtemelen uygun, aslında cehennem kadar seksi üç adam vardı. Ve ben burada, üst kata çıkıp iki saat daha uyuyup uyuyamayacağımı hesaplıyordum.

"Kimse libidosu olmayan bir aşk romanı kahramanını sevmez," diye mırıldandım kendi kendime.

"O da neydi?" Gage, sanki kendimi tekrarlamamı bekliyormuş gibi bana bakarak sordu.

Oops. Doğru ya. Evimde gerçek insanlar vardı. Artık sadece etrafta dolanıp yüksek sesle bir şeyler mırıldanamıyordum. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

"Yok bir şey," diye mırıldandım.

"Çöp kutusu dokuzda teslim edilecek," dedi Cam. Benimle konuşmadığından oldukça emindim.

"Toplantı için on birde çıkmam gerekiyor. Bire kadar dönmüş olurum," diye bildirdi Gage.

Levi, "Dükkândaki görevi devralmak için dörtte çıkıyorum," dedi.

Kahvemi elime alarak kaçmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim. Yarı sıçrayarak, yarı koşarak mutfağa gittim. Bugün resmen ayakta olduğumu kabul ederek buzdolabından bir Pepsi aldım ve Zoey'nin bıraktığı yulaf ezmesinden bir fincan daha yedim.

Yulaf ezmesi mikrodalgada geçirip tükürürken, başımı mutfak musluğunun altına soktum ve suyun hem beni uyandırmasını hem de saçlarımdaki hırıltıyı dindirmesini umarak orada tuttum.

Su kesildi. "Hey,"

diye mırıldandım.

"İlk günden kendini boğmak yok." Cam'in sesi sinirli geliyordu, ki bu benim tecrübelerime göre onun normal, günlük duygusuydu.

"Kendimi boğmuyorum. Uyanıyorum." Sesim lavabonun paslanmaz çelik duvarlarında tınlayarak yankılandı.

Yüzümde bir bulaşık havlusu belirdi. Onu aldım ve lavabodan uzaklaşmadan önce kendimi temizlemek için elimden geleni yaptım.

Saç suyu Niagara Şelalesi gibi yere çarptı. Melvin devasa köpek ayaklarıyla mutfağa girdi ve suyu höpürdeterek içmeye başladı.

Belimden eğildim ve bulaşık havlusunu sıırıslıklam saçlarımdan etrafına bağladım. Çıplak ayak parmaklarımdan hemen arkasında iş botları ve köpek patileri vardı. Tek bir sıcak karmaşanın mutfağında tuhaf, küçük bir ayak ailesi.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Kendimi toparlayarak sordum. Teklifimi tartışmak için mi buradaydı? Evet mi diyecekti? Yoksa beni reddedecek ve kendimi aptal gibi hissetmeme mi neden olacaktı?

"Sadece o günkü planın üzerinden geçmek istedim," dedi.

"Oh. Tamam. Plan nedir?" Vişneli Pepsi'mi açtım.

"İkinci kattaki mutfak ve banyo için bazı ön planlar üzerinde çalışıyoruz. Bu arada, yapabildiklerimizi sergilemeye başlamak isteriz. Muhtemelen tüm bu kapalı tesisat işlerine



Şey, mutfak ve misafir banyosunun yıkımına başlayıp sizin banyonuzu sonraya bırakalım diye düşündüm."

Adam gerçekten de yıkımla ilgili fikirlerimi söylememi mi bekliyordu? Elimden geldiğince kendime güvenerek, "Bana uyar," dedim.

"Bu, taşıdığınız her şeyi dışarı çıkarmanız gerektiği ve burada yemek yapamayacağınız anlamına geliyor," diye hatırlattı.

Yulaf ezmem mikrodalgada patlamak için o anı seçti. Melvin, burnu elma ve tarçın kokan havayı koklayarak umutla dörtlüye dağınıklığa doğru ilerledi.

"Bu bir sorun olmamalı," diye kestirip attım.

"Güzel. Al bakalım. Bunu dışarı at." Bana toplanmış bir kağıt parçası uzattı.

Kaşlarımı çatarak açtım. Üzerinde Emilie'nin gülümsemeyen yüzünün fotoğrafı olan bir seçim afişiydi ve polis şefi olarak evlerin mevsimlik dekorasyonunu denetlemek için kasaba çapında bir HOA başlatacağına söz veriyordu.

"Vay canına. Bunu nereden buldun?"

"Ön kapınızda."

"Bu kadın hızlı çalışıyor," diye gözlemledim. Cam gitmek için döndü.

"Bekle." Elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Dün gece konuştuklarımız ne olacak?"

Bir süre beni inceledi. "Hâlâ düşünüyorum."

"Cam!" Gage üst katta bir yerden bağırdı.

Cam, "Pantolonunu çıkarma," diye bağırdı ve odadan çıktı.

Melvin ve I baktı at her biri diğer. Bu köpeğin kuyruk cesaretle salladı.

"Sahte bir randevu için bu kadar uzun süre düşünmesi gerekecek kadar korkunç muyum gerçekten?" Tüylü arkadaşşıma sordum.

Melvin'in köpek kaşları kalktı ve koşarak odadan çıktı.

Tost makinesini elime aldım ve çarpıtılmış yansıma baktım. "Tamam, belki de haklıdır."

---

Yulaf ezmenden arta kalanları üst kata çıkardım ve orada ayaklı küvette hızlı ve beceriksizce duş aldım. Her yerim ıslak olduğu için çıkmanın girmekten daha zor olduğunu fark ettim. Saçlarımı bir düzene sokmak için kuruladım ve tam makyaj çantamı karıştırıyordum ki banyo kapısında bir gümbürtü duydum.

"Dolu. Bu banyoya dokunmayacağını sanıyordum-"

Kapıyı açtığımda Melvin'in beklentiyle bana baktığını gördüm. Kardeşlerin alt katta müzik eşliğinde bağırıp çağırdıklarını duyabiliyordum. Köpek içeri daldı, yanımdan geçip doğruca küvete gitti. Ön patilerini küvetin gökdelen dudaklarına dayadı ve kuyruğunu sallayarak içeri baktı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bunu yapmaya izin var mı?"

Melvin'in kuyruğu sallanmaya devam ederken ön patilerinden birini küvetin içine doğru kaydırıldı.

"Ah, dostum. Dur bakalım. Sıkışacaksın..."

Köpeğin tüylü ortası küvetin kenarından sarkıyordu, arka ayakları yerden kesilmişti, ön ayakları ise porselen tabana tam olarak değmiyordu.

Acınası bir şekilde inledi.

"Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Girmek mi istiyorsun, çıkmak mı? Eğer girersen, seni nasıl çıkaracağım?"

Melvin benim yerime karar verdi ve küvetin iç kısmından aşağıya doğru kayarak ayakları dibe değene kadar ilerledi. Kalçaları ve arka ayakları hâlâ kenarda asılı dururken giderin etrafındaki suyu yalamaya başladı.

"Ben sadece... sana yardım edeceğim," dedim dişlerimi sıkarak, köpeğin sırtını yukarı kaldırmaya çalışırken. Ama köpek ağırdı ve küvet de çok uzundu. "Kahvaltıda ne yiyorsun? Bowling topu mu?"

Melvin hiç istifini bozmadan küvetteki suyu hüpürdetmeye devam etti. "Tamam, düşünelim."

Birkaç dakikamı ve birkaç acil durum planımı aldı. Ama sonunda köpeğin arka bacaklarının altına süründüm, havluyla kaplı sırtımla ona destek oldum ve yavaşça kaldırdım.

"Ve şimdi ter içindeyim. Şimdiden bir duşu boşa harcadığıma inanamıyorum," diye homurdandım.

Melvin keyifli bir iç geçirdi ve küvetin dibine çöktü. Kenardan ona baktım. Kuyruğu yeni yatay pozisyonunda dökme demire çarpan bir metronom gibiydi, nemli tüyleri çoktan kıvrılmıştı.

Küvete ve köpeğe sırtımı dönerek, ilk izlenimim bu kadar kötü olduğu için makyaj konusunda biraz çaba göstermeye karar verdim. Kozmetiklerimi topladım ve sonra rahat ama pasaklı olmayan bir kıyafet düşündüm. Kesinlikle erteliyordum. Ya o sözler bugün gelmezse? Aşağıya indiğimde Cam şöyle diyebilirdi: "Evet, şu araştırma-buluşma meselesi. Ben yokum çünkü sen iğrençsin." Ya bu odada bu küvet köpeğiyle kalsaydım ve bir daha hiçbir şeyle yüzleşmeseydim?

Aynadaki yansıma baktım. Evet, bu yolu zaten Ölü İç Hazel olarak denemiştim. Bu Yeni Macera Hazel'dı ve sorumluluklarım, teslim tarihlerim, küvetimde sıkışıp kalmış bir köpeğim vardı... Hmm. Melvin'e tekrar baktım. İçmekten yorulmuş ve su içmenin mutluluğuyla sırt üstü yuvarlanmıştı. Eğer kadın kahraman bir havluya sarılmışsa... Hayır! Bir duş perdesi. Ve yakışıklı, kahraman müteahhit onu kurtarmaya gelmek zorunda kaldıysa, bu... bir şey olabilirdi.

---

Tuvaletin kapalı kapağına oturmuş, havlum hâlâ kollarımın altındayken dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordum ki telefonum bir mesaj sinyali verdi. Kollarımı başımın üzerine uzattım ve omuzlarımı açtım. Küvetten yüksek sesli bir horlama sesi yankılandı. Ne kadar zamandır burada oturuyordum? Kelime sayısına baktım ve göz kırptım.

"Vay anasını," diye mırıldandım.

Telefonum klozetten çaldı ve çılgınca bir havlama nöbetine yol açtı.

"Alo?" Köpeğin histerisi üzerine bağırdım.

"Sonunda cevap veriyor," diye tınladı Ramona Hart- Daflure-Şu Anki Kelimesi Her Neyse'nin kültürlü sesi. İkinci ve üçüncü kocaları arasında Alabama'yı sesinin dışında eğitmişti.

"Merhaba anne," dedim Melvin'in umutsuz havlamaları arasında.

"Bu gürültü de ne böyle? Sanki köpek dövüşündeymişsin gibi geliyor."

Islak köpeği ellerimle yatıştırmaya çalıştım ama Melvin küvetten çıkmaya kararlı görünüyordu. "Burada it dalaşı yok," dedim küvete tırmanarak. "Sakin ol, dostum! Bir şeyin yok! Duşumda uyuyakalmıştın, hatırladın mı?"

"Aman Tanrım. Bölüyor muyum?" diye sordu neşeyle. "Düşündüğün gibi değil."

"Sesin kötü geliyor, sevgilim."

"Ben iyiyim. Sadece sırlıslıkla olmuş yüz kiloluk bir köpekle güreşiyorum," diye açıkladım, havluyu ya da telefonu kaybetmeden Melvin'i dostça bir kafa kilidine almaya çalışıyordum.

"Pekala, bu kaş çatma durumunu tersine çevirecek bir haberim var. Ben nişanlandım! Heyecan verici değil mi?"

Melvin'i küvetin zeminine sabitlemeyi başarırken dişlerimi sıkarak "Tebrikler," dedim. Annem kocalarını, diğer insanların arabalarını takas ettiği gibi takas ederdi.

"O *harika* bir adam. Uzun boylu, yakışıklı ve bronz tenli. Paris'teki en güzel eve ve Robert Downey Junior'ın sokağının karşısında altı yatak odalı bir malikaneye sahip. O aradığım kişi." Annemin önceki altı kocası da "doğru kişi"ydi.

Annem yeni nişanlısının mal varlığını sıralamaya devam ederken, uygun aralıklarla "uh-huh" ve "kulağa harika geliyor" diyerek vıcık vıcık, nefes nefese köpeğin yanına çöktüm.

"Bu kaç yaşında anne?" Sonunda sordum.

"Çok erkeksi bir yetmiş yedi, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Keşke bilmeseydim." Melvin eğilip yüzümü yalarken, "Keşke bilmeseydim," dedim.

Aradaki on dokuz yıllık fark, annemin kocaları arasındaki en büyük üçüncü yaş farkıydı. Kendinden büyük erkekleri tercih ettiğini iddia ederdi ama ben hep onlardan birinden daha uzun yaşamaya çalıştığını düşünürdüm. Dul bir kadın olmak, boşanmış bir kadından daha çok para kazandırıyor.

Annem telefonda, "Sesin benim için mutlu gelmiyor," diye somurttu.

"Senin için çok heyecanlıyım," diye yalan söyledim.

Melvin bir köpek homurtusu çıkardı ve ardından hapşırdı. "İğrenç," diye mırıldandım.

"Oraya ne zaman dönüyorsun?" Annem sordu. "En çekici yıllarını boşa harcıyorsun, biliyorsun."

Köpek tüyleriyle kaplı ıslak havluma baktım. Eğer en çekici yıllarım bunlarsa, yokuş aşağı iniş sert olacaktı. "Daha yeni boşandım anne."

"Hayatım, o yıllar önceydi. Bekâr olmak kimseye iyi gelmez."

Gerçek hayattaki ve kurgusal hayattaki tüm kadınlar adına hemen alındım. "Herkesin bir erkeğe ihtiyacı yoktur," dedim ona, on iki saat önce bir erkeğe evlenme teklif ettiğimi unutarak.

"Lezbiyenler değil," diye kabul etti.

"Anne!" Gülererek söyledim. Beni kaç kez ya da kaç şekilde hayal kırıklığına uğratırsa uğratsın, beni her zaman güldürürdü.

"Ne? Benim birkaç lezbiyen arkadaşım var ve biliyor musun? Hepsi evli." Gerçek güvenliğin zengin ve güçlü bir eşle evli olmaktan geçtiğine inanıyordu. Ama ben evlilik olayını yapmıştım ve o kadar çok güvensizlikle sonuçlanmıştı ki, bir daha gerçek bir ilk randevuya çıkarsam, bu bir çift danışmanına gitmek zorunda kalacaktım.

"Geçen yaz Trinity ve Eviana'nın düğününü yönettiğim fotoğrafı sana göndermiş miydin? En zarif beyaz takım elbiseyi giymiştim," diye devam etti annem.

Yalnızca annem evlendirdiği gelinlerin önüne geçmek için beyaz bir takım elbise giyerdi.

Arka plandaki bir erkek sesi sözünü kesmeden önce beş dakika daha konuşmaya devam etti. "Oh, Stavros, çok abartıyorsun. Hayatım, gitmem gerek. Stavros az önce bana opera biletleri ve yeni bir elbiseyle sürpriz yaptı! Düğünümle ilgili detayları sana göndereceğim! Sonra konuşuruz." Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan telefonu kapattı.

Telefonumu küvetin zeminine bıraktım. Annemden daha çekici ve bencil olan çok az insan vardı. Onunla yaptığım bir telefon görüşmesinden sonra hep uzanma ihtiyacı hissederdim.

Melvin ıslak burnuyla beni dürttü.

"Evet, tamam. Hadi buradan çıkmanın bir yolunu bulalım," dedim. ayaklar.

Birbirimize dolandığımızda köpeğin ön ayakları küvetin ağzındaydı. duş perdesine takıldı. Muazzam bir *yırtılma*yla metal kancalardan kurtulan perde üstümüze düştü ve Melvin'i bir kez daha havlama krizine soktu.

"Havlumun altına saklanmaya çalışmayı bırak!"

diye bağırdım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Melvin ve ben bir an donakaldık, sonra duş perdesini üstümüzden iterek üç Bishop kardeşten ikisinin kapı aralığında uzandığını gördüm.

"Biraz yardım eder misiniz?" Cam ve Levi'ye söyledim.

## TARİHLENMEYE HAZIRLANIN

CAMPBELL

LEVI havluyula kaplı Hazel'a elini uzattı ve beni hırpalanmış, havlayan köpekle baş başa bıraktı.

"Fikrimi değiştirdim. Ayrı bir duş ve küvet istiyorum. Merdiven gerektirmeyen bir tane," dedi Hazel, pençe ayaklı canavarın dudağına binerken havluyu sıkıca yerinde tutmak için elinden geleni yaparken. Uzun, losyonlu bacaklarına bir göz attım ve Levi'nin de muhtemelen aynı manzaranın tadını çıkardığını fark ettim.

Hızlı bir çekişle duş perdesinin geri kalanını ve kancalarını aşağı indirdim. "İşte," dedim ve ona doğru ittim.

"Hey!" diye yakındı Hazel.

"Sana yeni bir tane alacağım," dedim ve o küvete tırmanırken ben de küvete tırmandım.

Dışarı.

Levi'nin sırtışı kaybolmadan önce keskin ve paralı asker gibiydi.

Melvin kederli bir ifadeyle bana baktı. "Sana ne demiştin? başkalarının küvetlerinde kestirir misin?"

Oturdu ve devasa bir patisini havaya kaldırdı.

"Sen bir aptalsın," diye yakındım yüz kiloluk ıslak köpeği kaldırırken.

Bu iş şimdiden beklediğimden daha büyük bir baş belasıydı ve ben de *daha çok* baş belası bekliyordum.

Alt kattan gümbürtüler geldi ve Melvin havlamaya başladı. uygun.

"Gage'in bir toplantısı olduğunu sanıyordum," dedi Hazel, kendini bir vinil lastik ördekli mumya.

"Öyle. Bu senin ön kapın," diye açıkladı Levi.

Islak, kıvranan köpeğin üzerinden ona ters ters baktım. Kardeşim bir kelimenin yeterli olacağı durumlarda asla iki kelime kullanmazdı ama burada Hazel'ın küvetten çıkmasına yardım ediyor ve tam cümlelerle konuşuyordu.

Hazel kıyafetine baktı, yüzünde paniklemiş bir ifade vardı.

Ben gönüllü olmaya başladım ama Levi benden önce davrandı.

"Gidip kim olduğuna bakacağım," dedi ve çıkarken banyonun kapısını kapattı.

Hazel kapıya doğru işaret ederek, "Benim giyinmem gerek," dedi. "Bu salağı kurulamama yardım edene kadar olmaz," dedim. "Eğer o kapıyı açarsanız, kapıyı yırtar ve sahip olduğunuz her mobilyanın üzerinde yuvarlanır. Kapıyı açarsan

Her yer ıslak köpek gibi kokacak."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

"Sadece bir havlu al."

"Madem bu kadar baş belası, neden onu işe getirdin?" diye sordu.

"Çünkü kazadan önce işe kız kardeşimle gitmeye alışkındı ve şimdi bütün gün evde kız kardeşimle kalınca onu deli ediyor."

"Oh," dedi sessizce. "Özür dilerim-"

"O havluyu alıyor musun yoksa seninkini mi kullanmamız gerekiyor?"

Kaba bir şekilde söyledim.

Hazel duş perdesinin kuyruğunu omzunun üzerinden silkti ve çamaşır dolabından yeni bir havlu çıkardı.

"Ben onu tutarım. Sen kurula," diye talimat verdim biraz daha az düşmanca bir sesle.

Ses tonu.

Melvin'in pençeleri yere değer değmez kaçmaya çalıştı. Bu İkimiz, dört elimiz ve feda edilmiş bir duş perdesi gerekti ama köpeği makul ölçüde kurutmayı başardık.

Kapıyı açtım. Lanet köpek özgürlüğe koştu, merdivenlerden aşağı inene kadar havladı. Küvetin kenarına doğru kaydım ve Hazel'la birlikte yere uzandım.

İkimiz de sessizce oturduk, nefesimizi tuttuk, omuzlarımız birbirine değdi. "Saat kaç?" diye sordu.

Saatime baktım. "On bir buçuk."

İçini çekti. "Sabahın on bir buçuğu ve ben zaten bitkinim ve bir duşa daha ihtiyacım var... ve bir duş perdesine."

"Ve ıslak köpek tüyleri için bir kürek," dedim, gideri işaret ederek. Yüzü buruştu. "İğrenç. Belki de arka bahçede hortumla yıkanırım."

Merdivenlerde Levi'nin botlarının sesini duydum ve ayağa kalktım. Hazel'a elimi uzattım ve onu yukarı çektim.

Göğüslerinin arasındaki düğüm çözülmeye başlarken, "Havlu," dedim.

Bir çığlık attı ve arkasını döndü. Levi kafasını odaya soktuğunda kendimi onunla arasına yerleştirdim. "Eşyaların burada," dedi başparmağını evin önüne doğru sallayarak.

Hazel koluma atladı. "Gerçekten mi?" diye ciyakladı.

Kapıya doğru bir hamle yaptı ama onu durdurdum. "Belki önce üzerine bir şeyler giyersin?" Ben önerdim.

Mutfak demosu üzerinde çalışmaya geri dönmek niyetindeydim, ancak artık giyinik olan Hazel'ın kutu kamyonunu kendisinin boşaltacağını düşündüğü anlaşıldığında, Levi ve ben onun yerine yaptık. On dakika içinde tüm kutuları antrede bulmuştuk ve Hazel her bir kartonu heyecanla açıyordu.

"Kitaplarım," diye bağırdı, sarı kapaklı ciltsiz bir kitabı tutarak Sanki bebek Simba ile Mufasa gibiydi.

"Neredeyse bunu unutuyordum," dedi şoför, açık ön kapıdan içeri bir bisiklet sokarken. "Arkada parçalanmasını istemedim."

Hazel'ın yüzü Cadılar Bayramı geçit töreninin başlangıcındaki bir çocuk gibi aydınlandı. "Benim bisikletim!"

"Umarım araba sürdüğünden daha iyi sürüyorsundur," dedim. "Evet, öyle," diye çok ciddi bir şekilde beni temin etti.

Levi sırttı.

---

Pry bar'ı mutfağın kısa duvarındaki çarpık Formica tezgahın altına doğru kaydırdım. Kablosuz hoparlörden çalan The Ramones'i bastıran isteksiz bir iniltiyle serbest kaldı. 1970'lerden kalma inşaatçı tipi dolapları ve uyumsuz tezgahı temizlediğimizde, mevcut kahvaltı köşesini yeni bir kiler olarak çerçevelemeye başlayabilecek ve yan taraftaki kapalı verandaya erişimi açarak yeni bir gayri resmi yemek alanı yaratabilecektik.

Levi odanın diğer ucunda çalışıyordu ama sık sık Hazel'in çalıştığı ya da yazdığı ya da online müzayedelerde yeni evler satın aldığı kütüphanenin cam kapılarının önünden geçiyordu.

Bundan hoşlanmadım. Müzayededen ev almaktan değil. Kardeşimin daha dün gece bana evlenme teklif eden kadına ilgi göstermesinden hoşlanmamıştım. Ve bu kafamı karıştırdı.

"Bir yere mi gidiyorsun, Dickburger?" Levyenin plastik alet çantasına çarparken çıkardığı sesi duyunca Levi'ye seslendim.

Yüzü Rushmore Dağı kadar soğuktu. "Bir içki alacağım."



Hoparlörün sesini kısıtım. Melvin'in ikinci öğleden sonra uykusuna yattığı yan verandadan topraksı bir horlama sesi geldi.

"Yerdeki ve kovanın üzerine koyduğuna ne dersin?" Baş aşağı duran Bishop General Store kovanını işaret ederek sordum.

Levi bana baktı ve beyninin çarklarının yüksek hızda döndüğünü duyabildiğime yemin ettim. Bir şeylerin peşindeydi ve her ne ise, bu işte iyi olmadığı kesindi.

"Gage'in bir süre önce geri döndüğünü duyduğumu sandım," dedi sonunda.

Tam saçmalıklarını yüzüne vurmak için hazırlanıyordum ki boğuk bir ses mırıltısı kulaklarımıza ulaştı. Bunu çok kadınsı bir kahkaha izledi. Levi ve ben kaşlarımızı çattık.

Birisi -muhtemelen salak kardeşimiz- Hazel'ı ofisinde eğlendiriyordu. Ve bu ikimizin de hoşuna gitmemişti. Levi elindeki iki spor içeceğine baktı, sanki bir üçüncüye ihtiyacı olup olmadığını merak ediyormuş gibiydi. Bir bahane bulmak için etrafıma bakındım.

Sundurmanın karşısındaki kısa dolap duvarındaki backsplash karoları sağladı ve muhtemelen korkunç değildi. Hazel gibi birinin "şirin" diyeceği türden eski bir desene benziyordu.

"Liv?"

Ağabeyim içecek koleksiyonundan başını kaldırdı. "Evet?" "Bu fayans... şirin mi?"

Levi'in hakkını yemeyelim, yeni keşfettiğim tuhaf kelime dağarcığıma gözünü bile kırpmadı. "Sanırım."

Koridora doğru hızlı adımlarla yürürken, "Hazel'a soracağım, isterse onda kalabilir," dedim.

"Ben de seninle geleceğim," diye gönüllü oldu.

Fransız kapılarına vardığımızda ikimiz de neredeyse koşuyorduk. İkimiz de kapıyı çalma zahmetine girmedik, hemen içeri daldık ve Gage'i, Hazel'ın masa olarak kullandığı masanın köşesine kalçasını dayamış, yüzünde aptal bir sırıtişla bulduk. Hazel pencereye yaslanmış, rahatlamış ve eğlenmiş görünüyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" Gage sordu.

Levi ve ben doğru hakareti bulmak için çok uzun zaman harcadık ve Hazel bunu sohbetlerine dönmek için bir işaret olarak aldı.

"Her neyse, dediğim gibi. Sadece gerçek hayattan ilham almak istiyorum," dedi kardeşime.

hareketli kutu. Bu taytlar, kapladıkları her santimetrekaireye bir sürü tamamlayıcı şey yapıyordu. Gage de bunu fark etmiş görünüyordu.

"Bir yöntem yazarı. Anladım," dedi sırtarak, kadın doğrulurken. "İşte. Şunu ben alayım."

Bir galon sütü damlatmaz bardağa doldurmaya çalışan bir çocuk gibi cazibesini boşaltıyordu.

"Kardeşlerimle tanıştığına göre, eminim çekici olanın ben olduğuma şaşırmayacaksın."

"Çık dışarı," diye emrettim.

"Hangimiz?" Hazel sordu. "Çünkü ben burada yaşıyorum sayılır."

"Sen değil. O," dedim ve hâlâ elimde tuttuğum levyenin ucuyla Gage'i işaret ettim.

"Bu konuşmaya sonra devam ederiz," diye teklif etti Gage.

"Hayır, devam etmeyeceksiniz," diye ısrar ettim.

Gage bana doğru eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Önümüzdeki on saniye içinde gidersen sorun olmaz."

Tekrar Hazel'a baktı. "Gece yarısından sonra sana Gremlin gibi davranırsa, bağırma mesafesinde olacağım."

Gage geçerken omzunu benimkine çarptı. Ama ben görmezden geldim.

Levi hâlâ kapının yanında duruyordu.

"Hey, dostum, keresteleri boşaltmama yardım et, ben de sana şu iki tonluk lavaboyu mutfaktan çıkarırken yardım edeyim," dedi Gage, Levi'nin omzuna vurarak.

Levi Hazel'a baktı. Sonra bana. Sonra da tavana. Tek kelime etmeden gitti.

Kapıları arkalarından kapattım ve ona döndüm. "Acele ettirilmekten hoşlanmam," dedim.

"Ben de uzun kuyruklarda beklemeyi sevmem," dedi konuşur gibi, kutunun üzerindeki ambalaj bandına bir makas almak için eğilirken.

Bir adım daha yaklaştım. "Dün gece bana bir soru sordun ve hemen cevap bekliyordun. Ama ben aceleye getirilmekten hoşlanmam."

"Tamam. *Ben* de basit bir evet ya da hayır için yüzyıllarca beklemeyi sevmiyorum." Bana bakmıyordu bile ve bu beni rahatsız ediyordu.

"Bunu dün gece başıma sen açtın," diye yakındım.

"Ve ben *bütün gün* bekledim. Bir teslim tarihim var. Kaybedecek zamanım yok. Eğer sahte bir randevuyu kabul edemeyecek kadar uygunsuz ya da çirkin olduğumu düşünüyorsan, o zaman yoluma devam etmeliyim."

"Kardeşimle devam etmiyorsun."

Bana ters ters baktı. "Ve sen de, 'Tanrım, Hazel, seni sahte bir randevuya çıkacak kadar çirkin bulmuyorum' demiyorsun."

En azından sonunda bana bakıyordu. Ama makası t u t u ş u endişe vericiydi.

"Cumartesi. Saat yedide."

"Sabah mı? Bana en azından s e k i z e , tercihen dokuz buçuğa kadar zaman veremez misiniz?"

Kollarımı kavuşturdum. "Akşam yedi. Çıkmaya hazır ol."

Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca tehditti ve kahverengi gözlerindeki pırıltı bana bunun muhtemelen bir kitabın sayfalarında yer alacağını söyledi.

"Tamam. Yapacağım," dedi küstahça. "Ama bil diye söylüyorum, senden en iyi oyununu bekliyorum. Yarım yamalak bir girişim değil."

"İyi bir oyunum olduğunu sana düşündüren nedir?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Eğer yapmazsan, bu hayatın en büyük hayal kırıklıklarından biri olur."

"İyi," dedim, ona bir kez daha bakarak. "Bu bir tür bilim deneyiymiş gibi davranıp beni korkutmadığın sürece sorun yok."

"Anlaştık. Ama not defterimi getireceğim." "Her neyse. Bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Bu ikimizin arasında kalsın," dedim. "Biri bizi randevuya benzer bir şey yaparken yakalarsa, kuş cinayeti söylentileri önemsizmiş gibi görünür."

"Yeterince makul. Senin itibarına zarar vermek istemem," dedi tatlı bir sesle. "Ama Zoey'e kesinlikle söyleyeceğim."

Şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştım. Ama en azından aptal kardeşlerimden biri kahraman gibi davranırken ben evde oturmuyordum.

## İKİ TEKERLEKLİ TEHDİT

HAZEL

ERTESİ SABAH, telaşsız görünmeye kararlıydım. Ben, Hazel Freaking Hart, istemeden de olsa tüm hayatımı değiştirmem için bana ilham veren bir adamla on yıldan uzun bir süredir ilk randevuma çıktım diye, merdivenlerde karşılaştığım tombul rakun Bertha dışında kimsenin içten içe heyecanlandığını bilmesine izin veremezdim.

Elbette bu sadece araştırma amaçlı sahte bir randevuydu ama yine de gerçek bir randevu için çaba sarf etmem gerekiyordu.

Piskoposlar sabahın köründe -7:30'da- vardıklarında giyinmiş, makyaj yapmış, kafein almış ve gardırobumun zihinsel bir değerlendirmesini yaparken dokümanıma anlamsız şeyler yazıyordum. Evlilik hayatımı giyim yelpazesinin iki aşırı ucunda geçirmiştım: egzersiz kıyafetleri ve kokteyl kıyafetleri. İkisi de mavi yakalı seksi biriyle küçük bir kasabada buluşmak için uygun görünmüyordu.

"Günaydın," dedi Levi, kütüphane kapısında duraklayarak. "Günaydın," dedim biraz fazla neşeli bir şekilde.

Cam bana doğru baktı, homurdandı ve mutfağın savaş alanına doğru ilerlemeye devam etti.

Gage kafasını odaya soktu. "Günaydın Hazel. Sadece bir randevun olduğunu hatırlatmak istedim."

Gözlerimi birkaç kez üst üste kırptım. Cam bana açıkça yapmamamı söylediği halde kardeşlerine anlaşılmamızdan bahsetmiş miydi? Yoksa bu Gage'in bana çıkma teklif etme şekli miydi? Ya da kasaba toplantısındaki kardeşlerden biri garip tekliflerine gerçekten evet dediğimi mi düşünüyordu?

"Öyle mi?" Sıradan olmaya çalışarak ama boğulmaya yakın bir yere inerek söyledim.

"Kız kardeşim Laura, seni ev eşyalarını seçmen için alışverişe götürecekt. Işık armatürleri, fayanslar, bu tür şeyler," dedi. "İşte numarası. Ondan sonra istediğin zaman arayabileceğini söyledi."

Rahatlayarak sarktım. Tanrı'ya şükür gerçekten biriyle çıkmıyordum. Sadece zihin jimnastiği bile yorucuydu.

Gage yanıma geldi ve bana üzerinde telefon numarası yazılı bir kâğıt uzattı.

"Teşekkürler," dedim. "Bugün Melvin yok mu?"

"Annemle birlikte dükkânda vardiya alıyor. Orada daha az küvete giriyor."

"Gage!" Cam evin arkasından havladı.

Gage'in sırtışı yağmur bulutlarının arkasından başını çıkaran güneş gibiydi. "Seninle yalnız kalmamdan hoşlandığını sanmıyorum."

"Muhtemelen büyük şehirli yöntemlerimle seni yozlaştıracığımdan korkuyordur," diye şaka yaptım.

"Bütün gün burada takılmak istiyorum," dedi Gage. "Kitaplarını yerleştirmene yardım edebilirim. Belki seni ve arkadaşın Zoey'i öğle yemeğine götürürüm-"

"Hey, salak!" Cam kapıda belirdi, sanki tüm dünya onu sinirlendiriyormuş gibi görünüyordu. "Tezgâhları çöpe götürmemize yardım edecek misin yoksa burada kalıp çene çalmaya devam mı edeceksin?"

Gage bana doğru baktı ve sırtıttı. "Kesinlikle burada kalmaya meyilliyim."

Cam kardeşini ensesinden yakaladı ve cam kapıyı çarparak odadan dışarı çıkardı.

"Şey, bu... ilginçti," dedim boş odaya.

---

Tüm bu kitap yazma işine cesurca bir çaba gösterdim, ama sahte randevum ve ardı arkası kesilmeyen yıkım ve didişme sesleri yüzünden o kadar yıpranmıştım ki saat dokuzda havlu attım.

Laura'yı aramak için hâlâ çok erkendi ama dışarı çıkmam gerekiyordu. Biraz temiz havanın bana iyi geleceğine karar verdim ve suçlulukla o günkü acınası kelime sayımı kontrol ettim. Yarın Cactus Cam Bishop ile randevum vardı. Camspiration'ı içime çektikten sonra kelimeler bu hafta sonu Niagara Şelalesi'nden fıçı gibi akacaktı. Bugün kendime biraz zaman ayırabilirim, diye düşündüm.

Ön kapıdan sessizce çıktım - evimdeki çekici erkeklerden kaçan bir korkak gibi değil, dikkatini dağıtmak istemeyen düşünceli bir müşteri gibi

çok gürültülü işlerinden. Mantık yürütme konusunda gerçekten iyi olduğum için kendimi tebrik ettim ve yazın nemini derin derin içime çektim.

Arılar ve diğer böcekler aşırı büyümüş bahçemde gürültülü bir şekilde vızıldıyordu - bu büyük şehir erteleyicisini memnun eden yeni bir ses. Çok huzurluydu.

En azından ağır ayak sesleri verandanın çatısına çarpana ve toz mavisi bir tuvalet havada süzülerek garaj yolumdaki çöp kutusuna düşüp temas ettiği anda paramparça olana kadar.

"Tanrı aşkına-" Örümcek ağlarıyla kaplı bisikletimi verandanın korkuluklarına yaslanmış görünce tiradımı aniden kestim. *Kaçtım.*

Arkamdaki çöp konteynerine başka bir şey çarpınca içgüdüsel olarak eğilerek bisikleti verandadan çıkardım ve evin yan tarafına götürdüm. Kütüphane pencerelerinin yanında eski bir hortum buldum ve eski dostumun bakımsızlığını yıkamaya başladım.

Her iki lastik de patlaktı ve frenler biraz yapış yapıştı, ama onu kısa sürede yavaşça şehir turu atacak şekle getirebileceğimden emindim.

"Şimdi şu lastik pompasını nereye koydum?" Kendi kendime mırıldandım. "Hey, komşu!"

Sarsılarak çitin dört metrelik bir bölümünü hortumla yıkadım ve yüzen kafayı püskürtmeden hemen önce kontrolü yeniden ele aldım.

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim," dedim ve suyu kapattım.

"Benim hatamdı. Hafif bir dalgayla falan başlamalıyım. İnsanlarla ekranlarda konuşarak çok zaman geçiriyorum ve bazen yüz yüze nasıl tuhaf olmayacağımı unutuyorum." Baş, kalın bir saç bandıyla arkada tutulmuş kısa turkuaz saçları olan genç bir Siyah kadına aitti. Göğsünden omzuna kadar uzanan hayali bir dövmesi vardı.

"Sen de mi aşk romanları yazıyorsun?" Şaka yaptım.

"Ha. Hayır. Ben oyun tasarımcısıyım, video, tahta değil. Bahçeden atlayan bir ucube olduğumdan endişelenirsin diye yan evde oturuyorum," dedi başparmağını arkasındaki şirin kır evi benzeri çiftlik evine doğru sallayarak. "Felicity."

"Hazel," dedim el sallayarak. "Artık burada yaşıyorum."

Çöp konteynerinden gelen cam kırılma sesi ikimizi de irkiltti.

"Çok huzurlu," dedi Felicity evimin önünden gelen küfürlerin arasından.

"Şans eseri bir lastik pompanız yok, değil mi?"

---

"YANI EVİ GÖRMEDEN SADECE ALDIN VE BURAYA TAŞINDIN MI?" Felicity, evinin yan tarafına kendi elleriyle döşediği kaldırım taşlı verandanın ön lastiğine hava basarken sordu. Saksı bitkileri ve tek yaşam belirtisi ara sıra kuyruğunu sallamak olan şişman bir tekirin barındığı perdeli bir kedi kulübesiyle doluydu.

"Adil olmak gerekirse, Darius'un açık artırma ilanı mülkün durumuyla ilgili bazı yaratıcı lisanslar aldı," dedim, olduğumdan daha çılgın görünmek istemedim.

"Yine de, bu ana karaktere enerji veriyor. Yani cesur bir hamleydi," diye hızlıca ekledi, sanki argo kavramaları 1990'larda sona ermiş orta yaşlı insanlarla konuşmaya alışkınmış gibi. Ev yapımı lavantalı limonata bardağını doldurdu. "Bazen keşke cesur olsaydım diyorum. Ama sonra ne kadar rahat olduğumu hatırlıyorum ve cesur olmanın abartıldığına karar veriyorum."

"Çoğu gün cesur olmaktan çok çaresiz hissediyorum," diye itiraf ettim, lastiğin sibobuna kapağı geri takarken.

"Bir kasaba toplantısında Emilie Rump'la yüzleştin. Bu cesurca."

"Oh, Tanrım. Gurur mu duymalıyım yoksa utanmalı mıyım bilemiyorum. Seni orada gördüğümü hatırlamıyorum," dedim kahküllerimi alnıma savurarak.

"Canlı yayını izledim. Evden pek çıkmayı sevmem," dedi Felicity. "Bu benim tuhaf tuhaflığım."

"Hepimizde var," diye onu temin ettim. "Gerçekten mi? Seninki ne?"

"Arabamı kasaba tabelasına çarpmam ve araçla kuş katliamıyla suçlanmam dışında mı demek istiyorsun? Yatağın altındaki canavarlar onları almasın diye ellerim ve ayaklarım yorganın altında uyumak zorunda kalıyorum."

"Pfft. Bu tuhaf değil," diye ısrar etti Felicity. "Herkes canavarlara karşı önlem alır."

"Tamam. Televizyonda sadece yemek yerken tekrarları izleyebileceğime, yazdığım diyalogları yüzümle canlandıracağıma ve bir çift çorabı çıkardığımda bir daha giyemeyeceğime ne dersin? Ayrıca, az önce kendi evimden kaçtım çünkü etrafımda çekici ve müsait erkeklerin olması kurdeşen dökmeme neden oluyor."

Felicity, "Bence gayet iyi anlaşıcağız," diye tahmin etti.

---

ON DAKİKA SONRA, yeterince şekerlenmiş, tempolu bir yaz sürüşü için giyinmiş ve evim olan tozlu, kazalı karmaşadan kaçmaya hazırdım.

Cam, Pepto Bismol pambesi banyo lavabosunu çöp kutusuna fırlatmak için verandanın çatısında belirdiğinde kaskımı garaj yolunda yerine takıyordum.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Gezintiye çıkıyorum," dedim bacağımı bisikletin üzerinde sallayarak. "Kamu malına zarar vermemeye çalış."

"Me me mee me mee," diye taklit ettim.

"Çok olgunsun, Trouble. Kuşlara dikkat et," diye uyardı Cam.

Sırıttım ve bisikleti düzelttim, hareket etmeden iki tekerlek üzerinde dengede durdum.

"Sanırım iyi olacağım."

Başını iki yana salladı. "Bunu izleyemem. Düştüğünü görürsem, kana bulanmış bedenini doktora götürmek zorunda hissederim ve bugün şoförlük yapamayacak kadar çok işim var."

"Görüşürüz ezik," dedim, dilimi ona doğru uzattım ve ittim.

Kas hafızası aceleyle geri geldi. Cam'in "o kadın tam bir baş belası" sözlerini tozum içinde bırakarak kaldırımdan aşağıya atladım ve caddeye çıktım.

Yüzüme vuran bunaltıcı esinti, durmuş trafikte ilerlediğim ve kırmızı ışıkta geçen yaya kalabalığının arasından hızla geçtiğim anıları geri getirdi. Üniversiteden sonra ilk kitabımı satmadan önce üç yıl boyunca bisikletli kuryelik yapmıştım.

Telefonumu ve cüzdanımı unutmadığımdan emin olmak için sırt çantamı yokladım, ardından Ana Cadde'nin etrafında hızlı bir tur attım. Lake Drive'a saparken kasabada yine sakin bir gün olduğunu fark ettim. Sol tarafımda, tertemiz göl suları sabah güneşinde parıldıyordu. Bir avuç tekne ve kano gölün yüzeyinde gezinirken, küçük bir insan kalabalığı kumsalda ve yüzme alanında yaz sabahının tadını çıkarıyordu.

Sessiz bir gölge üzerime düştü ve gidonun üzerine eğildim. Goose yanımdan süzülerek geçti, gölün üzerinde sert bir şekilde süzöldükten sonra şüphelenmeyen bir kanocunun üzerine tehlikeli bir şekilde alçaldı.



Kano devrilip içindekileri suya atarken bir kürek sesi ve sıçrama gördüm. Kaz kendini beğenmiş bir şekilde devrilen kayığın üzerine kondu. "Klasik Goose," dedim başımı sallayarak.

Dikkatim sağ tarafımdaki küçük vitrinler bölümüne çekildi. Renkli bir giyim butiği ve bir- ooh! dışında çoğu boştu. Frene bastım ve küçük bir kitapçı olan Story Lake Stories'in önünde durdum.

Henüz açılmamışlardı, yoksa tüm nemli ihtişamımla kapsamlı bir envanter yapacaktım. Muhtemelen en iyisi buydu. İlk izlenimimden sonra, ikinci ve üçüncü izlenimlerimi biraz daha samimi ve yetkin kılmaktan zarar gelmezdi herhalde.

Tekrar yola koyuldum ve Lake Drive, Lodge Lane'e dönüşene kadar göl kıyısını takip ettim. Zoey'i ziyaret edebilirdim. Onlarca yıllık dostluktan sonra onu etkilemeye gerek yoktu.

Yolun her iki tarafı da ağaçlıktı ve göl kısa süre sonra bir orman duvarının arkasında kayboldu. Ağaçların arasından göle doğru uzanan ve posta kutularıyla işaretlenmiş birkaç toprak yol vardı ve bunların sonunda ne tür evler olduğunu merak ediyordum. Yol gölün doğu ucundan yukarı doğru kıvrılıyor ve pek de belli belirsiz bir yükseklik kazanıyordu.

Pedal çevirmeye uygun olmayan bacaklarım eğimi protesto etmeye başladı. Leğen kemiklerim de buna katıldı ve keşke zaman ayırıp eski yastıklı bisiklet şortumu çıkarsaydım dedirtti.

Yakışıklı oyma Story Lake Lodge tabelasını sürünerek geçtiğimde, saunada kilitli kalmış gibi terliyordum. Nemli perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırdım ve oflaya puflaya iki katlı ahşap kirişli porte cochere'e doğru ilerledim.

Kulübe, pitoresk siyah tahta ve çıta kaplaması ve dağ yeşili metal çatısıyla orman ve kayadan etkileyici bir şekilde yükseliyordu. Kalın doğal kirişler ön verandayı tutuyordu. İki kanat her iki taraftan dışarıya doğru çıkıntı yapıyor ve göle doğru uzanıyordu. Ön verandanın yanında, parlak yapraklı bir ormangülünün yanındaki boş bisiklet parkının önünde soluk soluğa durdum. Yüzden fazla araç alabilecek otoparkta sadece yarım düzine araba vardı.

Bisikletimi park yerine park ettim ve kaskımı gidona astım. Taş merdivenlerden çıktım ve önü camla kaplı devasa kapılara geldiğimde hâlâ dağınık saçlarımı kabartıyordum. Otomatik olarak açıldılar ve serin havaya taparcasına içeri girdim.

İki katlı lobi, camdan bir duvarın ardından geniş bir göl manzarası sunuyordu. Deri koltuklar yığma taştan devasa bir şöminenin etrafında U şeklinde dizilmişti. Bir köşede kütüphane temalı küçük bir bar ve beton zemine serpiştirilmiş bir düzine küçük masa ve sandalye vardı.

"Hadi ama. Büyük bir kız ol ve bir ısırik al," diye ısrar etti bedensiz bir kadın sesi ön masanın arkadan aydınlatmalı granitinin arkasından.

"Lahana sevmediğimi biliyorsun," diye yakındı daha neşeli bir ses. "Bebeğim, o kimchi, lahana değil."

"Kimchi lahanadır ve bunu söylediğim için üzgünüm ama büyükbabanın tarifini hiç beğenmedim. Ve sen bana tekrar nutuk çekmeden önce, evet, bunun Kore mirasının bir parçası olduğunu biliyorum, ki bunu sevdiğimi biliyorsun. Sadece lahanayı sevmiyorum."

"Büyükbabamın tarifi berbattı. Benimki harika.

Ye." "İstemiyorum-oh, hey. Fena değil."

"Fena değil mi? Aioli'li trüflü patates kızartması fena değil. Bu omlet mide mükemmelliği."

"Fena değil mide mükemmelliği."

Tam Zoey'ye mesaj atıp odasını tarif etmeyi düşünüyordum ki kendi tükürüğümün neden olduğu bir öksürük nöbeti beni ele geçirdi.

Resepsiyonun arkasından bir kadın ayağa fırladı.

"Story Lake Lodge'a hoş geldiniz!" diye cıvıldadı. Kısa boylu, kıvrımlı ve güler yüzlü, koyu tenli ve başının üzerinde bukleler olan bu kadında bana, gergin ebeveynlere çocuklarının onun gözetimi altında muhtemelen duygusal olarak yaralanmayacağına dair güvence vermeye hazır bir kamp danışmanını hatırlatan bir şey vardı. Polo tişörtü, haki şortu ve kordonundan kaynaklanmış olabilir.

Beni selamlarken yanındaki masa sandalyesinde oturan kadını pek de kibar olmayan bir şekilde tekmeledi. Bir çift Tory Burch savaş botu tezgâhtan kayarak yere düştü. Botlar iyi giyimli bir kadının ayağındaydı ve birincisinin boyu diğerinden beş santim daha uzundu. Bu kadın, iki kolundaki basit siyah dövmeleri gösteren kruvaze bir yelek giymişti. Parlak siyah saçlarını yandan kısa bir tarakla toplamıştı. Onunla ilgili her şey bana *kendinden emin ve sinirli* olduğunu düşündürdü.

"Çantalarınızı taşımanıza yardım edebilir miyiz? Ya da bir galon su getirmemize?" diye teklif etti boğuk bir sesle. İki kadın da beni tepeden tırnağa süzdü.

"Çanta yok," diye mırıldandım. "Sadece bir arkadaşımı görmeye geldim."

Karşılıklı hayal kırıklığı bakışları beni anında suçlu hissettirdi. Lobi otoparktan daha boştu ve bu büyüklükte bir tesis için bu muhtemelen iyi bir şey değildi.

"Zoey için gelmiş olmalısınız. Sen aşk romanı yazarısın, değil mi?" dedi kamp danışmanına benzeyen kişi. "Seni tanıyamadım. Dün gece sen..." Berbat görünümünden bahsetmeyecek kadar kibar bir tavırla sözünü kesti.

"Tüm sıvı ihtiyacımı vücudumun içinden mi karşıladım?" Gömleğimin nemli boynunu çekiştirerek teklif ettim.

Özür dilercesine burnunu kırıştırdı. "Biraz. Evet."

Sinirli savaş botu giyen adam dirseğini granite yasladı. "İlk kasaba toplantınızın unutulmaz olduğunu duydum."

"Eğer kuş cinayetinden aklanmayı unutulmaz olarak nitelendiriyorsanız," diye takıldım.

"Kaçırdığım için üzgünüm. Bazı geç kontrollerim oldu. Ama Billie bana güncellemeleri mesaj attı," dedi başparmağını ön bürodaki partnerine doğru uzatarak.

Yüzük parmaklarında aynı gümüş bantları takıyorlardı. "Doğru. Arka tarafta Skittles yiyordun," dedim Billie'ye.

Edgy teatral bir şekilde nefesini tuttu. "Bana Skittles kalmadığını söylemiştin!" Billie yüzünü buruşturdu. "Ama *şimdi* bitti."

Edgy başını salladı. "Sanki seni tanımıyorum bile." Tekrar bana döndü. "Bu arada ben Hana. Bu da Billie. Zoey 204 numarada. Asansörler şu koridorun sonunda. Sana gösterirdim ama burada kalıp karımı atıştırmalık saçmalıkları konusunda suçlamam gerekiyor."

"Anlaşıldı," dedim.

"İşte. Al bunları," dedi Hana, üzerinde omlet olan iki tadımlık tabağı bana doğru kaydırarak. "Kimchi'lilerin kahvaltısı."

Billie başını salladı. "Baba şakaları hakkında konuştuğumuzu sanıyordum, Han." "Ben de Skittles'ımızın bittiğini sanıyordum. Sanırım ödeştik."

---

Zoey'nin kapısını çalmak için ayağımı kullandım. "Oda servisi," diye bağırdım.

Kapı açıldığında arkadaşım buklelerini şık bir şekilde kıvrımış, makyajını yapmış, kolsuz sevimli bir bluz giymiş ve Örümcek Adam pijamalarının altıyla karşımdaydı.

"Zoom çağrısı mı?" Yanından geçerken sordum.

"Yirmi dakika içinde. Neden yazmıyorsun? Bu tabaklar da neyin nesi?" "Alt kattaki Billie ve Hana'nın Kimchi omletleri."

"Ver bakalım. Neden yazmıyorsun?" diye sordu tabaklardan birini uzatırken.

Süiti, sessiz kahverengi duvarları, deri mobilyaları ve kesintisiz göl manzarasıyla biz New Yorkluların rustik lüks olarak adlandıracağı türdendi. Ayrıca dairesinden daha büyüktü.

"Güzel ev," dedim. Balkon kapısının yanındaki küçük siyah oniks masaya oturdum.

"Hazel Misdirection Hart. Sıradaki büyük Amerikan aşk romanını hızla yazmak yerine neden sıırıslıklam bir halde benim otel odamdasın?" Zoey karşımdaki sandalyeye otururken sordu.

"Çünkü evim ateşli, gürültücü erkeklerle dolu ve kadın kahramanım müteahhidini ilk randevuya ikna ettikten sonra neler olacağını düşünmek bir yana, kendimi bile duyamıyorum. İlk randevuma çıkmayalı ne kadar oldu biliyor musun? Senin uzmanlığına ihtiyacım var."

Mesela Cam'le çıkarken ne giymem gerekiyordu? Gerçi ona Cam'le randevum olduğunu söyleyemezdim çünkü Cam benden kimseye söylemememi istemişti. Yalan söyleyip bir yabancıyla çıkacağımı da söyleyemezdim çünkü Zoey benim sahte erkeğim hakkında kapsamlı bir geçmiş araştırması isteyecek ve sonra da söz konusu sahte randevuda beni takip etmeye çalışacaktı.

"Her ne kadar senin kaynağın olmak istesem de, yirmi dakika sonra *Thrive* adlı online dergiden eski bir arkadaşımın Zoom toplantım var ve sonra da insanlara hâlâ güncel olduğunu hatırlatmak için en yakın medya kuruluşlarındaki tüm kadın eğlence editörlerini arayacağım."

Kahvaltımdan bir ısırık aldım. "Güzel ama öyle miyim? Hâlâ alakalı yani."

"Beni öldürse de öyle olacaksın," dedi kararlılıkla. "Sosyal medyadaki yeniden doğuşun sıcakken saldırıyorum. Gönderdiğin bülten uzun zamandır ilk kez düzgün bir açılma oranına sahip ve sosyal medyada bunun ekran görüntülerini görüyorum. Her kadının hayatının bir döneminde kaçıp gitmeyi ve her şeye yeniden başlamayı hayal ettiği ve işte bu sevimli, tuhaf aşk romanı yazarının da bunu gerçekten yaptığı fikrini ortaya atıyorum."

"Tek sorun şu ki, ben sonsuza dek mutlu bir hayat aramıyorum. Ben ilham arıyorum ve onu da bu omlette buluyorum."

Zoey sırtıttı. "Göreceğiz."

## BENİM SANDALIM SENINKINDEN DAHA BÜYÜK.

HAZEL

Ben: Yarınki gizli şey için ne giymem gerekiyor? Cam: Ben nereden bileyim?

Ben: En azından nereye gittiğimizi söyleyebilirdin. Cam:

Tekrar ediyorum. Nereden bilebilirim ki?

---

Laura'yla buluşmadan önce eve koşup duş almak ve üstümü değiştirmek niyetindeydim ama Cam'in ters mesajları beni rahatsız etti ve doğruca onun evine gitmeye karar verdim. Elbette bu bir hataydı çünkü artık insan içine çıkmaya daha da uygun değildim.

Ama olan olmuştu.

Bisikletimi iki katlı, beyaz tuğlalı, klasik kemikli ve rock-and-roll dokunuşlu evin yürüyüş yoluna doğru ittim. Ana Cadde'den birkaç blok geride, köşedeki arsanın tuhaf bahçesinde oturuyordu. Garaj yolunda bir basketbol potası, ön sahanlığın yanındaki büyük pencerelerden birinde asılı bir kuş yemliği ve küçük, fokurdayan bir havuza su püskürten reçineden bir ejderha vardı.

Bisikletimi çimlere bıraktım ve kendimi yürüyüş yoluna attım. Ben en üst basamağa ulaşmadan gotik mor ön kapı açıldı.

"Selam," dedi Laura beni selamlamak için. Şort, atlet ve Nike ayakkabı giymişti, hepsi de siyahtı. Ama dumanlı göz makyajı, kırmızı dudakları ve platin sarısı saçları onu bir tür moda fotoğrafı çekimi için hazır gösteriyordu.

Öte yandan ben, bir bardak su ile rehidrate edilmeye hazır gibi görünüyordum.

IV.

"Sürdüğün için çok teşekkür ederim," diye hırıldadım. "Gerçekten bir blok daha pedal çevirebileceğimi sanmıyorum."

"Bir araba almayı gerçekten düşünmelisin," diye gözlemledi Laura.

"Sonuncusunun sonu pek iyi bitmemişti," diye hatırlattım ona.

"Videoyu gördüm. Sanırım ikimiz de Goose'un daha suçlu olduğu konusunda hemfikiriz."

"Evet, ama şimdi duygusal olarak yara aldım."

"Hepimiz öyle değil miyiz? İçeri gelsene. Ben çantamı alayım ve gidelim."

Küçük antre doğrudan ikinci kata çıkan merdivenlere açılıyordu. Sağımda geniş bir oturma odası, solumda ise sanki sıkışık bir yatak odasına dönüştürülmüş gibi görünen küçük bir çalışma odası vardı.

Laura yemek odasına giden yolu gösterdi. Zaman içinde donmuş gibi görünen bir aile fotoğraf galerisi gördüm. Laura ve damadı -resmi askeri üniformalı, çok yakışıklı bir siyah adam- bir bandonun önünde, sıra sıra parlayan ışıkların altında dans ediyorlardı. Daha genç, ama hâlâ ergenlik çağında olan Wesley'nin basketbol sahasında koşarken kameraya sırtıttığını fark ettim. Harrison, bir oltanın ucunda büyükçe bir balık tutarken kadraja girdi. Ve kız kardeşleri olması gereken bir kız, tayt ve tek parça streç giymiş bir sahneden utangaç bir şekilde gülümsüyordu.

Yemek odası dar ama düzenli bir mutfığa açılıyordu. Katlanır bir masanın üzerinde bir ocak ve elektrikli ızgara, bar tabureleri yerine adaya doğru itilmişti. Temiz tabaklar ve yemek pişirme gereçleri mevcut her düz yüzeye düzgünce istiflenmişti.

Laura duvardaki kancadan bir kemer çantası aldı ve omzuna astı. "Gitmeden önce biraz su ya da temizlenmek için biraz zaman ister misin?"

"İkisi için de minnettar olurum," diye itiraf ettim.

"Ben suyu getireyim. Tuvalet şurada," dedi ve mutfığa açılan bir kapıyı işaret etti.

---

"AMAN TANRIM. Bu kadar çok çeşit fayans olduğunu bilmiyordum," dedim saatler sonra Laura'nın şık bir şekilde uyarlanmış Jeep Cherokee'sinin deri koltuğuna yaslanırken. Fayans, halı, duvar kâğıdı ve mutfaktan geçtik.

banyo armatürleri. Seçtiğim şeylerin yarısını bile hatırlayamıyordum. "Kuğu başlı küvet dolgusunun fazla abartılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Laura tekerlekli sandalyeden sürücü koltuğuna geçerken, "Evet, bu yüzden mükemmel," dedi.

Etrafına bakındı ve ön camdan bir broşür kaptı. Bu, çim yüksekliğinin sıkı bir şekilde uygulanmasını ve "çok renkli" olduğu düşünülen tüm ev boyalarının yasaklanmasını vaat eden bir başka RUMP FOR CHIEF tabelasıydı.

"Vay canına, etrafta dolaştığı kesin," diye not ettim.

Tekerlekli sandalyesini etkili bir şekilde sökmeye başlarken gözlerini devirdi. "Muhtemelen bir ekin tozlama aracından broşür atılmasını organize etmiştir. Al, bunu arka koltuğa koy," dedi ve arkılığı bana uzattı.

Sandalyeyi yerleştirdikten sonra Laura kapısını kapattı ve akıllı saatine baktı.

"Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Ne dersin-" "Yemek mi?"

Lütfen bana *yemek* demek üzere olduğunu söyle çünkü midem kendi astarını çoktan yedi."

"Buradan birkaç blok ötede iyi bir yer var. Ama kardeşlerime seni oraya götürdüğümü söyleme," dedi ve cipi vitese taktı.

"Beni besleyen bir güvene asla ihanet etmem. Gerçi sen benim yazar merakımı kamçıladın."

"Şu anda Dominion'dayız," dedi Laura, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Hı-hı. Anlıyorum."

Yola çıkarken sırtışı Cam'inkinin aynısıydı. "Dominion eyalet merkezi.

Onlarla aynı sınırı paylaşıyoruz. Sınır çizgisi

Emilie Rump'ın evinden geçiyor. Dominion'da daha büyük bir göl, daha işlek bir kasaba ve çok daha fazla turist var. Ve onlar bu konuda oldukça şerefsizler," diye açıkladı. "Lisedeki havalı, kendini Tanrı'nın herkese bir armağanı olarak gören sporcular gibiler ve Story Lake de onların dolabına tıklan sevimli, tuhaf ahmaklar gibi."

"O çocuklardan nefret ederdim," dedim.

"Dominion'ın tutumu, polis departmanlarıyla sözleşme yapmak zorunda kaldığımız için daha da kötü. Levi'nin şef olmasıyla gücü biraz olsun geri almak güzel olacak."

Emilie'nin el ilanına başımı salladım. "Sence kazanacak mı?" "Kazansa iyi olur," dedi suratsızca.

Bir dakika sonra ana caddeye saptı. Story Lake'in aksine, burada park etmek için itişip kakışan, alışveriş torbaları ve bira kutuları taşıyan yayalara korna çalan bir sürü araba vardı. Vitrinlerin hepsi doluydu, çoğunda gölde hayatın daha iyi olduğunu vaat eden ya da bedava Jaeger shotları sunan neon tabelalar vardı.

Laura restoranlar, barlar ve hediyelik eşya dükkânlarıyla tıka basa dolu bir bloğun sonundaki erişilebilir son park yerine sıkıştı. O sandalyesini hızla yeniden monte ederken ben de elektrikli scooterların, motosikletlerin ve arabaların hiç bitmeyen geçit törenine karşı nöbet tuttum.

"Bundan hoşlanmadım," dedim kaldırımın sonundaki rampayı yakalamak için kendini trafiğin içine atarken. Sırf bana mozzarella çubukları yedirmeye çalıştığı için kız kardeşine scooterlu bir genç çarpsa Cam'in ne kadar sinirleneceğini tahmin edebiliyordum.

"Ben de hayranı değilim," dedi bir Escalade'nin egzozunu yerken. "Ama rampaların olduğu yere gitmelisin. Hadi gel."

Neyse ki restorana gitmek biraz daha kolaydı, ancak rampanın ahşap tahtaları eğrilmiş ve yarılmıştı. Bu bana pansiyonda ve Angelo's'ta gördüğüm erişilebilir girişleri düşündürdü. Onlar daha yeniydi ve çok daha iyi durumdaydı.

Sıcak pantolon giymiş bir hostes bizi masaların ve insanların arasından geçirdiğinde erişilebilirlikle ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Kabadayı yüksek masaların arasında bir yol açmak zorunda kaldığımda onu kaybettik ama sonunda onu tepedeki hoparlörlerden müzik çalan kapalı güvertede bizi beklerken bulduk. Önümüzde geniş bir göl uzanıyordu. Jet Ski'ler ve küçük teknelerle dolu bir iskeleye inen bir merdiven vardı.

Burası Story Gölü'nün sakin suları değildi. Poconos tarzı, steroidli bir bahar tatiliydi. Jet Ski'ler, üzerinde *I Heart Hot Moms* ve *My Dinghy's Bigger Than Yours* gibi yazılar olan yeni bayraklar taşıyan diğer motorlu teknelerin yollarına girip çıkıyordu. Kaydıraklı dubalı tekneler vahşi dalgalarda sallanıyordu. Yirmili yaşlardaki gruplar bir tiki bar mavnasına bağlanmış şambrellerde yüzüyordu.

Bu çılgın enerji beni ve deodorantsız koltuk altlarımı buraya ait değilmişiz gibi hissettiriyordu ama açlıktan halsiz düşmüştüm ve eğer bu yiyecek anlamına geliyorsa biraz kaosa katlanmaya hazırdım.

Ev sahibesi bizi yapışkan menülerle masada bırakmadan önce yakalayamadığım bir şey söyledi.



"Çok gürültülüysen çok yaşlısın' sözünü biliyorum," diye bağırdım müziğin içinden. "Ama sanırım ben çok yaşıyım!"

"Rahat, değil mi?" Laura karşılık verdi. "Yemekler iyi olsa iyi olur," diye bağırdım.

"İyi değil. Ama artık sen de bizden birisin, bu yüzden neyle karşı karşıya olduğumuzu görmeni istedim."

Bizimle göz teması kurmaya zahmet etmeyen yakışıklı, çocuksu bir garsona siparişimizi bağırarak verdik çünkü kendisi de aynı derecede yakışıklı ve çocuksu barmenle flört etmekle meşguldü.

Ellerimi birleştirdim. "Buraya sık gelir misin?" "Elimde olsa gelmezdim," diye karşılık verdi.

Yanımızdaki masada tenis ya da golf gibi açık havada yapılan bir spor için giyinmiş bir çift vardı. Altmış yaşlarında olduklarını tahmin ediyorum, muhtemelen emeklilerdi. Kulaklarını tutuyor ve üstlerindeki hoparlöre bakıyorlardı.

Telefonumun bacağımda titrediğini hissettim ve mesajlarımı kontrol etmek için çıkardım.

Cam: Bir süredir beni rahatsız etmiyorsun. Hâlâ iki teker üzerinde misin yoksa bir çukurda sakat mı kaldın?

Şuna bakar mısın? İri yarı müteahhit benim için endişeleniyordu. Sunucu içkilerimizle döndüğünde esprili bir cevap hazırlıyordum.

Laura "Skinny Colada "sından inanılmaz miktarda meyve ayıklarken, ben de onun bıraktığı büyük su sürahisine atladım.

Müziğin sesi azaldığında makul bir sesle "Tanrı'ya şükür," dedi.

Kafamı kaldırdığımda emekli tenisçinin zafer kazanmış bir ifadeyle karısının yanına döndüğünü gördüm. Bir gürültü şikâyeti için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Hey, ilk buluşmada ne giyerdin?" diye sordum.

Laura'nın yüzü asıldı ve bakışlarını herkesin hayatının en güzel gününü geçiriyormuş gibi görüldüğü göle doğru çevirdi. "Bilmiyorum. Uzun zamandır çıkmadım."

Kendimi tekmeledim. Belli ki evlenmişti. Fotoğraflarını görmüştüm. Ve bir alyans takıyordu. Ama kimse kocasından bahsetmemişi. Belki görevdeydi ya da ayrılmışlardı? Belki de

sanal yabancıların hayatlarına değil de ayağımı ağzıma sokmamaya mı odaklanmalıyım?

"Neden?" diye sordu, kendini toparladı ve donmuş içeceğinden güçlendirici bir yudum aldı.

"Ben... şey, yeni bir kitap yazıyorum-"

"Tam zamanı."

"Evet, teşekkür ederim, Zoey Junior. Her neyse, romantizm konusunda biraz paslanmış hissediyorum. Yakın zamanda boşandım."

"Okaaaay," dedi kız. "Boşanmanın parçalanmakla cezalandırıldığı bir tarikata falan mı mensuptun?"

"Hayır. Annemi tanısaydınız bunun ne kadar komik olduğunu anlardınız." Laura'nın telefonu dirseğinin dibinde gelen bir aramanın sinyalini verdi ama o aldırmadı.

o.

"Sadece soruyorum çünkü iki omzunun üzerinden bakıp *D* kelimesini fısıldadığınızı duyabilirdi."

"Ben bir aşk romanı yazarıyım. Boşanmamam gerekiyor."

"Evet, bazen işler planladığımız gibi gitmez." Tekerlekli sandalyesini işaret etti.

Bencil bir pisliktim. Çok daha iyi insanların başına çok daha kötü şeyler gelirken ben hâlâ "vay başıma gelenler, boşandım" diye sızlanıyordum.

"Yapma." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Neyi yapmayayım?"

Telefonu tekrar yandı ve sinirli bir şekilde Yoksay düğmesine bastı.

"Ah, benim sorunlarım tekerlekli sandalyedeki zavallı talihsiz güzelin yanında hiçbir şey' numarası yapma."

"Öncelikle, sesim o kadar hüzünlü çıkmıyor, değil mi?"

Laura'nın omuz silkmesi küçük bir alaycı gülümsemeye biraz yumuşadı. "İkincisi, öyle bir şey yapmıyordum," diye yalan söyledim.

Homurdandı. "Lütfen. Evet, yapıyordun. Bunu herkes yapar. Ama tahmin et ne oldu? Başına gelen en kötü şey hâlâ başına gelen en kötü şey. Daha kötü bir şey olmadığı için kendini suçlu hissetmene gerek yok. Bu gerçekten çok aptalca."

"Tekerlekli sandalye olayından önce de bu kadar bilge miydin yoksa bu sana evrenin anlamını anlaman için sihirli güçler mi verdi?"

Laura sırtıttı. "Sanırım iyi arkadaş olacağız-oh siktir."

"Neyi sikeyim?" diye sordum.

"Nina." Bu ismi yavru fok cinayetiyle eşanlamlıymış gibi söyledi.

"Nina kim ya da ne?" Güvertede etrafıma bakmak için boynumu bükerek sordum.

Seksi bir takım elbise ve gökdelen topukluları giymiş İskandinav görünümlü bir sarışın bize kırmızı dudaklı bir gülümseme gösterdi. Cildi kusursuz, makyajı ince ve şıktı. Yandan ayrılmış şık at kuyruğunda tek bir saç teli bile yerinde değildi. Kaliforniya bronzluğuna sahipti ve okul bitirmiş gibi bir duruşu vardı.

Onunla kıyaslandığımda kendimi mikrodalgada pişirilmiş bir trol bebek gibi hissediyordum.

"Laura, seni yolun doğru tarafında görmek ne güzel," diye mırıldandı.

Nina umurumda değildi.

Laura'nın kahkahası komik bir şekilde gerçek dışıydı. "Aynı eski Nina. Jet Ski yakıtı kokulu yazınız nasıl geçiyor, Sayın Başkan?"

Nina keskin bir gülümsemeye, "Dominion için bir başka parlak yıl," dedi. "O kadar çok para kazanıyoruz ki, hepsini ne yapacağımızı bilemiyorum. Ama eminim Story Lake de aynı durumdadır."

"Göl kelime oyunları. Çok eğlenceli," dedi Laura, sahte bir gülümsemeye dişlerini göstererek.

Sırıtarak.

"Kalıp sohbet etmek isterdim ama kurdele kesmeye gitmem gerekiyor. Tekrar uğrayın, kahve içeriz. Dördüncü kafemizi açtığımıza inanabiliyor musun? Kardeşine selamımı söyle."

"Hangisi? Birçoğuyla çıktın," diye karşılık verdi Laura.

Su sürahimi aldım ve bir yandan içerken bir yandan da bu iğneleyici ileri geri konuşmanın tadını çıkardım. Ah, gerçek zamanda bu kadar hızlı olmak. En iyi hakaretlerim ancak saatler sonra aklıma gelirdi.

"Ah, sen." Nina, Laura'nın üstü zorlukla örtülmüş hakaretini elinin tersiyle itti, pembe tırnakları güneş ışığını yakalıyordu. "Tüm bu olanlardan sonra hâlâ o hınzır mizah anlayışına sahip olduğunu görmek çok güzel."

"Bazı şeyler asla değişmez. Gerçi Cam için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Nina, bu Hazel, Cam'in kız arkadaşı. *Harika* değil mi?"

Nina'nın kutup mavisini gözleri sonunda bana çevrildi. Şüpheli kaşlarını gizleme zahmetine girmedim. Onun bakışları altında saçımı düzeltmeye çalışmamak için avuçlarımı masaya yapıştırdım.

"N'aber?" Dedim.

"Ne kadar... *ilginç*. İkinizin birlikte çok mutlu olacağınıza eminim. Şimdilik hoşça kalın!"

Sinir bozucu derecede şık şort takımıyla gidişini izledim. "Seksi bir çizgi film kötü karakteri gibi."

"N'aber?" Laura boğuk bir kahkaha atarak tekrarladı. "Kapa çeneni! Güzel ve kaba kadınlar gözümü korkutur." "Sup!" Kıkırdadı.

"Cam'le çıkacağımı nereden biliyorsun? Bana kimseye söylemememi söyledi!"

Kıkırdamasının ortasında sustu.

"Oh kahretsin. Sadece ona yem atıyordun. Ha. Ha. Çok iyiydi. Çok komik. İçecek bir şey ister misin? Ben bir içki istiyorum. Belki bara gidip bir tane alırım."

Laura'nın eli yılan gibi uzandı ve bileğime dolandı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Cam'le mi çıkıyorsun? Kardeşim gibi mi? Grumpasaurus Rex Cactus Cam gibi mi?"

"Hayır! Kesinlikle çıkmıyorum. Pek sayılmaz. Sadece bir araştırma için ondan yardım istedim."

"Randevuya çıkmayı içeren bir araştırma mı?"

"Ben buna randevu demezdim. Aslında ona şantaj yaptım. Yarın beni yemek için dışarı çıkaracak... muhtemelen. Umarım. Ama not defterimi alıyorum, yani kesinlikle gerçek bir randevu değil. Çünkü kim gerçek bir randevuda not alır ki, haksız mıyım? Kimseye söylememem gerekiyordu ve şimdi bunu caymak için bir bahane olarak kullanacak ve ben de bu kitabı asla yazamayacağım."

Laura sessizce oturdu. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Ben de senin nefes nefese kalmanı ya da bayılmanı bekliyordum."

"Hâlâ zaman var," diye c i y a k l a d ı m . Ellerimle yüzümü kapattım.

"Neden gerçek hayatta insanlarla bu kadar kötü anlaşıyorum?"

"Sakin ol," dedi.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve ellerimi indirdim. "Ona söylemeyecek misin?"

"Bir noktada ona kesinlikle söyleyeceğim. Ben onun küçük kız kardeşiyim. Onu mümkün olduğunca sık duygusal olarak mahvetmek benim işim. Ama bekleyebilirim."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Teşekkür e d e r i m . Bu sahte randevuya gerçekten ihtiyacım var."

"Oturduğum yerden, senin de sahte sekse ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Bu tamamen platonik. Tek yapmak istediğim bir kitap yazmak, evimde saklanmak ve bir kedi almak. Tüm bu ilişki olayını aştım."

"Mm-hmm. Tabii. Peki ne giyeceksin?" Laura sordu. "Çünkü bir yer biliyorum."

---

LAURA, kitapçının iki alt katındaki Story Lake'in şık giyim butiği Daisy Angel'a girerken iki RUMP FOR CHIEF ilanını yırtıp attı.

İçerisi okalıptüs ve sedir ağacının pahalı bir karışımı gibi kokuyordu. Mağazanın tavuskuşu mavisi duvarları vardı - oturma odam için kesinlikle çalacağım renk - ve sevimli her şeyin göz alıcı vitrinleri. Mağazadan bir metre içeri girdiğimde gözüme kestirdiğim bir kazak, bir yastık ve bir çift yüksek belli pantolon dikkatimi çekmişti bile.

Zoey burayı çok sevecekti.

Arkadan, pürüzsüz kahverengi tenli, siyah saçlarını tepesinde toplamış, gelincik rengine kolsuz bir kazak giyen bir kadın belirdi. Kolunda yarım düzine bilezik ve elinde bir tablet vardı.

"Hey, Laur! Taytları beğendin mi?" diye sordu nefis bir İngiliz aksanıyla.

"Çok beğendim. Esneklik konusunda haklıydın. Dar kot pantolonuma girmemden daha kısa sürede içine girdim," dedi Laura, en yakın vitrinden ustaca yıpratılmış bir Blondie grubu tişörtü kaparak. "Tamam, resmi olarak benim için alışveriş yapmıyoruz ama bu artık benim."

"Bunu yeni ve geliştirilmiş kasa bölümüne götüreceğim," diye teklif etti şık yabancı.

Laura şık bir satış noktası sisteminin bulunduğu uzun, alçak fildişi masayı inceledi. "Erişilebilir ve seksi. Güzel olmuş."

"Sen içeri girdiğinde kafanın tepesiyle konuşmaktan bıkmıştım. O yüzden rica ederim."

"Hazel, Sunita ile tanış. Sunita, bu Hazel," dedi Laura ve tanıştırma faslını başlattı.

Sunita sırtıttı. "Ah, aklanmış kuş katili."

"Ben aşk romanı yazarını tercih ederim ama elimden geleni yaparım. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Dükkânına bayıldım, Sunita."

"Bana Sunny de. Biraz daha yaya trafiği... ya da tekerlek trafiği olsa daha çok severdim." Laura'nın sandalyesine bakarak alay etti.

Laura gözlerini devirdi. "Sunny ve ben çok eskiden tanışıyoruz." "Lise yıllarına kadar," diye ekledi Sunny.

"Kazamdan sonra tamamen filtresiz kalan birkaç kişiden biri. Hastaneden eve döndüğümde zavallı kayınvalidemi kendini mecazi bir köprüden atmaktan vazgeçirmek zorunda kaldım ve o da yürüyüşe çıkmamızı önerdi," diye açıkladı Laura.

İkinci el utançla yüzümü buruşturdum. Bu tam da benim söyleyip sonra da çıldıracağım bir şeye benziyordu.

"Ne için alışveriş yapacağız?" Sunny sordu.

Laura siyah, kolsuz, örgü bir tulumu bana doğru itti. "Bunun gibi yazlık bir şey. Git dene."

"Anlaşılan bunu deneyeceğim," diye ilan ettim.

Sunny bana arka duvar boyunca uzanan soyunma odalarını gösterdi.

Tulum alışkın olduğumdan çok daha fazla bacak ve göğüs gösteriyordu. Ama Laura bana bunun araştırma için mükemmel olduğunu söylemişti ve ben kim oluyordum da ondan şüphe ediyordum? Ayrıca giyecek yerim olmayan bir smokin pantolon, bir oyuncak ayının iç organlarından yapılmış gibi görünen kırpılmış beyaz bir kazak, popomu sihirli bir şekilde harika gösteren iki çift kot pantolon ve yeşil süet bir motosiklet ceketini aldım.

Laura ise üç tişört ve keşke ilk ben görseydim dediğim taşlanmış bir kot pantolon aldı.

Sunny hazinelerimizi sayarken, şeytani Laura hınzır bir sırıtışla bana döndü. "Biliyor musun, buraya yakın çok güzel bir mobilya mağazası var. Eminim eviniz için birkaç hazine bulabiliriz."

Ne olduğunu anlamadan bir çift komodini, patlıcan moru döşemeli bir sedir ve yarım düzine insanı rahatça yutabilecek hatmi beyazı bir kanepe almıştım. Ben şok içinde dışarı çıktığımda kocam teslimatı planlamak için şoförleriyle telefonda konuşuyordu bile.

Başım Laura'nın aracının koltuk başlığına çarptı. "Aman Tanrım. Bu kitaba kesinlikle bir alışveriş montajı yazmam gerekecek. Belki o zaman bunların bir kısmını unutabilirim."

"İyi iş çıkardın evlat. O cüzdanı bir şampiyon gibi açtın," dedi Laura neşeyle.

"En son ne zaman bir gün içinde alışverişe bu kadar para harcadım... hiç. Ve bir keresinde dipsiz mimozalardan sonra ayakkabı alışverişine çıkmıştım."

"Senin için iyi niyetli bir şeyler almanın zararı olmaz diye düşündüm... madem kardeşimle çıkıyorsun."

"Har har."

"Aman Tanrım." Telefonuna bakarken dramatik bir şekilde iç çekti.

"Neyin var?"

Telefonu bana fırlattı ve kemerini bağladı. "İşte dönüş yolculuğumuz için hafif bir okuma."

Annem ve Babam Bu Grupta Be Cool adlı bir gruba açık bir mesaj uygulamasıydı.

Cam: Bugün herhangi bir bisiklet-araç ya da bisiklet-kartal kazası haberi var mı? Levi: Hazel'ın bisikleti için mi endişeleniyorsun?

Anne: Bunu kadın düşmanı bir stereotipleme olarak söylemiyorum ama umarım bisiklet üzerinde direksiyon başında olduğundan daha iyidir.

Baba: Bugün onu Tour de Frances'e katılmış gibi mağazanın önünden hızla geçerken gördüm. Endişelendin mi?

Cam: Fransa, baba. Ve hayır. Sadece sohbet ediyorduk.

Gage: Eminim iyidir. Ayrıca, kimse paniğe kapılmasın ya da hemen bir sonuca varmasın diye aşağıdakileri yazıyorum ama Laur iki saat önce ona gönderdiğim komik meme'e ya da takip mesajına cevap vermedi.

Levi: Öğleden sonra aradığımda cevap vermedi.

Baba: Bugün Hazel'ı alışverişe götürmesi gerekiyordu. Eğer ikisi de kayıpsa, muhtemelen birliktedirler.

Cam: Tanrı hepimize yardım etsin.

Anne: Ben onun evine gidiyorum.

Gage: Etrafta dolaşıp arabasının park edilmiş olup olmadığına

bakacağım. Cam: Şehrin kuzey ucuna giderken çocukları kontrol

edeceğim. "Vay be." Hem dehşete düşmüş hem de gururlanmış

hissederek telefonu ona uzattım.

"Koşuya çıkarken korkunç bir kaza geçiriyorsun ve ailen bunu unutmana asla izin vermiyorum," diye homurdandı Laura. Görüntülü arama düğmesine bastı.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Cam bir saniye sonra hırladı.

"Bir şey mi oldu? Acil bir durum mu var?" Laura'nın annesi Pep sordu.

"Hazel seninle mi?" Levi sordu.

Frank aynı anda, "Sana iyi olduğunu söylemiştim," dedi.

"Şimdi hepimiz sakinleşelim," diye araya girdi Gage.

"Beni dinleyin, sizi bağımlı sirkler. Biz iki yetişkin kadınız ve yetişkin kadınlara özgü şeyler yapıyoruz. İşte size yaşam kanıtı," dedi kamerayı bana doğrultarak. El salladım. "Şimdi kendine gel ve yirmi dört saat boyunca kimse bana mesaj atamaz ya da beni arayamaz."



## FINE DINING FUCKAROUND

CAMPBELL

IntrepidReporterGuy:

Yeni sakin yazar, iki tekerlekli maskaralıklarıyla Ana Cadde'de trafik sıkışıklığına neden oluyor.

---

BİR RACCOON'LA YAŞAMIYORUM," diye bağırdı Hazel ön kapıyı çekip açarken omzunun üzerinden. Sol gözüne bir tomar tuvalet kâğıdı tutuyordu.

"Kime bağıırıyorsun sen?" diye sordum. "Bir rakuna *tabii ki*," dedi.

"Gözüne ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi inatla.

Tuvalet kağıdını elinden aldım. "Rimel çubuğuyla kendini mi dürttün?" Tahmin ettim.

"Eyeliner kalemi. Nereden biliyorsun?"

"Laura büyürken üçümüz aynı banyoyu paylaşıyorduk. Kozmetik ürünlerinin tehlikelerinin farkındayım," diye açıkladım, kızarmış gözünün kenarını silerken. "Gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladı. "Evet. Evet. Kesinlikle."

"Ayakkabı giymiyorsun," diye dikkat çektim.

"Doğru. Çünkü onlar elimde," dedi.

"Telefonunu da isteyebilirsin. Ve bir de çanta."

"Oh, kapa ç en e n i . Nasıl görünüyorum? Araştırma amaçlı," diye ekledi Hazel ayaklarını bir çift gökdelen sandaletinin içine sokarken aceleyle.

Gözlüklerini lenslerle değiştirmiş olmalıydı. Gözlükleri sevdim ama dumanlı göz de işe yaradı. Elbise mi yoksa bir çift

Şortu kısa ve kolsuzdu, göğüslerini ortaya çıkaran derin bir V dekoltesi vardı.

Tanrı'ya şükür bunu bir iş gününde yapmaya karar vermemiştik, o zaman erkek kardeşlerimden biri ya da her ikisi de onun üzerine salyalarını akıtmak için burada olacaktı.

"İyi görünüyorsun," dedim.

"Kahretsin. Üstümü değiştirebilirim," dedi. "Sadece yirmi dakikaya daha ihtiyacım var.

En fazla otuz."

Merdivenlere doğru bir hamle yaptı ama bileğinden yakaladım ve kapıya doğru sürükledim. "Acıktım."

Ön kapıyı arkamdan kapatıp kilidi kontrol ederken "İlk randevuya böyle mi başlanır?" diye ciyaktı.

"Aç olduğumda öyle."

"Ama neyin güzel görüldüğünü bilmezsem, kadın kahramanımı nasıl güzel göstereceğim?"

"Belki de lanet kahramanın 'İyi' demiştir, çünkü lanet kahramanın o kadar iyi görünüyor ki ona tüm kelime dağarcığını unutturmuştur." Beni bu işe bulaştırmasına izin verdiğime inanamıyordum. Tanrı'ya şükür ailemden kimse bunu bilmiyordu yoksa asla unutamazdım.

"Ooh. Bu çok iyi. Bekle," dedi ve küçük çantasını karıştırıp bir o kadar küçük bir defter çıkardı. Dişleriyle bir kalemin kapağını açtı ve sayfaya bir şeyler karaladı. "'Tüm kelime dağarcığını unut.'"

Gözlerimi devirdiğimi gizleme zahmetine girmedim. "Bunu bütün gece yapacak mısın?"

"Sadece randevulaşmada iyiysen. Berbatsan Gage ya da Levi'ye çıkma teklif etmem gerekecek."

Gerçekten de öyleydi.

"Bundan zaten nefret ediyorum," dedim ona.

---

Sunucu standının arkasındaki adamın kalem inceliğinde bir bıyığı ve çok fazla saç ürünü vardı ve Ferris-Bueller's-*Day-Off*'tan gelen restoran adamı havası veriyordu.

Bana yaptığı tepeden tırnağa muayenenin kıyafetimin uygun olduğundan emin olmak için olduğuna yüzde doksan emindim. Ona bir "siktir git

Etrafta dolaş ve öğren" bakışı, lise tarih ders kitabımdan daha kalın deri ciltli menüleri karıştırmasına neden oldu.

Böyle yerler beni rahatsız ederdi. Fish Hook'ta bara gitmeyi ya da Angelo's'ta pizza ve bira içmeyi tercih ederdim. Ama Hazel Hart'ın her yerinde *kaliteli yemek* yazıyordu.

Ev sahibi bizi çok aydınlık, çok kalabalık yemek salonunun ortasındaki bir masaya götürdü ve sandalyesini çekmek için beni dirsekleyerek yoldan çekti. Kucağındaki bembeyaz peçeteyi bir çırpıda çekerek gözden kayboldu ve biz birbirimize bakmak zorunda kaldık.

"Buraya sık gelir misiniz?" diye sordu devasa şarap menüsünü açarken.

Ben cevap veremeden papyonlu, yelekli ve beyaz önlüklü bir kadın belirdi ve gecenin spesiyallerini anlatmaya başladı. Trüf mantarında sıkıldım ve somon köpüğü sırasında beni tamamen kaybetti. Bu fiyasko sona erdiğinde kesinlikle bir burger alacaktım.

"Ve tabii ki Three Sisters sauvignon blanc taraklarımızla mükemmel uyum sağlar. Sizi bir şişeyle başlatabilir miyim?" diye önerdi garson. Bakışlarım az önce bahsettiği şaraba takıldı. Şişesi 300 dolar olan şarabın üzümlerini Taylor Swift'in bizzat ezmiş olmasını umuyordum.

"Biliyor musunuz? Bir kadeh ev yapımı Chardonnay alacağım," dedi Hazel.

dedi

"Bira. Varsa biranız."

"Muslukta yerel bir biramız var, ya da size IPA sunmaktan memnuniyet duyarım

jelatin meze. Tadım kaşığıyla servis ediliyor ve üzerinde kayısı köpüğü var."

Kafamı masaya vurma isteğimi bastırdım. "Tanrı aşkına. Sadece normal bir musluktan çıkan normal bir bira alacağım," dedim çaresizlik içinde.

Servis görevlisi ortadan kayboldu ve Hazel bana menüsüne bir bakış attı. "Sevgililerini bıldırcın yumurtası servis eden bir yere mi getiriyorsun?"

"Hayır. *Seni* buraya getirdim."

Menüsünü bir çırpıda kapattı. "Beni Campbell Bishop randevusuna götürmen gerekiyordu."

"Campbell Bishop randevusu, randevunun hoşuna gideceğini düşündüğüm şeydir." Şimdi de bana ilk ve son adımı söyletiyordu. Bu kadın beni ya delirtecek ya da erkenden mezara sokacaktı. Muhtemelen ikisi de aynı anda olacaktı.

"Cam, beni mikrodalgada hazır yulaf ezmesi patlatırken gördün ve bu sana 'yosun ve zerdeçalın küratörlü mikrogastromisini' seveceğimi mi düşündürdü?" dedi.

"Senin nelerden hoşlandığını nereden bileyim? Seninle beş saniye önce tanıştım."

Kahverengi gözleri keskinleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Bu randevuyu bilerek torpilliyorsun!"

"Bunu neden yapayım ki?" İtiraz ettim.

"Dur da sayayım. Senden daha fazla yardım istemeyeyim diye. Böylece seni yalnız bırakırım ve sen de beni kurtarmaya gelmekten vazgeçersin. Böylece duygularımı incitmeden ve işi tehlikeye atmadan beni başından savabilirsin." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bu tıpkı bir erkeğin bir kadından gömleğini ütülemesini istemesine benziyor çünkü 'sen daha iyi yapıyorsun ve ben sadece berbat edeceğim'. Beni silahlandırıp beceriksizleştiriyorsun."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum çünkü bu numarayı gençken kirli çamaşırlar yüzünden annem üzerinde denemiştım. Tam olarak sıfır kez işe yaramıştı. Aslında, *temel bilgileri öğrenene* kadar bir ay boyunca tüm ailenin çamaşır yıkama görevini bana vermişti, çünkü annem çamaşır *makinesi ve kurutma makinesini nasıl çalıştıracığını bilmeden beni dünyaya salmayı* doğru bulmuyordu.

Saçmalıklarınızı görebilen bir kadın hem bir lütuf hem de bir lanetti.

"Bak, benden öylece bir Jake olmamı bekleyemezsin," dedim umutsuzca bir çıkış yolu ararken. Bu işten sıyrılmaya çalışarak her şeyi yanlış hesaplamıştım ve şimdi bunun acısını çeken bendim.

"Görünüşe göre. Kahramanlarım kadın kahramanları okumakta senden çok daha iyiler. Bu bir hataydı. Bir saniye beklememeliydim. Ne demek 'bir Jake'?" diye sordu.

On saniye önce yapmam gerekeni yaptım ve çenemi kapattım.

Servis görevlisi içkilerimizle döndü. "Fermente lahana ve maş fasulyesinden yapılan yemek öncesi probiyotik damak temizleyicisi ilginizi çeker mi?" diye sordu.

Hazel benimle göz temasını kesmeden, "Olmaz," dedi.

"Bir dakikaya daha ihtiyacımız var," dedim. Önlük giymiş bir ninja gibi sessizce gitti. Ben de buz gibi bira bardağını elime aldım.

Hazel öne doğru eğildi. "Jake Keaton'ı mı kastediyorsun ve eğer Jake Keaton'ı kastediyorsan, bu *Sadece Bir Yaz Kaçamağı*'nı okuduğun anlamına mı geliyor?"

İçimi çektim ve kolay bir çıkış yolu bulamadığım için omuz silkdim. "Bak. Okumayı severim ve kendimi nasıl bir cehennemin içine attığımı görmek istedim."

"Kitabımı okudun." Hem şaşırmış hem de muzaffer görünüyordu. "Henüz bitirmedim," diye geçiştirdim. "Daha dün başladım."

Aslında o lanet şeyi yarısından fazla bitirmiştım. Bir gece önce başlamıştım ve ikiye kadar sayfaları çevirmiştım ama bunu paylaşma ihtiyacı hissetmedim. İlk neredeyse seks sahnesine çok fiziksel bir tepki verdikten sonra kitabı bırakmaya karar vermiştim. Ve bunu kesinlikle paylaşmayacaktım.

"Kendini neyin içine soktuğunu anladın mı?" diye sordu şarabını kaldırırken.

"Bunun bir randevu olduğunu sanıyordum. Hobilerimiz ve evcil hayvanlarımız hakkında havadan sudan konuşmamız gerekmiyor muydu?" Konuyu saptırdım.

"Haklısın. Unutmuşum. Kitabı kız kardeşinden mi ödünç aldın yoksa kimse ne okuduğunu bilmesin diye bir kopyasını mı indirdin?"

"Bu salyangozlu fontina lapası kulağa... güzel geliyor," dedim, menüyü dikkatle inceleyerek.

"Hayır, değil. Kim peynirli salyangoz sever ki?"

"Büyük hayranıyım," diye yalan söyledim. "Yatağımın üzerinde şef tarafından imzalanmış bir peynirli salyangoz afişi asılı."

Bir kahkaha attı. "Pantolonun yanıyor." "Peki ya bu hava?"

"Utanmana gerek kalmamasına ne dersin, Cam? Bir sürü erkek aşk romanı okuyor."

Rahatsızlığımdan biraz fazla zevk alıyordu.

"Bilesin diye söylüyorum, utanmıyorum. Ben her şeyi okurum. Romantizm dahil."

"İlginç," dedi Hazel, şarap kadehinin kenarından beni eğlenerek inceleyerek.

"Hayır, ilginç değil," diye karşı çıktım.

"Katılmıyorum. Ya bu küçük randevumuz konusunda gergindin ve seni nelerin beklediğini anlamak istedin *ya da* kitaplarımdan birini okumanın sana daha çok yardımcı olacağını düşündün. Her iki durumda da, bu bir kitap-erkek arkadaşı malzemesi."

Sert plastik sandalyenin üzerinde kıpırdandım.

"Bilmek istediğim, randevuyu torpillemeye okumaya başlamadan önce mi yoksa başladıktan sonra mı karar verdiğin?" diye sordu.

"Randevuyu iptal etmeye karar vermedim," diye ısrar ettim. Tamam, belki de aramıza biraz mesafe koyma fikrini düşünmüştüm. Ama resmi bir karar ya da eylem planı yoktu... sinir bozucu, kafa karıştırıcı bir yemek deneyimi sunacağını düşündüğüm bir restoran seçmek dışında.

"Bak, eğer bunu yapmak istemiyorsan, yapmak istemiyorsundur. Rıza çok önemlidir, özellikle de aşk romanı yazarları için. Sana hayır diyemezmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim," dedi Hazel, küçük çantasına uzanarak.

Kahretsin. İstedğim bu değildi. Aslında teknik olarak öyleydi ama şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyordum.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordum.

Çantasına uzanıp birkaç banknot çıkarırken bana "duh" der gibi baktı. "Ben de öyle yapıyorum. Hışım la çıkmaya hazırlanıyorum."

"İçkilerimizin parasını ödeyip sonra da fırlayıp gidecek misin? İçkini yüzüme fırlatıp bana ödetmek daha kahramanca olmaz mıydı sence?"

"Şarabı yudumlayacak ve *bir hanımefendi gibi* kıcımlı sallayarak buradan çıkacaktım. Bu noktada senin düzenlemelerine pek açık değilim."

Kadehini boşaltıp masaya geri koyarken etkilenmiş bir şekilde onu izledim. Zarif bir geçirmeyle sandalyesini masadan geriye itti, bana başıyla selam verdi ve uzaklaştı.

"Siktir," diye mırıldandım.

Onun yirmiliklerini benimkilerle değiştirdim ve peşinden gittim.

Hazel Hart onu sevmemeyi imkânsız kılıyordu. İnanın bana, denemiştım. Onu kapıda yakaladım ve bileğini tuttum.

"Öfkeli çıkışımı mahvediyorsun," diye yakındı. "Ben bir pisliğim."

"Tartışma mı bekliyorsun?" diye sordu, kuşkulu bir ifadeyle. "Sadece gerçekleri söylüyorum."

Ev sahibi bana kibirli bir ev sahibi bakışı attı. Orta parmağımla burnumu kaşımak için uzandım. "Hadi. Gidelim."

Onu yarı yönlendirip yarı sürükleyerek kapıdan çıkarırken, "Bir fırtınanın nasıl koptuğunu bildiğini sanmıyorum," diye yakındı.

Kamyona doğru giderken kravatımı tek elimle gevşettim.

"Ben bir Lyft çağırayım," diye ısrar etti Hazel, elimden kurtulmaya çalışarak. "Buralarda hiç yok," diye yalan söyledim.

"O zaman kardeşlerinden birini ararım."

Kamyonetin kilidini açtım ve kapısını açtım. "Bu kesinlikle olmayacak."

"Aileni benden mi koruyorsun?" diye sordu kızgın bir solukla, onu yardımsever bir şekilde araca iterken.

"Hayır. Kendimi annemden koruyorum. Bir pislik olduğumu duyarsa, önümüzdeki iki üç ay boyunca hayatımı zindan eder. Ya da kardeşlerimden biri daha aptalca bir şey yapana kadar."

Kapıyı yüzüne kapattım ve dışarı fırlayıp o gökdelen topuklarının üzerinde havalanmayacağından emin olmak için anahtarlığın kilit düğmesine bastım.

Kaputu yuvarladım, kapının kilidini açtım ve direksiyonun arkasına geçtim.

Kaçmaya hazır görünmüyordu ama pek mutlu da görünmüyordu. "Al," dedim ve parasını ona geri ittim.

Paraya küçümseyerek baktı ve sonra tekrar gözlerini kaçırdı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben ödeyeceğim. Bu bir araştırmaydı. Bu bir iş harcaması."

Sinirlenmeye başlamıştım. "Bu bir randevu. Eğer zamanına degecek bir erkeğin ilk buluşmada hesabı senin ödemene izin vereceğini düşünüyorsan, o zaman yanlış erkeklerle görüşüyorsun demektir."

"Bu yüklü bir ifade," dedi nefesinin altından. "Satın almıyorsun. Benimle dışarıdayken olmaz."

"Seninle *dışarıda* değilim. Kimliği belirsiz bir yabancının beni eve bırakacağı bir araçtayım ve orada yüzümdeki sekiz kiloluk makyajı yıkamanın, pijamalarımı giymenin ve konserve çorba içmenin keyfini çıkaracağım."

"Eve gitmiyoruz," dedim otoparktan çıkarken. "Beni kaçıramazsın. Annene söylerim."

"Sana bir randevu borçluyum. Gerçek bir randevu."

"Artık ilgilenmiyorum. Araştırmamı herkes nasıl yapıyorsa öyle yapacağım, Reddit ve Scroll Life'ta gizlenerek."

"Hadi ama. Acıkmış olmalısın," diye ısrar ettim ve bizi eve doğru yönlendirdim.

Hazel inkâr etmek için ağzını açtı ama midesi boş öfkesini dile getirmek için tam da o anı seçmişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ona kendini beğenmiş bir bakış attım, o da bana ters ters baktı.

## BÜYÜK HIRSIZLIK TEKNESİ

HAZEL

Yolcu koltuğunda oldukça buzlu olduğunu düşündüğüm yirmi dakikalık bir sessizlikten sonra Cam kamyonetini Story Lake'in hemen dışındaki Wawa otoparkına soktu.

Parlayan kırmızı market tabelasına göz kırptım. "Ciddi misin?"

Gülümsemesi, yontulmuş, inatçı çenesine yumruk atma isteği uyandırdı bende.

Emniyet kemerini çözüp spor ceketini silkerek çıkardığında ayakkabı tarzımla eve yürüme mesafemi hesaplamaya yeni başlamıştım. Sırada kravat vardı.

"Ne yapıyorsun?"

Parmakları gömleğinin ön kısmına doğru ilerledi, düğmelerini çözdü. Başka tarafa bakmak istedim ama her düğme yeni bir muhteşem görüntüyü ortaya çıkarıyordu. Göğüs kılları. Kas. Bir dövme. Daha fazla kas.

Geç de olsa gözlerimi siper ettim. "Aman Tanrım. Wawa'dan çıplak mı alışveriş yapıyorsun?" Çılgılık attım.

"Orası sadece Wawa. Bir şey

yok." "Campbell!"

Kıkırdaması boğuktu.

Ellerimi indirdim ve karşımdaki muhteşem şekilde gömleksiz adama baktım. "Günde bin sınav falan mı çekiyorsun?"

Cam gömleğini toparladı ve arka koltuğa fırlattı. Konsolun üzerine eğilip tüm o kaslı göğsünü, sıcaklığını ve erkekliğini daha da yaklaştırdığında nasıl nefes alacağımı ve hareket edeceğimi unuttum. Jim her zaman zayıftı. Uzun bacaklar, dar omuzlar, ince kalçalar. Kilo aldığı tek yer göbeği idi. Ama karşımdaki bu Adonis, bir takvim için poz vermekten bir şişe hindistancevizi yağı uzakta gibi görünüyordu.

"Hayır. Hiç spor salonuna adım atmadım."

"Ciddi misin? Çünkü bu metabolik olarak haksızlık."

"Tanrım, Hazel. Evet, spor yapıyorum. Beni nesneleştirmeyi bırak."



Haklıydı. Kesinlikle haklıydım. Aklıma gelen tek şeyi yaptım ve gözlerimi sıkarak kapattım.

"Rahatla, Bela," dedi kıkırdayarak, kulağıma çok yakın bir şekilde.

Göz kapaklarımdan birini zorla açtım ve onun beni yağmalamaya hazır olmadığını gördüm. Onun yerine tek eliyle arka koltuğu karıştırıyordu.

Eski görünümlü bir tişört buldu ve kafasına geçirdi.

Kaslarım aynı anda buhar kilidini serbest bıraktı ve koltuğuma doğru sarktım. Randevuyu unutun. Vücudum yarı çıplak bir adama bakarken patlamadan önce sevişmem gerekiyordu. Oturup ilk seks sahnesini yazmak zorunda kaldığımda ne olacaktı? Masamda kendiliğinden yanabilirdim.

"Az önce ne oldu?" Zayıfça sordum.

Bu bana adamdan dürüst bir sırtış kazandırdı. "Oraya spor bir ceket ve kravatla girdim ve yaklaşık iki dakika otuz yedi saniye içinde herkes ve büyükanneleri dışarı çıktığımızı öğrenecek."

"Kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce beni uyarabilirdin!" Ya paniklemek yerine beni Pound Town'a davet ettiğini düşünseydim ve kıyafetlerimi çıkarmaya başlasaydım? Bunu hemen ileride kitaplarda kullanmak üzere dosyaladım.

"Üstsüz erkeklerden korktuğunu fark etmemiştim."

"Üstsüz erkeklerden korkmuyorum. Sadece şaşırdım."

"Evet. Doğru. En sevdiğin hoagie? En sevdiğin bira?" Cam sordu.

"Ne?" Adam beni o kadar merkezden uzaklaştırmıştı ki, yerçekiminin evrene doğru dönmemi engellediğine şükreliyordum.

"Hoagie ve bira," diye tekrarladı. "Ne tür seversin?"

"*Hoagie*'den kastın *denizaltı* ise, İtalyan. Ve Molson."

"Burada kal. Bu ayakkabılarla bir blok bile gidemezsin."

Ve bu emirle birlikte, sanki ben değerli bir kargoymuşum ve o sadece göğüslerinin tüm çıplaklığıyla gözümü kamaştırmamış gibi otoparkta dolaşırken kolundaki kilit düğmesine basarak gitti.

Telefonumu çıkardım ve Zoey ile olan mesajlarımı açtım.

Ben: Cam hiçbir uyarıda bulunmadan tişörtünü çıkardı ve ben panikledim.

Zoey hemen David Rose'un *Schitt's Creek* GIF'iyle yanıt verdi ve "Bunun kutlanması gerektiğini hissediyorum" dedi.

Ben: Başıımı boynuma gömdüm ve gözlerimi kapattım.

Zoey: Daha fazla bilgiye ihtiyacım var...ve resimlere.

Ben: O anı belgeleyemeyecek kadar kendiliğinden yanmakla meşguldüm.

İyi. O zaman ben de açık açık anlatmaya razıyım.

Ben: Beni gelmiş geçmiş en kötü randevuya götürdü ve t a m bir huysuz gibi davrandı çünkü en başta çıkmak istememişti.

Korkak.

Ben: Onu çağırdım ve restorandan hışımla çıktım. Ya da denedim. Beni yakaladı ve "Ben bir pislğim" diyerek "özür diledi".

Zoey: Gerçekleri söylemek özür dilemek değildir!

Ben: Teşekkür ederim! Her neyse, beni eve götürmekte ısrar etti ve seksi bir şekilde kamyonetine bindirdi.

Seksi bir şekilde olduğu sürece sorun yok.

Ben: Sonra bana gerçek bir randevu borçlu olduğunu söyledi ve bir benzin istasyonuna girip gömleğini çıkardı.

Zoey: Bana mesaj attığına göre onu çantanın zincir kayışıyla öldürdüğünü varsayabilirim.

Ben: Onun yarı çıplaklığı sayesinde tüm savunma eğitimim boşa gitti.

Zoey: Yani, bir adamın gövdesi ne kadar harika olabilir ki?

Ben: Çok harika. "Bunu ne kadar vurgulasam azdır" dedirtecek kadar

harika. Zoey: Gömleksiz dünyanın sekizinci harikası nerede şimdi?

Bana ne tür sandviç sevdiğimi sorduktan sonra Wawa'ya girdi. Zoey:

Polisi aramamı ister misin?

Ben: Burada polis yok! Hatırladın mı? Ama bir saat içinde benden haber alamazsan Cam'in annesini arayabilirsin.

Şimdi 60 dakikalık bir zamanlayıcı ayarlıyorum.

Sürücü kapısı açıldı ve ben telefonumu karıştırdım. Cam bana plastik bir poşet uzattı ve sonra eğilip altılı bira paketini ayaklarımın dibine koydu.

Ön kolu çıplak bacağımı bileğimden kalçama kadar sıyırdı ve ben küvette saç kurutma makinesiyle elektrik çarpmış gibi tepki verdim.

"İyi misin?" diye sordu direksiyonun arkasına yerleşirken.

"İyiyim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Uh-huh. Biraz gergin görünüyorsun."

*Biraz gergin* mi? Ha. Vücudumdaki her kas tam bir ölüm katılığı içindeydi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Göreceksin."

---

BEŞ DAKİKA SONRA, arabayı göl kenarındaki otoparka çekti. Oradaki tek araç bizdik.

"Bütün kızları öldürüp cesetlerini göle atmak için götürdüğünüz yer burası mı?" diye sordum.

Cam uzanıp bira ve yiyecekleri aldı. "Bunu öğrenmenin tek yolu var."

Kendi kolumu kemirecek kadar aç olmam iyi bir şeydi çünkü başka bir şeyin beni kamyonundan çıkarabileceğinden şüpheliydim. Aklıma gelen her yaratıcı müstehcenliği nefesimin altında mırıldanarak kapımı ittim ve açtım.

"Hadi," dedi, marinaya doğru ilerlerken.

Onu rıhtımın ahşap tahtalarına kadar takip ettim ve bunun uzun zamandır aklıma gelen en aptalca fikir olmasının tüm nedenlerini kendime hatırlattım. Her bir kazığın üzerinde yumuşak, altın rengi bir parıltı saçan LED ışıklar vardı.

Su, kayalık kıyıya ve iskeleye demirlemiş yarım düzine teknenin gövdesine ritmik bir şekilde vuruyordu.

Cam suyun içindeki tekne şeklindeki küçük bir muşambanın önünde durdu. "Burada bekle."

"En azından denizaltıma başlayabilir miyim?" Tekne park yerleri arasındaki ince ahşap iskeleden aşağı doğru yürürken arkasından seslendim. Kaymalar, diye hatırlattım kendime. Kahramanlarımdan biri St. Lawrence Nehri'ndeki adaların etrafında yelkenli kaptanlığı yapmıştı ve bu da kapsamlı bir tekne araştırması gerektirmişti.

"Suyun üzerinde tadı daha güzel olacak," diye söz verdi muşambayı kaldırıp pırıl pırıl ahşap pruvayı ortaya çıkarırken.

Yorgun, aç ve sinirliydim. Yapmak istediğim son şey kendimi Cactus Cam ile birlikte suyla çevrili bir tekneye hapsetmekti.

"Biliyor musun, sanırım bu gecelik bu kadar yeter," dedim.

"Şunları bana ver," diye seslendi teknenin arkasından.

Onun denizaltısıyla yüzüne vurup benimkilerle kaçmayı düşündüm. Ama hâlâ ayakkabı sorunum vardı ve otoparktan buraya yürürken önemli miktarda yol kat etmiştim. Bu yüzden her şeyi topladım ve kızaklar arasındaki geçit boyunca dikkatlice ilerledim.

Hepsini krem rengi deri koltuğa yerleştirdi ve sonra bana döndü. "Buraya gel." Sesi alçaktı ve parçalanmış bir iki-dört kadar yumuşaktı.

"Sanırım burada iyiyim," diye ısrar ettim.

Sonra o büyük, becerikli eller kalçalarımı kavradı ve beni ayaklarımdan kaldırdı. Bir gıcırtı çıkardım ve omuzlarını ölümüne kavradım. "Eğer beni bu suya düşürürsen, seni kurguda ve gerçek hayatta öldürürüm!"

"Sakin ol, Trouble." Sesi eğleniyor gibiydi.

Her seferinde bir gözümü açtım ve teknenin dibinde durduğumu, hâlâ Cam'e yapışmış olduğumu fark ettim. Onu bıraktım ve geri çekilmeye çalıştım ama hâlâ kalçalarımı tutuyordu. "Kıpırdanmayı kes yoksa denize düşeceksin."

Olduğum yerde donup kaldım ve bir erkeğin ellerini üzerimde bu şekilde hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşünmemeye çalıştım. Ama sıcak, sert bir adama yapışmışken herhangi bir şey düşünmek zordu.

"İyi misin?" diye sordu

hoyratça. "Süper harika," diye

ciyakladım. "O zaman

bırakacağım."

"Hâlâ bana dokunuyor musun? Fark etmemiştim."

Kazıkların loş ışığında dudaklarının büküldüğüne yemin edebilirdim. Beni serbest bıraktı. "Sen otur. Ben gideceğim."

Oturmamam için binlerce neden sayabilirdim. Dıştan seksi, içten pasif agresif bu pisliğin geceyi daha da kötüleştirmeyeceğine güvenmediğim gerçeğiyle başlayıp bitiyordu. Ne yazık ki benim için merak uyandırıcıydı ve en aptalca kararlarımı bu durumda verme eğilimindeydim. Neredeyse üvey babamın saçına sakız koymamam konusunda beni uyardığı ve benim de üçüncü sınıftaki sınıf fotoğrafımda muhteşem bir kel noktaya sahip olmak için tam zamanında yaptığım gibi.

Bu özel durumda kel kalma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu düşünmüyordum. Ama bu gece alacağım tek "araştırmanın" bir randevunun ne kadar kötü olabileceği olduğundan da oldukça emindim.

Yastıklı bank koltuğuna oturdum ve kendime lanet ettim.

Çizgileri attı ve direksiyonun arkasında yanıma yerleşti. Koltuğun altına uzandı ve bir anahtar çıkardı.

"Teknenin anahtarını teknende mi bıraktın?" diye sordum. İçimdeki Manhattanlı dehşete kapıldı.

"Benim teknem değil," dedi motoru çalıştırmadan önce. "Tekne mi çalıyorsun?" diye bağırdım.

Bana cevabı motoru geri vitese takmak ve tekneyi iskeleden açık suya doğru yönlendirmek oldu.

"Campbell Bishop! Az önce bir tekne mi çaldık?"

"Yakalanmazsak hayır," dedi motorun gürültüsü üzerine.

Fazla uzağa gitmedik. Ben hapishanede tekne hırsızlığından kitap yazıp yazamayacağımı tartışırken Cam bizi gölün ortasına götürdü ve motoru durdurdu.

Kollarımı öfkeyle kavuşturarak, "Bunun hırsızlık ve adam kaçırma olduğuna eminim," dedim.

Cam kucağıma bir İtalyan sandviçi bırakarak karşılık verdi. "Ye. Belki daha az huysuz hissedersin."

"Ben huysuz değilim. Huysuz olan sensin. Bu saçma randevunun güneş ışığı kesinlikle benim."

"Biz gölün ortasında yıldızların altında otururken mızımızlanan sensin." Bir bira açtı ve bana uzattı. "Bir aşk romanı yazarının romantizmi fark etmede daha iyi olacağını düşünürdüm."

Ağzımı açtım ve hemen kapattım.

Çünkü karanlık gölün yüzeyinde hafifçe sallanıyorduk, üstümüzde yıldızlarla dolu bir gökyüzü açılmıştı. Ağaç kurbağaları ve cırcır böcekleri, ateş böceklerinden oluşan bir piyadenin dans ettiği bir yaz düeti söylüyordu. Uzak kıyıdan bir baykuş öttü, arkamızdan bir başkası tarafından yankılandı. Hava sıcaktı ve Cam'in bedeni de yanımdaydı.

Buz gibi biramdan bir yudum aldım. "Tamam, iyi. Bu korkunç değil."

Hindili sandviçinin paketini açarken bana kurt gibi baktı. "Çok romantik ve bunu sen de biliyorsun."

"Ama bir tekne çalmak zorunda mıydın?" "Sen çok iyi bir kızsın, Trouble."

"Kitaplarımdaki erkekler bunu farklı söylüyor," dedim kendi sandviçimin paketini açarken.

"Fark ettim."

"Ne kadar ileri gittin?" Ağzım doluyken sordum.

"İş konuşmak yok. Cam Special'ın ortasında olamaz."

"Randevularınızın isimleri var mı?" Yemeğimi bıraktım ve not defterimi aramaya başladım.

Eli dizimin üzerine geldi. "Beş saniyeliğine rahatlayamaz mısınız?"

"Neden?"

"Yaptığım şeyi incelemek için mikroskobunu çıkarıp dururken nasıl en iyi oyunumu sergileyebilirim ki?"

Denizaltıyı tekrar elime aldım. "Haklısın. Araştırmanın iyiliği için Cam Special'ı canlı ve şahsen deneyimlemeye çalışacağım."

"Aferin kızıma," diye mırıldandı.

*Oh, kahretsin.* Belimin altındaki her şey bir yanardağ, bir yağmur ormanı ve bir deprem aşık olmuş, seks yapmış ve bir bebek yapmış gibi tepki verdi. Sıcaklık yüzüme kadar yükseldi ve hilal şeklindeki ayın alçak ışığına yoğun bir şekilde minnettar oldum.

"Bunu bilerek yaptın."

"Evet."

## KAZARA YÜZMEK

CAMPBELL

HAZEL hoagie'den bir ısırık daha aldı. Ağzı doluyken, "Tamam, çok bilmiş," dedi. "Bir randevudayız. Bu da seni tanımak için küçük bir konuşma demek. Bana aileden bahset."

"Neden? Onlarla zaten tanıştın."

Elindeki İtalyancayla beni işaret etti. "Sadece merak ettim. Aileniz... tam bir birlik. Takdire şayan."

"Birlikte çok şey yaşayınca böyle oluyor." "Kız kardeşin... inanılmaz," dedi.

"Öyle. Ama ona benim söylediğimi söylersen inkar ederim." Şarabımdan bir yudum aldım.

Bira.

"Başka ne var? Rahatça paylaşabileceğin," diye ekledi aceleyle.

İçimi çektim. Beni kolay kolay bırakmayacaktı ve eğer bu geceyi bir pislik gibi hissetmeden bitirmek için, oyunu oynayabilirim. "Kayıt dışı mı?" "Elbette."

"Biz evlatlığız. Levi, Gage ve ben. Anne babamız bir trafik kazasında öldükten sonra koruyucu aileye verildik. Bir ya da iki ay boyunca hepimiz farklı koruyucu ailelerin yanına yerleştirildik."

"Ayrıldınız mı? Bu korkunç bir şey. Kaç yaşındaydınız?"

"Sekiz. O zamanları pek hatırlamıyorum." Birayı hoagie ile takas ettim. Ancak korkuyu, yalnızlığı hatırlıyordum. Anlamadığım duyguları.

"Sonra Bishop'lar geldi," diye devam ettim. "Gage onların yanına yerleştirilmişti ve ona aşık oldular."

"Kim aşık olmaz ki?" Hazel söyledi.

Ona ters ters baktım. "Pek çok insan." Bana sırtıttı.

"Her neyse, iki ağabeyi olduğunu öğrendiklerinde bizi yeniden bir araya getirmek için her şeyi yaptılar."

"Onlar iyi insanlar," dedi.

"En iyileri. Bize bir ev, bir aile, bir kız kardeş verdiler." Benden neredeyse bir yaş büyük olmasına rağmen kendini çocukların hükümdarı ilan eden Laura'yı düşünerek dudaklarımın titrediğini hissettim.

"Onları seviyorsun," diye gözlemledi. Omuz silktim.

"İyiler."

Ama o başını salladı. "Hayır. Onları seviyorsun. Bu senin iliklerine işlemiş." "Evet. Seviyorum ve öyle. Onları terk etmeme engel olmadı."

Başını eğdi. "Nasıl yani?"

Bana sahte bir randevu için şantaj yapan bir kadın bir yana, bu konuyu herhangi biriyle konuştuğuma inanamıyordum. "Hâlâ kayıt dışı mı?"

"Elimde İtalyan denizaltısı var, not defteri değil."

"Üniversiteden sonra birkaç yıl Bishop Brothers'da çalıştım ve Levi askerlik yaparken ben de orada kaldım. Ama ben... farklı bir şey istiyordum. Maryland'de bir emlak müteahhidi için işe girdim ve şirkette yükseldim. Diğer herkes burada kaldı."

"Ta ki?" diye sordu.

"Babam felç geçirene kadar. Kötü bir felç."

"Bazen topalladığını fark ettim," dedi.

"Evet. Sağ tarafını harap etti. İşimden izin aldım ve yardım etmek için eve geldim. O zamanlar inşaat şirketimiz, bakkalımız vardı ve ailemin çiftliği faaliyeteydi." Anılarım karşısında başımı salladım.

"Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var," diye düşündü.

"İyileşme sürecinde elimizden gelen her şeyi yaptık. Annem onun yanından hiç ayrılmadı. O buna denetleme diyor. Biz buna mikro yönetim diyoruz. Ama Tanrım, o kadın her şeyi yapabilir. Babamı tekrar ayağa kaldırdı. Onu doktor muayenahanelerine ve terapi randevularına sürükledi. Diyet ve uyku konusunda onu rahatsız etti. Doktorlar iyileşmesinin mucizevi olduğunu söyledi. Annem daha azına razı olmazdı. Bu arada, geri kalanımız da her şeyin yolunda gitmesini sağladı."

Hazel iç çekti. "Ailenizi seviyorum."

Sesi hüzünlü geliyordu.

"Sanırım tek çocuksun."

Elini oynattı. "Oldukça. Ama senden bahsediyoruz, ailenden değil.

Ben."

"Söyleyecek başka bir şey yok. Babam iyileşti. Tekrar ayrıldım."



Birasını kaldırdı ve yavaşça bir yudum aldı. Ağzının şişenin kıvrımına sürtünme şekline odaklanmamaya çalıştım. "Kurduğun hayata geri döndün."

"Ve Laura'nın kazasına kadar orada kaldım. Şimdi geri döndüm." "Temelli mi?"

"Bilmiyorum. İşimi bıraktım. Evimi sattım. Buradan ayrılamam. Her şey bu kadar belirsizken olmaz." Şimdiki zaman hiç bitmeyen bir belirsizlik gibi gelirken bir adam gelecek için nasıl plan yapabiliirdi ki?

"Ama her şeyi düzelttikten sonra, kanıtlayacak daha çok şeyin olduğuna karar verebilirsin," diye tahmin etti.

"Kanıtlayacak hiçbir şeyim yok," diye karşı çıktım.

Gülümsemesi yumuşaktı. "Bunu biliyorum ama senin olduğunu sanmıyorum."

"Onlar olmasaydı ben bir hiç olurdum. Hiçbir şeyim olmazdı," diye ısrar ettim. Yine de onları terk etmiştim. Hala kendimi onlardan uzaklaştırmıştım. Ve bunu tekrar yapıp yapmayacağımı bilmiyordum. Bu konuşmanın ortaya çıkardığı duygulardan rahatsız olarak koltuğumda kıpırdandım.

Hazel bana doğru döndü. "Belki de kendi başına bir şey, biri olabileceğini kanıtlamak istedin."

Göğsümde hissettiğim sancıya aldırmadım. "Daha çok bencilce. Gage ve Levi gibi etrafta kalmaktan mutlu olmalıydım."

"Kendi hayatını istemek bencilik değil. Onların seninle gurur duymasını istedin, ama belki de kendi başına başarabileceğinden emin olmak istedin."

"Bencilce," diye tekrarladım.

Bana doğru uzandı ve kalçamda toplanmış olan elini benimkinin üzerine koydu. "Sen istikrarlı, sevgi dolu bir evden gelen ve kanatlarını açıp çalıştıklarından emin olmak isteyen bir çocuktun. Bu bencilik değil. Bu bir geçiş töreni."

"Kardeşlerimin neden kanatlarını açmaya ihtiyacı yoktu?"

"Kendi tarzlarında olmadıklarını nereden çıkardın?" diye karşı çıktı. "Gage hukuk fakültesine gitti ve Levi..."

Cümlesini bitirmesini bekledim. Kardeşim, muhtemelen kendisi de dahil olmak üzere herkes için bir muammaydı.

"Eminim Levi'nin de kendi çıkarları vardır," dedi düzeltme yaparak. "Aile temeldir. Bu temelin üzerine ne inşa edeceğiniz sizin seçiminizdir."

"Sen hangi temelin üzerine inşa ettin?"

Güldü. "Benim hikayemi duymak istemezsin."

"Oh, hayır. Orada öylece oturup gözlemleyemezsin. Bu randevunun aktif bir katılımcısısın," diye ısrar ettim.

"Geçmişimin konuyla ne kadar ilgili olduğundan emin değilim," diye çekindi.

"Dinle, Trouble, ne tür randevulara alışkın olduğunu bilmiyorum. Ama buralarda bütün randevunu kendinden bahsederek geçirirsen ikinci bir randevu alamazsın."

"Sanki sen ikinci bir randevu için *ölüyorsun*."

"Dökül bakalım. Yoksa anahtarları kaybederim ve eve yüzerek dönmek zorunda kalırsın."

Bir homurtu çıkardı. "Ne tür randevulara alışkınsın bilmiyorum ama benim geldiğim yerde partnerini tehdit edersen nezarethanenin içini gezdirirler."

"Bir randevu istedin. Randevu bu. Dökül yoksa." Anahtarları kontaktan çıkardım ve ay ışığında sallanmalarına izin verdim.

"Tamam. Sen istedin. Annem altı kez evlendi. Yakında şanslı yedi numara olacak."

"Bu çok fazla nedime elbisesi demek," dedim.

"Evet, üçüncü düğünden sonra katılmayı bıraktım." "Yani sen ve annen gerçekten çok yakınsınız," dedim.

Kendine rağmen güldü. "Ona benzemem dışında birbirimize hiç benzemiyoruz. Ama yüzeyin altında bir şey var mı? Aynı türden olduğumuzu bile sanmıyorum."

"Bu kadar çok evlilik - romantik birine benziyor," diye belirttim. "Bu da bir bakış açısı. Ya da belki yalnız kalmaktan korkuyordur ve Genç hissetmek ve arzulanmak için her şeyi yaparım." Hazel yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Kulağa aptallık ediyormuşum gibi geliyor ve kesinlikle öyleyim. Ama hayatımın o kadar uzun yılını onu anlamaya çalışarak ve bana yer yokken onun hayatına uyum sağlamaya çalışarak harcadım ki."

"Peki ya baban?" diye sordum.

"Onlar lise aşıklarıydı. Ben daha küçük bir çocukken öldü. Onunla ilgili hiçbir anım yok. Annem de o kadar çok taşındı ki, hiç fotoğrafımız bile yok. İlk üvey babam hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, sadece çok daha büyüktü ve biraz parası vardı. Annem onu terk etti ve evlendi. İkinci üvey babam harikaydı. Yedi yaşımdan on iki yaşına kadar onunla birlikteydim. Annem onu plak şirketi ve teknesi olan bir adam için boşadı. Sonra oligark Anatoli vardı. Onunla Vegas'ta tanıştı ve evlendi. Anatoli öldükten sonra

Teksaslı bir petrol kralı, sonra da şirketin başkanı olan kardeşi için onu terk etti."

"Yani annen hayatını 'o kişiyi' arayarak geçirdi ve sen de bunun hakkında yazıyorsun. Belki de sandığınızdan daha fazla ortak noktanız vardır."

Güzel yüzündeki ifadeye bakılırsa Hazel Hart analiz yapan kişi olmaktan hoşlanıyordu, tersi değil.

"Annemle tanışmadın, bu yüzden bunun ne kadar büyük bir hakaret olduğunu bilmiyorsun. Ayrıca, mesele de bu zaten. "Tek. *Bir tane* alırsın. Yedi değil."

"Kocan tek miydi?" Üsteledim.

Ağzını açtı, sonra birasını aldı. "Oyalıyorsun."

"İçiyorum," diye ısrar etti. "Seçtiğim kişi oydu. Mutlu musun?" "Ne kadar zamandır birlikteydiniz?"

"Üç yıl çıktık ve yedi yıl evli kaldık. Sonra boşandık ve şimdi buradayım." Elindeki birayla ayı işaret etti.

"Bu kadar mı? Umarım anlattığından daha iyi bir hikâye yazarsın," dedim sonunda.

Beni kaburgalarımın dürttü. "Affedersiniz. Hakaretler her zaman Cam Special'ın bir parçası mıdır?"

"Sadece flörtüm açıkça kendine ve bana yalan söylediğinde. Nasıl biriydi?"

"Zeki. Kültürlü. Büyüleyici. Harika giyinirdi."

"İlk buluşmada sana ödeme yaptırdı mı?" Ben sordum.

Gökyüzüne bakmadan önce kucağına bir göz attı. "Ona çıkma teklif ettim, o da ödememe izin verdi."

Paketimi toparlayıp çantaya atarken boğazımı dikkatle temizledim.

"Onu savunmak için ve zaten bildiğin gibi, çok ikna ediciyimdir." "O kadar da ikna edici değilsin, Trouble."

Bakışlarını bana çevirdi. "Buradasın, değil mi?"

"Evet, buradayım." Kolumu koltuğun arkasına doğru kaydırdım, böylece omuzlarının hemen üzerinde durdu.

Sertleşti ve o iri kahverengi gözleri bana odaklandı, beni derinliklerimden çıkaran iki duygu havuzu. Otomatik pilotta hareket ederek parmaklarım saç perdesinin altından geçti ve kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Oh, ne yaptığını anlıyorum. Randevu Gecesi Kamerası oynuyorsun. Güzel," dedi. Geri çekilmedi ama kirpiklerini bana doğru kırıştırdı.

Oyun mu oynuyordum yoksa sadece o ana mı uyuyordum bilmiyordum. "Zoey sana kazık attığını söyledi."

Dudaklarını ıslattı. "Dinle. Aslında onlar için her şeyden vazgeçmeye hazır olduğun apaçık ortadayken, aileni terk etmiş gibi hissettiğini nasıl anlattığını biliyor musun? Yani bu unutulmaz itirafın, o huysuz dış görünüşünün altında ne kadar iyi bir adam olduğunu mu kanıtlıyor?"

Sessizce ona baktım.

"Demek istediğim, benim hikayem o kadar kahramanca değil."

"Horlamayı kesene kadar yastığı yüzüne tutmaya mı çalıştın?" Hazel bana göz kırptı ve sonra horlayarak güldü. "Hayır!"

"O zaman bu kadar büyütecek ne var anlamıyorum."

"Bence bunu sadece sana odaklanarak yapsak daha iyi olur, çünkü bu senin bana yaptığın bir iyilik," dedi çabucak.

"İstemiyorsan açılmak zorunda değilsin. Sadece bu konuşma olayı iki yönlü bir yol ve ben senin sadece trafik konileri ve yol işaretleri koyduğunu hissediyorum. Bu da randevunuzun açılmayacağını garanti ediyor."

"Vay be. Gerçekten çok iyisin."

"Kimse Pep Bishop'tan daha iyi suçluluk duygusu yaratamaz. En iyisinden öğrendim."

"Bununla ilgilenmiyorsun bile," dedi elini aramızda sallayarak.

"Dinle, Trouble. Randevu deneyimi isteyen sendin. Deneyimleyeceğin kısımları seçme hakkına sahip değilsin. Ben paylaştım. Şimdi sıra sende. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, hikayenle çok ilgileniyorum."

Bu onun nefesini bir an için kesmişti.

"Peki. Evliliğimizin büyük bir kısmını ondan etkilenerек geçirdim ve onun klas bir pislikten başka bir şey olmadığını fark ettiğimde, karşı koyamayacak kadar utandım. Sonunda bile beni ezip geçmesine izin verdim. Sonra da kendi sonsuza dek mutlu yaşamımı sürdüremediğim için o kadar utandım ki, boşandığımı herkesten sakladım."

"Ne tür bir klas pislik?"

"Ayrıntılara girmek istemiyorum çünkü kendimi yeniden aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Jim de Zoey gibi bir edebiyat ajanıydı. Aynı ajans için çalışıyorlardı. Biz de öyle tanıştık. Edebi kurguları temsil ediyordu. Bilirsin, ciddi şeyler."

"Öyle mi diyordu?"

"Daha büyük kelimeler kullanırdı ama evet."

"Yani kitaplarınızı küçümsüyordu," dedim onu dürterek.

"Tam olarak küçümsemek sayılmaz," diye başladı, sonra başını salladı. "Tamam. Evet. Tam olarak öyle. Bana yazdıklarımın kendi yazarları kadar önemli, ilginç ya da cesur olmadığını hissettirdi."

Partnerlerini küçük düşürerek kendilerini daha büyük hissettiren erkekler özel bir pislikti. "Bu çok boktan."

"Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?" Bitmemiş sandviçine baktı.

Uzandım ve çenesini yukarı doğru ittim. Ay ışığında yanakları pembeleşti.

"Bu konu hakkında konuşmayı sevmiyorum. Bu beni kötü hissettiriyor ve yazarken kötü hissetmenin tam tersini hissetmek istiyorum. HEA'lerinin başlangıcındaki kahramanlara odaklanmam gerekiyor, benimkinin sonundaki bana değil."

"Mutlu sonlar mı?"

"Sonsuza dek mutlu sonlar," diye açıkladı.

"Anlaşıldı. Burada olduğun için mutlu musun?" Bu sorunun nereden geldiğini ya da ondan nasıl bir cevap beklediğimi bilmiyordum.

"Mutluyum. Yani, çalıntı bir tekne de olmasaydık daha mutlu olurum."

Ay ışığında yüzlerimiz birbirine yakındı. Aldığı her nefesin aşırı farkındaydım. Tekne hafifçe sallanırken gözlerinin hareket ettiği her yönü.

"Bu Levi'nin," dedim ona acıyarak. "Biz gençken bir mülkten satın aldı ve restore etti."

"Bunu kardeşin mi yaptı?" Elini parlak tık ağacının üzerinde gezdirdi.

"Evet. Sinir bozucu derecede yeteneklidir. Ama bana bir şey için kızmadığı sürece muhtemelen suç duyurusunda bulunmayacaktır."

"Onu polis şefliğine aday gösterdiğiniz için pek mutlu görünmüyordu," diye hatırlattı bana.

"Bunu unutmuşum." Bu konuda kesinlikle hâlâ kızgındı.

Ay ışığında birbirimize bakmaya devam ettik. Birkaç on yıllık pratikten sonra, bir kadının öpüşmeye ne zaman açık olduğunu biliyordum. Hazel'ın bakışlarının sürekli ağzıma kayması başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu. Kapısını bana yalınayak ve nefes nefese açtığından beri bunu düşünüyordum.

Bu akıllıca bir hareket değildi.

Bu kadını öpmemden iyi bir şey çıkmayacaktı. Kolay ya da basit bir şey olmayacaktı. Onun hakkında kolay ya da basit bir şey yoktu. Aptalca, erkekçe bir nedenden dolayı, bu hoşuma gitmişti. Ama buraya yeni ve karmaşık bir müşteriyle ilişkiye başlamak için gelmemiştim. Ailemi toparlamak için buradaydım. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

"Geri dönmeliyiz," dedim aniden ve bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Anında, içgüdüsel olarak pişman oldum.

"Haklısın. Geç oluyor. Ve yazmam gereken şeyler var."

"Bu gece mi?" Tekrar ona baktım ama o karanlık ufka doğru bakıyordu.

"İlham perisi vurduğunda."

Neredeyse ilham perisinin ona iyi bir randevu mu yoksa kötü bir randevu mu yazması için ilham verdiğini soracaktım ama cevabı gerçekten istemediğime karar verdim. Bunun yerine, eğer bu gerçek bir randevu olsaydı yapacağımız şeyleri düşünmemeye çalışarak sessizce bizi iskeleye geri götürdüm.

"Usturmaçaları alabilmem için dümene geçebilir misin?" İskeleye yaklaşırken sordum.

Bana donuk bir bakış fırlattı. "Beni araba kullanırken gördün."

"İyi bir noktaya değindin. Şu usturmaçalardan birkaçını yan tarafa atıp şu misinayı bir direğin etrafına atmaya hazırlanabilir misin?"

"Eğer 'çamurluk' derken bu şişme tamponlardan ve 'ip' derken de bu ıslak halattan bahsediyorsan, elbette," diyerek arabanın arka koltuğuna tırmandı.

Uzun bacaklar, siyah saçlar ve o gizemli kadın parfümü ay ışığında beni büyüledi ve kayığa yanaşırken motoru durdurmayı neredeyse unutturdu.

Hazel usturmaçaları yana attı ve tekne düzgünce rıhtıma çarptı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu halatı tutarak.

"Kazığın etrafına sar ve tut," dedim ve koltuğun üzerinden tırmanarak ona katıldım.

Koltuğun üzerinde durmuş, tehlikeli bir şekilde kenara yaslanmıştı.

"Tanrım, denize düşme," dedim ve etrafından dolanarak halatı çektim. Bir elimi karnına koyarak sırtını bana yasladı. Bedenlerimiz çarpıştığında vücudum her yumuşak kıvrımın anında ve acı verici bir şekilde farkına vardı.

*Evet. Bu. Sonunda.*

Ay ışığında öylece donup kaldığımızda kanım bana, ona ve gecenin kendisine fısıldıyor gibiydi. Bir kadını kollarıma almalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Zihnim anılar ve zaman çizelgeleri arasında koşuşturdu. Laura'nın kazasından önce tesadüfen biriyle görüşüyordum. Geri taşındığımda da aynı şekilde tesadüfen ayrılmıştım. Bu benim için gerçekten son muydu?

Zaman ilerlemişti ve şimdi burada Rushmore Dağı'na layık bir ereksiyonla duruyor, ona ilham veren aşk romanı yazarının fark etmemesi için dua ediyordum.

"Peki şimdi ne yapacağım?" diye sordu kararsızca, elindeki kâğıdın ucunu sallayarak.

çizgi.

"Doğru," dedim sıkılmış dişlerimin arasından . hattını ondan aldım,

Beynimde kalan azıcık kanla sözsüz bir şekilde kementin etrafına bağladım.

Tekne altımızda yuvarlandı ve Hazel dengesini kaybederek aşırı telafi etti. İçgüdüsel olarak ona daha sıkı sarıldım. Ve bu içgüdü onun düzgün kıcını ereksiyonumla doğrudan temas ettirdi. Başparmağım göğüslerinin altında dururken, avucumun geri kalanı karnının üzerinde yayıldı ve onu yerinde tuttu.

Bana karşı dondu kaldı. Keskin nefes alışını hissettim, suyun kucağında duydum. Kalbi başparmağımın altında tavşan hızıyla atıyordu. Centilmence yapılacak şey onu bırakmak olurdu ama uçurumdan aşağı yuvarlanacağından endişeleniyordum. Ve o kadar da centilmen olmayan bir yanımda gecenin geri kalanında burada böyle durmak istiyordu.

Esinti saçlarını karıştırıyor, kontrolden çıkmış libidomu yatıştırmak için kesinlikle hiçbir şey yapmayan şampuanının seksi kokusunu ortaya çıkarıyordu.

Ellerimi kalçalarına götürmek ve bedenlerimiz arasında biraz boşluk bırakmak için içimdeki olgunluk ve özdenetimin her zerresini kullanmam gerekti. "Burada kal," dedim onu bırakmadan önce hoyratça. Çöplerimizi, ayakkabılarını ve çantasını topladım ve hepsini rıhtıma yığdım. Tekneden çıktım -zonklayan bir ereksiyonla kolay bir iş değildi- ve Hazel'a elimi uzattım.

"Sadece bir ayağını kenara, bir ayağını da iskeleye bas," dedim parmakları benimkilere dolanırken.

Çevik bir hareketle yanımdaki tahta kalasların üzerine sıçradı. Güvenlik için onu rıhtımın daha geniş olan kısmına yönlendirdim. Elini bırakmalıydım. Ona alan açmak için geri çekilmeliydim. Ama işte oradaydık, gece havasında yüz yüze. O koyu viski gözleri ağır kapakların ardından beni izliyordu.

Bu numara gibi gelmiyordu. Onu öpme, ona dokunma ihtiyacı gerçektir. Başım kendiliğinden onunkine doğru eğilirken düşünebildiğim tek şey buydu.

"Ben hiç 'yatak dışında her yerde' seks yapmadım," diye birden ağzından kaçırıldı.

Kendimi toparlayarak geri çekildim. "Bunun ne anlama geldiğini bildiğimi sanmıyorum."

"Hani yeni bir ilişkidesin, her şey ateşli ve seksi, sürekli çıplak olmak istiyorsun ve yatak dışında her yerde seks yapıyorsun ya?"

"Evet, sanırım öyle." "Yatak hariç her yerde" ile **i l g i l i** birkaç güzel anım vardı, çoğunlukla gençlik yıllarımdan kalma, ama Hazel'in *seks* dediğinde ağzının nasıl hareket ettiğinden başka bir şey düşünmekte zorlanıyordum. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum," dedi, dehşete düşmüş görünüyordu. "I

Randevulaşma konusunda kötü olduğunu sanıyordum ama belli ki sorun bende."

"Randevulaşma konusunda kötü değilsin. Sen..." Bu cümleyi nasıl bitirmem gerekiyordu? *Karşı konulmaz mı? Zorlayıcı mı? Vücudum ergen bir çocuğunki gibi tepki verecek kadar çekici miydi?*

"Hey, pislik!" diye bağırdı biri gecenin içinde.

Kızgın ayak sesleri rıhtımı sarsarken kesin bir *oink* sesi duyuldu.

Hazel'in gözleri yuvarlaklaştı. Döndüm ve kendimi onunla yaklaşan tehditler arasında konumlandırımdım. Beynime giden kan akışının azlığını suçladım. Ve yeşil koşum takımındaki domuzu. Bana doğru koşan üç yüz kiloluk serbest menzilli domuzdan kaçınmaya çalışırken Hazel'a biraz fazla yaklaştım ve onu vücudumun arkasına itmek yerine iskeleden aşağı ittim.

"Lanet olsun, Rump Roast."

"Seni aptal," diye arkamdan seslendi Levi, ben suya ayak üstü düşerken, korku ereksiyon sorununu halletmişti. Hazel'ın kollarından birini buldum ve ikimizi de yukarı doğru sürükledim.

Kafalarımız su yüzeyine çıktığında "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "İyi misin?" Onu suyun üzerinde tutarak sordum.

"İyiyim. Sanırım. Kesinlikle ıslak. *Domuz* muydu o?"

"Kardeşimden mi yoksa Rump Roast'tan mı bahsediyorsun? İkisi de istedikleri yere giderler."

Bir ağız dolusu göl suyu tükürdü. "Bu kasaba *çok saçma*."

Yukarıdan bir el belirdi ve Hazel'ı ona doğru ittim.

Levi onu rıhtıma geri çekti ve sonra bana uzanmak için acele etmedi.



Kilolu bir yayın balığı gibi tahta kalasların üzerine yığıldım ve yıldızlı gece gökyüzüne baktım. Rump Roast burnuyla beni dürttü ve sonra park yerine doğru koşmaya başladı.

"Tekne hırsızlığı yapacağını hiç düşünmemiştim," dedi Levi Hazel'a, saçlarındaki suyu sıkarken.

"Yemin ederim benim fikrim değildi," dedi Hazel. "Onu dışarı çıkardığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"AirTag," dedi Levi, telefonunu kaldırarak. "Gage geçen yaz Long Island'daki kızıl saçlı kızı etkilemek için çaldıktan sonra oraya koydum."

Hazel arkasını döndü ve her yere su damlacıkları saçtı. "Randevu fikrini kardeşinden mi çaldın?"

"O benden çaldı," diye ısrar ettim. "Lisedeyken bir kızı etkilemek için babamın teknesiyle açılmıştım."

"Nina mı?" diye sordu.

"Nina'yı nereden tanıyorsun?"

Levi bir ileri bir geri baktı. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Tanrım, hayır!" Hazel aceleyle, sanki bu dünyada suçlanabilecek en kötü şeymiş gibi konuştu. "Yani, *çıkmaq* değil. Araştırma içindi. Gerçi Nina bizim çıktığımızı düşünüyor. Bunu sana Laura mı söyledi?" diye sordu.

"Ne-nasıl-neden?" Kekeleydim.

"Teknemi çalmana ne demeli?" dedi Levi.

"Teknede bir şey yok. Bana sonra bağırabilirsin," dedim Hazel'a dönmeden önce. "Seni eve bırakayım."

"Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin? Az önce seni göle itti," dedi göt herif kardeşim.

"Siktir git Livvy," diye mırıldandım Hazel'ı park yerine doğru sürüklerken.

çok.

Kamyona döndüm, arka koltuktan gömleğimi aldım ve ona fırlattı. "Al. Kuru."

Eğer utangaçlık bekliyorsam, fena halde yanılmışım. Hazel gömleği aldı ve hemen elbise-tüp şeyinden sıyrıldı. Üzerinde siyah dantelli sütyen ve iç çamaşırından başka bir şey yoktu.

*Hay sikeyim.*

Sonra benim gömleğimi üstüne geçirdi ve soğuk parmaklarıyla iliklemeye çalıştı. Hangisinin daha seksi olduğunu bilmiyordum, Hazel'ın iç çamaşırlarıyla mı yoksa Hazel'ın benim gömleğimle mi? Kuru kıyafet arayışına odaklanmaya çalıştım ama bu

Spor antamda bir çift ort ve havlu bulmam gerekenden on kat daha uzun sürdü.

İ amaşırlarıma kadar soyundum ve o yeni ereksiyonumu fark edemedem ortu çektim. "Saın için," dedim havluyu ona uzatırken. "Spor antamdan ıktı. Muhtemelen kullanılmıştır."

"Yarı boğulmuş dilenciler seçici olamaz," dedi ve düğme denemelerini bırakıp havluyu saçlarına sardı.

Ben de havalandırma deliklerini ayarlamak ve koltuk ısıtıcısını açmakla meşguldüm. "Niyetim... bilirsin işte," diye başladım.

"Beni göle atmak mı?" diye ekledi. "Evet.

Bu."

"Şaka mı yapıyorsun? Altın değesinde bir ilham kaynağından bahsediyoruz. Yani, parmaklarım göl suyu yüzünden yazamayacak kadar donmuş olabilir. Ama buzları çözüldüğünde, yazacak müthiş bir sahnem olacak."

Vıcık vıcık kışılarımızı onun evine götürdüm ve kamyoneti kaldırımda çalışır halde bıraktım.

"Şey, her şey için teşekkürler," dedi topuklu ayakkabılarını giyerken.

"Seninle kapına kadar yürüyeceğim," diye ısrar ettim.

"Cam, sanırım bu sahte randevunun bittiğini söylemek güvenli olur.

Yolumu bulabilirim."

Ama ben inatla kamyonetten inmeye başlamıştım bile. Komşular pencerelerine yapışmış olabilir diye spor ceketimi çıplak göğsümün üzerine geçirdim ve kapısını açmak için kamyonun etrafında dönmeden önce ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktum.

Yere doğru kaydı, tişörtm kalçalarına kadar sıyrıldı ve bana siyah dantelleri bir kez daha gösterdi. Aya baktım ve başımın üstünden geçen suyun verdiğı hissi hatırlamaya çalıştım ama hiçbir şey cinsel ihtiyacımdan uzaklaştıramazdı.

Onun ıslak şeylerini aldım ve kapıdan ön kapıya kadar onu takip ederken kasıklarımın önünde tuttum.

Hazel yüzünü bana döndü. Göz makyajı her yöne akmış, ona gotik bir rocker görünümü vermişti. Saçları nemli bir kasırğa gibiydi. Islak i çamaşırları gömleğimin kumaşında büyüleyici nemli lekeler yaratmıştı bile. Sorun şu ki, neredeyse çıplak halimizden benim kadar etkilenmiş görünmüyordu.

"Araştırma için teşekkür ederim," dedi elini iş yapar gibi uzatarak. "Minnettarım. Ve bunu sana bir daha yaptırmayacağıma söz veriyorum."

Uzattığı ele baktım, sonra tekrar ağzına. Kesinlikle çok aptalca bir şey yapacaktım. "Ben bir randevuyu böyle bitirmem," dedim ona.

"Bu bir randevu değildi. Bu bir iş anlaşmasıydı," dedi elini bırakarak.

"İşlem henüz bitmedi."

Hamlemi yaptım. Eşyalarını döşeme tahtalarına bıraktım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Onu kapıya doğru geri ittim, ağzımı indirdim ve onu cehennem dibine kadar öptüm. Yüzü soğuk ve pürüzsüz, dudakları sıcak ve sıkıydı. Önümü açtığı anda bira, göl suyu ve arzusun o baş döndürücü karışımının tadını aldım.

Buz gibi elleri çıplak göğsüme yerleşti ve tam beni iteceklerini düşündüğüm anda ceketimin altından kayarak beni kendisine daha sıkı çekti.

Dillerimiz buluştu ve birbirine karıştı. Ağzıma karşı nefes nefese inlemesi beni tahrikten taş a çevirdi. Sonunda ondan bunu hissettim, çaresizliği, ihtiyacı, hepsi sıkıca sarılmış ve bana karşı titriyordu. Daha iyi düşünmeden kalçalarımı ona doğru ittim ve onu kapıya sabitledim. Kulaklarımda kan çınlarken tırnakları sırtımı ısıırıyordu. Kadın hayatımı öpebilirdi ve öpecekti de. Ve ikimizi de verandasının önünde cırılçıplak soymama iki saniye kalmıştı.

Uyarıda bulunmadan öpücüğü sonlandırarak ağzından geri çekildim. Kapıya doğru sarktı, başı tahtaya çarpıyordu. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve o anda, benim ereksiyonum ona karşı çentiklenmişken ve onun elleri üzerimdeyken, birbirimizin ruhuna baktık.

"Artık bitti," dedim.

## ÖNCE YÜZ VE KİÇ

HAZEL

Zil sesim kulaklarımdaki müziği böldüğünde KAHRAMANIM, nefis müstehcen bir ereksiyonla onu ön kapısına sabitlerken kahramanımı hayattan koparmak üzereydi. Sarsılarak gözlerimi kırptım ve kulaklığımı çıkardım.

Gün ışığı vardı. Omuzlarım beton düğümlerle doluydu. Ve biri ön kapımı çalıyordu.

"Tanrım, ne zamandır yazıyorum?" diye sordum kendime. Sesim bir kurbağanın vıraklaması gibi çıktı.

Telefonumu kaptım ve ayağa kalktım.

"Evet? Yani alo?" Ön kapıya doğru sürünerek cevap verdim.

İlham almak için hâlâ Cam'in tişörtünü giyiyordum ama en azından lenslerimi gözlüklerle değiştirmiş, eve geldiğimde dizüstü bilgisayarımın başına oturmadan önce bir şort ve pofuduk terlikler giymiştim.

"Bu benim en yeni, en sevdiğim konsey üyem değil mi?" diye cıvıladı Darius.

Kulak.

"Merhaba, Darius. Sizin için ne yapabilirim?" Ön kapıyı açarken homurdandım,

Sadece birkaç saat önce beni öperek öldürmüşlerdi. Gerçek hayatta. Campbell "The Cactus" Bishop tarafından.

Çocuk belediye başkanı kapımın önünde durdu, telefonu kulağındaydı. Sırıttı ve telefonu kapattı. "Bingo için size şahsen eşlik etmeye geldim. Ve görüyorum ki belki de önceden aramalıyım."

Elim başıma gitti ve havada kurumuş saçlarımla karşılaştım. Gözlerim bulanık, tenim yapış yapıştı. "Saat kaç?" Tabutundan yeni çıkmış bir vampir gibi gözlerimi kısarak güneş ışığına bakarak sordum.

"Biri biraz geç. Pazar günü," diye ekledi yardımsever bir şekilde.

Bütün gece yazmaya devam etmişim. Çünkü ilham gelmişti.

"Lanet olsun," diye nefes aldım. "Gidip bir şeyi kontrol etmem lazım. İçeri gelebilirsin ya da her neyse." Kapıyı açık bıraktım ve koşar adımlarla ofisime gittim.

Fareyi salladım ve ekranımı uyandırdım. "Vay anasını!" Çığlık attım.

"Her şey yolunda mı?" Darius aradı. "Bir şeyi tamir edebilir miyim ya da birini arayabilir miyim?"

Koşarak koridora geri döndüm ve sevinçle çocuğun omzuna bir tokat attım. "On bin kelime yazdım! Bir gecede!" Garip bir zafer dansıyla bir aşağı bir yukarı zıpladım.

"Kulağa çok fazla gibi geliyor," dedi benimle birlikte zıplayarak. "Öyle!" Ben de onunla birlikte daire çizerek zıpladım.

Huysuz piç Campbell Bishop benim şans meleğimdi. Hay Allah. Onunla yatarsam yazdıklarım ne olurdu? Zıplamayı bıraktım. Adamın bir öpücüğü, gizli bir projesi olan Brandon Sanderson'mışım gibi sahneleri maratona çevirmemi sağladı. Cam'le seks yaparsam, hapsirmaya başlayabilirdim. Ya da daha büyük ihtimalle çok fazla güçlü orgazmdan ölürdüm.

"Ee, bingo. Gitmeden önce üstünü değiştirmek ister misin?" Darius umutla sordu.



"TAMAM. KAFAM KARIŞTI," diye itiraf ettim. "Tombalanın ne zamandan beri seyircisi var? Ve takımlar?"

Göl kenarındaki tribünlerde, yaz esintisinde coşkuyla sallanan büyük beyaz bir çadırın altında oturuyorduk. Bizden önce pickleball sahaları katlanır masa ve sandalyelerle bir tür bingo salonuna dönüştürülmüştü.

Story Lake'in geri kalan vatandaşlarının çoğu tribünleri doldururken, aynı tişörtleri giyen takımlar sahada ısınıyor gibi görünüyordu.

"Siz normal tombalayla düşünüyorsunuz. Bu nihai bingo," dedi Darius. "Bunu biz icat ettik."

"Tabii ki siz icat ettiniz." Otoparkta bir ızgara ve soğutucu kurmuş olan bronz tenli, fıçı göğüslü sörfçü Quaid'den satın aldığım sosisli sandviçten bir ısırık aldım. Cam ve benim dün gece neredeyse çıplak kaldığımız park yeri.

Neredeyse çıplak Cam'den bahsetmişken.

Üç Bishop kardeş de pickleball sahasının kenarına doğru yürüdü. Gömleksizdiler. Yüzleri ve göğüsleri maviye boyanmıştı. Beyaz harflerle *BI-SH-OP* yazıyordu. Laura'nın devasa köpeği Melvin'in üzerinde mavi bir

Bishop tişörtü. Pep ve Laura'nın takımı All About That *Bass*'in hayranları olduklarını düşündüm - *balık* anlamında bas, müzik aleti anlamında değil.

Cam'in bakışları bana takıldı ve bana havalı bir adam gibi başını salladı.

Garip bir el sallamak için elimi kaldırdım. Sonra etrafıma baktım. Herhangi birine başını sallıyor olabilirdi. Muhtemelen ben değildim. Değil miydim? Tabii hâlâ erkek arkadaş rolü oynamıyorsa. Bu durumda, Cam'in kıyafetlerimi çıkarıp bana çok yaramaz şeyler yaptığı ve benim de bunları yazdığım düello fantezileri kurdum. Kalbim kendi kendine çelme takıyor, hafif bir flörtün bile fiziksel cazibe otobanında ölü bir duraktan üç haneli rakamlara ulaşmış gibi hissetmeme neden olduğunu hatırlatıyordu.

Campbell Bishop için hazır değildim. Campbell Bishop'la başa çıkamazdım. Ama bir yanım denemeye gerçekten hevesliydi.

Gözlerimi üstsüz üçlüden ayırdım ve henüz başlamamış olan oyundan büyülenmiş gibi davrandım.

"Peki takımlar ne yapıyor?" Laura'nın masalardan birine geçip Pep'in bir boks antrenörü gibi omuzlarına masaj yapmaya başlamasını izleyerek sordum. Arkalarında Laura'nın üç çocuğu sanki strateji tartışıyorlarmış gibi toplanmışlardı.

Birçok kez drag queen bingo oynamıştım ama bunun için takım üniforması ya da metal çöp kutusu kapakları tutan bir sıra seyirci gerekmemişti.

"Giderken açıklamak daha kolay. Araya biraz kasaba tarihi ve yerel söylenceler karıştırıyor," diye açıkladı Darius.

"Çöp tenekesi kapakları kasaba efsanesinin hangi parçası?"

"Bunlara biz Temizlik Gözetmenleri diyoruz. Her takımın çöp konuşma bonusu sıralamasını onlar belirliyor. Ayrıca her maçtan sonra yapılan temizliği de denetliyorlar," dedi sanki bir anlamı varmış gibi.

"Uh-huh. Bu kulağa hiç de tuhaf gelmiyor." Emin olmak için kendimi kolumdan çimdikledim. "Huh. Hayır. Kesinlikle uyanığım ve bu gerçekten oluyor."

Darius'un diğer tarafındaki adam İşçi Bayramı çöp toplama programıyla ilgili bir soruyla dikkatini çekti, ben de Cam'in kaslı formuna bakmaya geri döndüm.

"Hey!" Zoey yanıma çöktü, elinde tüm alkollerin birbirine karışmış hali gibi kokan donmuş mor bir sıvıyla dolu plastik bir bardak tutuyordu. "Bu da ne böyle?"

"Bir çeşit mutant tombalası," diye açıkladım. "Daha da önemlisi, bu nedir?"

Omuz silkti ve bardağı havaya kaldırdı. "Otoparkta kuyrukta bekleyen birkaç sarhoş kadın bunları blenderda yapıyorlardı. Adının Mermaid Sharts olduğunu söylediler. En azından ben gülüşmelerinden ve gevelemelerinden öyle anladım. Denemek ister misin?"

Başımı salladım. "Sanırım pas geçeceğim." Bütün gece yazı yazmaktan akşamdan kalma gibi hissediyordum.

"Sen bilirsin. Her neyse, doğruca senin evine gidiyordum ama bu saçmalıkları gördüm ve merak ettim. Meraktan bahsetmişken. Neden iyi görünüyorsun?"

"Um, ouch. Kötü."

Yüzüme o kadar yakın eğildi ki öğle yemeğinde yediği soğanların kokusunu alabildim. "Mutlu görünüyorsun," dedi şüpheyle.

Alay ettim. İki kez. Ve sonra aşırı alaycılığımı örtmek için kıs kıs güldüm. Cam'in iki kardeşi sahte randevumuzu biliyor olsa da, Zoey'ye öpücük hakkında koca ağzımı açmak istemiyordum... en azından burada, Story Lake'in tüm nüfusuyla çevrili bir yerde.

"Ne? Ben mi? Ben mi? Mutlu musun? Hayır. Hâlâ mutsuzum. Ama bir oturuşta on bin kelime yazdım."

"Ciddi misin?" Beni kolumdan öyle sert itti ki neredeyse düşüyordum.

Hmm. Belki de kadın kahramanım tribünden düşebilir ve kahramanım onu Book Cam'in güçlü, kahraman kollarına alabilirdi? Birbirlerinin gözlerinin içine dikkatle bakma olayı harika olabilir. Gerçi gölden çoktan çıkarıldıysa, belki de onu başka bir şeye itmeden önce birkaç bölüm ara vermeliyim.

"Hey. Nereye gittin?" Zoey omuzlarımdan tutup sarsarak sordu. "Kendini böyle kaptırman çok ürkütücü."

"Kitap işleri," dedim açıklama olarak. "Ve beni zorlamayı bırak. Zaten göle itildim. Seçmenlerimin önünde tribünden aşağı atılmama gerek yok."

"Seni göle kim itti, onları eşek sudan gelinceye kadar dövmemi mi istiyorsun ve neden bu konuda bu kadar mutlu görünüyorsun?"

Kalabalığın topluca ayağa kalkması beni cevap vermekten kurtardı.

aya

klar. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Açılış törenleri," diye açıkladı Darius biz ayağa kalkarken.

Vatansever tişörtler giyen Story Lake Warblers, tombalacının kürsüsüne doğru yürüdü ve "Star-Spangled Banner" şarkısını akapella olarak coşkulu bir şekilde seslendirdi. Son ahenk de söndükten sonra altı takım birbirleriyle yüzleştirdi ve resmi olarak selam verdi.

Scooter Vakapuna kendini Warblers'dan ayırdı ve sunuculuk mikrofonunu eline aldı. "Lakers, nihai bingoya hoş geldiniz!" dedi, sesi hoparlörlerden gürleyerek.

Kalabalık çılgına döndü. Zoey ve ben omuz silktik ve eğlenceye katıldık.

---

"G55," diye anons etti Scooter mikrofondan.

Oyuncular ellerini yüzlerine vurarak, "Ted yaşıyor," diye karşılık verdiler. *Evde Tek Başına tarzı.*

Bir düdük çaldı ve gözetmenlerden biri ayağa kalktı. "Dipten Beslenenler'e beş puan kesinti. Willis, Ted'in canı için iki elini de kullanmadı."

Seyirciler karar konusunda ikiye bölünmüş görünüyordu. "Bu da neydi şimdi?" Darius'a sordum.

"1953 yılında Story Gölü'nün Ted Branberry adında bir sakini vardı ve bir sabah erkenden tek başına balığa çıkmıştı. Teknesi gölde yüzer halde bulunmuş ama kendisinden hiçbir iz yokmuş. Öldüğü sanılmış. Bir kumar borcu yüzünden ölü numarası yaptığı ortaya çıktı ve Reno'da bir salon şarkıcısına vokal yaparken canlı bulundu."

"Vay be." Keşke not defterimi getirseydim.

"Oh, bu iyi olacak! N31," diye bağırdı Scooter muzaffer bir edayla mikrofona.

Kalabalık "Kalk ve koş," diye karşılık verdi.

Oturan "damgacıların" damgalarını en yakın takım arkadaşlarına vermelerini ve tuhaf bir bayrak yarışının patlak vermesini hayretle izledik. Ekip üyeleri, derme çatma tombala salonunda koşturan diğer koşucuları engellemeye ve bazı durumlarda fiziksel olarak geride tutmaya çalışıyordu.

Laura'nın kızı Lake It or Love It üyelerinden birinin uzanabileceği bir yerden sıyrılıp cesetlerin oluşturduğu trafikten sıyrılırken "Yürü Isla," diye bağırdım. Kardeşleri onu engellerken, Isla'nın sırık gibi ceylan bacakları mesafeyi aşarak onu annesine geri getirdi.



Laura kağıt kalemini kaptı ve bir çırpıda bir kartı damgaladı. "Bingo, sürtükler!"

Zaten Super Bowl maçının gürültü seviyesine ulaşmış olan kalabalık çığına dönmüş, Sağlık Denetçilerinin selamını bile bastırmıştı. Bishop kardeşler -ve orada olmak için dükkânı kapatan babaları- birbirlerine sarılarak zıplıyorlardı. Pickleball, daha doğrusu bingo sahasında, Bishop Takımı formalarını başlarının üzerinde sallayarak kutlama yapıyordu.

Zoey, "Bu gelmiş geçmiş en iyi spor," diye uludu.

Bishop Takımı Sağlık Denetçilerinden tam bir çöp tenekesi kapağı selamı alırken ellerimi kavuşturdum ve boğazım acıyana kadar kur yaptım.

Tombala görevlisi iki elini de V şeklinde kaldırarak, "Kazandığımız onaylandı," dedi.

Darius kutlama gürültüsü arasında "Ve oyun bitti," diye bağırdı.

Kendimi üç hoparlör çapındaki herkese çakarken buldum.

Takımlar kollarını bağlamak ve son bir seremoni atışına katılmak için orta sahada buluştuğunda moral yüksekti. Bingo oyuncularını kalabalığa bakarak plastik şut bardaklarını kaldırdılar. "Ultimate," diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Etrafımızdaki herkes kollarını havaya kaldırdı ve bağırdı. "Bingo!"

Sanki bu sloganla büyülenmiş gibi, Goose gölün üzerinde görkemli bir şekilde süzüldü.

Kalabalık *oohed*. En azından, dev kuş elinde sosisli sandviç olan bir çocuğu fark edip öldürmek için üzerine çullanana kadar. Uzun süredir Story Laker'da olduğu belli olan çocuk sosisli sandviçi bir yöne fırlattı ve diğer yöne doğru koştu.

Sağlık Denetçileri çöp kapağı zillerini son bir kez daha birbirine vurdu. Alkışlar yüksek ve uzundu.

"Evden çıkmaya değdi," dedim herkesle birlikte alkışlayarak.

Zoey Darius'a, "Bu televizyonda yayınlanmalı," dedi.

O da kollarını havaya kaldırdı. "Ben de yıllardır bunu söylüyorum."

Cam pickleball sahasından uzaklaştı ve bakışlarıyla kalabalığı taradı. Gözlerini bana kilitlediğinde nefesimi içime çektim ve hemen tükürüğümle boğuldum.

Zoey bana bakmadan Mermaid Shirts içkisini uzattı ve ben de biraz içtim.

Cam başını otoparka doğru eğdi. Son bir kez öksürdüm ve kendimi işaret ettim. *Ben mi?* diye mırıldandım.

Gözlerini devirdi. Evet, bu kesinlikle benim içindi.

"Geri döneceğim," dedim ve Zoey ile Darius'u televizyonda yayınlanan tombalanın inceliklerini tartışmaları için yalnız bıraktım.

Lakers'ın birkaç adında bir beni durdurması ilerlememi engelliyordu.

"Sizi görmek güzel, konsey üyesi hanımefendi."

"İlk bingonuzu beğendiniz mi?"

"Şu Kaz kesinlikle ölmemiş, değil mi?"

Gülümsedim, başımı salladım ve selamlara karşılık verirken bir yandan da gözüm kendi selamları arasında gezinen Cam'deydi.

Bu, kariyerimi hakkında yazarak geçirdiğim küçük kasaba hayatıydı. Kimsenin yabancı olmadığı ve insanların sohbet etmek için sizi sokakta durdurduğu bir yer. Bunu sevdiğimi fark ettim. Şehir hayatının anonimliğinden daha iyiydi.

Ben çimlere vurduğumda Cam ortadan kaybolmuştu. Kardeşleri ve babası hâlâ çitin yanında oturuyorlardı. Gage ve Frank öyleydi. Levi bir ay boyunca eğlenceye doymuş gibi görünüyordu ve geri çekilmeye çalışıyordu.

Kalabalığın azaldığı tribünlerin etrafında döndüm ve tam terk edildiğimi düşünmeye başlamıştım ki çıplak bir kol uzanıp beni yakaladı ve bir peri masalındaki tribün trolü gibi gölgelerin içine çekti.

Tiz bir gıcırtı çıkardım.

"Sakin ol. Benim," dedi Cam huysuzca. "Kim olduğunu sandın?"

"Bir tribün trolü."

Başını salladı. "Zihnin dehşet verici." "Hiçbir fikrin yok."

Kaşlarını çattı ve daha yakına eğildi. "Yorgun görünüyorsun." "Sen de vücut geliştiren bir Şirin'e benziyorsun."

"Katılımdan nefret etme, Trouble. Neden bütün gece ayaktaymışsın gibi görünüyorsun?"

"Çünkü öyleydim. Otuzlu yaşların ortasında bütün gece ayakta kalınca, yüzün de bunu belli ediyor."

"Uyuyamadın mı?" diye sordu, bir desteğe yaslanıp kollarını kavuşturarak.

Mavi boya sadece kaslı göğsünü, şişkin pazılarını vurgulamaya yarıyordu. Kendimi bir kez daha çimdikledim. Hayır. Hâlâ rüya görmüyorum.

"Kendimi yazmaya

kaptırmışım." "Bütün gece

mi?" diye sordu.

"Ne diyebilirim ki? İlham geldiğinde onu takip etmelisin."

Cam'in mavi yüzü birdenbire kendini beğenmiş bir hal aldı. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"İlham kaynağının *sen* olduğunu söylemedim."

"Ama öyleydim," dedi, yüz boyası için gereken özgüvenle.

"Benim süslediğim birkaç fikri yerleştirmeyi başarmış olabilirsin," diye geçiştirdim.

"O zaman sanırım öpücükten nefret etmedin."

Gülmeye çalıştım ama onun yerine homurdandım. "Hiç şüpheniz var mıydı?" Cam'in dudakları kıvrıldı. "Hayır."

"Çok kısa süren öpüşme seansımızdan pişmanlık duymadığımdan emin olmak için mi kontrol ediyorsun? Bu çok sevimli," diye takıldım.

Homurdanma sırası ondaydı. Benim aksime o bunu bilerek yaptı. "Daha çok bana aşık olup düğün davetiyeleri tasarlamaya başlamayacağından emin olmaya çalışıyordum."

"Araştırmadan başka bir şey değildi, dostum."

"Seni bütün gece ayakta tutan bir araştırmaydı," diye belirtti.

"Pfft. Bilmeni isterim ki, kontrolden çıkmış bir hayal gücüm var. Sen ve kibrin sadece pratikte önemsiz bir ilham kıvılcımı olarak hizmet ettiniz. Ayrıca, dikkatli olması gereken sensin. Ben bir zevkim. Benimle çok fazla zaman geçirirsen düğün çardağı yapmak için ağaç kesmeye başlarsın," diye meydan okudum.

Tribünlerin altında iki çapkın genç gibi didişiyorduk. Birkaç hafta önce katıldığım tek münakaşa, çantama tükürdüğü için kaldırımdaki bir adama bağırmaktı.

Dudakları kıvrıldı.

"Dün gece... beni düşündün mü?" diye sordum.

Tek omuzlu kibirli bir omuz silkti. "Sadece gömleğimi ne zaman geri alacağımı merak ettim."

"Zaten çamaşır makinesinde," diye yalan söyledim.

"O zaman sorun yok, öyle mi?" Cam sordu.

"Elbette. Evimden spor şortu ve spor ceketiyile çıktığından beri seni bir kez bile düşünmedim." Yalanlar üst üste yığılıyordu.

"Hı-hı. Ve araştırmam bitti," diye sordu.

Alt bölgelerimde görmezden gelmeye kararlı olduğum bir kıpırtı vardı. "Kesinlikle. Paçayı kurtardın. Hizmetleriniz için teşekkür ederim."

Başını salladı. "Güzel."

"Harika." Beni aynı anda hem sinirlendiriyor hem de tahrik ediyordu. Bununla ne yapacağımı bilemiyordum.

"Şey, sanırım seni... benim evimde göreceğim," dedim.

"Sanırım öyle."

Daha fazla aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden gitme vakti gelmişti. Topuğumun üzerinde döndüm ve bileğimi yakalayıp beni kendisine doğru döndürdüğünde mağrur bir saç atma geri çekilişinin ortasıdaydım.

Bu sanki beton bir bariyere çarpmak gibiydi.

"O lanet ağız," diye hırladı. Ve sonra Campbell Bishop beni öpüyordu. Yine öpüyordu. Ama bu sefer sahte bir randevuda değildik, ki bu kesinlikle bir komplikasyondur.

Sanki aklımı okumuş gibi öpücüğü daha da derinleştirdi. Dili ustaca vuruşlarla benimkini bastırıyordu. Nefesimi tutamıyordum. Artık nefes almaya ihtiyacım olup olmadığından bile emin değildim. Cam'in ağız benimkinin üzerinde olduğu sürece, hayatta kalmakla ilgilenmiyordum.

Dönüyorduk ve sırtım soğuk metalle buluştu. Beni yuttu, tadıma baktı, yok etti. Ve sonra elleri, o büyük sert elleri, sahiplenici bir şekilde hareket etmeye başladı. Kıçımı kavradı, beni kendisine doğru çekti ve ben onun uyarıldığını hissettim.

Eğer o bana dokunuyorsa, benim de aynısını yapmama izin verildiğini varsayabilirdim. Bu yüzden bir elimi aramıza soktum ve kot pantolonunun üzerinden devasa ereksiyonunu avuçladım. Kavranacak *çok şey* vardı. Daha önce çok sayıda donanımlı kahraman yazmıştım ama Cam gerçek hayatta deneyimlediklerimin açık ara en büyüğüydü.

Ağzımın içine doğru inledi ve kendimi dünyanın en güçlü kadını gibi hissettim.

Ellerinden biri kıçımın yanağını bırakıp göğsüme doğru uzandı. Nefesim kesildiğinde, sanki tadına bakmak istercesine dilini tekrar ağzımın içine soktu.

Kotun üzerinden onu daha sıkı kavradım ve elimde hipnotik nabzını hissettim.

"Siktir," diye mırıldandı beni tek eliyle yukarı kaldırmadan önce. Kalçaları ve ereksiyonu beni yerimde sabitlerken bacaklarım aç boa yılanları gibi beline dolandı.

İçime doğru sallandı ve ikimiz de inledik. Sanki yetenekli bir seks uzmanıymışım gibi dişlerimi alt dudağına geçirdim. Bir seks uzmanı. Elini atletimin altına sokup tekrar göğsümü avuçlayarak karşılık verdi. İnce bir kumaş tabakası onun tenini benimkinden ayırıyordu. Meme ucum

O güçlü, sıcak avuç içine çakıl taşları çarpıyor, Cam'in dokunuşuyla arasındaki tüm bariyerleri parçalamakla tehdit ediyordu.

"Bu kötü bir fikir," dedim inleyerek. Halka açık bir yerdeydik. Story Lake'in tüm nüfusu öpüşme seansımızın yüz metre uzağındaydı.

"Korkunç. Nefret ediyorum," diye onayladı ve tekrar ağzıma saldırdı. "Lanet olsun. Bu işte neden bu kadar iyisin?"

"Pratik yapmak mükemmelleştirir," dedi Cam, dili ağzıma girip yıldızları görmemi sağlamadan önce.

"Kesinlikle... öpüşmeyi... bırakmalıyız," diye nefes nefese kaldım.

"Bir dakika içinde," diye homurdandı ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma yapıştırdı.

Tam o sırada giysilerimi çıkarmayı düşünmeye başladım. Yine tam o sırada arka cebimden telefonum çaldı. "Onun zil sesini duyuyorum. Buralarda bir yerde olmalı." Zoey'nin

Kalabalığın gürültüsünden ses bize doğru geliyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cam. Beni yere indirdi ve ben kendi ayaklarımdan üzerinde durmayı yeniden öğrenirken bir adım geri çekildi.

"Sanırım biraz kontrolden çıktık," dedim zayıf bir sesle.

Elleri kalçalarındaydı ve toprağa bakıyordu... ya da belki de kot pantolonunun içinde hâlâ belirgin olan ereksiyona bakıyordu.

"Cam?"

"Şu anda adımı söyleme. O sesle olmaz. Konsantre olurken olmaz," dedi.

"Neye konsantre oluyorsun?" Bıkkınlıkla sordum.

"Buradan b u şekilde çıkamam," dedi ve kasıklarını işaret etti.

Telefonum tekrar çaldı ve hemen susturdum. "Gitsem mi acaba? Zoey'i bulmaya mı?" Soru soran başparmağımı omzumun üzerinden geçirerek söyledim.

Cam hâlâ kaşlarını çatmış alt bölgelerine bakıyordu.

Bir adım uzaklaştım ama tekrar geri döndüm. "Hızlı bir soru. Bu anlık bir şey miydi? Yoksa büyük bir hata mı? Yoksa daha fazla araştırma yapmam gerektiğini mi düşündün? Çünkü beni yanlış anlama, harikaydı. Öpüşmede gerçekten çok iyisin. Yani kesinlikle şikayetçi değilim. Ama biraz... kafam karıştı?"

Sonunda bana baktı. O muhteşem yeşil gözlerinden yayılan sıcaklık neredeyse şortumu çıkarmama neden olacaktı. "Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda? Seni öpmek hoşuma gitti, bu yüzden tekrar yaptım."

Başımı salladım. "Tabii. Elbette. Mantıklı. Devam sorusu. Beni tekrar öpmeyi düşünüyor musun?"

"Sana haber veririm."

"Güzel. Harika. Harika. Ben gidiyorum o zaman," dedim, parmak tabancalarımı ona doğru ateşleyerek.

Oh, Tanrım. Beni kendimden

kurtar. "Hazel," diye seslendi

Cam.

Durdum ve arkamı döndüm. "Evet?" Sesim nefes nefese, umutlu ve umutsuzca azgın geliyordu.

"Yüzün mosmor olmuş."

"Kahretsin, Cam!"

Depomun iç kısmını boyayı temizlemek için kullanarak, tam telefonum tekrar çalarken tribünlerin altından dışarı fırladım.

Zoey'i otoparkın yanında beni beklerken buldum.

"Selam. Ben de tam... kasaba halkıyla konuşuyordum." Sesim hiç doğal gelmiyordu.

"Bazı kasaba sakinleri mi? Ne yazıyorsun? Tarihi bir kitap mı? Ve yüzün neden mavi?" Zoey sordu.

Çenemi bir kez daha fırçaladım. "Islak boyaya sürtünmüş olmalıyım. Hey, akşam yemeği yemek ister misin?"

Bisikletime doğru ilerlerken, "Yemek kulağa hoş geliyor," dedi. "Kıçında mavi bir el izi mi var?"

"Ne? Hayır," diye alay ederek pantolonumun paçasını sildim. "Ben sadece... düştüm." "Yüzün ve kıçın taze mavi boyanın içine mi?"

"Pizzaya ne dersin?"

## KABA BİR UYANIŞ

CAMPBELL

ÇUVALLADIM.

Sahte randevumuz sırasında Hazel'ı öpmek aptalcaydı. Sırf içimden geldiği için onu herkesin içinde tekrar öpmek ise epey aptalcaydı. Bir ilişki için piyasada değildim ve bir aşk romanı yazarının kolay, anlamsız bir kaçamak aramasına imkân yoktu.

Hazel'la yapabileceğim tüm çıplak şeylerin sonsuz bir montajını oynattıkları için neredeyse uykusuz bir geceyi daha temel içgüdülerimle savaşıarak geçirdim.

İşte bu yüzden Heart House'un önündeki kaldırımda oturmuş, yalancı bir korkak olmanın ve kardeşlerime bugün çalışamayacak kadar akşamdan kalma olduğumu söylemenin yararlarını tartışıyordum. Eğer hasta olduğumu söylersem, bu annemin kulağına gidecek, o da elinde tavuk çorbası, bir torba soğuk algınlığı ve grip ilacı ve bir sürü gereksiz anne tavsiyesiyle evime gelecekti.

Beni korkakça bir çıkış yolu seçmekten alıkoyan tek şey Levi ve Gage'in çoktan içeri girmiş olmalarıydı. Ve ikisi de Hazel'a çoktan fazla ilgi göstermişti. Belki bir ilişki için pazarda değildim, ama bu geri adım atacağım ve onlardan birinin bir ilişki başlatmaya çalışmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Onu ilk ben öpmüştüm.

Bakışlarım ön panelimdeki kitabına kaydı. İlkini çoktan bitirdiğim için serisinin ikincisiydi.

Aman Tanrım. Seks yapmadan çok uzun zaman geçirmiştım. Hepsi bu. Bu sinir bozucu kadına aşık olmuş değildim. Sadece hissetme ve tatma şeklini seviyordum... gülme şeklini.

"Siktir git," diye mırıldandım, emniyet kemerimi güreşerek çıkardım.

Kamyonetin kasasından kemerimi ve kovamı kaptığım gibi eve girdim. Hazel'dan hiçbir iz yoktu, zaten onu özellikle aramıyordum.

"Bakın sonunda kim bize katılmaya karar vermiş," dedi Gage, yıkılmış mutfığa perde görevi gören plastik muşambayı geriye ittiğinde. Bu sabah rahatsız edici derecede neşeliydi.

Ona homurdandım.

Levi de

homurdanarak

karşılık verdi.

"Burada biraz daha yıkım kaldı, onu da bugün bitireceğiz. Dolap ekibi bu öğleden sonra ölçü almak için uğrayacak. Üst kattaki banyo ve dolap demosunu bitirebileceğimizi düşündüm. En azından uykucu müşterimiz uyandığında bitirebiliriz," dedi Gage.

Kadın, kendisi uyurken *beni* uykusuz bırakabileceğini mi düşünmüştü? Ben öyle düşünmüyordum. Balyozu elime aldım.

"Onunla nereye gidiyorsun?" Levi tembelce sordu.

Cevap vermedim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata çıktım ve Hazel'inkinin arkasındaki yatak odasına girdim. Ebeveyn odasındaki kırık lavabonun suyunun kesik olduğundan emin olmak için hızlıca kontrol ettikten sonra, koruyucu gözlüklerimi taktım, silahımı kuşandım ve çekicin çarpık makyaj masasına doğru uçmasına izin verdim.

Her şey tatmin edici bir gürültüyle duvardan ayrıldı. Bir kez daha salladım, bu kez korkunç sakız pembesi duvar karosuna vurduğum. Sekizgen porselen parçaları her yöne savrulurken paramparça oldu.

"Ugh! Ne. Ne. *Cehennem*?" diye boğuk bir çığlık geldi duvarın içinden.

Kendimi beğenmiş bir şekilde bir darbe daha indirdim ve balyozun başını sıvaya doğru gönderdim. Ayak seslerini duyduğumda tekrar toparlanıyordum.

"Neyin var senin?" Hazel kapı aralığından seslendi.

Saçları örgüsünden fırlamıştı. Gözlükleri yamuk duruyordu ve üzerinde ya dünyanın en kısa şortu ya da bir çift iç çamaşırı ve David Bowie atleti vardı. Birden uykusunu bölme kararından pişmanlık duymaya başladım.

"Pek çok şey. İyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği hiçbir şey yok."

"Seni şu anda öldürebilirim," dedi ve bana doğru bir adım attı, ama onu kapı aralığında karşıladım ve yolunu kestim.

"Yalınayaksın ve her yerde fayans parçaları var."

"Kimin suçu bu?" Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Saat kaç?"

"Yedi buçuk."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Daha üç saat önce uyudum, göt herif."



Birden kendimi birkaç dakika öncesine göre çok daha neşeli hissettim. Haklı çıkmak insana bunu yapabiliyordu. "Evinde gürültülü bir inşaat işi yapmaya geleceğimizi biliyordun. Bunun için imza attın."

"Dünyada bunun için yeterince Pepsi yok," diye homurdandı Hazel. Topuklarının üzerinde döndü ve tökezleyerek kapı çerçevesine çarptı.

Onu yakaladım ve koridora yönlendirdim.

"Ne oluyor Cammy?" Gage kısa bir süre durdu. Levi arkasından koştu.

"Burada ne yapıyorsun?" Hazel'ın önüne geçerek sordum. Onu tekrar bu halde görmek benim için bir şeydi ama kardeşlerim için bambaşka bir şeydi.

"Yani tüm o gürültü patırtı ve bağırış çağırışı araştırmak dışında mı?" Gage sordu.

"Kardeşin tam bir baş belası," diye açıkladı Hazel huysuz bir esnemeyle.

"Tartışmaya gerek yok," dedi Levi.

"Bir de onunla büyümeyi dene," diye ekledi Gage.

"Artık hepimiz uyandığımıza göre işe koyulabiliriz," dedim ve onu yatak odasına doğru ittim. "Günaydın, günışığım."

Orta parmağını kaldırdı ve ağzını açtı. Kapıyı çarparak ondan önce davrandım.

"Dostum, ne oluyor lan?" Gage fısıltıyla söyledi.

"Hadi çocuklar. Gidip bir oyun planı yapalım," dedim, kardeşlerimin her birine bir kolumu dolayarak. "Kahvaltıda burrito bile ısmarlarım."

"Lanet olsun, Bertha!" Hazel bağırdı. Yatak odasının kapısı açıldı ve şişman, tüylü bir rakun paytak paytak dışarı çıktı. Koridorun ortasında durdu ve bize baktı.

"Ne. Ne. Sikeyim?" Levi fısıldadı.

Rakun, koridorun karşısındaki yatak odasına doğru paytak paytak yürümeden önce yarım ağızla hırladı.

---

"Sosyal medyam için erkekçe bir şeyler yaparken çekilmiş bir fotoğrafına ihtiyacım var," diye duyurdu Hazel, yeni dolabı olacak alanın kapısında belirerek. En azından artık giyinikti.

Öğleden sonraydı ve verimli bir demo ve temizlik günü geçirmiş, dolapçıları mutfak, çamaşır odası, dolap ve banyolarda gezdirmiştik. "Siktir. Hayır," dedim kısa ve öz bir şekilde.

"Bu sabahki uyandırma tuzağı için bana borçlusun."

"Kurtlar tarafından yetiştirildiği belli olan bu Neandertal'in kusuruna bakmayın," diye araya girdi Gage. "Senin için ne yapabilirim?"

Hazel'ın gözleri hınzırca parladı ve süpürgenin sapını sıkıştırdım fark ettim.

"Demonun birkaç aksiyon fotoğrafını çekebilir miyim diye merak ediyordum. Okuyucularım çekici bir erkeğin çekiç sallamasını görmekten gerçekten keyif alacaklardır, özellikle de bu benim gelecekteki gömme dolabımda olacaksa," diye açıkladı.

"Babam her zaman, 'Müşteri bir şey isterse ve sen de yapabiliyorsan, her zaman evet de' derdi," dedi Gage, ön dişlerini sökmek istememe neden olan o büyüleyici sırıtışlarından biriyle.

"Babamız," diye hatırlattım ona.

"Evet, ama belli ki bir tek ben dinliyormuşum," dedi Gage. Tekrar Hazel'a döndü. "Peki bunu nerede yapmak istiyorsun? Tişörtün üstünde mi, dışında mı?"

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Levi koridorda gömleksiz, ter ve sıva tozuyla kaplı bir halde belirerek sordu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım nefesimin altında.

Hazel onlara en parlak gülümsemesini armağan etti. "Siz en iyisisiniz!"

"Hayır, değil," diye ısrar ettim ama kimse beni dinlemiyordu. Hazel'dan sanat direktifleri almakla meşguldüler.

Odadan çıktım ve onları kendi hallerine bıraktım. Günün sonuydu, bu yüzden alt kattaki temizliği kontrol ettim ve aletleri ve malzemeleri kamyonuma taşımaya başladım.

Gömlek giyen Gage ve Levi de bana katıldı.

"İyi günler," dedi Gage, gözlerini eve dikerek. "Çatıcılar yakında başlıyor, çerçevençiler de yarın burada olacak. Tesisatçılar ve elektrikçiler Pazartesi."

"İlerleme var," diye onayladım.

Bana döndü. "Bu arada, burası oyun alanı değil."

"Şu anda ne sana ne de mecazlarına ayıracak enerjim var," dedim.

Onu.

"Hoşlandığın bir kızın saç örgüsünü çekip onun da senden hoşlanmasını bekleyemezsin. geri dön, aptal."

"Hangi kız?" Kimden bahsettiğini tam olarak bilmiyormuş gibi davranarak lafı dolandırdım.

"Gördün mü?" Gage Levi'ye dedi ki. "Aptalın teki."

Gözlerimi devirdim. "Hazel'dan hoşlanmıyorum. Sadece onun senden hoşlanmasını istemiyorum." Levi elini omzuma vurdu. "Tam bir aptal gibi konuşuyorsun." "Bak, 'hislerin' ne olursa olsun," dedi Gage, sinir bozucu bir şekilde

"Ona pislik gibi davranmayı bırakmalısın. O bir müşteri. Yıllardır aldığımız en büyük müşteri."

"Öyle mi? Onunla durmadan flört ediyorsun ve ne zaman arkamı dönsem Livvy onun yanında on dört bedene takılıyor," dedim.

"Öncelikle, onunla flört etmiyorum," diye araya girdi Gage.

Levi kendini savunmak yerine bir paket cips açtı ve ağzına bir tane attı.

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordum.

"Hayır." Çıtırdadı. "Ama Cam'i Hazel'la çıkarken yakaladım."

"Teşekkürler. Çok teşekkürler Livvy," diye hırladım.

Gage inledi. "Dostum, bunu severek söylüyorum. Gerçekten söylüyorum. Ama şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Bir tür kendini imha ayarında mısın? İşimiz tehlikeyken neden böyle bir hamle yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün ki?"

"Tek seferlik bir şeydi. Araştırma amacıyla onu sahte bir randevuya çıkardım. Bu onun fikriydi. Ben sadece nazik davranıyordum."

Gage, "Sen asla kibar olmazsın," diye karşı çıktı. "Onunla dalga geçemezsin."

Gittiğin her yerde arkada ceset izleri bırakıyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?" Levi'den cipsleri kaptım ve kendime yardım ettim.

"Son ciddi ilişkin ne zamandı? Doğru ya. Asla." Gage dedi

"Benim de ciddi ilişkilerim oldu."

Levi homurdandı ve cipsleri geri çaldı.

"Hayır, yapmadın," diye ısrar etti Gage. "Ve şimdi de ciddi bir ilişki. Bir romantik yazarla takılmak. Yaşamak için sonsuza dek mutlu sonlar yazan bir kadınla. Şu anda işimizi tek başına ayakta tutan bir kadın."

Kardeşimin kişisel alanına girdim ve göğsünü göğsümle çarptım. "Onunla dalga geçmiyorum."

"O zaman gerçek hislerin var?" diye alay etti.

"Hayır."

"Keşke o egonla seni komaya sokabilseydim." "Dene bakalım, Gigi."

Levi kolunu aramıza soktu. "Kesin şunu. Yara bandımız bitti."

Evin önüne başka bir kamyonetin gelmesiyle dikkatimiz dağıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım babam inerken, onu güvenilir beagle Bentley takip etti. Bentley, Hazel'ın aşırı büyümüş salvia bitkisine doğru bir rota çizdi ve coşkuyla rahatladı.

Üç öfkeli yetişkin adamın olabileceği kadar masum görünerek ayrıldık.

"Burada ne yapıyorsun baba?" Gage sordu.

"Annen burada biraz gözetmenlik yapabilmem için beni dükkândan kovdu. Görünüşe göre zamanlaması da iyiymiş," dedi.

"Sadece mola veriyorduk," dedim.

"Görünüşe göre birbirinize yumruk atmaya hazırlanıyordunuz. Neler oluyor?" Babam kollarını kavuşturarak sordu.

Hepimiz ondan daha uzun boyluyduk, daha iri ve daha güçlüydük. Ama yine de onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorduk.

Levi, "Sadece birkaç şey konuşuyorduk," dedi. "Ne hakkında?"

"Borsa," diye hep bir ağızdan yalan söyledik.

Babamı, yetişkin çocuklarının hâlâ ortaokuldaymış gibi davranmalarından daha çok kızdıran ve kafasını karıştıran bir şey varsa, o da borsaydı.

"Tanrı aşkına. Hepsi uydurma. Bir hisse senedi yetiştiremezsin ya da bir tane inşa edip elinde tutamazsın. Tüm o sahte rakamlar neyi temsil ediyor? Uydurma şeyler. Sana söylüyorum, paranı arka bahçeye gömsen daha iyi edersin," dedi babam tahmin edilebilir bir şekilde.

Bu düşünceyi o kadar sık dile getirmişti ki, bir keresinde yirmili yaşlarımızda sarhoş bir Paskalya'yı babamın gömülü hazinesini aramak için ailemizin arka bahçesini kazarak geçirmiştik. Bu Laura'nın fikriydi. Hamile olduğu ve dolayısıyla sarhoş olmadığı için bizi kandırmış ve ertesi sabah annem bize ateş püskürdüğünde gülmekten ölmüştü.

"Ben de şimdi bu ikisine bunu söylüyordum," diye yalan söyledi Gage.

"Burada ne varmış?" Bir kapalı kasa kamyon kaldırıma yanaştığında babam "Ne varmış burada?" diye sordu.

"Hazel Hart için mobilya teslimatı," dedi şoför açık yolcu penceresinden.  
"Garaj yolunu sizin için temizleyelim," diye teklif etti babam,  
kamyonuna doğru ilerlerken. Gage'in karnına dirsek atarken nefesimin  
altından "Yalaka," diye tısladım.  
"Geri zekâlı," diye hırladı ve beni bir çalıllığa doğru itti.  
"Gidip Hazel'a söyleyeyim," diye gönüllü oldu Levi ve ben daha çalıllıktan  
çıkamadan eve doğru koşmaya başladı.

## YASAL OLARAK BAĞLAYICI BİR SEKS ANLAŞMASI

CAMPBELL

Yeğenim yolcu koltuğuna tırmanıp kapıyı çarparak kapatırken "ÇOCUKLAR APTAL" diye bağırdı. Perşembe akşamı araba paylaşımı görevindeydim, Laura Wes'in deplasman maçına giderken Isla'yı okul yılının ilk öğrenci konseyi toplantısından alıyordum.

Melvin kafasını koltukların arasına soktu ve yüzüne bir şapırtı verdi.

"İğrenç." Ama yine de köpeği sevecen bir şekilde sıktı.

"Kim o ve onu nerede bulabilirim?" Emniyet kemerime uzanarak sordum. Lise o kadar da büyük değildi. Söz konusu genç aptalı hemen avlayabilirdim.

Isla'nın dudakları büküldü. "Aptal bile olsa gidip bir genci dövemezsin Cam Amca."

"Hayır, ama onu korkutabilirim. Okul değiştirmesini sağlayabilirim. Yeni bir kimliğe bürünür. Hayatının geri kalanında takma burun ve gözlük takmasını sağlayabilirim."

Gülümsemesi kısa sürdü. "Benden hoşlandığını sanıyordum. Bütün yaz benimle flört etti. Benimle dalga geçti, küçük aptal şakalar yaptı. Ve sonra bugün gidip Alice'i mezuniyet balosuna davet etti."

"Bu berbat bir şey," dedim kamyoneti vitesine takarak.

Mezunlar günü. İstemsizce ürperdim. Isla on beş yaşındaydı ve korkunç derecede güzeldi. Artık yanında bir babası olmayan Laura'nın, iğrenç hormonlu ergen erkekleri kovalaması için onu nasıl olup da okula bir korumayla göndermediğini bilmiyordum. Ben de onlardan biriydim. Evden her çıkışımda pompalı tüfekli babalar tarafından kovalanmamış olmam bir mucizeydi.

"Anlamıyorum. Benden hoşlanmadıysa neden hoşlanmış gibi davrandı? Ve eğer benden hoşlanıyorsa, neden başka birini mezuniyet balosuna davet etti? Bir sıcak bir soğuk esmesindenise dürüst olmasını tercih ederim."

Önümdeki gün batımına baktım ve Hazel'ı düşündüm.

Pazartesi günü kardeşlerimle yaptığım "tartışmadan" beri Hazel'ı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Düşündüğümünden çok daha zor olduğu ortaya çıktı.

Onu düşünmeden edemiyordum. Onu öpmeyi. Onunla konuşmayı. Bilgisayarının ekranında yazarken kaşlarını çatmasını izlemek.

"Erkekler bazen aptaldır. Çoğu zaman," diye düzelttim. "Otuzlu yaşlarına gelene kadar hiçbiriyle çıkmamalısın."

"Gage Amca ve Levi Amca da öyle diyor. Bir huş birası içmek için durabilir miyiz?" Isla sordu.

Bu bizim olayımızdı. Kutlama yapmak ya da neşelenmek için bakkaldan iki şişe huş birası alır ve eve dönerken içerdik.

"Elbette, evlat." İçgüdüsel olarak, bizi Wawa'ya doğru yönlendirirken cüzdanım için ceplerimi yokladım. "Kahretsin."

"Sorun ne?"

"Cüzdanım yanımda değil." Hoagie yemeği için ödeme yaparken Hazel'ın yerinde bırakmış olmalıydım. Orada bıraktığım alet çantamın içine attığımı hayal meyal hatırlıyordum.

"Sorun değil. Bu benden olsun," dedi.

"Yeğenimin hesabı ödemesine imkân yok," dedim ve güneşlikten acil durum için aldığım 20 doları kaptım.

"Tam bir centilmen," diye alay etti.

Kendimi bir beyefendi gibi hissetmiyordum. Kendimi kadınlara nasıl davranılacağını bilemeyecek kadar aptal ve bencil, boktan bir lise ikinci sınıf öğrencisi gibi hissediyordum.

---

Isla ve Melvin'i bıraktıktan sonra -yarın daha iyi olmaz diye fazladan bir huş birası alarak- Ana Cadde'ye doğru geri döndüm. Hazel'ın evinin önünden geçerken ışıklarının açık olduğunu fark ettim. Bu hafta verdiğim tek ilhamın sıcak-soğuk bir erkek bebek olduğu düşünülürse, çalıştığından şüpheliydim.

Cüzdan sabaha kadar bekleyebilirdi. Dairemdeki kanepemden internette alışveriş çılgınlığı yapacak değildim ya.

Ayrıca, gece saat sekizden sonra evinin önüne park etmem sadece ikimizin de uğraşmak zorunda olmadığı dedikodulara yol açacaktı.

En akıllıca şey eve gitmek ve evde kalmaktı.

Eve gittim ve bakkalın arkasındaki otoparka park ettim. Parmaklarımı direksiyona vururken bakışlarım Hazel'ın ön paneldeki kitabına kaydı.

"Siktir et."

Anahtarlarımı aldım ve dışarı çıktım. Ama arka merdivenlerden ikinci kattaki daireme çıkmak yerine, sanki beni gizleyecekmiş gibi Bishop Brothers şapkamı takıp Hazel'ın evine doğru yöneldim. Sıradan bir akşam yürüyüşü için dışarı çıkmıştım. Bunda şüpheli bir şey yok, değil mi? Bir sürü insan yürüyordu.

Kapıdan ve ön bahçesinden geçmek yerine, gölgeli araba yolundan yukarı doğru süzıldüm, sonra aşırı büyümüş peyzajın arasından geçerek yürüyüş yoluna ulaştım.

Verandanın ışığı yanıyordu ve birinci kattaki birkaç armatür de öyle. Kadının pencerelerinde hiçbir şey yoktu. Bu sayede pazartesiden beri aklımdan çıkmayan kısa şortuyla koridorda bir merdiveni sürükleyişini en ön sıradan görebildim.

Sinirden kapıyı gereğinden fazla sert çalmıştım.

İrkilen Hazel merdiveni bir çınlamayla düşürdü. Çömeldi ve muhtemelen bir silah bulmak için etrafı çılgınca aradı.

"Benim. Aç kapıyı," dedim huysuzca.

Vazgeçip kapıyı açmadan önce uygun bir silah aramaya on saniye daha devam etmesi beni eğlendirdi mi yoksa sinirlendirdi mi bilemedim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kollarını kavuşturarak. Üzerinde kırılmış uzun kollu bir gömlek vardı. Saçları başının üstünde bir düğüm gibi toplanmıştı ve gözlüklerini takmıştı.

Cozy Hazel en sevdiklerimden biriydi. Favorilerim olduğundan değil. Ya da ne giydiğine dikkat ettiğimden değil. Ya da onu öylesine düşündüğümünden değil.

"Alo?" dedi, elini yüzümün önünde sallayarak.

"Cüzdan." Tanrım, tam bir aptaldım. Neden hoş, normal bir kadınla hoş, normal bir konuşma yapamıyordum? Neden her şey böyle lanet olası bir baş belası olmak zorundaydı?

Arkamdaki kaldırımdan gelen sesler ve bir dizi tiz havlama duydum. Bu havlamaları biliyordum. Bayan Patsy kuduz chihuahua sürüsünü akşam gezintisine çıkarıyordu.

"Cüzdanımı mı istiyorsun?" Hazel kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır. Benimkini istiyorum. Burada bırakmıştım." İçeri girdim ve Bayan Patsy beni fark etmeden önce kapıyı arkamdan kapattım.



Hazel dikkatini merdivene vererek, "Ararken iyi eğlenceler," dedi. Merdiveni oturma odasına doğru bir iki adım daha sürükledi.

Uzun uzun iç çekerek merdiveni ondan aldım. "Ne yapıyorsun sen?"

Merdiveni bir kez daha çekti. "Perde asmaya çalışıyorum, böylece Story Lake'in beş vatandaşı geceleri beş para etmez televizyon izlerken gözlerini benden alamayacaklar."

Merdiveni aldım ve oturma odasına taşıdım.

"Kanepe iyi görünüyor," dedim. Bir mobilyadan çok buluta benzeyen şu beyaz kabarık şeylerden biriydi. Yanında iki tane telaşlı sehpa vardı. Salondaki döşemeli sediri sehpa olarak yeniden kullanmıştı. Yeni oturma alanı, yeterince büyük olmayan bir televizyonun yerdeki karton kutusuna tehlikeli bir şekilde yaslandığı duvara bakıyordu.

"Yerleri yeniden yapana kadar beklemem gerektiğini biliyorum ama oturmak için hareketli bir kutu ya da zemin olmayan bir yer olması gerçekten güzel."

Merdiveni uzun ön pencerelerden birinin altına yerleştirdim ve yerde bıraktığı perde çubuğunu aldım. "Bunları nasıl yerleştiriyorsun?"

"Şey, vidalarla birlikte geldi. Garajda bir tornavida buldum ve sadece elle yapabileceğimi düşündüm..." Sevişmekten ziyade bıçaklamaya daha yakın olan kötü bir taklit yaptı.

"Hayır, yapmayacaksın."

"Kimsin sen? Perde polisi mi?" diye takıldı.

"Bunu kendin yapmaya kalkarsan, sıvada ve kendinde bir düzine delik açarsın. Hepsini düzeltmek zorunda kalacağım, bu da beni kızdıracak ve yara bandım yeni bitti."

"Sen her zaman sinirlisin," diye yakındı. "Adil bir değerlendirme."

Ayağını parmak arası terliğe benzeyen tüylü ayakkabısına vurdu. "Peki, her neyse.

Çerçeveye yapıştırdığın şu kağıt perdelerden alacağım." "Git matkabımı getir."

"Ne? Hayır. Kendin al."

"Matkabıma, bir teraziye, şu mavi boyacı bandından birazına ve bulabilirsen bir kaleme ihtiyacım var. Hepsi mutfaktaki alet çantasında olmalı."

"Neden?"

"Lanet perdelerini asabileyim de insanlar senin çöp televizyonunu izlediğini görmesin diye."

"Neden birdenbire iyi davranmaya başladın?"

"Çünkü yeğenimi okuldan eve bıraktım ve dürüst olmak yerine bir sıcak bir soğuk davranan bir adama kızdı. Çünkü seninle aramı düzeltmek için çizgiler çizip onları aşmakla meşgul otuz sekiz yaşında bir ergen aptal gibi davranıyordum."

Hazel bir süre beni inceledi. "Tamam. Eşyalarını getireyim."

---

"NASIL GÖRÜNÜYOR?" Çubuğu ve perdeleri pencere pervazının üzerinde tutarak sordum. "Güzel. Paçalarını kıvırmamakta haklıymışsın. Daha güzel görünüyorlar."

Bu taraftan," dedi Hazel.

"Yani, düz görünüyor mu?" Kuru bir sesle söyledim. "Ah, evet. O da var."

"Vidalar," diye emrettim.

Onları uzattı ve ben de dişlerimin arasında tuttum. "Dübeller."

Plastik duvar dübelleri açık avucumda belirdi. Onları merdivenin en üst basamağına yerleştirdim.

"Matkap."

Onu kaldırdı, heyecanlı ve parlak gözlü görünüyordu. Kendimi kahraman gibi hissettim.

Çapalardan birini hizaladığımda "Bekle!" dedi. "Bunu yaparken seni izleyebilir miyim, böylece ikinci pencereyi kendim yapabilirim?"

"Elbette." Kendine ait bir şey yapma arzusunu anlıyordum. Emek vermek daha derin bir bağ kuruyordu. Kasabadan geçerken eski projeleri gördüğümde hâlâ gurur duyuyordum. Eski işimde projeler daha büyüktü. Ofis binaları ve alışveriş merkezleri. Ama kendi ellerinizin neler yapabildiğini görmenin her zaman özel bir yanı vardı.

Perde çubuğunu yerine vidalamak için hızlıca çalıştım ve bir test çekişi yaptım.

"Harika görünüyor." Ben beyaz keten panelleri düzeltirken Hazel ellerini çırpı.

"Boyacılar geldiğinde onları sökmek zorunda kalacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum. Ama en azından şimdilik daha kalıcı ve daha az belirsizlik içinde yaşıyormuşum gibi geliyor."

"Pekala, Trouble. Senin sıran," dedim attan inerek.

Ben merdiveni ikinci pencereye taşıırken o da aletlerimi topladı.

"Hayatta olmaz," dedim, o ilk basamağa uzandığında.

"Ne?"

Tüylü parmak arası terliklerini işaret ettim. "Bu ayakkabılarla olmaz."

Tartışmak için ağzını açtı ama ben başımı salladım. "Balık taşıyan bir kel kartal tarafından kafana vurulduğunu gördüm. Senin hatan olduğunu söylemiyorum ama bela peşini bırakmıyor. Burnu kapalı ayakkabılar. Şimdi."

Kürklü ayakkabılarının izin verdiği ölçüde yüksek sesle odadan çıktı ve giderken benimle ve tavrımla ilgili hoş olmayan şeyler mırıldandı. Bir dakika sonra spor ayakkabılarıyla geri döndü.

"Daha iyi misin?"

"İş güvenliği konusunda bana tavır yapma."

Merdiveni tırmanırken, "Sanırım sana tavır almak için bir sürü nedenim var," dedi. "Bütün hafta göt gibi davrandın."

"Evet, benim de nedenlerim vardı," diye mırıldandım, onun uzun, çıplak bacaklarının ve şortunun çok kısa etek ucunun doğrudan görüş alanında olmasından zevk almamaya çalışarak. Kıç yanaklarının alt kıvrımlarını görebiliyordum. Merdiveni tutuşum daha da sıkılaştı.

"Nedenlerini bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Neyi ölçüyorum?" Omzunun üzerinden bana baktı.

"Her seferinde bir bok gösterisine odaklanalım." İki parça bant yırttım ve kot pantolonumun paçasına yapıştırdım. "Yukarı geliyorum."

Merdiveni onun arkasından çıktım ve bunun için kendimden hemen nefret ettim. Ona bu kadar yakın olmayı göze alamazdım. Kıçımdaki ukala, sorgulayıcı ağrının ne olduğunu bilmiyordum ama onun yanında bedenime güvenemiyordum. Ve çok bencil bir yanımdı, bırakırsam ne olacağını öğrenmek istiyordum.

"Diğer pencereyle eşleşmesi için montaj pozisyonunu ölçeceğiz," diye talimat verdim, daha yükseğe uzandığında arka ucu kasıklarımın üzerinden geçerken yüzümü buruşturdum.

Olması gerekenden üç kat daha uzun sürdü çünkü beynimin yapmak istediği tek şey onun şampuanı ve gömleğinin ellerimin altında ne kadar yumuşak olduğu hakkında övünmektir. Elimini eteğinin altından geçirdiğimde teninin ne kadar sıcak ve pürüzsüz olacağını düşündüm.

Dişlerimi sıkarak Hazel'a dübelleri batırması ve duvara monte etmesi için yol gösterdim. Her *vida*, *çubuk* ya da *montaj* dediğinde aptal sikim daha da sertleşiyordu.

Kontrolümü tamamen kaybetmeden önce bir şeyler yapmalıydım. "Orada kal," diye emrettim. "Ben perdeyi getireyim."

Eğilirken sanki sikimi simitle bağlıyormuşum gibi hissediyordum. Acı iyiydi. Bana odaklanacak başka bir şey veriyordu.

Perdeyi ve çubuğu aldım ve onun parmak uçlarında gerildiğini görmek için tam zamanında doğruldum. Gömleğinin bol etekleri vücudundan uzaklaştığında, tesadüfi açım bana sütyensiz göğüslerin alt tarafına engelsiz bir bakış sağladı.

Ereksiyonumdaki zonklama şiddetlenerek Acil'e dönüştü.

"Anladın mı?" diye sordu, sanki beni aklımdan çıkarmak için buraya konmuş yürüyen, konuşan bir fantezi değilmiş gibi bana bakarak.

"Neyi anladın?"

"Elindeki perde çubuğunu."

Yere baktım ve sözsüzce ona doğru tuttum.

"Yine o kızgın surat ifadeni takınıyorsun," dedi çubuğun bir ucunu yuvaya yerleştirmek için gerinirken.

Merdiveni tekrar tuttum ve onu merdivenden alıp kanepeye yatırmak istememe neden olacak herhangi bir vücut parçasına bakmamaya çalıştım. Ne yazık ki benim için baldırları ve ayak bilekleri bile erotik cazibeye sahipti.

Hazel diğer biniş için karşı tarafa eğildi ve ayağı basamaktan kaydı. Hiç düşünmeden hızla uzandım ve onu tek elimle kıcından tutarak sabitledim. Evren bugün bana karşıydı. Çünkü elim yumuşak pamuklu şortuna değmedi. Hayır. Avucum çıplak teni kavriyordu. Dehşet içinde elime baktım, elim bir şekilde şortunun paçasının altından kaymış ve iç çamaşırsız kıcının üzerindeydi.

Gece vakti sokağa bakan bir pencerenin önündeydik. Herkes geçip bizim küçük gösterimizi izleyebilirdi.

"Cam?"

"Siktir. Beni." Kelimeleri gıcırdatarak söyledim.

"Biliyor musun, haftanın başında muhtemelen yapardım, ama sonra bana kaktüs gibi davrandın," dedi konuşkan bir şekilde, şortunu ellememi görmezden gelerek.

"Lütfen. Konuşmayı kes. Konuşmayı."

Birkaç kalp atışı boyunca öylece donup kaldık. Boştaki elimle kalçasını kavradım ve avucumu yavaşça, acıyla kıcından çıkardım.

"Yere yat."

"Ama ben bitirmedim-"

"Tanrı aşkına, kadın. İn aşağı."

Merdivenden indi ve hoşnutsuz bir bakışla yere indi. "Beni öldürüyorsun," diye ilan ettim.

"Güzel," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "İyi mi?"

"Senden genel bir kızgınlık dışında bir duygu görmek güzel."

Elim onun yuvarlak kıcında durduğu için sıcaktı. Sikim lanet olası bir metronom gibi hareket ediyor, adrenalize kan akışının ritmini koruyordu.

Ön kolumu alnıma götürdüm ve kendimi korumak için geriye doğru bir adım attım, ancak neredeyse alet çantama takılıyordum.

"Perdeleri çubuğa takmayı unutmuşum," dedi Hazel, benim hormonal krizimi görmezden gelerek pencere işlemlerinin durumu lehine.

Nefesimin altında küfrederek merdiveni çıktım, çubuğu çıkardım, perdeleri çubuğa geçirdim ve yerine astım.

Aşağı indim ve döndüğümde onu kanepenin koluna tünemiş beni izlerken buldum.

"İyi görünüyorlar."

Ona doğru yürüdüm ve yumruklarımı yuvarlanmış perdenin iki yanına yerleştirdim.

Kolunu.

Onu öpmek istedim. Onu kanepenin üzerine yatırmak ve vücudundan küçük şortlar. İçim boşalana kadar, kafamda ondan başka bir şey, herhangi bir şey düşünecek yer kalana kadar tekrar tekrar içine gömülmek istedim.

"Gerçekten kızgın görünüyorsun," diye gözlemledi.

"Centilmen olmaya *çalışıyorum*," dedim sıkıca.

Gözlerimin içine baktı, sonra kot pantolonumdan dışarı çıkmaya çalışan ereksiyona dikkatle baktı.

"Terliyorsun. Boynundaki damarlar kaldırımdaki pitonlar gibi dışarı çıkmış. Bu çene gerginliğiyle bir azı dişini kırmak üzeresin. Ve bir kez daha sanki benim hatammış gibi davranıyorsun."

Doğrudan ona bakmamanın kontrolümü yeniden bulmama yardımcı olacağını umarak gözlerimi kapattım. "Hazel, senin dişlerini koparmak istememeye çalışıyorum."

hazır olmadığın bir seksle kanepeni kırabilirsin. Tamam mı?"

Alay etti. "Neye hazır olduğumu senden daha iyi bildiğimi düşünüyorum. vardır."

Kadın ateşle oynuyordu.

"Benimle terli, anlamsız bir seks yapmak istediğini mi söylüyorsun?"

Gözlerimi açarak sordum.

Kıçını kanepede yumruklarımın arasında oynattı. "Diyorum ki, geçen hafta sonundan sonra bunu düşünebilirdim, ta ki sen bu hafta bana Mr. Freeze gibi davranana kadar."

"Senin incinmeni önlemeye çalışıyorum."

"Bana kötü davranarak mı? Sende yeni yürümeye başlayan bir çocuğun duygusal olgunluğu var!"

Göğüs uçlarını görebiliyordum, tişörtünün kumaşına karşı sıkı tepeler. Ona dokunduğumda da böyle olmuş muydu? Bacaklarının arasına uzansaydım, onu ıslak bulur muydum?

"Kendimi savunmam gerekirse, tüm kan kaynağınız pantolonunuzdayken mantıklı düşünceler yürütmek zordur," dedim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Beni istiyorsun. Onunla seks yapmak istiyorsun.

bana

." "Kirli, kaba, anlamsız seks," diye düzelttim.

Gözlerini aydınlatan kıvılcımı fark etmemeye çalıştım.

"Benimle kirli, kaba, anlamsız seks yapmak istiyorsun. Ama sen Bunu kaldıramayacağımı düşündüğün için yapmayacağına karar verdin," diye özetledi.

"Evet."

"Yani benimle kirli, kaba, anlamsız bir seks yapmamak için, incinmeyeyim diye bir pislik gibi davranacaksın."

"Hı-hı." Böyle söylediğinde kulağa inanılmaz derecede aptalca geliyordu.

Yüzlerimiz, bedenlerimiz o kadar yakındı ki. Bir santim sonra yumruklarım onun çıplak bacaklarına değecekti. Bir santim daha ve ağzım onunkinde olacaktı.

"Seni istiyorum. Beni kızdıracak kadar. Seni düşünerek bu kadar çok zaman geçirmekten hoşlanmıyorum. Ve sana dokunamamaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Ama bir ilişki aramıyorum. Ve seninle yatağa girmek aptalca olur."

"Sorun da burada. Benim yerime karar veriyorsun, ki bu benim en sevdiğim şeylerden biri değil."

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum Hazel," dedim, hayal kırıklığım artıyordu.

Bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi ağızma bakıyordu. "Anlıyorum," dedi. "Ve bunu takdir ediyorum. Ama sanki kendimle baş edemeyecekmişim gibi davranıyorsun. Sanki sakin yanıma yaklaştığında parçalanacakmışım gibi. Aslında çok aşağılandım."

"Tanrım, Trouble. Uzun süreli tek eşli bir ilişkiden yeni çıktın. İpsiz sapsız bir kaçamağı bırak, son on yıldır kimseyle çıkmadın."

"Peki şu anda beni ne mutlu ederdi biliyor musun?" "Lütfen bir manastıra katılmayı söyle."

Başını salladı. "Kirli, kaba, anlamsız bir kaçamak. Bir ribaunt."

Ağız şimdi benimkine daha da yakındı ve kontrolümün yıprandığını hissedebiliyordum.

"Seninle, ailemin işini kurabilecek ya da bozabilecek bir müşteriyle ilişkiye girmek son derece aptalca olur," diye hatırlattım ona. Eğildim ve burnumu çene çizgisine kadar takip ettim.

Bir nefes tıslaması çıkardı. "Tamam, o zaman bunu yazılı hale getirelim." Geri çekildim. "Neyi yazalım?"

"Beni becermek istiyorsun. Ben de seni becermek istiyorum. Bir ilişki istemiyorsun. Kitap yazmaya odaklanmak istiyorum."

"Tuzak kuruyormuşsun gibi hissediyorum."

"Cam, beni öptüğünden beri son iki yılda yazdığımдан daha fazla kelime yazdım. Beni boşalttığın zamanki çıktımı düşünsene."

"Seni *boşalttığım*da." Bu bir tehdit gibi geldi.

Kanepenin kolundan atladı ve bileğimi yakaladı. "Gel benimle Bana."

Beni koridorda sürüklemesine izin verdim, kütüphaneyi ve yemek odasını geçtim ve karanlık ofisine girdi. Masa lambasını yaktı ve defterini yeni bir kâğıda çevirdi.

"Biz, Hazel Hart ve Campbell Bishop, ikimiz için de uygun olduğu sürece kirli, kaba, anlamsız seksten zevk alacağımıza söz veriyoruz. Fiziksel ilişkimizin iş ilişkimizi engellemesine izin vermeyeceğiz. Ve birbirimizle romantik bir ilişki sürdürmeyeceğiz," dedi kelimeleri sayfaya karalarken. Bir çırpıda imzaladı ve kalemi bana doğru uzattı. Yanakları kızarmıştı, kahverengi gözleri cam gibiydi.

Kâğıdı bana uzatırken "Ciddi olamazsın," dedim.

"Bu yazılı bir anlaşma. Yasal olarak bağlayıcı bir seks anlaşması. Beklentilerimizi belirliyoruz," dedi.

"Ya sen benimle seks yapmaya hazır olmadan önce ben seninle seks yapmayı bitirirsem?" Kalem elimde sıcaktı.

"O zaman darılmak yok. Birimizin işi biter bitmez, ikimizin de işi biter."

Sağlıklı düşünemiyordum. Damarlarımda çok fazla ihtiyaç pompalanıyordu. Kalemin ucunu sayfaya dayayıp imzamı atmamın nedeni de buydu.

"Tamam," dedi. "Şimdi ne olacak?"

Kalemi omzuma attım ve onu yakaladım.



## KAYNAYAN ŞEHVET BATAKLIĞI

HAZEL

Kendimi derme çatma masamın kenarına tünemiş, kalçalarımı açmış, Campbell Bishop ve onun devasa siki aralarında dururken buldum.

"Bu ilk sefer için romantik fikirlerin olmasa iyi olur bebeğim. Hızlı ve acımasız olacak," diye uyardı eliyle yüzümü kavrarken.

"Hızlı ve acımasız olmak iyidir," dedim ağzı benimkinin üzerine eğilmeden bir saniye önce.

Onunla ilgili her şey sıcak ve sertti ve görünüşe göre vücudum buna bayılıyordu.

Bu.

Boştaki eli bacaklarımın arasına girdi ve cinsel organımı avuçladı.

Şortlar. "Lanet olsun. Islanacağını biliyordum."

Islaklık hafif bir ifadeydi. Su birikintileri ıslaktı. Akvaryumlar. Bir merdivenin üzerinde birkaç okşama ve Güney Amerika yağmur mevsimi seli gibiydim. Çok mu ıslanmıştım? Onun ne düşündüğü hakkında endişelenmem gerekiyor muydu? Eğer o sadece benim ribaunt erkeğimse ve birbirimizi sadece seks için kullanıyorsak, aslında onu etkilemek için endişelenmeme gerek yoktu, değil mi?

"Bu hafta seni uyandırdığımdan beri bu şortları düşünüyordum," diye hırlayarak itiraf etti. "Altında ne olduğunu merak ediyordum."

Alay edercesine kalçalarımı daha geniş açtım. "Hiçbir şey yok."

Nefis bir küfür savuran Cam'in parmakları kumaşın altından kaygan kıvrımlarıma doğru yol aldı.

Kalbim göğsümde, boğazımda ve başımda güm güm atıyordu. Çok hızlı hareket ediyorduk ve ben de öyle olmasını istiyordum. Seks hayatımın son birkaç yılı sakın geçmiş, ayrı duşlardan sonra yatakta planlı buluşmalar olmuştu. Bu farklı bir şeydi.

O yetenekli parmaklar ıslaklığı okşuyor, o sıkı sinir tomurcuğunun etrafında dönmek için duraklıyordu. İki parmağını içime soktuğunda ağlamaya dönüşen bir inilti çıkardım. Beni tekrar öptü, bu sefer daha sertti. Beni tatmin ederken utanmadan eline karşı koyarken, dili sunabileceğim her şeyi aldı.

Gömleğini tuttum, çektim ve ittim.

Cam aklımdan geçenleri okudu ve tişörtü tek eliyle başından çekti. Şapkası uçtu gitti.

Kaslar, dövmeleler, mükemmel gövdesini aşağıya doğru incelten göğüs kılları. Bir aşk kahramanı gibi yapılydı. Kitaptaki Cam ile gerçek hayattaki Cam bir ve aynıydı.

"Bana böyle bakmaya devam edersen her şey çok çabuk bitecek bebeğim," diye uyardı.

Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama neyse ki beni masanın üzerine iterek duruma el koydu. Gömleğimi göğüslerimin üzerine iterken gözlerimi tavana diktim.

"Sik beni," diye mırıldandı saygıyla, sonra sert ve nasırlı avuçlarıyla bir tanesini yoğurmaya başladı. Ve sonra o sıcak, sert ağız muhtaç meme ucumu çevreliyordu ve her derin çekişte kendi adımını unuttum.

"Mmm," diye mırıldandı göğsüme karşı. "Bunu seviyorsun. Parmaklarımı sıkıldığını hissedebiliyorum."

"O konuda," dedim, sesim sanki nefes nefese kendimi bir posta deliğinden geçirmeye çalışıyormuşum gibi çıkıyordu. "Hızlı ve sert demiştin ve eğer içime başka bir uzantı sokmazsan, elinin üzerinde bitireceğim ve gerçekten, gerçekten sikinin üzerinde bitirmek istiyorum."

Meme ucumun üzerinden gülümsediğini hissettim. Beni masanın kenarında oturur pozisyona geri çekmeden önce son bir kez sertçe emdi.

"Burada prezervatifin var mı? Tercihen üç tane?" diye sordu şortumu çıkarıp omzunun üzerinden atarken.

Eğildim ve masanın çekmecesini karıştırmak için çekip açtım. "Pazartesi gecesi böyle bir sahne yazdığımı söylemiyorum ama hazırlıklı olmayı severim." Bir koli prezervatif çıkardım.

"Aferin kızıma," dedi Cam neredeyse mırıldanır gibi bir sesle.

Bu övgü karşısında içimin yumuşadığını hissettim. Yeni bir sapkınlık ortaya çıktı. Tam defterime uzanıyordum ki topuklarımı masanın kenarına yerleştirdi ve beni tamamen ona açtı.

Hızlı, sarsıntılı hareketlerle kemerini çözmesini, pantolonunu indirmesini ve görkemli bir şekilde sertleşmiş sikini serbest bırakmasını hayranlıkla izledim.

Zamanında bir sürü sik yazmıştım. Gerçek hayatta da tatmin edici sayıda zevk almıştım. Bunu aklımda tutarak, Campbell Bishop'ın penisini güvenle hem Kurgu hem de Kurgu Dışı'nın Kral Aleti olarak taçlandırabilirdim.

Uzun, kalın ve damarlı olan penis, sonunda özgür olduğu için mutluymuş gibi sallanıyordu.

İki elimle ona uzandım.

Şaftını kavradığımda Cam'in nefes alışları neredeyse acı verici geliyordu. Daha yarım vuruşumu bile tamamlamadan ucunda nem birikmişti. Elleri benimkileri durdurdu. "Bir dahaki sefere ön sevişme. Bununla iyi misin?"

"Çok iyi. Harika," dedim, prezervatifi korkutucu uzunluğundan aşağı yuvarlarken izledim.

Boyut hakkında endişelenmek klişe gibi görünüyordu. Ama gerçek hayattaki ben, vahşi doğada hiç bu kadar muhteşem bir penisle karşılaşmamıştım. Matematik becerilerim kadınlık organlarımdan daha paslıydı, yine de sığmasının mümkün olmadığından yüzde seksen emindim. Ama elimden gelenin en iyisini yapacağımdan emindim.

"Bana bak," diye emretti, sanki zaten bir lunaparkı kapatacak kadar ıslak değilmişim gibi sikinin tepesini kıvrımlarımın arasında ileri geri sürükledi. O kadar iyi hissettirdi ki başım geriye düştü ve boğazımdan sızılı bir inilti koptu.

"Bana bak Hazel," diye tekrarladı, kör ucu açıklığıma doğru çentikledi.

Bunu yaptığımda, onunla gözlerimi kilitlediğimde, Cam kalçalarımı kavradı ve beni shaftının üzerine doğru çekti. Omuzlarını kavradığımda ani istila gözbebeklerimin kafamın içinde geriye yuvarlanmasına neden oldu.

"Lanet olsun, çok büyüksün!" diye bağırdım.

Muhtemelen seks sırasında söylenecek en klas şey değildi. Ama seksi konuşma pratiğim yoktu.

Büyük kelimesi hafif kalırdı. Devasa. Şişmiş. Şişmiş. Girthy. Editörüm gurur duyardı.

Yarı kahkaha yarı inilti gibi bir ses çıkardı, sonra bacaklarımı beline doladı. Bu tek başına onu bir santim daha derine çekti. Hayatımın gergin bir gitar teli olduğunu ve Cam'in onu koparmak üzere olduğunu hissediyordum.

Elleri yine kalçalarımdaydı, parmakları huzursuzca bükülüyordu. Ve bana zaman tanıdığını fark ettim. Ona alışmak, ona yer açmak için zaman. Bu düşünceli ve ateşliydi, her ikisini de takdir ettim.

Zihnimin kaynayan şehvet bataklığında bir yerde bir düşünce su yüzüne çıktı. Ben, Hazel Hart, olağanüstü aşk romanları yazarı, her kahramana taş çıkartabilecek bir adamla gerçek hayatta anlamsız bir seks yapıyordum. Tıpkı bir kadın kahraman gibi.

"Gözlerini aç." Kelimeler çakıl gibiydi. "İşte benim kızım."

Gözlerimin içine bakıyor, bedenimi ele geçirdiği gibi ruhumu da ele geçiriyordu. Ağızlarımız o kadar yakındı ki aynı havayı soluyorduk.

Bir santim bile hareket etmemişti ama ben patlamaya hazırdım. Farkındalığım Campbell Bishop'ın sikini içime alma hissine indirgenmişti.

"Bize bak," diye emretti.

Aşağıya, vücutlarımızın birleştiği yere baktım. Ondan daha ne kadar almam gerektiğini fark ettiğimde göz kapaklarım titredi.

"Onları açık tut. Seni yanımda istiyorum."

Bu emirle içimdeki düzinelerce kas onun şaftının etrafında titredi ve Cam bir hırıltıyı ısırdı.

Hareket etti ve ben boşaldım.

Bunu yapmak istememiştim. Yedi saniyelik bir ilişkidten sonra orgazm olmak için yola çıkmamıştım. Ama bu, elinde meşale olan birinin havai fişek fabrikasına girerken ayağının takılması gibiydi. Ateşleme.

Sürpriz doruk noktası içimi parçaladığında Cam alçak sesle ve uzun uzun homurdandı. Çenesi taş kesilmişti, yanakları çukurlaşmıştı ve beni serbest bırakan bir dizi kontrollü hamle yaptı. Biter bitmez daha fazlasını istedim.

"Siktir. Hareket etmem gerek bebeğim," diye itiraf etti, nefesi ağzıma karşı sıcaktı. "Bu masa dayanmaz ve seni sert ve hızlı bir şekilde alabileceğim bir yere götürmem gerekiyor. Bu konuda iyi misin?"

"Çok iyi. Çok iyi. Son derece iyi." Cesaretlendirici bir sevgili değilsem hiçbir şey değildim.

Elleri kıcımda sıkılaştı. Beni masadan kaldırdı ve hâlâ sikine gömülü halde havada tuttu. Ne kadar kaldırabildiğini merak ediyordum.

"Duvara mı, yere mi?" diye sordu.

"Resimleri yeni astım," dedim, gözlerimi ondan ayırmadan çerçevesi sanat eserlerini işaret ederek.

"Zemin o zaman," dedi.

Gerçekten de (a) beni düşürmeden ya da (b) çekip gitmeden bizi yere nasıl indirdiğini bilmiyorum. Ama Campbell Bishop, onu seks için kullanmayı bitirdikten sonra sayfada detaylandırmayı planladığım birçok yeteneğe sahip bir adamdı.

Sırtım halıya değer değer gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkardı, göğüslerimi tekrar ortaya çıkardı, sonra da sonuna kadar soktu. Zihinsel olarak ona hiç hazırlıklı değildim, bu hemen anlaşıldı. Ezici dolgunluk, daha önce hiç bu kadar gerilmemiş kasların yoğun oyunu, hepsi dikkatimin her zerresini talep ediyordu.

Cam'in gırtlaktan gelen onay hırıltısı kulağımda çınladı. Kendi haykırışım duvarlarda yankılandı.

Duygular beni hırpalarken gözlerimi kapattım. Tekrar sokmadan önce yavaşça çekildi. Ağırlığı beni yere bastırdı, beni yere sabitledi. Teninin sıcaklığı, kaslarının bana karşı esnemesi, beni akıl sağlığımın sınırından geçirdi ve akılsız bir ihtiyaç boşluğuna sürükledi.

İlk cinsel yanıklığımı kazanmak üzereydim. Kendimi bir geçiş töreni, bir ödül gibi hissediyordum.

"Cam," diye nefes nefese kaldım.

Nasırlı bir el göğsümü buldu. Bir, iki kez dolgunlaştırdı. Hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarını geri çekti ve ereksiyonunu neredeyse sonuna kadar sürükledi. Onun altında, etrafında gerildim, kalmasına ihtiyaç duydum. Beni yalvartmadı. Ona neye ihtiyacım olduğunu söylemek zorunda değildim. Bana sadece bir dizi kısa, sert itiş verdi.

"Evet," diye bağırdım.

Kalçaları içime girmeye devam ederken başparmağı şişmiş meme ucumun üzerinde gezindi. Her derin, sert itişte içimde oluşan bu ihtiyaç ilkeldi. Etrafında kenetlenirken içimde şiştiğini hissettim. Tekrar içime girdiğinde fark ettim ki şimdiden artıyordu.

"Bırak beni, bebeğim. Sadece benim için bırak," diye nefes aldı. Kalbi göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Yüzü boynuma gömülmüştü.

Ona çoklu orgazmın hiçbir zaman bana göre olmadığını açıklamak üzereydim. Güçlü tek orgazmlarla kutsanmışım ve açgözlü olmama gerek yoktu. Ama onun bunu yapmasına kesinlikle aldırıyordum. Dürüst olmak gerekirse, birden fazla orgazm yaşatabilecek biri varsa o da Cam'dir. Belki birlikte birkaç kez samanlıkta yuvarlandıktan sonra-

Bir kez daha itti ve kabzasına kadar gömülü kaldı. İlk resmi ikinci orgazmım içimde serbest kalırken ona karşı kıvrandım. Parmaklarımdan ayak parmaklarıma ve saçlarıma kadar her şey tutuştu, bir tuzak teli gibi kopmadan önce daha sıkı ve daha sıkı sarıldı.

Ses ve ışık geçici olarak varlığımdan kayboldu. Geriye kalan tek şey, zevk duvarı üstümde parçalanırken hissettiğim duyguydu.

Cam boşalırken derinlere inerek, "Sikeyim evet," diye inledi.

Onun orgazmının her zonklayan nabzını kendi orgazmımın kısılacı ve salınımı aracılığıyla hissedebiliyordum. Eski bir biyolojik dansı mükemmel bir şekilde gerçekleştiriyorduk. İyiden de iyiydi, doğrudan da. Sanki ilahi bir çağrı sonunda cevap bulmuştu. Hayattaydım ve baştan çıkarılmışım.

Dalgalar yavaşladı, sonra zayıfladı ve nihayet sona erdi. Orada birbirimize dolanmış, terli ve doymuş bir halde yatıyorduk. Nefesimiz kesik kesik geliyordu. Kendimi iyi hissediyordum. Şampanya ile yapılmış jöle gibi. Sallantılı ve ışıltılı.

Hayatım boyunca anlamsız bir seks yaptığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"İyi misin?" Cam sordu, yüzü hala boynuma bastırıyordu. Her daim var olan kirli sakalı tenimi en lezzetli şekilde aşındırıyordu.

Boğazımı temizledim ve sıradanlaşmaya çalıştım. "Yani, yapabileceğinin en iyisi buysa. Evet, ben iyiyim."

Kalçamı çimdikledi. Sertçe.

"Ah! Tamam, tamam! İnanılmazdı. Vücut parçalarım üzerinde biraz kontrolüm olsaydı, defterime uzanıyor olurdum," diye kabul ettim.

Bizi yuvarladı, böylece ben onun üzerine yayıldım. Altımdaki yakışıklılığın gülünç seviyesini incelemek için bir dirseğimin üzerine çıktım. Belki de boşanmak ve kel kartallar iyi şanstı çünkü az önce onun siki içimdeyken olanların kesinlikle hiçbir dezavantajı yoktu.

"Bu sadece aperatifti. Ana yemek için hazır ol," diye tehdit etti.

"Ciddi olamazsın."

"İlkinin hızlı olacağını söylemiştim. Artık gerginliği attığımıza göre, acele etmeyebilirim."

Vajinamın Cam'in acele etmesini kaldırabileceğinden emin değildim.

## RESMİ PISLIK DERECELENDİRME ÖLÇEĞİ

CAMPBELL

KONUŞMAMIZ GEREKİYOR," dedim ve boxer külotumun içine geri döndüm. Vücudum gevşemiş ve doygun hissediyordu. Kaslarım gevşemişti. Taşaklarım boştu. Zihinsel olarak düğümlendiğimi hissedebiliyordum.

"Ne hakkında?" Hazel ağzına bir cips tıkıştırarak sordu. Üzerinde benim tişörtümden başka bir şey yoktu, bu da konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

Sonunda onun oturma odasına çıplak bir şekilde girdik ve yepyeni kanepeyi bir güzel alıştırdık. İki kez boşalmıştım, o kadar sert boşalmıştım ki, bu yüzden diz kapağında bir yara oluşmuştu. Üç kez boşaldı ve sonra yemek için yalvardı, bu yüzden şimdi onun katında lanet bir atıştırmalık pikniği yapıyorduk ve hala kutusuna yaslanmış olan televizyonda çöp bir realite şovu izliyorduk.

Poşetten bir patates cipsi çıkardım ve elimle işaret ettim. "Bu."

"Fransız soğan sosu hakkında konuşmak ister misin?"

"Hazel."

"Campbell."

Sezgisel olarak anlamasını tercih ettiğim tüm o aptalca şeyleri bana söyletecekti. "Her şeyi nın açıklığı kavuştuğundan emin olmak istiyorum."

"Peki nerede duruyorlar?" Televizyonun sesini kısıtı.

"Hiçbir şey aramıyorum." Az önce yaptıklarımızdan daha fazlası dışında bir şey. Çok daha fazlasını. Ama seks takıntılı bir pislik gibi görünmek istemedim.

Umursamadan, sos kabına bir cips daha attı. "Aramadığın ne tür bir şey var?"

"Bilirsin işte. İlişki türü."

Cips ağzına giderken yarı yolda durakladı. "Masamda sikini içime sokmadan önce imzaladığımız resmi anlaşmayı hatırlamıyor musun?"

"O zamanlar pek de sağlıklı düşünemiyorduk," diye belirttim.

"Aman Tanrım. Cidden burada oturup seksin çok iyi olduğunu ve otomatik olarak seninle kararlı bir ilişki talep edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Evet ama bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar akıllıydım.

"Sadece hâlâ aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum," dedim aceleyle.

"Ego senin üzerinde, Campbell Bishop. İçini rahatlatmama izin ver. Seks konusunda çok iyisin. O kadar iyisin ki bu evdeki tüm düz yüzeyleri seninle tekrar gözden geçirmeyi düşünmezdim. Ancak, sen bir ilişkiye uygun değilsin. Huysuzsun. İletişim becerileriniz hiç yok. Çoğu zaman başka insanların yanında olmak fiziksel olarak acı veriyormuş gibi davranıyorsun."

"Tamam. Pekâlâ. Kusurları sıralamayı bırakabilirsin. Sen de şeftali değilsin."

Elindeki çipi tehditkâr bir şekilde salladı. "Lanet kulaklarını kullanmak yerine otomatik olarak saldırıya geçiyorsun. Seninle bir ilişki istemiyorum. Çok fazla iş çıkarırsın ve benim zaten yeterince işim var. Başka bir proje üstlenmeme gerek yok."

Benimle aynı fikirde olmasına rağmen alındım. Tartışmak için ağzımı açtım ama onun yerine ağzıma bir cips tıktı.

"Her şeyi mahvetmeden önce bunu çiğne."

"Mahvedeceğim bir şey yok," diye ısrar ettim.

Hazel gözlerini devirdi. "Dinle. Seni biraz rahat bırakacağım çünkü çıplak halimin ne kadar harika olduğunu düşünüp çıldırdığın çok açık. İşin özü şu ki, seninle ilişkimizin fiziksel yönü *dışında* hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

Daha iyi bilmesem, duygularımı incittiğini düşünebilirdim. "Daha fazla seks istiyorsun," dedim yavaşça.

"Bu konuda iyisin ve uygunsun."

Bu benim bir erkek olarak varlığımı onaylayan bir cümle değildi. Ama tam olarak istediğim şeydi. Öyleyse neden bu garip, huzursuz duygu her neyse onu hissediyordum?

"Ama rıza önemlidir," diye devam etti. "Yani bu sana bağlı. Seksten hoşlanıyorum. Seninle gerçekten hoşuma gitti. İkimiz de çok şey yaşıyoruz ve ikimizden birinin istediği ya da ihtiyaç duyduğu son şey bir ilişki gibi görünüyor. Dolayısıyla, öngörülebilir bir gelecekte, anlamsız orgazmlardan bıkana kadar bağısız seks yapmaya devam edebiliriz."



Az önce yaşadığım türden orgazmlardan birinin bıkmasının nasıl mümkün olabileceğini anlamıyordum.

"Bunu düşünmeliyiz," diye karar verdim. Belki Hazel beyninin seksle karıştığını hissetmiyordu ama üzerinde tişörtümden başka bir şey yokken onun yanında oturmak muhakeme yeteneğimi bozuyordu.

"Bu adil," diye kabul etti. "Birkaç gün sürer. Sorun geçici olarak çözüldü mü?"

"Evet," dedim.

Hazel uzaktan kumandaya uzandı. Ama ben elimle onu durdurdum. "Bence bundan kimseye bahsetmemeliyiz," diye ağzımdan kaçırdım, tepkisini beklemeye başladım.

Resmi Pislik Derecelendirme Ölçeği'nde tam olarak nerede olduğumu biliyordum. Önce, ona olan tek ilgimin vücudu ve benim için yapabilecekleri olduğunu söylemiştim. Şimdi de ondan sessiz kalmasını istiyordum ki bu da utanıyormuşum gibi bir izlenim yaratıyordu.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi ve elini çekip sesi tekrar açtı.

Programı tekrar kapatmadan önce yaklaşık otuz saniye orada oturdum. "Bununla ilgili bir sorunun yok mu? Utanmış ya da mahcup olmuşum gibi görüldüğünü düşünmüyor musun?"

"Şimdi anlıyorum," diye alay etti. "Ben ciddiylim."

Bana doğru kaydı, gözleri kısıldı. "Seni daha iyi tanıma saydım, çıldırdığını söyledim."

"Çıldırmıyorum," diye ısrar ettim. "Sadece incinmeni istemiyorum."

"Cam." Bir elini dizimin üzerine koydu. Aptal sikim kıpırdandı, görünüşe göre düşündüğümden daha hızlı iyileşiyordu.

"Ne?"

"Tamamen aynı fikirdeyiz. Seninle bir ilişki istemiyorum ve daha fazla tuhaf kasaba dedikodusunun merkezi olmak istemiyorum. Şimdiye kadar burası hakkında öğrendiklerime göre, seninle kim çıkarsa çıksın, her lanet gün Neighborly uygulamasında yer alır. Buraya bir hikâye yazmaya geldim, başrol oynamaya değil. Ayrıca, gizli bir seks partisinde olmak ilham verici olmalı, değil mi? Yani, Breeony burada güzel ve zengin olmanın ne kadar zor olduğunu anlatırken ben kafamda üç sahnenin taslağını çıkardım bile," dedi ve ekranda gözyaşlarını tutamayan somurtkan sarışını işaret etti.

"Peki ya Zoey? Siz ikiniz çok yakınsınız," dedim.

"Zoey'e hayatım pahasına güvenirim. Ancak, eğer bilmesini istemiyorsan, benden öğrenmeyecektir. Ayrıca, eğer öğrenirse, beni yazmaktan alıkoyduğunu düşünürse muhtemelen seni köşeye sıkıştırır ve ölümle tehdit eder."

"Zoey gibi konuştun," diye itiraf ettim. "Kardeşlerim bu konuda baş belası olurlardı. Öpüştüğümüzü öğrendiklerinde-"

"Kardeşlerine *öpüştüğümüzü* mü söyledin?" Hazel neredeyse çılgık atarak tekrarladı. "Uh, hayır mı?"

"Campbell! Seni görünce çıldırdılar mı? Bahse girerim senden korkmuşlardır," diye tahmin etti. "Aklından ne geçiyordu?"

"Pek sayılmazdı. Seninle flört edip durdular ve-"

"Benimle flört etmiyorlardı! İnsanların yaptığı gibi benimle etkileşime geçiyorlardı, Cam! Sen de ne yapmayı düşündün? Bölgeni mi işaretledin?" Ellerini yüzüne kapattı.

"Hayır." "Evet."

İnledi. "Ne dediler?"

"Pek mutlu değillerdi. Bazı 'endişelerini' dile getirdiler."

"Hadi canım, Sherlock. Dur tahmin edeyim. Benimle bir şeyler yapmaya başlamanın tadilatı tehlikeye atacağını, bunun da aile işinizi ve dolayısıyla gerçek ailenizi tehlikeye atacağını düşünüyorlar."

"Bu işte garip bir şekilde iyisin."

"Neyde? Çıldırma mı?" diye sordu, başını koltuğun arkasına yaslayarak.

"Hayır, insanları anlamakta."

"Her zaman hayali insanlar yaratır ve onları manipüle ederim. Bu bir tür tercüme."

"Onlara bundan bahsetmeyeceğim..." diye söz verdim.

"Bu noktada bir önemi var mı ki? Muhtemelen zaten sana fiziksel yakınlık için para ödediğimi düşünüyorlardır. Bir sonraki depozito için çek yazmak yerine, komodininin üzerine nakit bırakacağım."

"Bana seks için ödeme yapmıyorsun. Ve bunu onlara söylemeyeceğim. Özellikle de seni rahat bırakmam için beni ölümle tehdit ettikten sonra."

Homurdandı. "Ve seninle bir ilişki talep edeceğimi düşünecek kadar küstahsın."

"Küstahlık etmedim. *Endişeliydim* ve bu *endişemi dile* getirdim," diye ısrar ettim.

Kâküllerini havaya kaldıran bir nefes verdi. "Tamam. Olan oldu. Olan oldu. Sen ve o koca ağzın ya da az önce bir sürü seks yapmış olmamız konusunda hiçbir şey yapamayız. Yapabileceğimiz tek şey *kimsenin öğrenmemesini* sağlamak."

"Kimse öğrenmeyecek," dedim temelsiz bir güvenle. Story Lake'teki sırlar margarin kabında saklanan yemek artıkları gibiydi. Tutmazlardı.

"Birbirimizin yanındayken oyun yüzleri," dedi. "Şehvetli gözler, göz kırpmalar ya da uzun uzun bakışmalar yok."

"Açmış gibi kasıklarına bakmak yok."

"Sütyensiz göğüslerime hayran hayran bakmak yok."

"Kardeşlerim evdeyken sütyen giymek yok," diye karşı çıktım.

"Bu adil olmayan bir standart. Beni daha az dikkat dağıtacak şekilde giyinmeye zorlamak yerine, neden erkeklerin gözlerinin nereye gittiğini kontrol etmeyi öğrenmeleri konusunda ısrar etmiyoruz?"

Burnumun kenarını çimdikledim. "Tamam. Peki. Peki. Cinsiyetler arası ulusal bir eğitim programı geliştirene kadar, yalnız olmadığımız zamanlarda bana göğüslerinin ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatmazsan çok memnun olurum."

"Anlaştık."

Rahatlamış bir şekilde kanepeye çöktüm. "Sadece seks için çok fazla konuşma yapıyoruz."

"Katılıyorum. Bunu alışkanlık haline getirmeyelim. Hey, sandviçler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanki şu anda yarım kilo öğle yemeği etini öldürebilirim."

"Oh, Tanrıya şükür. Bu kız akşam yemeği kesmiyor. Hadi biraz sandviç yapalım ve Breeony'nin William'ı hayalindeki kız olduğuna ikna etmeye çalışmasını izleyelim."

Gitmeliyim. Yan kapıdan çıkıp gölgeler arasında eve gizlice girmeliydim. Ama buzdolabım boştu. Ve belki de William'ın Amsterdam Maceraları randevusu için kimi seçeceğini biraz merak ediyordum.

"Anlaştık." Ayağa kalktım ve onu yukarı çektim. "Geçici mutfağa," dedi Hazel.

Kıçına şakacı bir tokat attım ve göğsümdeki batma hissini görmezden gelerek onu yemek odasına kadar takip ettim.

İstediğim her şeyi elde etmişim. Öyleyse neden huzursuz hissediyordum?

---

Daha sandviçlerimizi yeni bitirmiştik ve Breeony ikinci bir şans için yalvarıyordu ki ön kapı çalındı.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordum. "Gece on buçukta mı? Hayır!" Hazel ısrar etti. Kapı tokmağı tıkırdadı.

"Aç kapıyı, Haze!" Zoey kapıdan seslendi.

"Kahretsin," diye fısıldadı Hazel.

Çoktan ayağa kalkmış, çılgınca pantolonumu arıyordum.

"Bir dakika," diye seslendi, sesi suçlu gibi çıkıyordu. "Saklanman gerek."

"Nereye?" Tısladım.

"Bilmem ki. Perdelerin arkasında mı?"

"Bütün mahalle beni iç çamaşırlarımla görebilsin diye mi? Nerede benim lanet pantolonum?"

"Ben nereden bileyim?" Etrafımdan dolanıp fuayeye koştu ve vestiyerlerden birini açtı. "Buraya saklan. Ben onun dikkatini dağıtırim, sen de pantolonunu bulup gizlice çıkarsın."

Beni dolabın içine itip kapıyı kapatırken kendimi yeniden ergen gibi hissetmeye başlamıştım.

"Dünyanın en iyi ajanı kim?" Hazel kapıyı açtığında Zoey söyledi.

Karanlıkta alnımı kapıya dayadım.

Hazel, "Saat neredeyse on bir olduğuna ve bir rakunla karşılaşma riskini göze aldığına göre sanırım sensin," dedi.

Zoey, "Sana Pennsylvania'da yayınlanan orta boy bir dergide küçük bir profil buldum," dedi.

"Bu kesinlikle bu gece olan en heyecan verici şey," dedi Hazel, inandırıcı olmayan bir parlaklıkla. "Neden yemek odasına gidip bir şişe şarap ya da birkaç dakika sürecektir başka bir şey açmıyoruz?"

---

Felicity: Önümüzdeki ay boyunca yiyeceklerimin teslim edilmesini bekleyeceğim, yoksa Story Lake'in en gözde bekarlarından birini Hazel Hart'in evinden iç çamaşırlarıyla gizlice çıkarken gördüğümü söylemek zorunda kalacağım. #thepriceofsilence

## ESKALASYON

HAZEL

IntrepidReporterGuy:

Tekne hırsızlığıyla suçlanan yerel aşk romanı yazarı, yetkilileri atlatmaya çalışıyor.

---

Parmak uçlarında gerinip perde çubuğuna boşuna uzanırken Book Cam ona için için yanan bir bakış fırlattı.

"O güzel kıçının üzerine düşeceksin."

"Bu konuda ne yapacaksın?" Kitap Hazel kayıtsızca söyledi.

Geriye yaslandım ve memnun bir iç çekişle dizüstü bilgisayarımı kapattım. Kulaklığımı çıkardığımda inşaat seslerinin kakofonisi beni karşıladı.

Kiler, kahvaltı köşesi ve mega gömme dolabımın çerçeveleri neredeyse bitmişti. Tesisatçılar ve elektrikçiler öncelik için savaşıyorlardı. Evim gürültü, insanlar ve inşaat gereçleriyle doluydu.

Ama kafam Cam ile doluydu.

Adamla bir kez buluşmak bana orgazmdan çok daha fazlasını vermişti. Gizli ateşli gecemizden beri seksi sahnelerden başka bir şey yazmamıştım. Olay örgüsünü ilerletmek için pek bir şey yapmamıştım ama kesinlikle eğleniyordum.

Zoey'nin ayarladığı film için bir telefon röportajı verdim ve sonunda Story Lake Stories'e uğrayıp kendimi sahibi Chevy'ye tanıttım. İmzalı kitaplara ani bir talep olması halinde Chevy'nin siparişleri karşılayacağı ve benim de haftada bir uğrayıp imza atacağım konusunda anlaşmıştık.

İşle ilgili olmayan haberlere gelince, Cam ile yaptığım seks maratonundan beri Neighborly uygulamasının haber akışında yer almamıştım. Ama yeni yeni uyum sağlamaya başladığıma dair işaretler vardı.

içinde.

İlkokul çağındaki iki kız kardeş kapımı çalıp Okul için kokulu mumlar almıştım ve ikisine de sınıflarına pizza partisi kazandıracak kadar almıştım. Kaz dün öğleden sonra gölün etrafında bisiklet sürerken bana vızıldamıştı. Bu sefer bana bir balıkla vurmak yerine, bir tür kuş selamlamasıyla kanatlarını açmıştı... ya da belki de bir özürdü.

Darius beni o akşam kulübede konsey yemeğine davet etmişti. Bu da makyaj, yetişkin kıyafetleri ve Cam'i kardeşlerinden uzakta görmek anlamına geliyordu. Perşembe geceki çıplak rodeodan beri mesafemizi korumuştuk.

Resmi olarak, ikimizin de hala "bağ yok" durumuyla aynı gemide olduğumuzdan emin olmak için zaman ayırıyorduk. Ama Campbell Bishop'ın penisini tekrar görmek için sabırsızlanmaya başlamıştım.

Koridorda bot sesleri yankılandı ve ben de tam zamanında kafamı kaldırıp cam kapıdan penisi, yani söz konusu adamı gördüm. Bir omzunun üzerinde uzun bir iki-dörtlük taşıyordu. Gözlerimiz kilitlendi ve yanaklarımı alevlendiren ve kadın mağaramı sarsan sinsi bir göz kırpması gönderdi.

Bizler birbirimizden hoşlanan yetişkinlerdik. Bunun etrafında dans etmeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

Zoey kapıyı çalmadan içeri girdiğinde, mükemmel "beni becer" kıyafeti için gardırobumu zihinsel olarak gözden geçiriyordum. Bukleleri sadece heyecan ya da öfke olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde titriyordu.

"Lanet olası bok kafalı herifin oğlu," diye anons etti. Gage açık kapının önünde durakladı. "Her şey yolunda mı?"

"İyi olduğuna eminim," diye onu temin ettim. Zoey haftada en az bir kez duygusal patlamalar yaşırdı.

"Hayır, iyi *değil*. Manhattan'a gidip bir cinayet işleyeceğim."

"İhtiyacın olursa birkaç tane fazladan vücut büyüklüğünde muşambam var. Ayrıca ölü ağırlığı taşımakta çok iyiyimdir," diye teklif etti Gage.

Zoey tehditkâr bir tavırla, "Bunu kabul edebilirim," dedi.

"Neler oluyor? Kuzenin yine kanepene şarap mı döktü?"

Kızın burnundan öfkeyle bir koku geldi. "Bu sakat bırakan bir suç. Bu cinayete değer."

Telefonunu bana uzattı ve hemen masamın önünde volta atmaya başladı. Tarayıcıda niş bir edebiyat dergisinden bir makale açıktı.

Habere eşlik eden fotoğrafta eski kocamın yüzü bana sırtıyordu. Eski bir fotoğraftı. Saç çizgisi yavaş yavaş gerilemeye başlamadan önce çekilmiş bir fotoğraf. Ödüller ve ciltli kitaplarla dolu bir kitaplığın önünde durmuş, dudaklarında o tanıdık kendini beğenmiş gülümseme oynatıyordu.

New York'lu edebiyat ajanı parlak kariyerini anlatıyor

"Bana 'çok uzun okumadım' versiyonunu ver," dedim metni gözden geçirerek. "Yüksek sesle söylemeyi reddediyorum. Paragraf dört."

"Whitehead aşk romanı yazan müşterileri temsil etmiyor. Whitehead'e göre, kendi deyimleriyle 'çalkala ve yak' türünde uzun vadeli kazanç elde etmek mümkün değil. Bunun yerine, müşterilerine edebi kurgunun daha incelikli karmaşıklıklarında rehberlik ediyor. "Onlar cesur, değerli hikayeler yazıyorlar. Her şey mutlu son ve seks değil. Önemli, meşru hikayeler anlatıyorlar. Bunlar dünyanın ihtiyaç duyduğu türden kitaplar, insanlık durumunun derinliklerine inen kitaplar."

Dangalakça ve temastan uzaktı ama Jim için oldukça yerindeydi. Cinayete degecek bir şey değildi. Gözlerim aşağıya kaydı ve ismime takıldı. Gerildim.

"Eski karım Hazel Hart'a bir bakın. Kendini öyle bir pozisyona soktu ki, başarılı olmak için doyumsuz bir içerik ihtiyacı olan temel bir demografiye hitap etmek zorunda kaldı. Bu ihtiyacı karşılayamadı ve şimdi temsilciliği tarafından düşürüldü ve yayıncısı da benzer sesler çıkarıyor. Onu daha ciddi, kendini işine adanmış okuyucuları olan bir türe yönlendirmeye çalıştım ama yayıncılığı ciddiye almadığınızda başınıza bunlar geliyor. Çiğnenir ve tükürölürsünüz."

"Orospu çocuğu," diye anons ettim.

"Kimmiş o orospu çocuğu?" Gage sordu. "Kimi öldürüyoruz?" Levi kafasını odaya soktu. "Biri *cinayet* mi dedi?"

"Ne var biliyor musun? Ölüm onun için fazla iyi. İşkence daha iyi bir seçenek. Ayak tırnaklarını sökmekle başlayacağım, sonra da meme uçlarına akü kabloları bağlayacağım." Zoey volta atarken bir yandan da plan yapıyordu.

"Onun tam olarak eski bir kız olduğunu söylemiyorum. Sadece benim deneyimlerimden önemli ölçüde yararlanabileceğini söylüyorum," diye yüksek sesle okudum. Sandalyemden kalktım ve çılgınca volta atan Zoey'ye katıldım. "Kahretsin."



"Şanslıyız ki sadece kendini beğenmiş puştların abone olduğu kendini beğenmiş bir dergi, ama şimdiden diğer yayınlardan iki telefon ve yarım düzine e-posta aldım.

"Onunla kapışmayacağım," dedim suratsızca. Boşanma anlaşmasının da gösterdiği gibi nasıl savaşıcağımı bilmiyordum.

"Neler oluyor?" Cam kapı aralığından sordu. "Birini öldürüyoruz," dedi Gage.

Zoey, "O aptal suratındaki kendini beğenmiş sırtışı silmek için her şeyimi verirdim," dedi. Durdu ve beni omuzlarımdan yakaladı. "Bu kitap çok satan bir kitap olmalı. Öyle bir kitap olmalı ki, insanlar kapağını görmekten bıkmadan kadar uzun süre en çok satanlar listesinde kalmalı. Jim'in katıldığı her sektörel etkinlikte fiziksel olarak midesinin bulanmasını istiyorum çünkü herkes onsuz ne kadar başarılı olduğunuzdan bahsedecek."

"*New York Times* listesine girdiğimde intikam elbisem için alışverişe başlamalıyım," diye şaka yaptım.

"Jim de kim lan?" Levi sordu. "Eski kocam," diye söze girdi Cam.

Bütün gözler ona kaydı.

Omuz silkti. "Ne? Laura'dan ödünç aldığım kitabın arkasındaki biyografisinde yazıyordu."

"Bir kopyasını alacak paran yok muydu?" Zoey şikâyet etti.

Parmaklarımı yüzünün önünde şıklattım. "Odaklan, Zoey. Bu konuda ne yapacağız?"

"Neden eski kocam Jim'i öldürüyoruz?" Gage sordu. Ona telefonunu uzattı. "Paragraf-"

"Dört. Evet, duydum," dedi. Kardeşleri Gage'in omuzlarının üzerinden bakarken o da gözlerini kaydırdı.

Zoey, "Ben şahsen onun dünyasını yakıp yıkmak istiyorum," dedi.

"Mm-hmm, çünkü bu her zaman işe yarar." Ben ara sıra düşüncesizce hareket etsem de Zoey asabi biriydi. Benim içgüdülerim genellikle oldukça iyiydi. Zoey'ninkiler berbatı.

"Yüksek yolu seçmek istemiyorum," diye kesin konuştu.

"Bu sıkık nerede yaşıyor?" Cam sordu.

"Diyelim ki kariyerinin en iyi kitabını yazdın. Kısa bir baskı için acele etseler bile, ona sözlerini yedirmek için bir yıl kadar beklememiz gerekecek," diye yakındı Zoey.

"Olgun yetişkinler olmanın bedeli bu," diye hatırlattım ona.

Birden üç erkek kardeşi de sıraya dizmiş, kaslardan ve çapraz kollardan oluşan aşılmaz bir duvar oluşturmuştum.

"Bu pislik New York'ta mı yaşıyor?" Cam sordu. "Yukarı Batı Yakası," diye okudu Levi telefonundan.

Gage saatine baktı. "Buradan yaklaşık iki, iki buçuk saat uzaklıkta."

"Hava kararmadan dönebiliriz," dedi Cam.

Levi homurdandı. "Dönüş yolunda şu çörek satan lokantada durabiliriz."

Ellerimi havada salladım. "Dur bakalım. Ciddi olamazsınız."

Üç tane çok ciddi, çok inatçı kaş çatmayla karşılaştım.

"Zoey? Biraz yardım eder misin?"

"Yardım etmek istemiyorum. Onun kışını tekmelediklerini görmek istiyorum." "Kış tekmeleme falan olmayacak," diye ısrar ettim.

"Peki. Sorumlu bir yetişkin ol," diye yakındı. Sonra Piskoposlarla yüzleşmek için döndü. "Beyler, bu bir yazar olarak yaşamın küçük ve talihsiz bir yan etkisi. Lisedeki bir kabadayı ile uğraşmak gibi. Yapılacak en iyi şey onları görmezden gelmek ve iyiye odaklanmaya devam etmektir." Son kısmı sıkılmış dişlerinin arasından söyledi.

Kardeşler birbirlerine kuşkuyla baktılar. "Kusura bakmayın ama bir zorbayla başa çıkmanın en iyi yolu bu değil," diye karşı çıktı Gage.

"Neymiş o?" Ben sordum.

"Tırmandırma," dedi adamlar birlikte.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kızıştırma, ha?"

"Zorbanın biri coğrafya kitabını elinden alır, sen de onu alır ve yere düşene kadar suratına vurursun," diye açıkladı Cam.

"Biri seni dolabın içine iter, biri seni ondan çekip alana kadar suratına yumruk atarsın," diye devam etti Gage.

Levi, "Pisliğin biri arkadaşının öğle yemeği parasını çalar, evine girip yatak odasındaki her şeyi çalarsın, sonra da ertesi gün okulda hepsini açık artırmayla satarsın," diye ekledi.

"Bunlar çok spesifik örnekler." Not defterime uzandım.

Zoey gülümsemeyi başardı. "Bu farklı, çocuklar. Her kötü blog yazısı ya da tek yıldızlı eleştiri için her Crabby Cathy'nin evine gidip onları tehdit edemezsiniz. Yani, bu tam zamanlı bir iş olurdu. Yayın sırasında iki tam zamanlı iş. Jim'ler bir düzine. Aman Tanrım,

Haze! Ana karakterinizin yanlış kolej futbol takımını tutmasından hoşlanmadığı için takipçilerinin kitaplarını telif hakkı ihlali nedeniyle çevrimiçi perakendecilere bildirmesi için çevrimiçi bir kampanya başlatan huysuz blog yazarını hatırlıyor musunuz?"

Üç kardeş de alet kemerlerini çıkardı. "Ben sürüyorum," dedi Cam.

Boğazımı keser gibi bir hareket yaptım. "Anılara dalmak için iyi bir zaman değil Zoey."

"Bunu şimdi anlıyorum," dedi.

"Bekle." Piskoposlarla kapının arasına girdim. "Birisi şirketiniz hakkında internette kötü bir yorum bıraktığında ne yapıyorsunuz?"

"Sadece bir kez oldu," dedi Gage uğursuzca. "Lanet olası Emilie," diye mırıldandı Levi.

"Neden böyle davranıyor?" Ben sordum.

"Ortanca çocuk. Ablası yıldız bir jimnastikçiydi, neredeyse Olimpiyatlara katılıyordu. Küçük erkek kardeşi ise beyin cerrahı," dedi Gage.

"Emilie'ye ne yaptınız?" Zoey sordu.

"Sana ne yaptığımızı söyleyeyim," dedi Cam. "Evine gittik. Kapıyı açtığında çamaşır odasına girdik ve yeni olduğunu söylediği alçıpanda delikler açmaya başladık..." Parmaklarını Gage'e doğru şıklattı.

"Çok pürüzsüz," diye tamamladı kardeşi.

"Alçıpanı söktük, çok gürültülü olduğunu söylediği çamaşır makinesinin kancasını çıkardık-"

"Ki bunun bizimle hiçbir ilgisi yoktu," diye ekledi Levi.

"Sonra yepyeni kurutucusunu aldık, garaj yoluna geri taşındık ve on dakika erken geldikleri için onları azarladıktan sonra tam olarak teslimatçıların bıraktığı yere bıraktık," diye devam etti Cam. "Sonra da Gage iade çekini yüzüne fırlattı."

Gage muzip bir sırıtişla, "Geri alma masrafları hariç, ki bu da neredeyse işin maliyetine denk geliyordu," diye açıkladı.

Zoey onu göstererek, "Sen," dedi. "Az önce söylediğin her şeyi beğendim."

"Sana yanlış yapan insanlardan öylece intikam alamazsın," dedim.

"Evet, yapabiliriz," dediler hep bir ağızdan.

"Kocasını olayın ortasında eve geldi. Ona kışını tekmeletme, dava ettirme ya da her ikisini birden yapma seçeneği sunduk," dedi Cam.

dünyadaki en mantıklı şeydi.

"Açık olmak gerekirse, bu olay Emilie'nin Livvy'nin benzin istasyonunda kasaya ilk gelen ve ayın yüzüncü müşterisi olması nedeniyle öfke nöbeti geçirmesinden yaklaşık yirmi dört saat sonra gerçekleşti."

"Bir ay boyunca bedava benzin ve sosisli sandviç kazandım," diye açıkladı Levi.

Gage gururla, "Burada zorbalık yaparsan, sen de karşılık görürsün," dedi.

"Kulağa ne kadar 'eğlenceli' gelse de, benim işimde işler böyle yürümez," dedim. "Biz daha medeniyiz."

Gage Zoey'nin telefonunu salladı. "Bu medeni değil." Levi sırttı. "Annem bunu duyana kadar bekle."

"Kimsenin kimsenin annesine bir şey söylemesine gerek yok," dedim, umutsuzca odadaki diğer sözde yetişkinleri mantıklı olmaya zorlamaya çalışarak. "Bu benim sorunum ve bunu uygun gördüğüm şekilde halledeceğim."

Zoey nefesinin altından, "Lütfen doğru yolu seçerek deme," diye fısıldadı.

Cam, "Sen *yüksek yol* diyorsun, ben de anahtarlarımı alıyorum," diye açıkladı. Gözlerimi devirdim. "Zoey."

"Evet, efendim?"

"Alçak yoldan gitmeyeceğiz ve onu görmezden geleceğiz," diye ısrar ettim.

---

Jim: Umarım sakıncası yoktur, sana küçük bir destek vermek için bir röportajda adını andım. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin. Yazı nasıl gidiyor? Neredeyse bitti mi?

## BİR POOP SORUNU

HAZEL

İntikam fantezileriyle dolu bir KAFA ve intikamcı erkeklerle dolu bir evle günün geri kalanında çok az şey yazabildim. Kelimeleri zorlamak yerine, havlu attım ve sinirimi ön bahçede çıkardım, büyümüş peyzajdan bir yığın moloz temizledim.

Herkes gidene kadar devam ettim. Cam'in hoşnutsuz bakışları kamyonetine yönelirken gerçek bir ağırlık taşıyordu. Ama kardeşleri onu ailelerinin çiftliğine uğrayıp otlak çitine bir şeyler yapmaya ikna etti. Yeni sallanan sandalyemde verandada beş dakika oturmadan önce araba yolunun ve sokağın temizlenmesini bekledim.

Birkaç komşuya el salladım, bir bardak su içtim ve sonra evde ayakta kalan tek duşa girdim. Konsey yemeğine bisikletle gitmeyi de hesaba katarsak saç, makyaj ve kıyafet işleri oldukça zordu. Şansım yaver giderse, seksi ve huysuz bir müteahhitle konuşup beni eve bırakmasını ve sonra ikimizin de kıyafetlerini çıkarmasını sağlayabilirdim.

Gerçek kapıları olan bir aracı gerçekten düşünmem gerekiyordu. Bunu "Sonra düşünürüm" listeme ekledim ve ardından baştan çıkarıcı kıyafetim üzerinde çalışmaya başladım. Oldukça seksi bir at kuyruğu, zevkli göğüs dekolteleri olan bir body ve yüksek belli bir pantolon giydikten sonra kendimi hazır hissediyordum.

Tam bisikletimi garajdan çıkarıyordum ki, küçük, şevkli bir elektrikli SUV garaj yoluma girdi. Darius sürücü tarafındaki camdan dışarı eğildi. "Seni bırakmayı teklif edeyim dedim," diye seslendi.

Bu, Cam'den eve bırakılma olasılığımı azaltacak, bu da bu gece seks yapma olasılığımı önemli ölçüde düşürecekti. Ama en azından toplantıya ateşli bir hasta gibi terleyerek gitmeyecektim.

Hayal kırıklığımı neşeli bir gülümsemenin arkasına sakladım. "Elbette, teşekkürler!" Yolcu koltuğuna tırmandığımda belediye başkanı şoförümün şaşırtıcı derecede sürükleyici bir bando takımı çalma listesi çaldığını gördüm.

"Bu benim heyecan verici müziğim," diye açıkladı, elleri direksiyonda yasalara uygun bir şekilde on ve ikide ritmi tutarak.

"Konsey yemeği için hype müziğe mi ihtiyacın var?" diye sordum.

"Bu daha çok her şeyi resmileştirmeden önce gayri resmi işleri tartışmak için yapılan gayri resmi bir toplantı. Ekmek arasıyla birlikte," diye ekledi.

Story Lake'in trafiğe kapalı olduğu saatlerde on dakika erken vardık. Bu kez otoparkta daha fazla araba görmek beni mutlu etti. Darius akşam yemeğimiz için özel odayı kontrol etmeye giderken ben de terasa çıktım ve gölün üzerinde gün batımının birkaç çarpıcı fotoğrafını çektim.

Verandanın uzak ucundaki bir ateş çukurunun etrafında toplanmış küçük bir kadın grubu fark ettim. Sanki birkaç şişe şarabı elden ele dolaştırıyor ve selfie çekiyorlardı.

Tam içeri dönmek üzereydim ki tüm kadınların birden bana baktığını fark ettim.

"Aman Tanrım, bu o!" diye bağırdı kalın Long Island aksanlı ve elinde iki şişe şarap olan bir kadın.

Heyecanlı bir tavuk sürüsü gibi kıkırdarak bana doğru koşmaya başladılar. Neşeli izdihamda Bronx ve New Jersey lezzetlerini seçtim. "Sen Hazel Hart'sın!" diye anons etti mor saçlı, küt göğüslü bir kadın. uçlu saçlar.

Şarap kadehinde buz küpleri şıngırdayan uzun boylu, köşeli bir kadın, "Sanki onu biz ortaya çıkardık," dedi.

"Vay canına. Merhaba," dedim.

"Sizin yüzünüzden buradayız," diye duyurdu kolsuz balıkçı yakalı ve bereli üçüncü bir kadın. "Yıllardır okuyucunuzum ve yeniden başlamak için her şeyden kaçtığınızı gördüğümde ruhuma seslendiğinizi hissettim."

"Gerçekten mi? Vay canına. Teşekkür ederim," dedim.

"Hayır! *Size* teşekkür etmemiz gerek," diye ısrar etti elinde şarap şişeleri olan kadın. "Bahar Kapısı serinizin ilk kitabını aldım ve bir oturuşta yuttum. Sonra diğerine başladım. Ve üçüncü kitabı elime aldığımda-"

"Uzun bir hafta sonu için kaçmaya ve yeni bir kitaba başlamanıza ilham veren yeri kontrol etmeye karar verdik," diye açıkladı bereli kadın.

"Ve belki de evinizde çalışan müteahhitlere bir göz atmak için," dedi diğerlerinden daha kısa boylu, parlak siyah bukleli ve harika bir ayakkabı zevki olan dördüncü kadın. "Nefis!"

"Şimdi, evinizin önünden geçtik ama yemin ederim sinsice dolaşmıyorduk," diye itiraf etti İki Şişe.

"Kaldırımında birkaç selfie çektik ama bu sadece bizim için. İnternette paylaşmak yok," diye açıkladı buz küpleri olan kadın sert bir şekilde.

"Ve kesinlikle kendimizi davet etmeyeceğiz çünkü bu çok sapıkça olur ve sen yeni bir kitap yazıyorsun, bu yüzden konsantre olman gerekiyor," dedi Good Shoes.

"Buna minnettarım," dedim gülerek.

"Bizimle fotoğraf çektirmekten nefret eder misin? Gruptaki kızlar kesinlikle ölür," diye sordu Beanie.

"Memnuniyetle. Hangi grup?" "Hazel Hart Stans," dediler birlikte.

"Facebook'tayız ve neredeyse bin üyemiz var, bunların çoğu boşandığını açıkladığından, New York'tan kaçtığından ve yeni bir başlangıç yaptığından beri. Kaç kez çantamı toplayıp yollara düşmeyi hayal ettiğimi biliyor musun?" Two Bottles sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Haftada en az üç kez."

"Benim için daha çok günde üç kez," diye espri yaptı İyi Ayakkabı. "Ama dört yaşında ikiz oğullarım var."

"Çok güzel olduğunuzu söyleyebilir miyim? Yani, fotoğraflarınız harika elbette, ama sizi şahsen görmek? Saçlar. Göz kalemi. Gülümseme," diye mırıldandı Ice Cubes.

"Çok tatlısın," dedim, sanki bir tür iyi niyet seline kapılmış gibi hissederek.

"Ve sen o boktan eski kocan için endişelenme. Hepimiz röportajını izledik ve ne kadar önemli olduğunu kanıtlamak için çırpınan biri gibi kokuyordu," dedi Two Bottles.

"Yapabileceğimiz bir şey varsa, Hazel Hart Stans devreye girmeye hazır ve istekli," dedi Beanie, hepsi bana yaklaşmaya devam ederken.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden gözlerim yaş gibi şüpheli bir şeyle karıncalanırken onun yerine gülümsedim.

"En iyi kamera ve en uzun kol kimde?" İyi Ayakkabılar sordu.

Herkesin gözlerinin açık olduğu, Good Shoes'un cümlesini yarıda kesmediği ve Ice Cubes'un gülümsemesinden memnun olduğu en az bir selfie çekmek için birkaç selfie çektik.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi Ice Cubes. "Ben sadece...ugh! Sizinle tanışmayı umuyordum çünkü kitaplarınızın benim için ne anlama geldiğini size söylemek istiyordum. Ve şimdi burada durduğunuza göre, söyleyebileceğim tek şey çok güzel olduğunuz." Buğulu mavi gözlerinin önünde bir el salladı. "Lanet olası bir mektup yazmalıydım."

"İnan bana, bugünlerde *güzel* olmak benim için çok şey ifade ediyor," diye şaka yaptım, şimdi gerçekten ağlama tehlikesiyle karşı karşıyaydım. "Gerçekten minnettarım."

"Joan'ın felç geçirmesini sağladın. Millie'yi de yatak istirahatinden kurtardın. Beni de boşanmamdan kurtardın. En başta tanışmamızın sebebi sendin ve şimdi bu güzel gecede, bu şirin kasabadaki bu muhteşem kulübede seninle birlikteyiz. Kahretsin. Şimdi ağlayacağım," dedi Beanie.

"Oh hayır. Sen gidersen ben de giderim," diye uyardım.

Gözyaşları döküldü. Mutlu olanlar. Sarıldık ve birkaç fotoğraf daha çektik. Tam yeni en iyi arkadaşlarımla şişeden bir yudum şarap alıyordum ki erkekçe bir boğaz temizleme sesi neşemizi böldü.

"Her şey yolunda mı?"

Elli ton rahatsız görünen Cam birkaç adım ötede duruyordu.

Titremeler başlamadan önce toplu bir baygınlık yaşandı.

Beanie, "Bu üç numaralı ateşli müteahhit," diye fısıldadı.

Boğazımdaki duyguyu temizledim. "Hanımlar, görev çağırıyor."

"O görev listesine nasıl girebilirim?" İyi Ayakkabılar şarap kadehine baktı.

"Bütün yılımı güzelleştirdin. Sizinle tanıştığıma çok sevindim ve umarım Story Lake'te kaldığınız süre boyunca iyi vakit geçirirsiniz," dedim ellerimi kalbimde birleştirerek. "Ben kasabanın bazı işlerini halletmeye gidiyorum."

Two Bottles ağzının kenarıyla Cam'e bakarak, "Belki de bazı kişisel işlerini halletmelisin," dedi.

"Arkadaşların mı?" Cam yanına gittiğimde sordu.

"Sayılır. Evet," dedim yarım bir gülümsemeyle.

"İyi görünüyorsun," dedi huysuzca.

Okuyucularımla başlayan sıcak kızarıklık Cam'in sözleriyle biraz daha ateşli bir hale dönüştü. "Teşekkürler. Darius beni aldı, böylece buraya gelirken iğrenmedim. Bisikletimle. Çünkü arabam yok."

"Neden gevezelik ediyorsun?" "Gevezelik etmiyorum."

Bana "evet, tamam, yalancı" bakışı attı.



"Peki. Gevezelik ediyorum. Bana bakarken ve yakışıklı olmaya çalışırken beni geriyorsun," dedim yakışıklılığına el sallayarak.

"İyi."

"İyi mi? Kadınları germeyi seviyor musun? Çünkü bu seri katilliktir ve bu çağda takdir edilecek bir özellik değildir."

"*Seni* sinirlendirmem hoşuma gidiyor. Beni sinirlendirmenin intikamı bu-"

"Haydi, parti konseyi insanları! Kim biraz galeta yemeye hazır? Ne ne!" Darius kollarını havaya kaldırdığı teras kapısından araya girdi.

Çocuğa neredeyse dişlerimi gösterecektim. Cam'in cezasının nasıl biteceğini bilmem gerekiyordu. Araştırma amacıyla.

Cam anlaşılmasa bir şeyler mırıldandı ve kapıya doğru yürüdü.

Geniş, kaslı sırtını içeriye kadar takip ettim, yemekten sonra onu sekse davet eden bir not iletip iletemeyeceğimi merak ediyordum. Belki bir mesaj daha akıllıca olurdu?

Her saygın kadın gibi, özel yemek salonuna girdiğimizde ve taze ekmek kokusu koku sensörlerime çarptığında, seksle ilgili tüm düşünceler geçici olarak aklımdan çıktı. Yuvarlak masadaki yerlerimizi aldık. Ben Dr. Ace ve Erleen Dabner'in arasına oturdum. Ace yine renkli bir hırka giymişti, Erleen ise uzun ve kat kat siyahlar içinde Stevie Nicks'in konsinye satışından yeni gelmiş gibi görünüyordu.

Emilie, Darius ve Cam'in arasındaki yerinden herkese kaşlarını çatarak baktı.

"Peynir ve et tepsisi?" Darius servis tabağını kaldırarak teklif etti.

"Sadede gel," dedi Cam, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Biz neden Burada mı?"

"Birbirimizi daha iyi tanımamızı istediğin ve bize bir sürü takım kurma egzersizi yaptırdığın zamanki gibi olmasa iyi olur. Ayak başparmağım hâlâ ağrıyor," diye yakındı Emilie.

"Ben peynir ve et alacağım," dedi Erleen.

Darius mahcup bir ifadeyle, "Ben de bu işe girmeden önce ara sıcakların servis edilmesini beklemeyi umuyordum," dedi. "Peynirli makarna, kızarmış tavuk, patates püresi."

Bunların hepsi rahat yiyecekler listesinde üst sıralarda yer alıyordu. Endişelenmeye başlamıştım. "Şimdiki zaman gibisi yok," dedi Ace, bir akşam yemeği ekmeğini yırtarak ve tereyağı sürerek.

"Beş parasızsınız. Kim şarap ister?" Darius teklif etti.

Ben elimi kaldırdım. "O ben oluyorum."

"'Beş parasızız' da ne demek?" Cam sordu.

Diğer herkes Darius'a sorular yöneltmeye başladı. Ayağa kalktım ve tezgâhtaki açık şarap şişelerinden birine uzandım. Bardağımı doldurduktan sonra kadehimi uzattım. "Kimse var mı?"

"Şarap içen insanlar ya züppedir ya da ayyaş," dedi Emilie tıslayarak.

"Bunu İsa'ya ileteceğimden emin olabilirsiniz," dedim nefesimin altında.

Erleen şişeyi benden aldı ve bardağını ağzına kadar doldurdu. "Züppe bir ayyaş olduğum için kendimle gurur duyuyorum."

"Bütçe açısından işlerin iyi gitmediğini biliyordum, ama tam olarak nasıl iflas ettik?" Ace elindeki yemek ekmeğini zarif bir şekilde sallayarak sordu.

Darius, "Son iki yılda sakinlerin toplu göçüyle birlikte emlak vergilerinden topladığımız gelir yarı yarıya azaldı," diye söze başladı.

Cam, "Bu yüzden emlak vergilerini artırdık," diye belirtti. "Ne yazık ki bu zamlar kanalizasyon giderlerini karşılamaya yetmiyor. Dominion'daki ilçe komisyon üyeleri, verimliliği artırmak ve çevresel kirleticileri azaltmak için arıtma tesisinin yenilenmesinin zorunlu olduğuna karar verdi. Bizden ne yapmamızı istediklerini araştırdım ve maliyeti karşılamak için gerekli olan emlak vergilerini karşılayamayacağımızı söyleyebilirim," dedi Darius. "Kim patates püresi ister?"

Herkes aynı anda konuşmaya başladı.

Ben elimi kaldırdım. "Merhaba. Bu konsey olayında yeniyim. Parayı bulamazsak ne olacak?"

"Sorduğuna çok sevindim Hazel. Eğer on iki ay içinde tesisi yenilemezsek, ciddi para cezalarıyla karşı karşıya kalacağız, bu da daralan bütçemizi daha da zorlayacak ve iflasımızı ilan etmek zorunda kalacağız. Bu gerçekleşirse, tüzüğümüzü kaybetme ve Story Lake'in varlığının sona erme ihtimali var," diye açıkladı Darius.

Hepimiz bunları düşünürken gergin bir sessizlik oldu. "Bu... korkunç," diye mırıldandım.

"Vay be, öyle mi düşünüyorsun?" Emilie küçümseyerek söyledi.

Kimse onu onaylamadı. "Peki seçeneklerimiz neler?" Erleen sordu.

"İşte bu yüzden buradayız. Bariz seçeneklerin ötesine bakmak istiyorum. Örneğin, vergileri tekrar artırabiliriz, ancak bunu karşılayamayacak daha fazla sakin kaybedeceğiz," dedi Darius.

"Ve kim ilçedeki en yüksek vergi oranına sahip terk edilmiş bir kasabada mülk satın alır ki?" Cam ekledi.

"Bir de belediyenin iflası var," dedi Darius.

"Bu neyi gerektirir?" Ace ikinci bir ekmeğe uzanarak sordu. "Bu seçeneğe sadece üstünkörü bir göz attım, ama şöyle olmasını isterdim Y planımız," dedi Darius alışılmadık bir yüz ifadesiyle.

"Bilmiyorsan söyleyeyim, bu daha da kötü," dedi Emilie bana.

Şarabımı elime aldım ve yüksek sesle bir yudum aldım. "Ahh," dedim.

"Buna pişman olacağımdan eminim," dedi Cam. "Ama Z planı nedir?"

Darius boğazını temizledi. "Dominion, Story Lake'i özümsemeyi teklif etti."

Odada bir pikap ya da DJ görmedim ama belediye başkanımızın açıklaması bir plak cızırtısıyla aynı etkiyi yarattı.

Sessizliği ilk bozan Cam oldu. "Sanırım herkes adına konuşuyorum... Siktir. Hayır."

"Başka bir çözüm yolu olmalı," dedi Erleen uzun, gümüş rengi saçlarını yüzünden çekerek. "Bu gece tarot kartlarıma danışabilirim."

"İşte yine lanet olası kartlarla başlıyoruz," diye hırladı Emilie.

"Tamam. Bu kadar yeter. Emilie'ye mola verilmesinden yana olanlar evet desin," dedi Ace, ağır ağır yağ sürerek.

"Evet!"

"Bu gerçek bir toplantı bile değil," diye tısladı kollarını kavuşturarak.

Ben hariç herkes duvara dönük bir sandalyenin tek başına oturduğu köşeyi işaret etti.

Hoşnutsuz kadın bir hışımla masayı boşalttı ve belirlenen sandalyeye oturdu.

Erleen şarap kadehinin arkasından bana fısıldayarak, "Zaman aşımı kararını veren Emilie'ydi," dedi. "Bunu ona karşı kullanmaktan bu kadar zevk almamalıyım ama kimse mükemmel değildir."

"Alternatif çözümlere açığım. Bu yemeği bir beyin fırtınası olarak düşün. Kötü fikir yoktur," diye ısrar etti Darius.

Emilie köşeden alaycı bir şekilde homurdandı.

"Belki de sağlık sistemiyle bir toplantı ayarlayıp hastane tesislerinin fiyatını düşürmelerini isteyebiliriz?" Ace önerdi. "İflasın eşiğinde olduğumuzu biliyorlarsa, muhtemelen mülkü mümkün olduğunca çabuk elden çıkarmaya çalışacaklardır. Bu bir alıcıyı ikna edebilir."

"Peki bu ne kadar sürer? Kanalizasyon arıtma tesisinin tamamını yenilemek için on iki ayımız var, para toplamak için değil," diye belirtti Cam.

Darius tabletine bir not karalarken "Kötü fikir yok," diye tekrarladı.

"Hibeye ne dersiniz?" Erleen şöyle dedi. "Mevcut hibeler olmalı bu gibi durumlarda küçük kasabalar için. Ve konseyde profesyonel bir yazar olan Hazel var. Bu bize başvuru sürecinde bazı puanlar kazandırabilir."

Darius kalemini doğrulttu. "Bunu sevdim."

"Madem emlak vergilerini artırıyoruz, ilçeye ait tüm gayrimenkullerin kirasını da artırabiliriz," diye öneride bulunan Cam, öfkeyle bir parça kızarmış tavuk ısırıldı.

"Adam Cam, listeye giriyor," dedi Darius. "Sen ne düşünüyorsun Hazel?" Ace sordu.

"Evet, sizin kasabalarınızdan biri bu durumda ne yaptı?" Erleen sordu.

Bütün gözler bana çevrildi. Emilie boğulacakmış gibi bir ses çıkardı.

"Şey, bilmiyorum. Bunu düşünmem gerekecek," dedim beceriksizce bocalayarak. Konu kasaba bütçesini finanse etmek olduğunda neden bahsettiğimi bilmediğim gibi, ağzımdan çıkan kelimeleri de pek beceremiyordum. Sayfadaki kelimeler konusunda çok daha iyiydim.

"Elbette, elbette," dedi Darius. "Bu sadece konuşmayı başlatmak içindi çünkü bir sonraki resmi toplantıda sunabileceğimiz bazı uygulanabilir seçeneklerimiz olursa gerçekten çok sevinirim. Bir çözüm bulacağımızdan yüzde bin eminim."

Zavallı iyimser çocuğun sesi gerçekten ciddiymiş gibi geliyordu. Mutlu bir evliliği ve çok satan romantik komedi dizileri olan yaşlı Hazel da buna inanırdı. Ama artık sonsuza dek mutlu sonların sayfalarında kalmadığını biliyordum.

Ne zaman bunu unutmaya başlasam, hayat karşıma dikiliyor ve yüzüme bir balık ya da potansiyel bir iflas tokadı indiriyordu. Buraya bu gece biriyle yatmayı umarak gelmiştim. Şimdi tek düşünebildiğim yeni memleketimi bir kaka sorunu yüzünden kaybetmekti.

## IYI DÖRT HARFLI BIR KELIMEDIR

CAMPBELL

Hazel'i eve bırakmana gerek yok," dedim harika çocuk belediye başkanına, gayri resmi konsey toplantısı dağılırken.

Önümüzde, Emilie nefesinin altında mola ve Birinci Değişiklik hakkında mırıldandı.

"Hiç Reiki ile arınmayı ya da iyi bir kişisel bilgeliği düşündün mü?" Otoparka doğru giderlerken Erleen ona sordu.

"Düşünmedim mi?" Darius gece vakti ağaç kurbağaları ve cırcır böceklerinin kakofonisi arasında sordu.

"Öyle mi?" Hazel hâlâ "boktan" haberin şokunu üzerinden atamamış görünüyordu. Ha.

"Bakman için şu fayans örneklerini aldım." Başparmağımı kamyonuma doğru uzattım.

Kaşlarını çattı, belli ki onu yalnız bırakmaya çalıştığımı anlamamıştı.

"Evet, yatak odası hariç her yer için," dedim işaret ederek.

Farkına vardığında kaşları havaya kalktı. "Ah, *şu* fayanslar. Evet, fayanslarınıza bakmayı çok isterim."

Gözlerimi devirdim.

"O zaman hemen eve gidip kimya ödevimi yapacağım. Bir sonraki konsey toplantısında çözümlerinizi dört gözle bekliyorum," dedi Darius, parmaklarıyla bize doğru silah doğrultarak.

Hazel bana bakmadan önce arkasından, "Hoşça kal Darius," diye seslendi. "Fayans örnekleri mi?" diye alay etti.

Sorunlar, çözümler ya da bahaneler hakkında düşünmek istemiyordum. Mecazi ve gerçek tüm bu saçmalıkları unutmak ve değişiklik olsun diye sadece iyi hissetmek istiyordum.

"Harika Çocuk'la eve gitmeyi mi tercih edersin?" diye sordum. "Hayır, tercih etmezdim."

Bileğine uzandım.

"Ama kasaba iflasın eşiğindeyken seks yapmak için kaçmak -eğer *kiremit örnekleri* bunun için bir örtmece ise- biraz kötü hissettiriyor."

"Öncelikle, hiçbir yere kaçmıyorum. İkincisi, hayat belirsizdir. Önce seks yap."

"İlginç bir hayat felsefesi. Bahse girerim atlayamazsın." "Bahse girerim daha ilginç şeyler yapabilirim."

"Buna ben karar veririm," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Arazinin arka köşesine, kulübeden görünmeyecek bir yere bıraktığım kamyonetime doğru ilerledim.

"Bunu planladın mı yoksa sadece kimsenin kapılarını ezmediğinden emin olmaya mı çalışıyordun?" diye sordu onu kamyonetin uzak tarafına çekip arka yolcu kapısını açarken.

Neredeyse hayalet bir kasabada yaşamamanın iyi tarafı, birinin sizi seks yaparken tesadüfen görme olasılığının neredeyse hiç olmamasıydı. Burada, bu karanlık yaz gecesinde, gölgeler ve ormandan başka bir şey yoktu.

"Şu aynı sayfada, karşılıksız seks olayını konuşmamız gerekmiyor muydu?" diye sordu nefes nefese.

Bu benim için alışılmadık bir talepti. Ama emin olmasını, bu işin bir yere varmayacağını anlamasını istiyordum. "Peki. Benimle seks yapmaya hâlâ razı mısın?" İçerideki ışığı kapatmak için ona doğru eğilerek hoyratça sordum.

Yavaşça dönüp bana baktı, ay ışığı onu nefes kesici gösteriyordu. "Evet. Sen?"

"Uh-huh."

"Harika," dedi fermuarıma uzanarak.

"Önce bayanlar." Onu kaldırdım ve yanlamasına sırt üstü yatırdım. Koltuk.

"Araştırma açısından bakıldığında, elle tacizin ne kadar ateşli olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. ol," diye fısıldadı ben pantolonunun kemerine uzanırken.

Pantolonunu o uzun, pürüzsüz bacaklarından aşağı çektim ve ön koltuğa fırlattım.

"Bu ne biçim bir gömlek böyle?" diye sordum.

"Bu bir zıbın," dedi bacaklarının arasındaki çıtçıtları göstererek.

Bir hırıltıyla parmağımı kumaşın altına soktum ve çektim. Altına bir şey giymemişti ve pantolonumu yırtıp ikimizi de delirtmemek için Herkülvari bir çaba sarf etmem gerekti.

"Burada mı?" diye nefes nefese kaldı.

"Burada," diye ısrar ettim, tembelce iki parmağımı içine soktum.

"Gah!" O kaygan, pürüzsüz duvarlar etrafımda kapanırken, bir elini ağzının üzerine sıkıştırarak koltuğa geri yığıldı.

Parmaklarımı daha derine soktum, tam doğru açıyla kıvırdım. "Bütün akşam yemeğini bunu yapmayı düşünerek geçirdim," diye itiraf ettim. Hazel'in boğuk iniltisi kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Parmaklarımı geri çekerek kalçalarını koltuğun kenarına doğru çektim ve aşağı doğru eğildim. Ağzım onu bulduğunda, yarıya kadar kalktı. Ama nemli kıvrımlarını ayırıp dilimin ilk darbesini indirdiğimde, sessiz bir çığlıkla tekrar eridi.

Bacaklarını omuzlarıma atarak, kendimi onun tadını ezberlemeye verdim.

Parmakları saçlarımı buldu ve açgözlü ağzıma karşı kalçaları bükülürken kavradı. Sertleşmişim, zonkluyordum, içinde olmak için çaresizdim ama önce onun çaresizliğini istiyordum. Onun beni çıldırttığı gibi ben de onu çıldırtmak istiyordum. Parmaklarım ağzıma katılarak onu daha yükseğe, daha vahşiye gönderdi. Saçlarımı ve parmaklarımı sıkıca kavradı ve ben onun yakın olduğunu biliyordum. Serbest kalışını tatmam gerekiyordu.

Şimdi iki eli de saçlarımdaydı. "Campbell!" Çıığı gecenin içinde yankılanarak sikimin zonklamasına neden oldu. Onayımı mırıldandım ve tam boşalırken boştaki elimle ağzını kapattım.

Orgazmının dilimin üzerindeki tadı sarhoş ediciydi. Onun zevki, sistemime giren bir uyuşturucu gibiydi. Kendi keskin arzumu görmezden gelerek olabildiğince uzattım. Bittiğinde, son titreme geçtiğinde, kemiksiz kalmasını bekledim, böylece onu tekrar çalıştırmak için zaman ayırabilirdim. Onun tadını çıkararak.

Ama Hazel ağzımın altından sıyrıldı, sonra gömleğimden tutup beni arka koltuğa sürükledi. Çılgın eller fermuarımı indirdi ve biraz yardımla pantolonumu kalçalarıma kadar indirdi. Ereksiyonum sanki yayla yüklenmiş gibi serbest kaldı.

Ve duyduğum son şey, Hazel'in ağzı sikimin tepesini bulmadan önceki muzaffer iç çekiydi.

Beklenmedik zevk başımı koltuk başlığına çarpmama ve kalçalarımı onunla buluşmak için akılsızca yukarı itmeme neden oldu.

"Tanrım," diye tısladım, dudaklarını açıp o sıcak, ıslak ağzıyla beni derinlere çekerken.

Vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesilmişti ve ben o anda boşalma dürtüsüyle savaşıyordum.

Hazel elleri ve dizleri üzerinde, dipsiz, kamyonetimin arka koltuğunda bana hayatının oral seksini yapıyordu. Aklımı, kalbimi ve gerçeklik kavramımı kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım.

Bir eliyle şaftımın tabanını kavrarken, ağzı geri kalanına tarif edilemez derecede şaşırtıcı şeyler yaptı.

Kontrolü yeniden ele almak, bana hissettirdiği o tuhaf, karmaşık duyguları bastırmak istiyordum. Yine de buradaydım, neredeyse koltuktan havalanıyordum, umutsuzca şimdi boşalmak istiyordum ama henüz değil çünkü ona vermek istediğim daha çok şey vardı. Kadın aşk romanları yazan bir cadıydı ve ben onun büyüğü altındaydım.

Beni boğazının arkasına götürdü ve çıkardığım gırtlaktan gelen hırıltı boğazımı tırmalayarak dışarı çıktı. Göz kapaklarımın ardında yıldızlar görüyordum. Dört Temmuz'a bedel havai fişeklerle dolu yıldızlar.

Taşaklarım gerildi ve kendimi kaybetmek üzere olduğumu biliyordum.

Kendimi kontrol edebildiğim her an Hazel'ı omuzlarından tuttum ve o günahkâr ağzını sikimden çekmeye zorladım. Bir patlama sesi ve dudak bükmeyle bıraktı. "Ne-"

Ama şimdi konuşmanın sırası değildi.

"Buraya gel, bebeğim." Onu kucağıma aldım ve bakire ergen çaresizliğiyle çılgınca cüzdanımı aramaya başladım.

Prezervatifin güvenliğini sağladıktan sonra cüzdanımı yere attım ve folyo paketi yırttım.

"Ver bana." Prezervatifi elimden kaptı ve şaftımdan aşağı yuvarladı.

Eli beni orgazmın kıyısına kadar götürürken "Fuuuck," diye inledim.

Elimi onunkinin üzerine kapattım ve hissin en kötüsü ya da en iyisi, kendimi utandırmak üzere olduğumu düşünmeyecek kadar azalana kadar dişlerimi sıktım.

"Bana tutun," diye talep ettim.

"Tamamdır," dedi, sikimi sıkıca kavrayarak. "Hayır. İşte," diye tısladım ve ellerini omuzlarıma götürdüm.

Parmaklarımı tulumunun yakasına geçirdim ve onu ve sütyeninin kaplarını aşağıya çektim. Bana karşı çıplaktı ve kucağıma oturmuştu. İhtiyacım olan tüm zevki ondan almaya bir santim uzaktaydım. Kan çarpıyordu



damarlarımda dolaşıyordu. Kalp atışlarım bir koşunun ortasındaymışım gibi gümbürdüyordu. Kendimi daha fazla inkar edecek kontrolüm yoktu.

Başımı onun açıklığına hizaladım ve yarım saniyemi sorumlu yetişkinler olmak zorunda olmamayı dileyerek harcadım, böylece aramızda hiçbir şey yokken nasıl hissettiğini deneyimleyebilirdim. Ama bu tür şeyler kararlı, uzun süreli ilişkiler yaşayan insanlar içindi.

Kalçalarının yumuşak kıvrımlarını kaldıraç olarak kullanarak, yukarı doğru iterken onu aşağı çektim.

Ağlamasını kendi ağzımla açgözlülükle susturdum. Bu bir öpücükten çok, zevk ikimizin de içinden geçerken paylaşılan açık ağızlı bir soluktu. Aletimin nabızı kafamın içinde durmadan yankılanıyordu. *Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.* Ama kıpırdamadan durdum, tamamen onun içinde kılıflanmıştım, hisleri özümseyordum.

Hazel titrek bir nefes alarak göğüslerini göğsüme yasladı.

Pembe çakıl taşlı meme uçlarından birini bulmak için ağzından geri çekildim.

Kısık bir iniltiyle başını geriye attı, saçlarının kuyruğu elimi gıdıklıyordu.

"Cam," diye fısıldadı kırık, boğuk bir yalvarışla.

Ona karşı gücsüzdüm.

Bana karşı titreyene kadar yavaşça, acıyla, santim santim geri çektim. Tekrar içine girmeden ve o narin tepe noktasını uzun, sert bir şekilde çekiştirmeden önce hiçbir uyarıda bulunmadım.

"Aman Tanrım." Kelimeleri sanki tek bir kelimeymiş gibi inledi ve ben de göğsüne karşı gülümsedim.

Dizlerini düzeltti ve beni göbeğinin sonuna kadar götürmek için kendini tam olarak açtı. Ve sonra bana bindi.

Ellerim onun üzerinde hareket ediyor, sıkıyor, okşuyor, hızımızı kontrol ediyordu. Ağzım, bir sonrakine geçmeden önce sıkı, sert bir tomurcuk olana kadar meme ucunu çalıştı. Tırnakları gömleğimin üzerinden omuzlarıma batıyordu. Sessiz yalvarışları, beni saran seksinin sıcaklığı, göğüslerinin yumuşak kıvrımları savaşmak istemediğim bir cazibeydi.

Beni daha sert becerdi. Belirgin bir gümbürtü oldu ve zıplamanın ortasında durdu. "Ah!"

"Kafanı mı vurdun?" diye sordum. Başını salladı.

Onu taksinin tavanından korumak için avucumu başının üstüne koydum. Sırtarak, temposunu yeniden kazandı.

Dayanamadım, taşaklarımda çalkalanırken serbest kalmaya karşı koyamadım.

"Siktir et," diye mırıldandım göğsüne karşı, hassas ucu şişiyordu. Kalçalarını kavradım ve sertçe ittim. Bir kez. İki kez. Üç kez. Onun içine girebildiğim kadar derine girdiğimde, şaftım bir yıldırım gibi parladı. Ve ilahi bir biyolojik müdahaleyle Hazel'ın iç duvarları üzerime kapandı ve boşaldım.

Kadın beni bedenen, zihnen ve ruhen mahvederken "Lanet olsun!" diye bağırdım.

Ruh.

"Cam. Cam. Cam," parçalanırken kırık bir şekilde adımı sayıkladı. üstümde.

Onu orgazmlarımız boyunca becerdim, seksini her kavrayışım benden daha fazla meni sağlıyordu, ta ki birbirimizin üzerine yığılana kadar, sadece nasıl nefes alacağımızı hatırlamaya çalışan iki his kütlesi.

Daha önce de arka koltukta seks yapmıştım. Ama hiçbiri Hazel'la hissettiğim bu zorlayıcı *ihtiyaçla* kıyaslanamazdı. Bunun sadece seks olması gerekiyordu. Basit, karmaşık olmayan bir seks. Ama az önce hayatımın orgazmını yaşamıştım ve hâlâ onun içinde yarı sert haldeydim, şimdiden bir dahaki seferi düşünüyordum.

---

Hazel yüzünü omzumdan kaldırdı. "Ohmygod. Bu..."

Benden kaçan kelimeleri tanımlamasını bekledim. Göğsümdeki bu duygu karmaşasının ne olduğunu söylemesini.

"Güzel," dedi memnun bir iç çekişle.

İyi mi? İyi mi? Odun fırınından yeni çıkmış bir dilim Angelo's pepperoni pizza iyiydi. Pazartesi olduğunu düşünerek uyanmak ama aslında Pazar olması iyiydi.

Az önce birbirimize yaptığımız şey iynin o kadar ötesindeydi ki, oraya giden yolu bulmak için bir eşanlamlılar sözlüğüne ihtiyacım olacaktı.

"İyi mi?" Tekrarladım.

Kucağımda kıpırdandı, ereksiyonumu yeniden canlandırdı, görünüşe göre onun cansız sıfatı tarafından rahatsız edilmemişti. "Şu anda neye ihtiyacım var biliyor musun?" diye sordu.

Daha büyük, daha spesifik bir kelime dağarcığı mı? Hak eden partnerlere cinsel iltifatlarda bulunma dersi mi?

"Neye ihtiyacın var?" Huysuzca sordum. Boğazım acıyordu, taşaklarım karıncalanmıştı ve sikim hâlâ kadının içindeydi.

"Atıştırmalıklar," dedi şımarıkça.

"Atıştırmalık mı istiyorsun?" Yavaşça tekrarladım.

Başını salladı. "Büyük duyurudan sonra yemek yiyemeyecek kadar gergindim.

Ne yapacağız?"

Beynim yavaş yavaş kendine geliyordu. "Ne hakkında? Atıştırmalık bir şeyler mi?" "Hayır. Şey, evet. Ama kanalizasyon tesisi hakkında ne yapacağız?

Yükseltmeler?"

"Az önce bir otoparkta bir kamyonetin arka koltuğunda birbirimizi becerdik ve sen kanalizasyon tesisi hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Başını salladı. "Ve atıştırmalıklar."

---

Ona sabah erken kalkacağımı, atıştırmalıkların ve kanalizasyonun başka bir zamana kadar bekleyebileceğini söyledim. İyi geceler, dünyamı salladığın için teşekkürler öpücüğü vermeden onu evinin önündeki kaldırıma bıraktım ve arabayla uzaklaştım. Eski Williams'ın evine girmeden önce iki blok ilerledim. Bayan Williams hastanedeki hemşirelik işini kaybedince bir yıl önce taşınmışlardı. Ev hâlâ satılıktı.

Arabadan indim ve Hazel'ın evine doğru yürüdüm. Garaj yolunun gölgelerine sadık kalarak evin yanından geçtim ve mutfak kapısını hafifçe çaldım.

İçeriden sürtünme sesleri ve çıplak ayakların yaklaştığını duydum. Kapı tokmağı önce sallandı sonra titredi.

"Kilitli," diye seslendim.

"Cam?"

"Çevir şu şeyi."

Kapı açılmadan bir an önce, "Bir kapının kilidini nasıl açacağımı biliyorum," diye homurdandı.

"Vay anasını. Bir kıza kalp krizi geçirt, neden yapmıyorsun?" Hazel boştaki elini göğsüne vurarak konuştu. Diğer eliyle de piyano sehпасının ayağını tutuyordu.

"Bir güvenlik sistemi ve daha iyi bir silah almalısın." Onu geçip bir zamanlar mutfağı olan inşaat alanına girdim.

"Ne yapıyorsun burada? Sabah erken kalkmana ne oldu?"

Gerçek şu ki, hayatımın en iyi seksini yapmış olmamız ve tatmin olmadan ayrılmam dışında burada ne halt ettiğimi bilmiyordum. Vücudum mutluydu ama hoşnutsuz görünen diğer kısımlarımdı.

"Atıştırmalıklarla kafama girdin," diye yalan söyledim.

"Doğru yere geldin. Beni takip et," dedi tahta bacağıyla işaret ederek.

Mutfak çivilerine ve alt döşemesine kadar sökülmüştü. Tesisat ve elektrik işleri iyi görünüyordu. Ancak bu, eğitimsiz bir gözle takdir edilmesi zor olan ince iyileştirme aşamalarından biriydi.

"Şu anda pek bir şeye benzemediğini biliyorum ama buna değecek," diye söz verdim ona.

"Evet, dinle. Ben de seninle konuşmak istiyordum." Odanın ortasında kollarını kavuşturdu.

Uh-oh. Bir kadının ağzından çıkan bu cümlenin ardından iyi bir şey gelmezdi. Birden habersiz geldiğim için pişman oldum.

"Bunun için içkiye ihtiyacımız olacak mı?" diye sordum.

Sırıttı ve başını salladı. At kuyruğu orantısızdı, uzun teller dökülüyordu. Seks saçı.

"Mavi," diye açıkladı.

Mavi ne lan? Taşaklar mı? Üzüntü mü? Herkesin sevdiği şu çizgi film köpeği mi? "Detaylandırmak ister misin?"

"Sanırım mavi dolaplar istiyorum. Lacivert. Biliyorum, beyazı zaten planlamıştık," dedi çabucak. "Ama gerçekten, bu senin hatan. Bana donanım seçeneklerini gönderen sendin ve ben de fırçalanmış altın rengini düşünmeden edemedim. Mavi ile harika görünürdü. Tezgah ve backsplash'in de işe yarayacağını düşünüyorum."

"Mavi, ha?"

Dudağını ısırdı. "Aptalca görüneceğini düşünüyorsun."

"Bu işi geçimini sağlamak için yaptığını biliyorum ama belki de kelimeleri ağızma tıkmayı bırakabilirsin," diye önerdim.

"Özür dilerim. Lütfen bana lacivert dolaplar hakkındaki dürüst fikrini söyle." "Burada mı?"

"Hayır. Garaj yolunda. Evet, burada," dedi sinirli bir şekilde. Omuz silktim ve odayı taradım. "Bence işe yararlar."

"Öyle mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha kişilikli. Kirleri de daha iyi gizler. Adayı her zaman beyaz ya da ahşap tonlarında yapabilirsiniz. Belki dalgaların karaya attığı odun grisi

"Kuarsın damarlarını çıkar." Görebiliyordum ve iyi görünecekti. "Boya rengini değiştirmek çok mu zahmetli?" diye sordu.

"Dolaplar yerinde tamamlandı. Ekibin doğru rengi yanında getirmesi yeterli."

Hazel ayak parmaklarının üzerinde dans etti. "Tamam! Hadi yapalım şu işi. Aman Tanrım. Çok güzel olacak! Burada yemek yapmayı öğrenmem gerekebilir. Haydi. O atıştırmalığı hak ettin."

"Burada yalınayak dolaşamazsın, Bela," dedim o koridora doğru ilerlerken.

"Gizli seks partnerimi içeri almak için aktif bir inşaat alanından geçmeyi planlamıyordum."

"Sadece ayakkabı giy, tamam mı? Ayağına bir çivi batmasını istemiyorum."

"Peki efendim," dedi akıllıca, yemek odasına doğru dönerken. Köşedeki buzdolabı ve duvara yaslanmış katlanır masanın üzerindeki mikrodalga fırın ve ocakla geçici bir mutfak haline gelmişti.

"Yine cips ve sos, beyaz çedarlı patlamış mısır ya da yine seks yaparsak ve daha kalın bir atıştırmalığa ihtiyacımız olursa diye et ve peynir tepsisi aldım."

Kadın ne kadar nefis göründüğünün farkında bile değildi. Onun ötesine, mutfağın arkasındaki uzun ve boş duvara baktım. "Et ve peynir. Değişiklik siparişlerini yazarken aklıma bir fikir geldi."

"Can kulağıyla dinliyorum," dedi buzdolabının kapağını açarak.

"Bu duvar." Başımla mutfağa bitişik olan duvarı gösterdim.

"Benim duvarımı düşünüyordun," dedi, sesi eğlenmiş gibiydi. Plastik ambalajlı et ve peynir tepsisini ocağın yanındaki masaya bıraktı.

"Burayı resmi yemek odan olarak kullanacaksın, değil mi?" "Planım bu."

"Burada hiç depo yok. Ama bu koca duvar hiçbir işe yaramıyor," diye devam ettim.

"Sanırım evi ya da başka bir şeyi ayakta tutuyor."

"Gömme dolaplar. Alt dolaplardan oluşan bir duvar ve b o y d a n boya bir tezgah. Sonra tavana kadar kitap rafları."

Gözleri irileşti ve kamaştı. "Vay be."

"Ortayı dışarı çıkarıp bar olarak kullanabilirsin. Belki ortasına biraz sanat eseri ya da büyük bir ayna koyarsın."

İkimiz de bir süre büyük boş duvarı inceledik.

"Yani sadece sekste iyi değilsin, içinde de iyisin," dedi sonunda.

İşte yine o kelime.

"Her şeyde *harikayım*," diye düzelttim.

Başını sallıyordu ama bana değil duvara bakıyordu. "Görebiliyorum. Yanlarda servis takımları ve masa örtüleri için depolama. Ortada bar bardakları ve şişeler. Ve kitap rafları."

"Kütüphanen var ama tüm kitaplarını oraya tıkıştırmak istemezsin diye düşündüm."

"Ben bir yazarım. Bu da korumam gereken bir itibarım olduğu anlamına geliyor," diye şaka yaptı, hâlâ duvara bakıyordu. "Boyalı mı lekeli mi?"

"Burası mı? Boyalı. Tepedeki pervazla uyumlu olsun. Burası resmi bir yemek odası, temaya sadık kalabilirsin."

"Kahretsin, Cam. Şimdi istiyorum."

"Bir fiyat teklifi hazırlayacağım. Biraz acıtabilir," diye uyardım.

"Seks hakkında böyle demiştin ve bak ne kadar iyi sonuçlandı. dışarı."

Güzel. Evet. Bu kadın beni bir adım öne çıkarmaya kararlı görünüyordu. hepimizin bildiği gibi sıcak çöpün bir adım ötesindeydi.

"Artık bu odayı onsuz göremiyorum," diye yakındı. "Başka pahalı bir fikrin var mı?"

Sırıttım. "Bir ya da iki tane."

Atıştırmalıkları ve bir çift birayı yanımıza aldık. Ona arka merdivenlerin altında iyi bir temizlik malzemesi dolabı olabilecek bir yer gösterdim, mantıklı ve biraz alçıpan, raflar ve bir kapının ötesinde bir kol ve bacağa mal olmayacak bir değişiklik.

"Kahretsin, Cam. Başka parlak fikrin var mı?" "Masan."

Başını salladı ve atkuyruğunu salladı. "Bunu duymak bile istemiyorum."

"Sen bilirsin." Biramdan bir yudum aldım ve bir süre bekledim. "Tamam. Anlat bakalım."

Ofisine doğru ilerledim ve ışıkları açtım. Hâlâ kitap kutuları yığılıydı ve odanın zeminini kaplıyordu. Masa olarak kullandığı boktan masayı işaret ettim. "Bu şey tam bir rezalet."

"Bir amaca hizmet ediyor. Ve hatırlayacağın gibi oldukça sağlam." Üstünü okşadı.

Başımı salladım. "Sana özel bir şey lazım, arkadaki pencereye uyacak şekilde kavisli. Büyük bir yönetici masası değil. Belki daha basit bir şey, ahşap bir üst ve metal ayaklar gibi. Yazarken bir timsahla güreşiyormuş gibi görüldüğün için altında sana daha fazla alan sağlar."

"Öyle değil," dedi kızgınlıkla.

"Sanki tüm vücudun yazdığın şeyi canlandırıyor. Hem o zaman kütüphanenin masasını da aynı şekilde yapabilirsin," dedim diğer duvarı göstererek. "Ve şöminenin önünde küçük bir kanepa ya da birkaç sandalye için hâlâ yeriniz olur."

İçini çekti. "Ben daha fazla kitap satmaya başlayana kadar fikir üretmeyi bırakmalısın."

"Bunları bir rafa atmayacaksan, kitapçıya bırakabilirsin," dedim ayağımla bir kutuyu dürterek.

Başını salladı. "Hayır, onların buraya konması gerekiyor. Ne zaman yazmaya otursam, bavulları açmadığım için kendimi suçlu hissediyorum ve ne zaman bavulları açmaya başlasam, yazmadığım için kendimi suçlu hissediyorum."

Ona biramı uzattım ve ilk kutuyu aldım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Az önce son faturana bir ton para eklediğimi unutturuyorum." Boğuk kahkahası omurgama bir cızırtı gönderdi.

"Kitaplarımı açmak zorunda değilsin. Bu ipsiz sapsız bir seks partneri işinden çok bir erkek arkadaş işi gibi görünüyor."

"Lanet perdelerini çoktan astım," diye belirttim. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Biraz müzik açtı, klasik rock'tan oluşan eklektik bir çalma listesi. Ve kitapları -kendisinin ve diğer yazarların- raflara yerleştirdik.

"Daha fazla kitaba ihtiyacım var," diye gözlemledi ben sonndan bir önceki kutuyu geri dönüşüm için keserken.

Koleksiyonu saygındı ama rafları dolduracak kadar büyük değildi.

Benimki yeterdi. Kütüphanemi onunkiyle karıştırmayı düşündüğümünden değil.

Düzleştirilmiş kartonu kapının yanındaki dağın üzerine attım.

Raflara bakarak, "Biraz ıvır zıvır karıştırmalısn," dedim.

Gözleri parladı. "Biblo alabilirim!"

"Yaşasın mı?"

"Hayatın boyunca New York'ta yaşamayı dene, orada bir somun ekmek büyüklüğünde bir dolabın varsa şanslısn. Gömme dolaplar ve depolama evrensel bir fantezidir."

"O zaman sen de bir fantezi yaşıyorsun demektir." Son kutuyu da alıp masasının üzerine bıraktım.

Başını eğdi. "Sanırım belki de öyleyim."

"Bunları nerede istiyorsun?" Üstteki kitaplardan ikisini çıkardım. Hazel'ın kendi serisinin ilk iki kitabıydı.

Oradaydı ve gitti, dikkatlice boş bir ifadeyle örtüldü, ama ne gördüğümü biliyordum. Yüzünde bir an için acı ifadesi belirdi.

"Onlar... ekstralar. Kutuda kalabilirler," dedi ve onları elimden alıp kitapları yerine koydu.

Soruyu sorsam mı diye düşünürken tüyler ürpertici bir çığlık ikimizin de ödünü kopardı.

"Ne oluyor lan?" diye sordum, içgüdüsel olarak Hazel ile kapı arasına girdim.

Lanet olası rakun kapı aralığında kamburunun üzerinde oturmuş, sinirli görünüyordu.

"Bertha akşam yemeğini istiyor," dedi Hazel.

"Ciddi misin? Misafir odasındaki bacayı çoktan kapattık," dedim gece memelisine doğru bir adım atarak.

"İçeri girmenin başka bir yolunu bulmuş. Çok zeki."

"O akıllı değil. Yiyecek odaklı ve sen onu besliyorsun." Hazel omuz silkti. "Hep bir evcil hayvan istemişimdir."

"Boktan tavırları olan bir rakundan daha iyisini yapabilirsin."



## KARDEŞ

HAZEL

Ağustos ayının sonu, kalın bir nem örtüsünü de beraberinde sürükleyerek geçti. İnşaat hızla ilerliyordu. Evin tepesinde bir çatı ekibi, mutfakta ve ikinci katta alçıpancılar ve her yerde Bishop'lar vardı.

Cam ve ben birbirimizi düzenli olarak çıplak görmüyormuşuz gibi davranmakta çok başarılıydık. Hatta ikimiz de bunun bir randevu olmadığına karar verdikten sonra Dominion'da turistlerle dolu bir restoranda akşam yemeği yemek için sekse ara vermiştik. Seks için yakıttı.

Hepsinden iyisi -sürekli gürültü ve kesintilere rağmen- kelimelerim akıyordu. Gerçek bir hikâyenin iskeletine sahiptim ve her gün ilerleme kaydediyordum... gerçek hayattaki kahramanımın sağladığı tüm çıplak ilham sayesinde.

Kahramanım duştan yeni çıkmış ve gizli sevgilisi müteahhidin kapıyı kilitlediğini fark etmişti. "Kimse kaybolduğumu fark etmeden önce seni boşaltmak için on dakikam var," diye yazdım neşeyle, kahraman alet kemerini ve pantolonunu bırakırken.

Çok fazla seks sahnesi diye bir şey var mıydı? Editörüme göre, evet. Ama gerçek hayat tecrübesi daha fazlasının daha iyi olduğunu kanıtlıyordu. Hem de çok daha iyi.

Cam kapılarımın diğer tarafındaki hareket gözüme çarptığında, kahramanın banyo makyaj masasında kadın kahramanı tam olarak nasıl tatmin edeceğini düşünüyordum.

Zoey içeri girerken kulaklığımı çıkardım. "Haberlerim var." Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattım ve karakterlerimi tatmin olmadan bıraktım.

"Burada bir sandalyeye ihtiyacın var," dedi kaşlarını çatarak.

"Ama o zaman insanlar hoş karşılanmadıkları yerde takılmak isteyecekler." Ona sivri ve yapmacık bir gülümseme verdim.

"Hey, ikiye kadar yazmak istediğini söylemiştin. Şu anda saat dört on beş." dedi saatine bakarak.

"Ciddi misin?" Dizüstü bilgisayarımı tekrar açtım ve kelime sayımı kontrol ettim. "Vay canına."

"İlerleme kaydediyor musun?" Zoey masamın kenarına tünedi.

"Aslında, evet."

"Yayıncıya birkaç bölüm gönderecek kadar iyi mi?" "Ne? Neden?" "Neden?" diye sordum.

"Bir düşünsene. Editörüne Bahar Kapısı serisi dünyasının dışında bir şey üzerinde çalıştığını söyledim ve o da biraz korkmuş olabilir."

Ellerimle yüzümü kapattım ve inledim. "Zoey, bunu neden yaptın?"

"Çünkü sorular soruyordu çünkü..." Cümlesinin geri kalanı anlaşılmıyordu, çünkü söylemeden önce elini ağzına kapatmıştı.

"Daha fazla kelime söyle."

"Çünkü editörünüz bu hafta sonu bir kokteyl partisinde Jim'le karşılaştı ve o da konuyu açtı."

"Neden *editörümle* kitabım hakkında konuşsun ki?"

Omuzlarını kaldırdı. "Çünkü o hırsız bir piç kurusu ve editöründen hırsızlıkla ilgili bilgi mi alıyordu?"

"Yani ona yeni bir şey üzerinde çalıştığımı mı söyledin? Editörler bundan nefret eder, Zo. Bunu sen de biliyorsun. Onlara başka bir Spring Gate kitabı vermek için sözleşmem var, yeni ve denenmemiş bir şey değil."

Yüzünü buruşturdu. "Savunmacı bir tepki vermiş olabilirim. Ama iyi haber şu ki, birkaç bölüm okuduktan sonra senin kariyerinin en iyi kitabını yazdığını anlayacak ve Jim'in kafası patlayacak."

Patlamamış kafamı masama bıraktım ve yere vurdum. Zoey saçımı okşadı. "Bunu bir düşün."

"Her şeyden nefret ediyorum," diye mırıldandım. O günkü bütün iyi duygular buharlaşıp kokuşmuş, iç karartıcı bir sise dönüşmüştü.

"İyi ki iyi haberi sona saklamışım."

Başımı masadan kaldırdım. "Umarım bu gerçekten iyi bir haberdur ve saçma sapan bir haber değildir."

O fanlı kendisi. "I olabilir sadece umut sen taahhüt bu metaforları sayfaya dök."

"İri yarı bir inşaat işçisine seni evimden attırmak zorunda bırakma beni."

Zoey muzaffer bir edayla kapağında gülen bir yüz olan limon sarısı bir klasörü bana fırlattı.

Şüpheyle açtım. "Umarım bu acınası bir mutluluk dosyası değildir."

"Bu yasal bir mutluluk dosyası dostum. Buraya taşındığından beri sosyal medya erişiminin üç katına çıktığı gerçeğiyle başlıyoruz. Kabul ediyorum, başlangıçta görünmezdin ama bu doğru yönde ciddi bir büyüme."

"Tamam. Bu korkunç değil." Bir sonraki sayfaya geçtim.

"Bu senin bülten açılışların. Onlar da artmış. Hem de çok artmış. Ama asıl ilginç bulduğum şey cevaplar alıyor olmanız. Düzinelerce. Okuyucular bu yeni başlangıç, ani ev alma, küçük kasaba hayatı gibi konularla bağlantı kuruyor."

"Cam bir fantezi yaşadığımı söylemişti," dedim.

"Öyle mi dedi? Fanteziler konusu ne zaman gündeme geldi? Tuvalet seçerken mi?"

"Uhhhhh, ne? Hayır! Sadece bir yorumdu. Geçerken. İş günü boyunca dolap alanı hakkında konuşuyorduk ve ben de Manhattan'daki insanlara depolamanın nasıl bir fantezi olduğunu anlatıyordum. Tamamen profesyonelce."

En iyi arkadaşşımdan sır saklamaya alışık değildim. "Burada görececek bir şey yok" pıtırıcığımın biraz çalışmaya ihtiyacı vardı.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Neden bir şeyler sakladığın hissine kapılıyorum?"

"Belki de bir seks sahnesinin ortasında buraya gelip editörümün mutlu olmadığını, eski kocamın etrafı kokladığını ve bitirmeyi başarsam bile yayıncının bu taslağı kabul etmeme ihtimali olduğunu söylediğin içindir."

En iyi savunma her zaman iyi bir hücumdu.

Zoey temiz bir nefes aldı ve bıraktı. "Bok çuvalı eski kocana karşı derin ve derin bir nefretle tepki gösterdiğim için özür dilerim. Ama Haze, er ya da geç yayıncıya bir şeyler göstermek zorunda kalacaksın. Bunu şimdi yapmak daha akıllıca olur, böylece ayarlamalar yapabiliriz."

"Ne ayarlaması, Zoey? Bir Spring Gate kitabı daha yazamam. Artık bana ait bile değilken o seriye geri dönmeyi düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyor."

"Tek hareket tarzımız bu değil. Her şeyden önce, okuyucular zaten bu hikayeye ilgi gösteriyorlar, bu yüzden reddetmeleri aptallık olur. Ve eğer yayıncı aptalsa ve taslağınızı reddederse, sizi bu işten kurtarabiliriz."

sözleşmeni feshet ve başka bir yayıncı bul. Belki de Siksurat McFuckington'la dirsek temasında olmayan bir tane."

"Bu aylar sürebilir. Hem akli başında kim beni ister ki? Son kitabım tam bir fiyaskoydu ve iki yıldır hiçbir şey üretmedim."

Uzandı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kendini kaybediyorsun. Kes şunu. Kötü bir şey olmadı. Yazıyorsun ve okurların sana ilgi gösteriyor. Bunlar iyi şeyler."

Yüzümü serbest bıraktım. "Gidip yabani otlara saldırmam lazım."

"İşte ruh budur. Git biraz çevre düzenlemesi yap. Daha iyi hissedeceksin."

Telefonumun ekranı dirseğimde parladı. Momzilla. "Bu gün gittikçe daha da güzelleşiyor," dedim ve Yoksay'a bastım.

Zoey, "Belki bu pisliği bıçaklamak için yanına biraz şarap alırsın," diye önerdi. "Unutma, bir fantezi yaşıyorsun."

"Kapa çeneni."

"Sen kapa çeneni."

Fantezim birden kâbus gibi gelmeye başladı.

---

Şarabı ATLADIM ve doğruca ot öldürmeye gittim. Ön bahçe gerçekten de şekillenmeye başlamıştı. Daha önce temizlediğim alanlardaki meşru bitkiler boğulmamanın tadını çıkarıyor ve fazlasıyla çiçek açıyor gibi görünüyordu. Belki de ihtiyaçları olan tek şey buydu, büyümek için biraz yer.

Çatı ustaları bugünlük gitmişlerdi ve kısa bir süre sonra da alçıpancılar toparlandılar. Tam saat 17:00'de Piskoposlar dışarı çıktı.

Elimde kürekle katlettiğim dikenli otlardan başımı kaldırdım ve yakışıklıların geçit törenini izledim.

Gage göz kırparak, "Burası çok güzel görünüyor," dedi.

"Ben de tam bunu düşünüyordum," dedim bir kolumu alnıma götürerek.

"Yüzünde kir var," dedi Cam alametifarikası olan kaşlarını çatarak. Levi sadece başını salladı ve gözlerini dikerek bana baktı.

"Bu gece dükkânı kapatıyor musun?" Gage Cam'e sordu.

"Evet. Önce bir duş alacağım," dedi bana doğru dönmeden önce. "Bertha'nın içeri girdiği yeri bulduk. Tavan arasında kırık bir pencere var. Orayı kapattık, bu yüzden onu bu gece dışarıda beslemen gerekecek."

Gözlerimi yaz güneşinden korudum. "Onu alt ettiğine emin misin?"

"Güven bana, rakun problemin sona erdi."

"Buna para yatırmak ister misin?" Onunla flört ediyordum ama kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğüm kadar zararsızdı.

Cevap olarak homurdandı ve telefonuna baktı. Cam başını cihazdan kaldırmadan, "Yarın görüşürüz," dedi.

Telefonum arka cebimde çınladı ve gülümsememi gizlemek için elimden geleni yaptım. Cam ve ben, onun dükkânı kapattığı gecelerde görüşmezdik ama açık saçık mesajlaşmaktan zevk alırdık.

"Anahtarlarımı içeride unuttum," dedi Levi, kardeşleri araçlarına yönelirken başparmağını eve doğru uzatarak.

El sallayarak vedalaştım ve lahana otuna saldırmaya geri döndüm. "Hadi. Hadi. Sen. Spiky. Orospu çocuğu!" Çabalarım sonunda toprak kökü serbest bıraktığında ödüllendirildi ve kırımın üzerine geriye doğru düştüm.

Toprak ve çiçeklerin içinde uzandım ve gözlerimi kapattım. Eğer evren beni toprak banyosuyla alçaltmak istiyorsa, öyle olsun.

Vücudumun çürümesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum ki güçlü ve nemli bir şey bileğimi dürttü.

*Oink.*

Bir gözümü açtım ve gezgin domuz Rump Roast'un bana yargılayıcı bir şekilde baktığını gördüm. Benekli derisinin üzerinde kaba tel tel tüyleri vardı. Bereket şeklindeki kulakları minik domuz gözlerinin üzerinde seğiriyordu.

"Beni yargılama, Snorty MacGee. Sanki sen hiç toprakta yuvarlanmıyor musun?" diye homurdandım.

Rump Roast homurdandı ve sonra araba yoluna giderken iki açelyanın üzerinde tepinmeden önce kaval kemiğimde çamur şeklinde bir iz bıraktı.

Telefonum tekrar çaldı. Homurdanarak yan döndüm ve cebimden çıkardım. Tek gözümü açtım ve ekrana baktım. İki mesaj vardı. Biri Cam'den, diğeri de Sikik McFuckerson'dan.

Midem bulandı.

"Cesur ol," diye mırıldandım kendi kendime. Ekranı bıçakladım ve mesajı açtım.

Jim: Yeni bir şeyler yazdığını duydum. Spring Gate'ten ayrılmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?

Telefonu yeni özgürlüğüne kavuşmuş açelyaların arasına fırlatmamak için kendimi epeyce zor tuttum.

"Seni narsist palyaço!" diye bağırdım.

Üzerime bir gölge düştü ve yüzüme bir balık yemeye hazırlandım. Ama kötü davranan bir kel kartal yerine Levi'ydi.

Sözsüzce bana elini uzattı, ben de tuttum. Beni kolaylıkla ayağa kaldırdı.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu.

---

"Kardeşinle yatıyorum" demeden reddetmek için şüphe uyandırmayan bir yol BULAMADIM. Ayrıca merak ediyordum. Levi Bishop bir kasaydı ve eğer o kasanın içine bir göz atmayı teklif ediyorsa, kesinlikle kabul edecektim. Araştırma için.

Ayrıca, Pazar gününe kadar sekiz yolla beni kazıklamamış gibi davranma küstahlığını gösteren adamlar rızam olmadan kurduğum temas yüzünden hâlâ öfkeyle kaynıyordum. Yani alkol bana oldukça iyi geldi.

Otuz dakika sonra aceleyle duş almış halimle Rusty's Fish Hook'a doğru bisiklet sürerken buldum kendimi. Kot şort ve kabarık bir atletle "rahat ve esintili" olmayı tercih etmiştim. Tabii ki, Pennsylvania'nın yüzde bin neminde altı dakikalık yolculuk, rahat ve esintili olmayı alıp pasaklı ve sıırılsıklam olmaya dönüştürdü.

Bisikletimi bir elektrik direğine kilitledim ve koltuk altımı koklamak için bir saniyemi ayırdım. "Duş boşa gitti," diye homurdandım.

Girişteki rampayı çıktığımda Levi kapıda bekliyordu, güneş gözlüklerini takmış, kollarını kavuşturmuş, içki arkadaşımından çok bir fedai gibi görünüyordu. Üzerinden yayılan erkeksi sabun kokusuna bakılırsa o da duş almıştı. Bunun bir randevu olduğunu mu düşünüyordu? Bir şeyler içmeye gitme teklifi artık bir randevu sayılır mıydı? Neyin randevu olup olmadığını artık bilemeyecek kadar uzun süredir flört piyasasından uzak mıyım?

Cam ile aramızdaki şey iyiydi. Gerçekten iyiydi. Ve kendi kendime orgazm olmaya geri dönmek zorunda kalacağım anlamına geliyorsa, bu tekneyi sallamakla ilgilenmiyordum.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Güneş gözlüklerini çıkarıp tişörtünün üzerinden geçirdi. O yeşil gözleri üzerimde gezindi ve sonra sözsüz bir şekilde bana kapıyı açtı. Sesli bir şekilde yutkundum ve içeri adım attım. Bar, rustik göl hayatı diyebileceğim bir şekilde dekore edilmişti. İç duvarlar üst üste yığılmış kütükler ve taşlarla kaplanmıştı. Kirişlerden sarkan devasa bir kano, barı kapalı yemek salonundan ayırıyordu. Mekânın arka duvarının tamamı güverteye ve ötesindeki göle bakan pencerelerden oluşuyordu.

Ama mekân, Story Lake'in geri kalanı gibi, güneşli bir Ağustos öğleden sonrasında olması gerekenden çok daha boştu.

"N'aber Levi," diye seslendi kıvrıkcık saçlı ve şüpheli bir bıyığı olan orta yaşlı barmen.

"Hey, Rusty," diye karşılık verdi Levi ve güvertenin yönünü işaret etti.

"Bir sandalye kap. Francie seni bulur."

Levi'nin geniş sırtını takip ederek kapıdan geçtim ve üstü kapalı güverteye çıktım. Laura ile ziyaret ettiğim Dominion'daki bara benzer bir yapısı vardı. Gölge ve güneş, bir açık hava barı ve müthiş bir su manzarası. Gerçi Story Gölü Jet Ski'ler ve motorlu teknelerle dolup taşmıyordu ve müzik daha sessizdi. Daha samimi hissettiriyordu ki bu benim için kötü bir haberd.

Levi köşede, parmaklıkların yanında bir masa seçti.

Burada daha fazla insan vardı. Dizüstü bilgisayar, cep telefonu ve ses kayıt cihazıyla bir masayı işgal eden gazeteci özentisi Garland da dahil olmak üzere hepsi bize bakıyordu. Cam'e mesaj atıp kardeşiyle kazara bir randevuya çıkmış olabileceğim konusunda onu uyarmak için tuvalete gitmeyi düşündüm.

"Bir sorun mu var?" Levi sordu.

"Hayır. İnsanların bizi burada görüp randevuda olduğumuzu düşünmelerinden endişelenmiyor musun?" Cam sanki birlikte görülmemiz cehennemin dokuzuncu kapısına otomatik olarak girmemizi sağlayacakmış gibi konuşmuştu.

"Hayır."

"Çok kısa ve öz konuşuyorsun," diye yakındım.

Bu bana ağzını hafifçe büktürdü. "İnsanların benim hakkımdaki düşünceleri beni ilgilendirmez."

"Bu ya çok sağlıklı bir tutum ya da sen bir tür sosyopatsın."

Kıvrım biraz daha belirginleşti. "Her iki şekilde de olabilir."

Koyu siyah bukleleri başının üstünde eğlenceli topuzlar yapmış bir garson masaya doğru yürüdü. Yuvarlak bir yüzü ve çoğu günlük aktiviteyi engelleyecek kadar uzun görünen mavi ışıltılı tırnakları vardı.

"501!" dedi Levi'ye, avucunu önündeki masaya vurarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Bu gece herkes nerede Francie?" diye sordu.

Kadın omuz silkti. "Dominion, Nirvana cover grubu ve elli sentlik kanatlarla 90'lar temalı bir gece düzenliyor. Her şeyi çaldıkları gibi bizim lanet müşterilerimizi de çaldılar."

"Bu berbat bir şey," dedim.

Francie'nin yüzü aydınlandı. "Vay anasını! Sen Hazel Hart'sın, olağanüstü aşk romanları yazarı."

"Çoğu gün daha çok ordinaryüs gibiyim," diye şaka yaptım.

Kalçasını eğdi. "Buraya taşındığınızı duyduğum gün üç kitabınızı indirdim ve hepsini yalayıp yuttum. Bizim küçük kasabamız hakkında bir hikâye yazdığını duydum. Nasıl gidiyor? Hikayen için cesur bir kokteyl garsonuna ve tırnak teknisyenine ihtiyacın var mı? Çünkü kızım, benim hikâyelerim var."

Levi göle atlamayı düşünüyor gibi görünüyordu. Adam kardeşinden bile daha az havadan sudan konuşmayı seviyordu.

"Vay canına. Kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür ederim... ve teklifiniz için. İlhama ihtiyacım olursa sana haber veririm."

"Bir bira alabilir miyim, Francie?" Levi, o bir şey söyleyemeden sordu

Baş

ka. "Elbette. Her zamankinden mi?"

"Evet."

Her zamankinden istedim. Ve bunu bilen biri beni şirin bir takma isim. Manhattan'daki bar günlerimde, ziyaret edilecek çok fazla yer vardı, bu yüzden hiçbir zaman bir içki mekanı bulamamıştım. Ama burada her şey mümkündü.

"Bir... alabilir miyim?" Francie'ye kişiliğimi tanımlayacak bir içki seçme paniği karar verme yetilerimi dondurmıştu.

"Burada bir içki menüsü var." Peçetelikten lamine edilmiş bir sayfa çıkardı.

"Ah. Teşekkürler." Göz gezdirdim, baskıyı hissediyordum.

Francie kalemini defterine vuruyor ve omzunun üzerinden başka bir masaya bakıyordu. Levi yine göl üzerinde meditasyon yapıyordu.



*Tanrı aşkına. Bir şey seç Hazel!*

"Basskicker alayım lütfen," dedim, içindekileri okumadan menüyü işaret ederek. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Alkol alkoldür, değil mi?

Francie ortadan kaybolmadan önce "Tamamdır," dedi.

Levi hiçbir şey söylemedi ve ben de bir balık türünün adını taşıyan bir şey sipariş etmenin şaşkınlığıyla ölü havayı doldurmakla meşguldüm.

Neyse ki içkiler rekor sürede geldi. Benimki yeşilimsi gri ve köpüklüydü. Kenarında plastik bir balık kuyruğu vardı.

"Seninle konuşmak istiyordum," dedi Levi sonunda.

"Ne hakkında?" Sanki bir sorgulama yapıyormuşum gibi neredeyse masanın öbür ucuna fırlayacaktım. "Yani, konuştun mu?"

Elini birasının üzerine koydu ve gözlerini iki kanonun salınarak görüldüğü parıldayan göle dikti. Kelimelerini dikkatle mi seçiyordu yoksa beni duymamış mıydı anlayamadım. Kendimi iki kat daha yüksek sesle tekrarlamam gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordum ki bana baktı, gözleri keskin ve odaklanmıştı.

"Yazmak istediğini nereden biliyordun?"

Gözlerimi kırıştırdım ve refleks olarak içkime uzanıp onu kendime çektim. "Sanırım okumakla başladı. Çocukken hep kitaplara kaçırdım. Biraz daha büyüdüğümde kendi hikâyelerimi anlatmaya başlamak istedim. Üniversitede bu konuda daha ciddi oldum ve bir sürü yaratıcı yazarlık dersi aldım. Bütün bir kitabı yazmanın o kadar da zor olmayacağını düşünecek kadar genç ve saftım."

"Sanırım genç ve saf olduğun konusunda haklıydın," dedi.

Güldüm. "Evet. Sanırım öyle. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Başarısızlığı bir seçenek olarak görmeme izin vermedim."

"İlk kitabı yazmak istemene neden olan hikâye neydi?" diye sordu.

"Sözde erkek arkadaşımı ve yaratıcı yazarlık bölümü arkadaşımı yurt odasında başka bir kızla öpüşürken yakaladım. Zoey ile birkaç intikam senaryosu planladıktan sonra, en iyi intikamın bana haksızlık eden insanların adını boktan karakterlere veren çok satan bir romancı olmak olduğuna karar verdim. O gece ilk taslağı yazmaya başladım. Gün ışığına hiç çıkmadı. Sonraki ikisi de öyle. Ama yirmili yaşlarıma ortalarına geldiğimde bazı şeyleri çözmüştüm."

"İlk romanınızı yirmi beş yaşındayken yayımladınız," dedi. Etkilendim ve içkimi kaldırdım. "Biraz araştırma yapmışsın."

Omuz silkti. "Sattığınız ilk romanı yazmanız ne kadar sürdü?"

"Oh, Tanrım. Neredeyse bir yıl mı? Bisikletli kurye olarak tam zamanlı çalışıyordum ve yarı zamanlı olarak da faturalarımı ödeyen başka bir işte çalışıyordum. İşler arasında ve molalarda yazıyordum. Ama tüm bunların potansiyelinde, yazmanın iş olmadığını hissettiren bir şey vardı."

Uzun zamandır unutulmuş bir hayal gibi geliyordu. Gerçek hayattan uzakta, sayfada her şeyin olabileceği ve kararları benim verdiğim o çalıntı anlar.

"Hikayenizi hiç görüyor musunuz? Bir film izler gibi kafanın içinde oynuyor mu?"

Başımı eğdim ve Levi'ye baktım. Gerçekten baktım. "Sen bir *Yazar* mı?" diye sordum.

Sandalyesinde büzüştü, sanki onu bebek panda yumrukçusu olmakla suçlamışım gibi etrafına bakındı. "Sessiz ol."

"Özür dilerim. Sadece heyecanlandım. Bütün bunlar bunun için mi? Yazıyor musun?" Eğer Levi Bishop bana gizli bir aşk romanı yazarı olduğunu söyleseydi, sandalyemden düşer ve daha önce hiç jig-dans deneyimi olmadığı halde ayağa kalkıp jig dansı yapardım.

Cevap vermeye tenezzül edemedi ya da sorgudan kaçamadan kapıda bir kargaşa oldu.

Kırmızı, beyaz ve mavi giysiler içinde, ellerinde *Rump'a Oy Verin* pankartlarıyla Story Lake Warblers çalımlarla dışarı çıktı.

"Bayanlar, baylar ve aradaki herkes, dikkatinizi buraya verebilir misiniz lütfen?" dedi Scooter ellerini kavuşturarak, ki güvertede sadece sekiz kişi olduğumuz düşünülürse buna kesinlikle gerek yoktu.

"Siktir git," diye mırıldandı Levi nefesinin altından.

Scooter perdeli borusundan bir nota üfledi ve kısa bir uyumun ardından Warbler'lar bir şarkıya başladı.

*"O bizim balıklarımızı ve kümes  
hayvanlarımızı tanıyor Kötü adamlara  
havlu attıracak Kazandıktan sonra barışı  
koruyacak Şef için Rump, o bir numara!  
Enayi olmayın  
Rump'a oy verin!"*

Güvertedeki herkes Levi'nin tepkisini ölçmek için durakladı. Uzun bir iç çekişten sonra ellerini birleştirdi ve kibarca alkışladı. Diğer herkes de onu izledi ve Warblerlar rahat bir nefes aldı.

"Bunun için üzgünüm, Levi. Kasabayı dolaşmamız için bize para verdi," dedi Scooter Warbler'lar güverteden inerken.

Levi başıyla onayladı.

Akapella grubu gözden kaybolduktan sonra eğilmeden önce tam iki saniye bekledim. "Şu yazma işine geri dönelim. Bana her şeyi anlat. Bu konuyu bana açmanın neden bu kadar uzun sürdüğünü ve neden buradaki herhangi birinin bilmesindense korkuluklardan atlamayı tercih ediyormuş gibi görüldüğünü de atlama."

İri, güçlü ve erkeksi adam kaçış yollarını hesaplıyor gibi görünüyordu.

"Levi, dostum. Dostum. Arkadaş. Buraya yargılamaya gelmedim. Başka kimseye de söylemeyeceğim. Dudaklarım mühürlü." Görünmez anahtarı göle atmadan önce bir kilit-anahtar hareketi yaptım.

İsteksiz bir nefes aldı ve birasından güçlendirici bir yudum aldı.

Üniversitedeki psikolojiye giriş dersimi hatırlayarak, onu taklit ederek daha rahat etmesini sağlamaya karar verdim ve kendi içeceğimden bir yudum aldım.

Savaşan yoğun tatlar dilime ve bademciklerime bir ateş sürüsü gibi çarptı Karıncalar.

Yutkunmaya çalıştım. Cesurca bir çabaydı ama vücudum Hayatta kalma modu ve hayatta kalmanın tek yolu korkunç içeceği dışarı atmaktı.

Püskürtülmeden önce ağzıma peçeteyi zor dayadım.

"Çok özür dilerim!" Boğuldum, neredeyse doymuş peçeteyi yutuyordum.

"Bu hayatımda içtiğim en kötü içecek."

Gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı gözlerimden insanların tekrar bize baktığını görebiliyordum.

Levi birasını bana doğru itti ve ben de derin derin içtim. "Basskicker hayranı değil misin?" diye sordu.

"Onlardan bir tane daha içmektense bir hafta boyunca her gün kahvaltıda halı çivisi yemeyi tercih ederim. Oh, Tanrım. Sanırım dilimi dağladı." Taze bir peçeteyle ovaladım.

"Yeni bir içkiye ihtiyacın var."

"Senin de öyle," dedim ve birasını cilaladım. Boş bardağı ona doğru kaydurdum ve kendi bardağımı aldım.

Yıldırım hızıyla uzandı ve bileğimi kavradı. "Ne halt ediyorsun?" diye sordu, sesi eğlenmiş gibiydi.

"Onu dışarı atmam gerek. Francie'nin beğenmediğimi bilmesini istemiyorum. Alışılmış bir şey olsun istedim. Beni tanıyan ve her zamanki halimi bilen bir yerde olmak gibi. Ama bu canavarın tadı mazot, balık bağırsağı ve mide safrası gibi." Kuru kusmamak için bir elimi ağızma kapattım.

Levi bardağı benden aldı, plastik balık kuyruğunu çıkardı ve kalan içeriği omzunun üzerinden attı. "Sorun çözüldü." Francie'ye işaret etti.

"Bir sonraki tur için hazır mısınız?" diye sordu. "Ben de aynısından alacağım," dedi Levi.

Francie'nin gözleri, benim lekeli ve gözyaşı dolu yüzümü görünce açıldı. "Ben de onun içtiğinden alacağım," diye mırıldandım, boş birasını göstererek.

"Hemen geliyor," diye söz verdi.

Boğazımı bir kez daha kuvvetlice temizledim. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Ciğerlerime balık bağırsağı dolmuş gibi hissediyordum ama bunun dışında hayatta kalmış gibiydim. "Tamamen iyiyim. Yazına geri dön," dedim.

Levi sinirli bir şekilde elini başının arkasında gezdirdi.

"Oh, hadi ama. Az önce yüzüne içki tükürerek kendimi küçük düşürdüm. Bir centilmen ol ve konuyu değiştirmeme izin ver," diye yalvardım.

"Elimde keşfetmeye değer bir şey olup olmadığını nasıl bileceğim?" diye sordu. "Bir kitap anlaşman yok, değil mi?"

Başını salladı.

"Bir editörün yaklaşan teslim tarihi yok mu?" "Hayır."

"Bir ajansa ilk birkaç bölüm için söz vermedin mi?" "Hâlâ hayır."

"Mükemmel! Başkaları ve ne düşünecekleri hakkında endişelenme. Anlatmak istediğin hikâyeyi anlat. Ve bittiğinde, bir grup yabancının ne diyeceği konusunda endişelenmeye başlayabilirsin."

"Ya... kötüyse?" "Kötü mü?"

"Hiç var olmaması gereken bir çöp gibi." Sırıttım. "Şimdiden gerçek bir yazar gibi konuşuyorsun."

Başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Bunun 'sürecin bir parçası' olmasının imkânı yok," diye ısrar etti ve bana doğru tırnak işareti yaptı.

"Seni kırmak istemem ama kesinlikle öyle. İlk taslakların çoğu alev alev yanan çöplük yangınlarıdır. Ama bir kez çöplük ateşi yaktığınızda, bu konuda bir şeyler yapabilirsiniz."

Levi sinirli bir şekilde kaşını kaşıdı. "Yani bunun acı verici olması ve yazdığım her kelimedede kendimden şüphe etmeme neden olması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Benim sürecim genellikle böyle işler."

## MÜCADELE(LER)

CAMPBELL

Sana söylüyorum. Tek yapman gereken şu kolu sallamak ve köpürtülmüş süt hemen dışarı fışkıracak," dedi Gator Johnson, arkamdaki espresso makinesini göstererek.

"Ve *sana* söylüyorum, umurumda değil. Eğer mocha frappe fuckoccino istiyorsan, başka bir yere gidebilirsin."

"Çocuğu rahat bırak," dedi Gator'ın karısı Lang, haftalık erzaklarını tezgâha bırakırken.

Gator, kırsal Louisiana aksanı ve çizgi roman koleksiyonu olan kır saçlı bir hödüktü. Lang, Connecticut'ta yatılı okul eğitimi almış, açık sözlü bir lise müdürüydü ve servetini reklamcılıktan kazanan zengin bir Vietnamlı aileden geliyordu. Yirmi yılı aşkın evliliklerinin nasıl yürüdüğünü bir yana bırakın, nasıl bir araya geldiklerini bile kimse bilmiyordu.

"Bu konuda bu kadar huysuz olmasına gerek yok," diye yakındı Gator.

Lang kocasının omzunu sıvazladı. "Belki de kendisi dükkânla ilgilenmek zorunda kalırken kardeşinin biriyle çıkmasından hoşlanmıyordur."

"Hangi kardeşin?" Çiftin eve dönerken keyifle yiyecekleri iki dondurulmuş dondurmayı sıralarken sordum.

"Levi az önce şu aşk romanı yazarıyla Rusty's'e geldi," dedi Gator, Neighborly'de yayınlanan fotoğrafı görebilmem için telefonunun ekranını çevirerek.

Ayağıma bir kutu çorba düşürdüm.

Hazel ve Levi bir masanın üzerine eğilmiş, biralarını paylaşıyor gibi görünüyordlardı ve duygusuz robot kardeşim lanet olasınca *gülümsüyordu*. Levi gülümsemeyi sadece en eğlenceli durumlar için saklamıştı. Gage'in annemle babamın cam avlu kapısına yüzüstü çarptığı zamanki gibi.

Birden onun yüzünü cam kapıya çarpmak istedim.

Telefonum cebimde art arda birkaç kez titredi. Haberler hızlı yayılıyordu. İşlemleri ve poşetlemeyi aceleyle tamamladım. Lang bana yarasa kanatları çıkarmışım gibi bakıyordu.

"Ne?" diye sordum. Yumruğumu yanlışlıkla ikinci kez kâğıt torbanın dibine sokarak sordum.

"Stresli görünüyorsun," diye gözlemledi.

"Hayır. Stresin tam tersiyim. Hayalimi yaşıyorum." Poşeti buruşturdum, ilk delinmiş olanın yanına yere attım ve siparişlerinin geri kalanını yeniden kullanılabilir bir çantaya tıktırdım.

Gator eğildi, endişeli görünüyordu. "Başın falan mı ağrıyor, ateşin falan mı var?"

"İyi günler," dedim dişlerimi sıkarak.

İşareti aldılar ve eşyalarını alıp dükkândan çıktılar.

Kapı arkalarından kapanmadan önce telefonumu çıkarmıştım bile.

Livvy hariç herkes mesaj grubu alev alev yanıyordu.

Laura: Livvy Hazel'la mı çıkıyor yoksa Garland yine Photoshop'a mı girdi?

Gage: Ne oluyor be?

Laura: Birlikte çok tatlı görünüyorlar.

Ben: Hayır görünmüyorlar. Aptal

görünüyorlar.

Hayranı olmadığını mı hissediyorsun, Cammy?

Sadece onunla çıkamayacağını söylediğimiz için kızgın.

Tezgâha GERİ 15 tabelasını koydum ve hışım ile dışarı çıktım.

151.

Cam ve Hazel?????? Ben:

Onunla çıkmak istemedim.

İnanmıyorum. Cam'in kafasında romantik bir beyin hücresi yok.

Ben: İstersem romantik olabilirim.

Gage: Onu öptü. İki kez. Livvy ve ben ona geri çekilmesini söyledik. Ben: Şimdi nedenini biliyorum.

Yanıtlarını görmezden gelerek, bara doğru yürürken hiçbir şeyi yumruklamamaya odaklandım.

"Hey, Cam... Okaaaaay," diye seslendi Rusty barın arkasından ben hışımla geçerken.

Kapıyı ittim ve Hazel ile Levi'yi başlarını birleştirmiş halde yakalamak için tam zamanında güverteye çıktım. Hazel, adamın onun için uydurduğu saçmalıklardan büyülenmiş gibi görünüyordu.

"Burası rahat görünüyor," dedim, komşu masadan bir sandalye çalıp aralarına yerleştirdim.

"Cam!" Hazel sandalyesine geri oturdu, suçlu görünüyordu. "Bu gece dükkânı kapatacağını sanıyordum," dedi Levi.

"Ara verdim. Neighborly'deki tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek istedim." Fotoğrafı görmeleri için telefonumu masaya fırlattım. "İkinizin takıldığını bilmiyordum."

"Ciddi misin?" Hazel telefonumu eline aldı. "Birinin bu Garland denen adam hakkında bir şeyler yapması gerekiyor."

"Herhangi bir inkâr duymuyorum," dedim ve Levi'nin birasını kaptım. "Siz ikiniz görüşüyor musunuz?"

"Hayır!" dedi Hazel.

"Görüşüp görüşmediğimiz seni ilgilendirmez," dedi Levi.

"Takılmıyoruz," diye ısrar etti Hazel. Sanki birimizin ona yardım edeceğini umuyormuş gibi Levi ve benim aramda gidip geliyordu.

"Sana bir açıklama borçlu değiliz," dedi Levi bana.

"Hakkını vermek lazım. Boğazıma atladın, onun yasak olduğunu söyledin. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. 'Ailenin iyiliği için' saçmalığına inandım," dedim ve bardağı boşalttım. Bir tıkırtıyla masaya bıraktım.

"Bu dıbs demenin tersi gibi bir şey mi?" Hazel yerinde kıpırdanarak sordu Oturun.



Güvertedeki herkesin ve içerideki birkaç müşterinin ve personelin gözleri üzerimizdeydi.

Bakışlarıma biraz daha soğukluk katarak ona baktım. "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

"Anlaştık. Bu bir randevu değil." Tekrar Levi'ye baktı.

Levi ona hafifçe başını salladı. Korunan bir sır. Bu benim nezaketimin kuru bir dal gibi kırılmasına neden oldu.

"Evet, *vardı*," dedim. "Zaten sıkılmaya başlamıştım. Bir aşk romanı yazarından daha fazlasını beklerdim, biliyor musun? Bırakmak için iyi bir zaman." Hazel'a bir bakışım bana çok ileri gittiğimi söyledi. Çok ileri gittiğimi. Güzel yüzündeki incinmişlik şoku doğrudan göğsüme vurdu ama bu şok, DNA'mın savaş ya da kaç notları vermesine neden olan kadınsı bir öfkeye dönüşerek hızla söndü.

Levi soğukkanlılıkla, "Bu hiç hoş değildi," dedi.

"Öyle mi? Bence bu da yersizdi," dedim, iki komplocunun arasını işaret ederek.

"Bayana bir özür borçlusun," dedi iki yüzlü kardeşim.

Seyircilerimiz olacaklara hazırlanırken arkamdaki güvertede bulunan tüm sandalyeler geri çekildi.

"Hiç sanmıyorum, Leev. Belki de 'iş'i tehlikeye attığın' için *aileye* bir özür borçlusundur." Tırnak işaretlerini bolca kullandığım sırada ayağa kalktım.

Hazel masadan kalktı. "İnanılmazsın Campbell," diye tısladı bana.

"Hey, sürdürdüğü sürece eğlenceliydi," diye karşılık verdim. Damarlarımda akan sıvı aptallıktı. Büyürken hep asabi biri olmuştum. Fitolim bir kez ateşlendi mi, bir tür hasar verene kadar hızlı ve parlak bir şekilde yanardı. Yetişkinlik sağ olsun, o efsanevi öfkem uzun süredir uykudaydı. Ama ikisini bir arada gördüğümde patlamak üzere olan bir volkana dönüşüyordum.

"Hiç hoş değil dostum," dedi Levi, yüzüme

bakarak. "Siktir. Seni."

"Seni orada durduracağım." Hazel elini kaldırdı. "Beni gerçekten kızdırmaktan bir cümle uzaktasın."

İçimdeki öfke ukalaca bir şey söylemek istiyordu ama Hazel beni kolumdan tutup güverteden aşağı sürüklüyordu. Kaldırıma çıkana kadar durmadı. Sonra döndü ve zehirli gözlerini bana dikti.

"Öncelikle, başkalarıyla görüşmemeyi hiç konuşmadık," dedi.

Ağzımı açtım ama keskin bir parmağıyla göğsüme vurarak beni tekrar durdurdu.

"Uh-uh. Şu anda beni dinliyorsun. Burada olan şey, bizi yollarımızı ayırmaya zorlayacak bir yanlış anlamayı kışkırtmaya çalışman. Okurlar kitaplarda bundan hoşlanmaz ve kadınlar da gerçek hayatta bundan kesinlikle hoşlanmaz. Bu, iki yetişkinin iletişim kurmasıyla çok kolay önlenebilecek tembel bir çatışma, ki şu anda benim yaptığım da bu."

Ağzımı kapattım ve kollarımı kavuşturdum. "Devam et."

"Başka insanlarla görüşmemeyi hiç konuşmamış olsak da, ben de birlikte soyunurken başka insanlarla soyunmayacağımızı varsayıyordum. Bu anlaşmamızda yer almalıydı ama almadı. Her ne olursa olsun, kardeşinizle romantik ya da çıplak nedenlerle burada değildim."

"O zaman neden buradaydın? Ve neden bana bundan bahsetmedin? Lanet olası dükkânımdaki müşterilerden öğrenmek zorunda kaldım. Mesaj atabilirdin." Sesim huysuz çıkmıştı. Kendimi yumruklamak istememe neden oldu.

"Kesinlikle haklısın. Sana mesaj atmalıydım."

Bu biraz olsun sinirlerimi yatıştırdı, ama onu rahat bırakmaya hazır değildim. "Evet, atmalıydın."

"Sen gittikten hemen sonra bazı... üzücü haberler aldım." "Ne tür üzücü haberler?"

"Şu anda konuyla ilgisi olmayan türden," dedi. "Levi bana bir içki isteyip istemediğimi sorduğunda ön bahçede toprakta yatıyor ve buna sinirleniyordum."

Yine sinirlenmeye başlamıştım. Ama bu kez daha çok aptal kardeşime yönelikti. "Kardeşim sana çıkma teklif etti."

"Bana bir şeyler içmeye gidelim mi diye sordu," dedi, sanki bu önemli bir açıklamaymış gibi. "Bunun bir randevu olmadığından ve benimle bir şey konuşmak istediğinden yüzde seksen emindim ve bu beni üzölmeyi unutacak kadar meraklandırdı."

"Yani yüzde yirminiz kardeşimin size çıkma teklif ettiğini düşündünüz ve yüzde yüzünüz de bunun için gittiniz."

"Sana bir puan daha. Evet, öyle. Ama tam sana mesaj atmaya hazırlanıyordum ki Levi konuşmak istediğı şey hakkında konuşmaya başladı, ki bunun benimle bir ilişki içinde olmakla ya da seks yapmakla hiçbir ilgisi yoktu."

"Ne hakkında konuşmak istiyordu?" diye sordum.

"Kimseye söylemememi istedi ve ben de söylemeyeceğim. Yani eğer bilmek istiyorsan, bunu onunla konuşman gerekecek."

"Seninle konuşacağım." Ve onunla konuşmam biter bitmez, kardeşimle konuşacaktım... yumruklarımı ve belki de ayaklarımı kullanarak.

"Cam, sana bu işi tamamen berbat etmemen için bir şans veriyorum. Evet, sana önceden haber vermeyerek hata yaptım ve Levi'nin benimle neden konuşmak istediğini sana söylemememin ne kadar sinir bozucu olduğunu kesinlikle anlayabiliyorum. Ama eğer bir çıkış yolu arıyorsan, bu oldukça boktan ve korkakça bir çıkış yolu."

"Yani kardeşimle randevun olduğundan yüzde yirmi emindin ve şimdi onunla olan sırlarını benden saklıyorsun. Ve bu yüzden seninle seks yapmayı bırakırsam korkak olduğumu söylüyorsun."

"Seçici işitme için puan yok. Tekrar dene."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve ellerimi yumruk yaptım. Bu kadın o kadar çok çalışıyordu ki. "Güzel. Kardeşim senden gizemli bir şey istedi, sen de merak edip onunla bir şeyler içmeye gitmeyi kabul ettin. Kendi gizemli haberlerin için çok sinirliydin -ki onları da paylaşmak istemiyordun- ve sonra da her ne halt konuşuyorsanız onun büyüüne kapılıp beni uyarma zahmetine girmedin. Ama görünüşe göre bunların hiçbirinin önemi yok çünkü tek eşlilik konusunda bir anlaşmamız yoktu."

"Tamam, içinde biraz acılık ve olgunlaşmamışlık var ama genel olarak anladığını düşünüyorum."

"Yani bir kadına içki içmek için çıkma teklif etmek isteseydim, edebilirdim ve sen de kıyamazdın."

Gözlerini devirdi. "Hayır, yine de kızabilirim çünkü yasal olarak duygulara sahip olmamayı kabul edemezsin. Ama bana verdiğin sözleri tutmadığını iddia edemezdim çünkü böyle bir söz vermemiştin."

Uzun bir süre birbirimize baktık. "Yani kardeşimle çıkmak istemiyor musun?"

"Hayır. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de seninle çıkmak istemiyorum." "Kardeşimle seks yapmak istiyor musun?"

"Seninle hâlâ seks yapıyorsam hayır. Başka bir kadını içki içmeye davet etmek ister misin?"

Bunu bilerek yaptığımı kabul etmeyecek kadar çocukça bir hareketle, Hazel'ın hissettiğim aptalca kıskançlığın bir parçasını hissetmesini umarak sorunun sürüncemede kalmasına izin verdim. "Seninle hâlâ seks yapıyorsam hayır," diye itiraf ettim sonunda.

"Eğer birbirimizle hâlâ seks yapıp yapmadığımızı öğrenirsek ve öğrendiğimizde, ilk anlaşmamızı açıklığa kavuşturmak için düzenlemeyi öneririm."

Bununla birlikte benden uzaklaştı.

Levi elleri cebinde, yanıma doğru yürüdü. "Benim evim mi?" "Evet."

---

LEVİ'NİN YERİ, kasaba ile pansiyon arasındaki gölde, ormanın içine yerleştirilmiş küçük bir ahşap kulübeydi. Ağaçların altında birbirimizin etrafında dönerken kümeste hiç tavuk olmadığını fark ettim.

"Sen tam bir pisliksin, Leev. Bunu biliyor musun?" Onu ilk kez iterek söyledim.

Bir adım geriye yuvarlandı, ona bunu yaptırdığıma inanamıyormuş gibi alaycı bir tavırla başını salladı.

"İkimizden sadece biri bugün bu unvanı hak ediyor." Sonra yumruğu çeneme çarptı ve başımı geriye attı.

"Çekmemeliydin," dedim kanlı bir sırıtışla ve yüzüne bir sol kroşe savurdum.

Birkaç dakika boyunca yavaşça yumruklarımızı tokuşturduk. "Bugünlerde neyle başa çıkabileceğini bilmiyorum. Uzun zamandır yoktun," dedi ve karnıma bir-iki yumruk indirdi.

Homurdandım. "Artık geri döndüm. Bana onunla çıkmamamı söyledin, sonra da onu dışarı çıkardın." Sağa çalım attım, sonra gardını düşürdüğünde yüzünün sol tarafına baktım.

"Onu ben dışarı çıkarmadım, seni devasa pislik. Ama biz sana yapma dedikten sonra yaptın."

"Biz çıkmıyoruz. Birlikte yatıyoruz," diye ısrar ettim.

Bu ayrımın sandığım kadar önemli olmadığını gösteren bir bakış attı.

"Hayır, siktir git," dedim parmağımı yüzüne sokarak. "Aileyi nasıl tehlikeye atacağım konusunda büyük bir anlaşma yapmaktan bahsediyoruz."

sırf sen güverteyi temizleyip ona çıkma teklif edebilesin diye bir müşteriyle ilişkiye girmiş olsaydım."

"Sabahları nasıl giyiniyorsun ki? Randevuda değildik, seni lanet olası ahmak," diye tükürdü Levi.

"Bana gaz lambası numarası yapma, seni büyümüş sik suratlı."

"Onu yatağa atmak için çıkma teklif etmedim. Onunla yazmak hakkında konuşabilmek için çıkma teklif ettim, seni aptal, huysuz bebek."

Yumruklarımı indirdim ve kardeşime baktım. "Yazarlık mı? Ne? Romantik bir kariyer mi yapmak istiyorsun?"

"Ben daha çok gerilim yazmayı düşünüyordum," dedi ve zilimi çalan hızlı bir aparkat indirdi.

Onu boynundan yakaladım ve kafa kilidi için sürükledim. "Ciddi misin lan sen?"

"Sana ne?" diye homurdandı.

"Sen benim kardeşimsin. Pislik kardeşim. Tabii ki umurumda. Sadece iş için çalışmaktan ve lanet olası tavukların varmış gibi davranmaktan başka bir şey yapmak istemediğini sanıyordum."

Etli, askeri eğitilmiş parmaklarını kollarıma geçirdi. "Farklı bir şey yapmak için taşındın. Gage bir avukat. Neden sadece bana ait olan bir şey alamıyorum?" Levi homurdanarak bacaklarımı kavradı ve ikimizi de yere yatırdı.

"Sen hiçbir şey söylemedin," diye sızlandım dişlerimi sıkarak.

"Neden bir şey söyleyeyim ki? Piskoposlar konuşmaz."

Haklıydı. Ondan kurtulup sırt üstü yuvarlandım. Levi olduğu yerde kaldı, ellerini başının altında birleştirdi ve tepemizdeki yapraklı gölgeye baktı.

Bunun doğru olması benim suçum muydu? Küçük kardeşlerime nasıl iletişim kuracaklarını öğretmeyerek onları hayal kırıklığına mı uğratmıştım?

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?" diye sordum.

"Ben nereden bileyim? Babamın felci hakkında konuşmadık. Laura'nın kazası. Miller."

Kayınbiraderimizin adı aramızda asılı kaldı. Burada olsaydı, bizi birbirimizden sürükler ve sonra ikimizin de kışına tekme basardı.

Her iki seferde de ben olay sonrası için gelmişim. Ama Levi ve Gage travmayı en ön sıradan izlediler.

"Buralarda kalmayı düşünüyorum... temelli," diye ekledim.

Levi homurdanarak onayladı.

Yaz sonu esintisi tepemizdeki yaprakları karıştırıyordu. Kanocuların heyecanlı sesleri köpüklü suda yankılanıyordu. Bu sırada iki yetişkin adam toprakta yatıyor, gereksiz yere kan kaybediyordu.

"Demek gerilim filmleri, ha?" Dedim.

"Evet. Pislik gibi davranmaya devam edersen seni araştırma için öldürürüm."

"Anlaşıldı." Hazel'ın araştırma yöntemlerini tercih ederdim. Onu düşünmek bile beni ürkütüyordu. "Sanırım sıçtım batırdım."

"Hadi canım, Sherlock. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." "Yok artık," diye yineledim.

## RIZA DIŞI GÖZ KAMAŞTIRMA

HAZEL

KIZGINLIK VE İNTİKAM parselleri ertesi sabah erkenden yataktan kalkmamı sağladı. Piskoposlar saat 7:30'da garajıma girdiğinde kalkmış, giyinmiş ve savaőa hazırdım. Kadınsı cephaneliğimdiki tüm silahları kullanmışım: kıyafet, saç, makyaj ve küçümseme. Cam beni utandırmış ve kızdırmıştı. Ve bunun için üzölmesini istiyordum.

Kahvaltılık Pepsi'mi açım, masamın arkasına geçtim ve e-postamı açım. Rencide etmemesi gereken bir kadının rahatsız edilmemiş portresi.

Ön kapı açıldı, ardından iş botlarının parke üzerindeki erkekçe gıcirtısı geldi.

Bakışlarımı dizüstü bilgisayarımın ekranına sabitledim ve Darius'tan gelen bir e-postayı gözden geçirdim.

*"...yarın akşamki konsey toplantısında finansman çözümlerinizi duymak için sabırsızlanıyorum..."*

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Ekranıma bakmak yerine aktif olarak çalışmamın daha iyi görüneceğine karar vererek, anlamsız bir satır yazdım.

"Sıra sende."

Cam'in sert selamına başımı kaldırıp bakmayı reddettim.

"Evet," dedim, saçma sapan şeyler yazmaya devam ederek.

"Sana bir şey getirdim." Levi'nin mahcup ses tonu, maskaralığımı bırakıp başımı kaldırmamı sağladı.

İki kardeş de ellerinde kocaman kır çiçekleri buketleriyle kapıda duruyordu.

İçimdeki aşk romanı yazarı bayılmak istiyordu. İki muhteşem adamdan iki büyük çiçek aranjmanı mı? Evet, lütfen. Ancak içimdeki hor görölen kadın henüz bayılmaya hazır değildi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bunlar ne için?"

"Pislik oldukları için," dedi Cam kısa ve öz bir şekilde.

"O bir pislikti," diye düzeltti Levi. "Seni boktan bir pozisyona soktum ve benim için yalan söylemeni istedim."

Odadan içeri girdiler, sanki ben kahvaltılık olduğuna karar verebilecek bir orman kedisiymişim gibi temkinli bir şekilde yaklaşıyorlardı.

Cam elindeki buketi masam olarak kullanılan masanın köşesine bıraktı. Çiçekler yontulmuş seramik bir sürahinin içine dizilmişti. Levi da aynı şeyi yaptı ve cam vazosunu karşı köşeye yerleştirdi.

Romantik romancı merakı galip geldi. "Sabahın köründe çiçekleri nereden buldun?" diye sordum.

İki kardeş de hınzırca gülümsedi. "Annemden çaldım," diye itiraf etti Levi.

"Vazoları da," diye araya girdi Cam. "Seni ziyarete gelirse onları saklamak isteyebilirsin."

Tam o sırada yüzlerinde morluklar olduğunu fark ettim. "Çiçekler karşılık mı verdi?" diye sordum.

Cam elini çenesindeki kirli sakalın altındaki çürüğün üzerinde gezdirdi. Levi kaşındaki kelebek bandajına dokundu.

"Böyle uyandım," diye yalan söyledi Cam omuzlarını kamburlaştırarak. Levi bana göz kırptı.

İki muhteşem yetişkin adam bana yumruk atmış ve sonra da bana çiçek getirmişti. Bundan nefret etmedim.

"Lanet olası Dominion."

Hırıltı koridordan geliyordu.

"O pislikler şimdi ne yaptı?" Cam, telefonunu odanın öbür ucuna fırlatacakmış gibi görünen Gage belirlediğinde sordu.

Gage parmağıyla Cam'in göğsünü deldi. "Eski sevgilini arayıp ona bu işi bırakmasını söylemelisin."

Cam kardeşinin elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bunu sonra konuşalım," diye homurdandı.

"Kim? Nina mı?" Ben sordum.

Cam'in bakışları bana kaydı. "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Çatı ustaları gelecek haftaya kadar gelmeyecek çünkü Nina onları belediye binasındaki 'acil' bir iş için çaldı. Dominion, çalışanların öğle tatilleri için onlara bir buçuk saat ödeme yapıyor," diye devam etti Gage nadir görülen bir öfkeyle.



"Lanet olası Dominion," diye onayladı Levi.

"Değişiklik olsun diye onlardan bir şeyler çalmak isterdim," diye mırıldandı Cam.

Bu fikir bana bir olay örgüsü gibi çarptı. Beynimde ani bir *aha* şımşığı çaktı. Sandalyemi masamdan geriye ittim ve ayağa fırladım. "Gitmeliyim... bir şey araştırmalıyım," diyerek not defterimi ve telefonumu topladım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Cam kurt gibi teklif etti.

"Araştırma hizmetlerinin artık gerekli olup olmadığına karar vermedim," dedim ve aceleyle odadan çıktım.

"Neden bütün gece birbirinizi yumruklamış gibi görünüyorsunuz ve bunlar annemin vazoları mı?" Ben ön kapıya yönelirken Gage'in sorduğunu duydum.

---

Sabahı makyaj zırhımı terleyerek, klimalı bir aracım olmadığı gerçeğine lanet ederek ve Dominion'da etrafı gözetleyerek geçirdim. Şehrin etrafında pedal çevirdim, sokaklarda bir aşağı bir yukarı zig zag çizdim, yaz sonu turistlerinden kaçtım.

Hatta belediye binasına uğradım ve bir meşe ağacının gölgesinden, limon sarısı stiletoları ve ona uygun bir sundress giyen Nina'nın çatı ustalarına soğuk içecekler dağıtmasını izledim.

Keşiften sonra bir hediyelik eşya dükkanına girdim, bir şapka ve bir şişe güneş kremi aldım, ardından öğle yemeği için rastgele bir restoran seçtim ve kalabalık yemek salonunda köşedeki bir masaya çöküp notlarımı düzenledim.

Cobb salatam geldiğinde bir mola verdim. Salata sapsarıydı ve mutfak tavuk ve sos konusunda cimrilik etmişti. Ancak, öğle yemeği kalabalığına bakılırsa, kalite onları engellemiyor gibi görünüyordu. Yanımda, güneşten yanmış iki ebeveyn aynı anda beş yaşın altındaki üç huysuz çocukla uğraşmaya ve hesap için sunucuyu işaret etmeye çalışıyordu. Daha fazla not ekledim.

Telefonum masanın üzerinde vızıldadı ve onu

aldım. Cam: Bana haber vermeden mi

taşınıyorsun?

Ben: Bir şey mi istiyorsun yoksa sadece beni kızdırmak için mi mesaj atıyorsun?

Cam: İkisinden de biraz. Sadece araca ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim. Bu sıcak bir tane.

Ben: Eğer ihtiyacım olsaydı, seni arayacağımı sanmıyorum. Cam: Hala kızgın mısın?

Ben: Kızgınlığı geri çekiyorum ve sinirli bölgeye giriyorum. Çiçekler sana birkaç puan kazandırdı.

Cam: Benimkiler Levi'inkilerden

daha büyük. Ben: Senin mor gözün de öyle.

Cam: Onun devasa yumruğunun daha fazla yüzey alanı var. Cam: Bana yazı işlerinden bahsetti.

Ben: Bu birbirinizi dövmenizden önce miydi sonra mı?

Cam: Öncesinde mi, sırasında mı, sonrasında mı? Kim hatırlayabilir ki? Mesele şu ki. Ben bir pisliktim. Ve belki de kıskanmışım.

Ben: Kardeşlerin gerçekten sana benimle bir şey yapmamanı mı söyledi?

Cam: Neredesin? Parmaklarım mesajlaşmaktan yoruldu.

Ben: Meşgulüm.

Cam: Benden sonsuza kadar kaçamazsın. Senin evinde çalışıyorum. Ben: Meydan okuma kabul edildi.

Fikrimi Cam'e açmayı düşündüm ama hemen vazgeçtim. Uğraşmamız gereken başka şeyler vardı. Daha az sinir bozucu bir vatandaş bulmalıyım.

Halsiz garsona parasını ödedim ve işlemek ve koltuk altlarımdaki nemi silmek için tuvalete uğradım. Tuvalete başka biri girdiğinde kabinin kapısını henüz kapatmıştım. Sarı stilettolar şık bir şekilde yanımdan geçti.

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim. Sen bana bilgi vermeye devam et. Story Lake'i alıp golf sahasının inşaatına başladığımızda, doğru tarafı seçtiğin için ödüllendirileceğinden emin olacağım," dedi Nina telefonuna.

Sessiz bir öfke çılgılığıyla ağzım açık kaldı.

---

BISHOP ÇİFTLİĞİ Story Lake'in eteklerinde, Dominion'un karşı tarafında yer alıyordu. İki tekerleğimi beyaz çitlerin arasındaki çakıllı araba yoluna çevirdiğimde bitkin düşmüştüm. İki katlı taş çiftlik evine giden hafif eğim, fazla çalışan bacaklarıma fazla geldi ve sonunda bisikletimi evin karşısındaki ikiz çam ağaçlarının gölgesine ittim.

Laura'nın cipi müstakil garajın önüne park edilmişti. Garajın ötesinde, otlaklar ve daha fazla çamın arasında neşeli kırmızı bir ahır duruyordu. Ahırın gölgesinde uzanmış üç inek gördüm.

Çiftlik evinin ön kapısı açıldı ve Pep Bishop bana el salladı, eski bir kot pantolon ve beyaz bir atletle çiftlikten yeni çıkmış gibi görünüyordu.

"Merhaba," diye hırıldadım, gevşek perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırarak. "Bitkin görünüyorsun. İçeri gelsene!"

"Teşekkürler. Mobilyalarınızı mahvetmemeye çalışacağım." Kendimi verandanın merdivenlerinden yukarı sürükledim ve klimanın tatlı vaadinin beni içeri çekmesine izin verdim.

Pep'i havadar bir mutfak barındıran geniş bir eklentiye kadar takip etmeden önce, rahat mobilyalar ve nesiller boyu biblolar ve fotoğraflarla dolu raflarla oturma odasına bir göz attım.

Laura masanın ucundan, "Göle düşmüş gibi görünüyorsun," diye gözlemledi. Melvin ve Bentley uykularından sıçrayarak kalktılar ve beni kuyrukları ve dilleriyle karşıladılar.

Pep, "Zavallı şey bisikletini buraya kadar sürmüş," dedi ve bana bir el hareketi yaparak

Otur.

"Oturmalı mıyım emin değilim. Terim ahşabı yiyebilir," dedim, masanın üzerindeki buzlu su sürahisine bakarak.

"Tatlım, bu sandalyeler üç erkek çocuğa dayandı. Sanırım biraz terlemeyi kaldırıabilirler," diye beni temin etti.

Laura bir bardak su doldurup bana uzatırken, "Senin bir arabaya ihtiyacın var," diye gözlemledi.

"Evet," diye elimden geldiğince kibarca kabul ettim, sonra da höpürdeterek içtim.

Tepsiye dizilmiş kurabiyelerden birine uzanacak kadar kendime gelmem için iki kez su doldurmam gerekti. "Tanrım, bu çok güzel," diye mırıldandım bir ağız dolusu limon karesi ve pudra şekerinin arasından.

Pep ve Laura'nın beklentiyle bana baktıklarını fark ettim.

Yüzümü buruşturdum. "Kusura bakmayın. Susuzluk ve öfke bana her zaman görgü kurallarını unutturuyor."

"Oğullarım şimdi ne yaptı?" Pep sordu. "En iyi vazolarımdan ikisini çalmak dışında."

"Eminim sağ salim geri getirileceklerdir," diye mırıldandım suçlulukla.

Anne ve kızı çözemediğim bir bakışı paylaştılar. Annemle aramızda hiçbir zaman bakışları anlamayı mümkün kılacak türden bir ilişki olmamıştı. Şaşırmış mıydı? Evet. Sinirlenmiş miydi? Kesinlikle. Ama bilmek? Hayır.

"İlginç," diye düşündü Laura.

"Ama bizi görmeye gelme nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Öyle mi?" Pep kurabiye tepsisini yaklaştırdı.

"Aslında size danışmak istediğim bir fikrim vardı. Ama buraya gelirken, beni bir şeyler yapmamız gerektiğine ikna eden bir şey oldu."

"Resmen ilgimi çekti," dedi Laura.

"Sanırım bunun üzerinde çalıştığım kitapla bir ilgisi yok," diye tahmin yürüttü Pep.

"Cam'in söylediği bir şeyle ilgili."

"Kişisel algılamamaya çalış," diye öğüt verdi Pep. "Biraz göt olabilir ama yine de onu seviyoruz."

İkinci limonlu kareme boğuldum. "Ah, hayır. Aslında öyle bir şey değildi. Dominion'un bizden çalmasından bıktığını ve bir kez olsun onlardan bir şey çalmanın güzel olacağını söyledi."

"Ben varım. Kar maskesine ihtiyacımız var mı? Ben kaçış şoförü olacağım," diye gönüllü oldu Laura.

"Olabilir. Öncelikle, bundan kimseye bahsetmemem gerekiyor ama yarın akşam kasaba toplantısı olduğu için, buraya taşındığımdan beri yaptığım en kötü şey olmayacağını düşündüm."

"Bu kanalizasyon arıtma tesisinin yenilenmesiyle mi ilgili?" Pep sordu.

"Nasıl yaptın, boş ver. Küçük bir kasaba. Unutmuşum. Her neyse, yenileme için paramız olmadığını da biliyorsunuz, değil mi?"

Laura, "Hiçbirimiz bu vergi artışını dört gözle beklemiyoruz," dedi.

Pep başını salladı. "Bu daha fazla insanı kasabadan kovacak."

Laura, "Ya vergiler artacak ya da dizlerimize kadar pisliğe batacağız," dedi.

"Ne yazık ki, tehlikede olan daha da fazlası var," dedim ve hızlı bir şekilde onlara tuvalette dinlediklerimi ve Nina'nın söylediklerini anlattım.

"O sinisi, çıkarıcı küçük pislik," dedi Pep, sözümü bitirdiğimde avucunu masaya vurarak. "Golf sahası mı? Ne yapacak ki? Dokuzuncu delik için Story Lake'i buldozer gibi ezecek mi?"

"İçeride bir sıçan var. Bunun için biraz şaraba ihtiyacım olacak." Laura masadan kalktı, sonra mutfak adasının ucundaki şarap soğutucusuna doğru yürüdü.

"Ben bardakları getireyim," dedi Pep.

"Sanırım parayı nereden bulabileceğimiz konusunda bir fikrim var," dedim masaya dönüp şarabı doldurmaya başladıklarında. "Ama bunun aptalca ve başarısızlığa mahkûm bir fikir olup olmadığını bana söylemenizi istiyorum."

"Neden bize geldiniz? Cam konseyde ve sevgili genç belediye başkanımız senin bizi kurtarmaya gelen Batman'in Story Lake'teki karşılığı olduğunu düşünüyor," dedi Laura.

"Cam fikirlerim ne kadar iyi olursa olsun beni reddedecek, Darius ise benim bir dahi olduğumu düşünüyor ve ne kadar berbat olursa olsun önerdiğim her şeyi destekleyecektir. Siz ikiniz bu kasabayı herkesten daha iyi tanıyorsunuz."

---

"AKŞAM YEMEĞİNE KALACAKSIN," diye karar verdi Pep.

Başımı kaldırıp defterime baktım, artık içinde devam eden iş notlarından çok kasabayı kurtarma notları vardı. "Ha?"

"Kardeşlerine mesaj at," diye emretti kızına.

Laura sırtıttı. "Cam, Hazel'ın ziyarete geleceğini öğrendiğinden beri yolda zaten."

*Kahretsin.*

"Ben de gitmeliyim," dedim.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Pep neşeyle. "Kasaba toplantısına hazırlanmak için yirmi dört saatimiz var. Bu, herkesin elini taşın altına koyması gereken bir durum ve bu da çocukları çağırmamız anlamına geliyor. Ben köfteye başlayayım. Arkadaşın Zoey'i de davet etmelisin. Onun geçmişine sahip birinin bu işi nasıl başarabileceğimiz konusunda birkaç fikri olabilir."

Laura bana, "Annemin köftesi gelmiş geçmiş en iyi köftedir," dedi. "Kardeş dediğim üç yordakçıyla aynı masayı paylaşmak anlamına gelse bile bu fırsatı kaçırmak istemezsin."

Hepimiz bir kamyon kapısının çarpma sesini duyduk ve irkildim. Bu çarpma sesini nerede olsa tanırdım. Cam.

"Sanırım gidip Zoey'i arayacağım... burada olmayan bir yerde."

Pep, "Ofisimi kullanabilirsin," dedi. "Merdivenlerin dibindeki kapıdan."

Bir limon karesi daha aldım ve elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde hayatıma devam etmek için koştum. Pep'in sesini duyduğumda kapı aralığına henüz eğilmiştim. "Yüzüne ne oldu böyle ve çiçek sürahi neden kayıp?"

"Hazel nerede?" Cam sordu.

Kapıyı olabildiğince sessizce kapattım ve ona yaslandım. Ailesinin önünde aptalca bir şey söylemez ya da yapmazdı. Yapar mıydı? Yaptığımız ve muhtemelen yine yapacağımız tüm çıplak şeylerin ikimiz arasında kalacağına dair bir anlaşmamız vardı. Gerçi Laura sahte randevumuzu biliyordu. Levi de kardeşinin patlaması sayesinde gerçek skoru biliyordu. Ama dedikodu yapacak ya da konuşacak bir tipe benzemiyordu.

Hayır. Cam beni ailesinin önünde köşeye sıkıştırmazdı. Çok fazla soru olurdu. Çok fazla varsayım. Çok fazla açıklama.

Akıl yürütmemle rahat bir nefes alarak Zoey'nin numarasını çevirdim ve cevap vermesini beklerken odaya baktım.

Metrekare olarak çok küçüktü. Ama Bishop'lar iki taraflı özel bir masayla zeminden en iyi şekilde yararlanmışlardı. Bir taraf dizüstü bilgisayarı ve güncel aylık takvimiyle acımasızca organize olmuştu. Diğer ise

Açılmamış postalar, küçük mekanik çiftlik parçaları ve diğer ofis gereçleriyle dolu bir yığın.

Zoey telefonu açtığında "Selam," dedim.

"Ne var ne yok? Karakterlerin sonunda çatışmayı çözebileceğin kadar uzun süre seks yapmayı bıraktılar mı?"

Kapı açıldı ve Cam odaya girerek tüm alanı ve oksijeni kendine ayırdı.

"Ummm," diye mırıldandım.

Kapıyı kapattı ve önünde durdu, bacaklarını gerdi, kollarını kavuşturdu, bakışlarıyla beni kısırdı.

Nabzım boğazımın dibinde atmaya başladı.

"Bishop Çiftliği'nde akşam yemeğine davetliyiz," dedim neredeyse ciyaklayarak. "Köfte var."

Cam'in ağzı köşeden kıvrıldı.

"Bu çiftlikte serbest dolaşan hayvanlar var mı?" Zoey sordu.

"Birkaç inek gördüm. Ama bir çitin arkasındaydılar." Cam'in yüzü ve vücudu dışında bir yere bakmaya çalıştım. Ne yazık ki, söz konusu yüz ve vücut odanın tamamını kaplıyordu.

"Bilemiyorum Haze. Bir çiftlik, çiftlik hayvanları tarafından ezilmek için mükemmel bir yer gibi görünüyor."

"Korktuğun şeyler listesine tüm hayvanları eklemene izin vermeyi reddediyorum. Balıkları ve kuşları anlıyorum. Ama hayatını ineklerden de korkarak geçirmene izin vermeyeceğim." Elimle telefonu kapattım. "Gitmen gereken başka bir yer yok mu?" Cam'e tısladım.

"Hayır."

"Annenin bir şeyler döndüğünü düşüneceğinden endişelenmiyor musun? ne

oldu "Muhtemelen sutyeninin kancasını ilk kez açtığım anda anlamıştır."

"Yüzümün sıcaklığı bin dereceye çıktı. Sütyenimi açtım.

Telefon. "Bak Zoey. Bu önemli ve Cam'in şeytani eski kız arkadaşını ve Story Lake'in kaderini ilgilendiriyor. Ayrıca bana köftenin bu yolculuğa degeceği söylendi."

Cam bir adım daha yaklaştı. "Telefonu kapat."

"Kim o?" diye sordu kartal kulaklı Zoey.

"Hiç kimse. Televizyon. Sana adresi mesaj atarım," dedim hızla, Cam aramızdaki mesafeyi kapatırken masaya doğru geri çekildim.

Telefonu benden alıp aramayı sonlandırırken sırtışı saf günahı.

"Ne yapıyorsun?" Başparmakları ekranın üzerinde **g e z i n i r k e n** , ben de yogaya yakışır bir sırt bükme hareketi yapıyordum.

"Zoey'e adresi mesaj atıyorum." Telefonu arkamdaki masaya fırlattı ve o kocaman ellerini kalçalarımaya yerleştirdi.

Tüm vücudum balmumu gibi eridi.

"Sana hâlâ kızgınlım," diye ısrar ettim, ellerimi göğsüne koyarak.

"Hayır, değilsin." Uzandı ve neredeyse şefkatli bir hareketle saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı.

"İyi. Sana hâlâ kızgınlım. Ve şimdi ailen aramızda bir şeyler olduğunu düşünenecek."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim."

"Nina'nın neyin peşinde olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Umutla sordum. "Benim daha önemli önceliklerim var," diye ısrar etti.

Eli çenemde ve ensemdede gezindi. Yüzü gittikçe benimkine yaklaşıyordu.

"Şu anda ailenin evinde beni öpmek üzere *değilsin!*" Tısladım.

"Bana ne yapmayacağımı söyleme," diye uyardı sıcak, sert ağzını benimkinin üzerine kapatmadan bir saniye önce.

Rızasız göz kamaştırma. Tüm bedenim onun çekim alanına girerken, bunun böyle bir şey olduğuna karar verdim.

Eli at kuyruğuma dolandı ve çekiştirerek başımı geriye doğru eğdi. Öpüşmeyi öyle derinleştirdi ki zaten yorgun olan bacaklarım yerçekimine karşı savaşını kaybetti. Başım döndü. Nefesim kesildi. Dili benimkinin etrafında ustalıkla dolanırken ona öyle sıkı sarıldım ki parmak eklemlerim acıdı.

Cam bacağımı kavradı ve kalçasının üzerinden geçirerek muhteşem ereksiyonunu bana doğru sürttü.

Ağzının içine doğru inledim ve o da bunu doymak bilmez bir şekilde yuttu. "Siktir, Bela," diye mırıldandı, sesi zımpara kâğıdı gibiydi.

Onu çıplak, içimde, bana tam da şu anda baktığı gibi bakarken istiyordum. Ağır göz kapakları, sert ağzı, yakışıklı yüzüne kazınmış arzu.

Ofisin kapısındaki ani bir gümbürtü beni tekrar gerçekliğe döndürdü. Cam'in elinden kurtulmaya çalıştım ama o buna izin vermedi.

"Ne?" diye hırladı.

"Ha?" Benimle konuşmadığını anlamadan önce iki kez göz kırptım.



"Annem kıcını kaldırıp patatesleri soymaya yardım etmeni söylüyor," diye seslendi Gage'in sesi kapıdan, biraz da kendini beğenmiş bir sesle.

Cam'in manyetik ereksiyonundan biraz uzaklaşmak için masanın üzerine doğru kıvrıldım. Göğsüme baktı ve gözlerinin şehvetle parladığını gördüm. Meme uçlarımın kendi sınırlarından çıkmak için ellerinden geleni yaptıklarını fark ettim.

Bana açlıkla baktı. Bir elimi göğsüne attım ve onu uzak tuttum. Beni bir daha öperse mahvolurduk. "Koyun kesmeyi açıkladığın için teşekkür ederim Cam," dedim yüksek sesle ve inandırıcı olmayan bir şekilde.

Saçlarımı tekrar çekiştirdi ve şişmiş dudaklarımın üzerine eğlenerek bir öpücük kondurdu.

dud

akla "Her zaman," diye cevap verdi.

r. Evin arka taraflarında bir yerde bir kapı çarparak açıldı ve bir koro selamlama sesleri yükseldi.

## OSURUK PATLATICI 2000

CAMPBELL

Ebeveynlerimin mutfağında akşam yemeği hazırlamak, tencereler kaynarken, malzemeler odanın dört bir yanına savrulurken ve köpekler insanlara çelme takmayı profesyonel bir spor haline getirirken aynı anda bağırarak dört Gordon Ramsay gibiydi.

Bu deneyimi sevgiyle Açlık Oyunları olarak adlandırırdık.

Babamın yarı zamanlı çalışan Conner'la kapanış vardiyalarını değiştirmesiyle ev tamamen doluydu. Laura'nın çocukları da buradaydı ve takvimlerinde ne kadar sosyal etkinlik varsa hepsini terk etmişlerdi. Annemin köftesinin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Hazel ve Zoey salata yapıyorlardı ve bar taburelerinin güvenliğinden şarap kadehleriyle kaosu izliyorlardı. Ben dirseklerime kadar kıyma, yumurta ve ekmek kırıntılarına batmıştım, bu da beni ellerimi kendime saklamak zorunda bırakıyordu. Bu hiç hoşuma gitmeyen bir şeydi.

Hazel'la çok kısa süren öpüşme seansımdan döndüğümde annem yüzüme bir kez bakmış ve beni et görevine atamıştı. Bize bir kez bakıp her şeyi nasıl bilebildiğini hiçbir zaman anlayamadık ama Pep Bishop'ın seçkin ebeveynlik içgüdüleri vardı.

Levi ile kavga ve Hazel'ın bütün gün ortadan kaybolması arasında, ailenin bir müşterisiyle "çıktığımı" bilmesinden daha önemli şeyler olduğunu fark etmiştim.

Ama Hazel Dominion'da duyduklarını anlatırken ben çiğ eti boğmak zorunda kaldığım için bu tartışmayı daha sonra yapmak zorunda kalacaktım.

"Story Lake'i öylece yutamazlar, değil mi?" Zoey öfkeyle sordu.

"Teknik olarak evet. Buna ilhak deniyor. Ama bu kolay olmaz. Bir tür finansal motivasyon olmalı ve her iki tarafın konseyleri de bunu kabul etmeli. Bunun olacağını sanmıyorum," dedi Gage, Laura ile birlikte patates soyarken.

"Belli ki Nina'nın cebinde şimdiden bizim taraftan biri var," dedi annem elinde tatlı mısır tabağıyla dönerken. Melvin önünü kesince kısa bir süre durdu ve neredeyse tabağı sallıyordu. "İşte bu kadar! Çocuklar, köpekleri dışarı çıkarın ve gidip mısırları ayıklayın."

Yeğenlerim köpekleri kapıya kadar götürdü ve Isla mısırı aldı. "O kıza ne yaptın bilmiyorum ama kin beslediği kesin."

Babam beni sırtımdan alkışladı.

Hazel ve ben bir an için bakışlarımızı kilitledik.

"Cam lisede ve bir iki yıl sonra Nina'yla çıktı," diye açıkladı annem Hazel'a yardımcı olarak.

"O biliyor anne," dedim sinirlenerek.

"Nina bizi ilhak etmeye nasıl zorlayacağını sanıyor?" Levi küçük bir patates dağını soymakta olduğu masadan sordu.

Gage, "Bir polis şefi adayına göre, kasabanın sırları konusunda daha bilgili olman gerekirdi," dedi.

Laura, "Kanalizasyon arıtma sorunu," diye açıkladı.

"Paramız yok," diye devam etti babam.

"Kahretsin," dedi Levi.

"Gerçekten," dedi Laura.

"Peki ne yapacağız?" Zoey sordu.

Annem başını eğen Hazel'a dikkatle baktı. "Artık utanmanın bir yararı yok. Yarın bütün kasabaya sunacağın bir planın varken olmaz."

Hazel salata kâsesine kusacakmış gibi görünüyordu. "Başka biri yapamaz mı? Yani, başkasının yapması gerekmez mi? Ben sadece birkaç haftadır buradayım."

"Bu kasabanın yeni fikirlere ihtiyacı var," diye ısrar etti babam. "Ve bunu sadece şu anda en büyük müşterimiz olduğunuz için söylemiyorum."

"Bunu takdir ediyorum Frank," dedi Hazel alaycı bir ifadeyle. "Plan nedir, Büyük Şehir?" diye sordu Gage.

Kadın tereddüt etti. "Daha çok bir fikir." "İntikam," dedi Laura neşeyle.

"Duyalım bakalım," dedim.

---

"Yani temelde Dominion'dan turist çalacağız. Kalabalık bir kasaba, sarhoş sürat teknesi yarışları ve sabaha kadar parti yapmak istemeyenleri."

"Küçük çocukları olan ebeveynler," dedi Laura.

"Emekli çiftler," dedi babam, yeni bir bira almaya giderken annemi lavaboya doğru iterek.

"Jet Ski dalgalarında boğulmadan kano yapmak isteyenler," diye ekledi Levi.

"Kesinlikle," dedi Hazel. Son köfte harcını üçüncü cam tepsiye sıkıştırırken bana gergin bir bakış fırlattı.

"Fena fikir değil," dedim. Benden büyük övgü. Laura bir brokoli çiçeğini kafamdan sektirdi. "Anne! Larry bana brokoliyle vurdu."

"Güzelim sebzeleri kardeşinin kalın kafasında ziyan etme Laura," dedi annem otomatik olarak.

"Kötü olmamasından iyidir," dedi Gage Hazel'a. "Hepimiz Dominion'un zirveye çıkmasına alıştık. Değişiklik olsun diye bir şeyleri geri almak güzel olurdu."

"Asıl soru nasıl?" Zoey söyledi.

Köfte fırına girene ve patatesler püre haline gelene kadar seçenekleri tattık ve bir kenara attık. Hazel bunalmış ama eğlenmiş görünüyordu.

"Yemeğin hazır olmasına yaklaşık yarım saat var. Cam, neden Hazel'a çiftlikte hızlı bir tur attırmıyorsun?" Annem bana sert bir bakış atarak önerdi.

Kaşlarımı çattım ve onun oyununu anlamaya çalıştım. Ama yatağıma dönmesi için ikna etmeye çalıştığım kadınla biraz yalnız kalma fikri, annemin her türlü numarasına değerdi.

"Yapabilirim," diye gönüllü oldu Levi, bana kendini beğenmiş bir bakış fırlatarak.

"Hayır, yapamazsın. Melvin'in ayak tırnaklarını kesmekle çok meşgul olacaksın, çünkü bunu yapmasına izin verdiği tek kişi sensin," dedim, ayaklarımın üzerinde düşünerek.

"Aman Tanrım! Beni kuaföre gitmekten ve onun bu konuda devasa bir bebek gibi davranmasından kurtaracaksın," dedi Laura ellerini birbirine vurarak. "Gelmiş geçmiş en iyi kardeş."

Levi bana ters ters baktı. "Eğer bir böbreğe ihtiyacın olursa, paylaşmam." Hazel'in elini tutmadan önce ona sııttım. "Gel hadi."

"Zoey, sen de bizimle gelmelisin," dedi Hazel sert bir sesle. "Sen... çiftlikleri seviyorsun."

Zoey arabasına koşup medeniyete geri dönmekten iki saniye uzaktaymış gibi görünüyordu.

"Gelemez. Çünkü o önemli aramayı yapmak zorunda," dedim. Hazel kaşlarını çattı. "Ne önemli görüşmesi?"

"Buraya geldiğinden beri durmadan bahsettiği telefon," diye yalan söyledim. Zoey, "Ah, *şu* önemli telefon," dedi. Telefonunu kontrol ediyormuş gibi yaptı.

İzle. "Evet, saat tam on dokuzda bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Teşekkürler, Cam."

"Senin bir şeyden bahsettiğini hatırlamıyorum-"

Hazel cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı çünkü onu çoktan kapıdan dışarı çıkarmıştım.

"Ne. Ne. Cam?" diye sordu, mutfaktan çıkan rampadan indiğimizde elini kurtarmaya çalışıyordu. "Ailenin seks yaptığımızı bilmesini istemediğini sanıyordum."

Son birkaç gündür bu konuda daha az endişelenmeye başlamıştım ama şimdi bu konuyu açmak için iyi bir zaman olduğunu düşünmüyordum.

"Hâlâ seks yapıyor muyuz?" Onu ahıra doğru çekerek sordum. "Henüz karar vermedim."

"O zaman seni tekrar çıplak görmeme izin vermeye ikna etmek için yarım saatim var." Onu ahırın arka tarafındaki açık garaj kapısına doğru götürdüm. Yem, yatak ve hayvan kokuları bana en az fırındaki köfte kadar evi hatırlatıyordu. "Dörtlü mü yoksa yan yana mı?"

"Bunlar seks pozisyonları mı, eğer öyleyse ayrıntılı olarak tarif edebilir misiniz?" "Dört tekerlekli mi, yan yana mı?" Dört tekerlekli arabayı işaret ederek tekrarladım.

UTV'ler yan yana park etmişti.

"Hayal kırıklığı. Sana hiç güvenmediğim için emniyet kemerli olanla gidelim," diye karar verdi.

Duvardaki kancadan anahtarları aldım ve ona uzattım. "Sen kullanacaksın."

"Ben mi? Ben hiç UTI kullanmadım ki."

"UTV. Yardımcı görev aracı," diye düzelttim. "Bunu bir sürüş dersi olarak düşün. Sana lanet bir araba lazım. Bisikletle yazın susuzluktan ölür, kışın da buz kütesine dönüşürsün."

"Listemde var," dedi ve çamurlu iki kapılı aracın sürücü tarafına yaklaşırken bana geniş bir alan bıraktı. Neredeyse on yıllık çiftlik hayatından kalma ezik ve çentiklerle doluydu.

Yanına bindim ve emniyet kemerimi bağladım. "Anahtar kontağa girecek. Gaz, fren, vites, tıpkı bir araba gibi. Hiçbir şeye çarpmamaya çalış."

Bakışları solgundu.

"Acele et, Trouble. Köfteyi kaçırmayacağım."

Nefesinin altında hoş olmayan birkaç şey homurdandı ama yine de UTV'yi çalıştırmayı başardı.

"Gaz pedalı biraz-"

Ben uyarımı tamamlayamadan açık koydan tarlaya doğru fırladık. Arkamızdaki açık kasa kamyonun üzerindeki saman balyası uçtu. Hazel frene bastı, hızla durduğumuzda ikimiz de neredeyse kırbaç geçiriyorduk.

"Kapa çeneni," dedi önleyici bir şekilde.

"Hadi bir daha deneyelim," dedim, roll bar'ı ölümüne kavrayışımı sıradan göstermeye çalışarak.

Bu kez gazı hafifletti ve havalandığımızda neredeyse dişlerimi dilime geçirmiyordum.

"Etrafından dolaşın ve araba yolunu takip edin," diye emrettim. "Ve evin etrafında yavaş ol yoksa annem toz yüzünden kızar."

Dişleri alt dudağında, elleri direksiyonu boğacakmış gibi kavrayan Hazel, talimatlarımı dikkatle takip etti. İnekler ve eşek Diva, akşam yemeği için ahıra götürülmek üzere çitin önünde sıraya girmişlerdi bile.

Kalçasına hafifçe vurarak, "Park et, kurşun ayak," dedim.

Bizi çakıllara çarparak durdurdu ve ben de atladım. "Ne yapıyorsun?"

"Kızları besliyorum," diye seslendim omzumun üzerinden. "Akşam yemeği için hazır mısınız hanımlar?" Üç Holstein kuyruklarını salladı. En büyükleri olan Bambi sabırsız bir *mo oo*! Diva yere tekme attı ve kulak zarını yırtan bir *heehaw* çıkardı.

Ahır kapısını açtım, sonra geri dönüp otlak kapısına gittim. "Kaçanları kovalamaya hazır ol," diye takıldım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Hazel direksiyonun arkasından ciyakladı. "Sakin ol. Evlerinin nerede olduğunu biliyorlar." Mera kapısını açtım ve

avluya geçerken üç ineğin de kışına bir tokat attı. Diva da onları takip etti ve boyunlarını kaşımak için durakladı. Yemlerini koydum, sularını kontrol ettim ve Bambi'ye bir kafa attıktan sonra kapıyı kilitleyip tekrar araca bindim.

Hazel, "Ailen bir hayvanat bahçesinde yaşıyor," diye gözlemledi.

"Reddedilenler için bir hayvanat bahçesi. Eskiden süt ineklerimiz vardı ve mısır yetiştirirdik. Ama babam felç geçirdikten sonra işlere yetişemez oldu. Şimdi sadece kurtarılanlar için bir hobi çiftliğiyiz."

"İnsanlar gelirdi. Yani buraya," dedi. "Kurtardığınız hayvanları görmek için para öderlerdi. Hikayelerini dinlemek için. Daha fazla hayvan kurtarabilmeniz için bağış yaparlardı."

"Turistlerin Story Lake'e gelip Fart Blaster 2000'i sevmek için para ödeyeceklerini mi söylüyorsunuz?" Kafasını çitin üzerinden uzatıp benden son bir tırmık almaya çalışan ineklerden daha küçük olanını işaret ettim.

"Lütfen bana takma adının Osuruk Patlatan 2000 olduğunu söyle," diye tersledi. "Annemle babam Laura'nın çocuklarına izin vermek gibi büyük bir hata yaptı."

Bir yıl boyunca tüm kurtarılanlara isim verin," diye açıkladım.

Hazel başını salladı.

"Ne?" diye sordum.

"Ne?" diye sordum.

"Birlikte uyuduğum adam bu gece için ineklerini ve eşeğini yatırdı. Bazen uzun ve ateşli bir rüya gördüğümü ve Manhattan'da uyanacağımı düşünüyorum."

"İstediğin bu mu?" Sürüşümüze devam etmesini işaret ettim. "Şu anda Dominion'un kışını tekmelemekle daha çok ilgileniyorum," dedi.

Onu batıya, güneşe doğru yönlendirdim. "Gage'in evi şu tepenin ardında. Eski bir ahır restore edip eve dönüştürdü."

"Gerçek bir ahır mı? Onu Zoey'e ayarlama ve Zoey'nin buraya temelli taşınmak zorunda kalmasını sağlama planım suya düştü."

Gözlerimi devirdim. *Beni* yatağına geri almayı düşünmesi gerekiyordu, arkadaşını kardeşimin yatağına sokmak için manevra yapmayı değil. Bunu ona hatırlatmak için boşta kalan kolumu omuzlarından geçirdim. Dokunuşumla direksiyonu kırdı ve bizi yoldan çıkarıp aşırı düzeltme yaparak ters yöne savurdu.

"Neden bu sürüş turunda sadece sen ve ben varız?" diye sordu, kemiklerim bir çukurun üzerinde takıldarken.

"Annemin kendine göre sebepleri var. Gerçi bunları kimseyle paylaşmaz. Bizi bildiğine eminim."

"Önce Levi, şimdi de annen mi? Bu, geçmişteki patavatsızlıklarımızın sabaha kadar tüm kasabaya yayılacağı anlamına mı geliyor?"

"Öncelikle, kimse patavatsızlık yapmayı bıraktığımızı söylemedi," diye karşılık verdim. "Editörüm bu kelimeyi kullanmanı isterdi."

"İkincisi, aile dedikodusu ile kasaba dedikodusu arasında fark vardır. Seks yaptığımızı herkes biliyorken oraya geri mi döneceğiz? Kesinlikle. Ama kasabada ağızlarını açıp konuşmayacaklar."

"Neden daha fazla üzölmüyorsun? Kimsenin bizi bilmesini istemeyen sendin ama yine de her zamanki gibi kaşlarını çatmış oturuyorsun."

"Belki de yeniden düşündüm."

"Belki mi?" Alçak bir tepeyi aştığımızda bana baktı, iki yanımızda otlaklar uzanıyordu.

Hazel araba büyüklüğünde bir çukura girmeden bir saniye önce "kahretsin" kolunu tuttum.

"Gördüğün her çukura girmek zorunda değölsin," dedim ona.

"Aynı anda hem konuşup hem de araba kullanamam. Konsantre olmam gereken çok şey var."

"Eğer bir ev dolusu inşaat güröltüsüyle yazabiliyorsan, araba kullanabilir ve konuşabilirsin."

"Neden tekrar düşündün?" diye sordu, başka bir tümsekten kaçınmak için sertçe direksiyonu kırarak.

"Bilmiyorum ve bu konuda iç gözlem yapmak da umurumda değöil. Yaptığımız şey hoşuma gitti. Belki de seni dışarıda, kış suratlı kardeşimle gülerken gördüğümde, bunun da iyi bir zaman gibi göründüğünü düşündüm."

"Aptal gibi davrandın," diye dikkat çekti.

"Biliyorum."

"Çiçekler, doğaçlama bir öpüşme seansı ve hayvanat bahçeni gezmek tekrar gözöme girmek için yeterli olur mu bilmiyorum. Ve öyle olsa bile, daha halka açık bir şeye hazır mıyım bilmiyorum."

"Hazel, biz yetişkinler iyi vakit geçiriyoruz. Bazen sadece 'Siktir et' demen gerekir." Bunun için neden ısrar ettiğöimi bilmiyordum. Neden onu şehre götüren, içkileri ve sırları paylaşan ben olmak istiyordum? Ama bunu irdelemenin pek bir anlamı yoktu. İstiyordum, bu yüzden peşinden gidiyordum.

"Ve 'o' derken kendini kastediyorsun."

Ona ukala bir sırıtış attıktan sonra çenesini çevirip yola doğru bakmasını sağladım. "Eğer şiir ve romantizm arıyorsan, yanlış adamla birliktesin."

"Ben bütün gün romantizm yazıyorum. İhtiyacım olan şey, hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda öfke nöbeti geçirmeyecek bir erkek."

"Daha iyi iletişim kurduğün sürece öfke nöbetlerini minimumda tutacağım."



"İletişim kurma konusunda kötü olduğumu düşündüğüne inanamıyorum,"  
diye yakındı.

"Bir şey söyleyen ben olduğum için ne kadar kötü olduğunu bir  
düşünsene."

"Peki. Bunu düşüneceğim," dedi. "Tek  
istediğim bu."

Yolda bir viraja yaklaşıyorduk.

"Gazı biraz azalt," diye önerdim. "Gideceğin yere varmak için gaza  
basmak zorunda değilsin."

Hazel alay etti ama söyleneni yaptı. "Bu tam bir küçük kasaba lafı."

## BIRAK UYUYAN DOMUZLAR YALAN SÖYLESİN

HAZEL

İkinci kasaba toplantıma kusacakmışım gibi hissederek gittim. İşte bu yüzden bir şeylere dahil olmuyordum. Bir şeyleri kağıda döker ve onları dünyaya gönderirdim, izleyicileri görmek ve onların anında geri bildirimlerini almak zorunda kalmazdım. Bu gece kendimi ortaya koyacaktım, bir kitabın sayfalarının güvenli mesafesinden değil.

Duygusal destek not defterimi göğsüme bastırarak etrafıma bir göz attım. İlk toplantımın aksine, bu gece Pushing Up Daisies'in salonu tıklım tıklım doluydu. Rakip bir gösterim olmadığı için cenaze evinin üç toplantı odası da tek bir büyük alana açılmıştı. Görünüşe göre herkes polis şefi için yapılan oylamanın nasıl sonuçlandığını görmek istiyordu. Levi her ne kadar bu işi istemese de, eğlenceli polis Emilie'nin gerçek polis olmasıyla işlerin ne kadar kötü olacağını hayal edebiliyordum.

"Hey."

Döndüm ve Levi'yi arkamda buldum. Sakalından ve siyah gözünden anlamak zordu ama solungaçlarının etrafında biraz yeşil görüldüğünü düşündüm.

"Oh, hey. Sonuçlara hazır mısın, müstakbel şef?"

"Hayır. Ya herkesin sorunlarından ben sorumlu olacağım ya da hepimiz Emilie'nin toplum içinde nasıl çiğnediğimizi denetlemesiyle yaşamak zorunda kalacağız. Her iki seçenek de berbat."

Bu Levi için oldukça uzun bir söz dizisiydi.

Tam bu sırada, söz konusu kadın kocasıyla birlikte odaya girdi. Üzerlerinde birbiriyle uyumlu *Don't Be a Chump Vote for Rump* tişörtleri vardı. Garland onların önünde geriye doğru yürüyor, uyku vaktinden önce yeni yürümeye başlayan bir çocuktan iyi bir gülümseme koparmaya çalışan bir fotoğrafçı gibi telefonundan fotoğraflar çekiyordu.

Burnumu kırıştırdım. "Sanırım ikimiz de rozeti senin takmanla bu kasabanın daha iyi olacağını biliyoruz."

Levi homurdandı.

"Hey, bugün televizyonumu astığın ve ön bahçedeki otları temizlediğin için teşekkürler. Bunu yapmak zorunda değildiniz." Bütün gün Cam'den kaçtıktan sonra, konsey için bitmiş bir sunum ve epey destansı bir dövüş sahnesinin taslağıyla ofisimden gözlerim kamaşarak çıktığımda evimi bomboş, iş listemi de önemli ölçüde kısalmış bulmuştum.

Levi başını eğdi. "Çoğunlukla Cam'di. Senin gözüne tekrar girmeye çalışıyor."

"Hmm." Elimden gelen en iyi yanıt buydu. Onun tekrar gözüme, yani yatağıma girmesini isteyip istemediğimden emin değildim. Aslında teknik olarak yatağıma hiç gelmemiştik.

Levi'nin sırtışı kısa ama zekiceydi. Kalabalığın arasına karışmadan önce, "Ona işkence etmeye devam et," diye tavsiyede bulundu.

Darius'u kaçak içki masasının arkasında gördüm -bu kez küçük Zelda Springer'ın terapi köpeği için para toplanıyordu- ve ona doğru yöneldim. Biraz sıvı cesaret bu gece iyi bir fikir gibi geldi.

Çekici şoförü Gator Johnson'ın geniş omuzlarının arkasında sıraya girdim.

"Bu Hazel Hart değil mi?" dedi. "Sesli kitaplarınızdan birini indirdim. Hiç fena değil."

"Gerçekten mi? Sizi tarihi askeri kurgu türünde bir adam sanmıştım."

"Ben derinliği olan bir adamım," diye ısrar etti. "Hoşuma gitti. Kamyoneti bozulunca Scooter'ı almak zorunda kaldım ve Bethany'nin kasabanın en yaşlı meşe ağacını kötü müteahhitten kurtardığı bölümü bitirmek için fazladan beş dakika takside oturduk."

Göğsümün tam ortasına bir sızı saplandı. Gurur ve kayıp o kadar iç içe geçmişti ki hangisinin galip geldiğini anlayamıyordum.

"Teşekkürler Gator," dedim.

"Burada üzerinde çalıştığın şeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum. Eğer kendi karakterimi seslendirmemi istersen, mikrofonun başına geçmekten mutluluk duyarım."

O anda hayali bir Gator'un, farkında olmayan kahramanıma doğru yürüdüğünü ve tulumundaki yağı sildiğini hayal ettim. *"Külüstürünü yağlamamı ister misin?"*

"Seni aklımda tutacağım," dedim, görüntüyü beynimden uzaklaştırmaya çalışarak.

Neyse ki Campbell Bishop'ın gelişi tam da doğru türden bir dikkat dağıtıcı sağladı. Üzerinde kot pantolon ve dar bir tişörtün üzerine giyilmiş açık bir düğme vardı. Morarmış gözleri ona rahatsız edici derecede çekici bulduğum hoyrat, kötü çocuk görünümü veriyordu. Her zamanki kirli sakalının altındaki karamsar çene yapısı, buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğini gösteriyordu.

Ta ki beni görene kadar.

Kendimi küçümseyen özgüven eksikliğim bile gözlerindeki parıltıyı görmezden gelemeydi.

Ona sırtımı döndüm. Bedenim Cam'in bana tekrar dokunmasına izin vermeye hazır olabilirdi ama beynim neyse ki direniyordu. "Gator, park halindeyken bir arabayı nasıl çekebildiğini hep merak etmişimdir," dedim, tüm dikkatimi onun ayrıntılı ve uzun açıklamasına odaklayarak.

Cam'in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim ama yaklaşmadı. Moonshine kuyruğunun önüne geldiğimde omzumun üzerinden bir bakış attım ve amatör gazeteci Garland tarafından köşeye sıkıştırıldığını gördüm.

"Hey! İşte benim favori romancım," diye selamladı Darius. "Toplantı için hazır mısın?"

Derme çatma barın üzerine eğildim. "Nasıl bu kadar neşelisin? Bütün bir kasabaya, boktan sokaklardan ve iflastan aylar uzakta olabileceğimizi söylemek üzeresin."

"Konseyde senin gibi yaratıcı bir insan varken, bir çözüm bulacağımıza inanıyorum. Story Lake'in nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa o da hayatta kalmaktır," dedi kıskanılacak bir güvenle.

Ben o kadar emin değildim. "Evet. Bu konuda. Daha önce hiç bir konsey toplantısından yuhalanarak çıkarılan oldu mu?" Ona kaçak içki karşılığında para verirken sordum.

"Elbette. Ama yılda sadece birkaç kez olur," dedi.

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

"Bazı iyi haberlerim var," dedi. "Bugün bir ev sattım ve Ana Cadde'deki boş dükkânlardan birini kiraladım ve bunun için sana teşekkür borçluyum."

Uh-oh. şimdi ne yapmıştım? "Gerçekten mi? Nasıl?"

"Connecticut'tan kahve dükkânı olan bir çift. Kira ve vergi zamları yüzünden bulundukları alışveriş merkezinden çıkarılmışlar. Karısı sizin bir okuyucunuz. Bülteninizi ve sosyal medyanızı takip ediyormuş. O ve kocası arabayla geldiler, Story Lake'e aşık oldular ve oracıkta nakit bir teklif yaptılar."

Harika. Şimdi okuyucularımı yıkımın eşiğindeki bir kasabaya çekiyordum.  
Hara

be. "Bu... harika," dedim heyecanlanmış gibi yaparak. Çantamı karıştırıyordum

Zoey nefes nefese ve yüzü kızarmış bir halde geldiğinde cüzdanımdan daha fazla kaçak içki parası istiyordu.

Elimdeki kaçak içkiyi kaptı ve b i r dikişte içti. "Pekâlâ.

Lacresha slaytları hazırladı. Bunu mahvedeceksin." "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?" Yine midemin bulandığını hissettim.

"Başlama zamanı," dedi Darius kasayı kapatırken. Ben omzumun üzerinden kaçak içkiye özlemle bakarken beni sahneye doğru yönlendirdi.

Sahneye vardığımda, Emilie ve Cam'in arasında tek bir yer kalmıştı. Hangisi için daha az heyecanlandığımdan emin değildim. Sanki uçaktaki orta koltukmuş gibi sandalyeye çöktüm. Cam'in dizi masanın altından benimkine değdi. Fiziksel temasın yarattığı elektriksel sarsıntı beni irkiltti ve dirseğimle Emilie'nin kırk onsluk Sports Aide bardağını yakalayarak ondan uzaklaştım.

Ağır çekim dehşet içinde bardağın devrilmesini ve Emilie'nin küçük yardımcı grubunun bulunduğu ön sıraya doğru fıskıran kireç yeşili bir tsunami göndermesini izledim.

Sıvı temas edip üç *Vote for Rump* tişörtünü dışarı çıkardığında toplu bir nefes alma sesi duyuldu. Kurbanların öfkeli ciyaklamaları kahkahalarla bastırıldı.

Cam yanımda kıs kıs güldü. Dizleri benim dizlerime karşı üstünlüğünü yeniden kurdu.

"Çok ama çok özür dilerim," diye seslendim arkalarından, kadınlar tuvaletin yolunu tutarken.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye tısladı Emilie mikrofonundan bana. "Hiç şüphem yok."

"Tehditleri minimumda tutalım. Bu akşam gündemimizde çok önemli şeyler var," dedi Darius odadakilere. Yan tarafta toplanmış olan Story Lake Warbler'ları işaret etti. Grup uzun bir mırıltıya uyum sağladı. Oda yavaşça sessizleşti, ta ki orada bulunan herkesin göğsünden kaçmaya çalışan kalbimin gümbürtüsünü duyabildiğinden emin olana kadar.

"Bu toplantıyı düzene sokuyorum," dedi Darius. "Her şey sırayla. Polis şefliği seçim sonuçları açıklandı."

Bu herkesin dikkatini çekti. Emilie koltuğunda daha dik oturdu ve bir yığın dizin kartını karıştırdı. Bu bir zafer konuşmasıydı. Ve

Yığına bakılırsa, uzun bir yığındı. Odanın arka tarafında Levi'yi gördüm, kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmış, idam mangasını karşılamaya hazırlanıyor gibi görünüyordu.

Darius, "Özel seçimimizin galibini açıklamak üzere Story Lake Warblers burada," dedi.

Warblers zıplayarak odanın önüne geldi ve kısa bir süre uyum sağladı. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı Cam nefesinin altında.

*"Hiçbir vatandaş oyalanmadı. Oylar sayıldı.  
Bu ezici üstünlüğü duyurmaktan büyük gurur  
duyuyoruz. Gemimizin kaptanıyla tanışın, Şef Levi  
Bishop!"*

Warbler'lardan biri konfeti patlatarak sahneyi kırmızı, beyaz ve mavi kâğıt yağmuruna tuttu.

Kalabalığın büyük çoğunluğu alkışladı. Frank ve Pep Bishop başlarının üzerinde *Şef Bishop* işaretleri tutarken Laura Levi'ye doğru ilerledi ve karnına sevgi dolu bir yumruk attı.

Emilie mikrofonuna doğru eğildi ve çenesi sabitlenmiş, sarı bukleleri zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle titriyordu. "Madde 52, Alt Bölüm G uyarınca bir geri çağırma talep ediyorum."

Ace içini çekti ve ağır tüzük klasörünü masanın üzerine bıraktı.

Darius elini salladı. "Gerek yok, Dr. Ace. Madde 52, Alt Bölüm G, kazanan adayın bilerek kasaba sınırları içinde en az üç blok boyunca hayvan izdihamına neden olması veya buna izin vermesi halinde seçilmiş bir yetkilinin geri çağrılabilceğini belirtir."

Emilie'nin kocası Amos ayağa fırladı ve pencereyi işaret etti. "Vay anasını! Sokakta koşan bir domuz var!" diye senaryo heyecanı içinde duyurdu. Bu cümleyi kendi dizin kartlarından okuduğundan oldukça emindim.

"Dur bakalım. Bu senin domuzun değil mi Amos?" diye sordu kartal gözlü bir gözlemci odanın arka taraflarında bir yerden.

"Bu kesinlikle Rump Roast. Bu domuzu nerede görsem tanırım," dedi bir başkası.

"Şuna bakın! Dilbert'lerin çiçeklerinin arasında biraz kestiriyor."

Ace, Emilie'ye uzun uzun baktı. "Sanırım bir domuzun yüz metre yürüdükten sonra uykuya dalmasının bir hayvan izdihamı oluşturmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz."

Emilie homurdandı ve kollarını kavuşturdu.

"Tebrikler, Baş Piskopos. Yemin töreninizi sizin için uygun bir tarihte planlayacağız," dedi Darius, tamamen işle ilgili olarak. "Gündemimizdeki bir sonraki maddeye geçiyoruz. Kanalizasyon arıtma raporunun sonuçları elimize ulaştı.

Tesisimizi geliştirmek için 200.000 dolar."

O kadar sessizdi ki Rump Roast'un horlamasını duyabilirdiniz. Ve sonra kıyamet koptu.

Darius, "Millet, lütfen sessiz olalım ki çözümlere ulaşabilelim," dedi.

Sorular hızlı ve öfkeli bir şekilde havada uçuştı.

"O kadar parayı nereden bulacağız?" "Yenileme yapmazsak ne olur?"

"Neden Çıplak Bahçe Günü'nü parkta kutlayamıyoruz?"

"Levi'ye oy veren insanlar diğer adayların misillemesinden endişe duymak zorunda mı?"

"Peki ya hepimiz dışarıda bir ev kursak?"

Cam'e baktım. "Sen bir şey yapamaz mısın?"

"Olur. Ama sadece senin önünde kahraman gibi görünmek istediğim için." Mikrofonuna doğru eğildi, orta parmağıyla başparmağını ağzına soktu ve tiz bir ıslık çaldı. "Herkes otursun ve çenesini kapatsın, yoksa kardeşimin ilk tutuklaması hepiniz için olacak ve bunun için hapishanede yerimiz olmadığını biliyorum."

Bağışmalar alçak bir gürültüye dönüştü.

"Teşekkürler Cam," dedi Darius. "Bu haberin şok edici olduğunu biliyorum ama konsey üyeleriniz olası çözümler üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyorlar."

"Sadece iki gerçek çözüm var. Emlak vergilerini üç katına çıkarmak ya da Dominion'a dahil olmak," diye açıkladı Emilie. "Artık pes etsek iyi olur. Toparlanmaya başlayın ve sokaklarımız bok içinde kalmadan ve vergilerimiz sizi iflas ettirmeden şu evleri satışa çıkarın!"

Bağışmalar yeniden başladı ve Warbler'lardan gelen birkaç mırıltı ve Darius'un sessizlik talepleri üzerine devam etti.

Cam elini sandalyemin arkasına koydu, parmakları sırtımı sıyırdı. Arkama doğru eğildi. "Erleen, dikkatlerini çek."

Cadı kadın ona küçük bir selam verdi ve masanın altından bir havalı korna çıkardı.

Kulaklarımı tıkamak için yeterli zamanım vardı ki Erleen kornayı çalarak odayı salladı. Kalabalık isteksizce sessizleşti.

"Tutkunuz için hepinize teşekkür ederim. Şimdi Konsey Üyesi Emilie iki olası seçenek sundu, ancak konsey üyelerimizden birkaçının daha görüşünü almak istiyorum," dedi Darius.

Erleen öne doğru eğildi, üst üste dizilmiş bilezikleri mikrofondan şingirdayarak sesinin sihirli bir peri gibi çıkmasına neden oldu. "Maliyetin karşılanmasına yardımcı olmak için altyapı hibelerine başvurmaya başlamayı öneriyorum. Hak kazanabileceğimiz bir ya da iki tane mutlaka vardır ve şehirde bize yardımcı olacak profesyonel bir yazarımız var."

"Mükemmel bir öneri," diye teşvik etti Darius.

Ace elini kaldırdı. "Benim önerim zaman çizelgesinin uzatılmasını talep etmemiz. Daha fazla zamanla, daha az maliyetli alternatif iyileştirmeleri araştırabiliriz."

"Mükemmel bir öneri," dedi Darius, Emilie'nin alaycı homurtusunu duymazdan gelerek. "Ve bunu tahmin ederek, talebi ilçe komisyon üyelerine sundum ve onlar da hayır dediler."

Kalabalık homurdandı.

Darius, "Ama ben bunun kesin bir hayır olduğu hissine kapılmadım," dedi. "Bir orta yol bulabileceğimize inanıyorum."

Cam eğildi, dudakları kulağına değdi. "Burada batıyoruz, Trouble. Yüksek sesle konuşsan iyi olur."

Ön sıranın geri kalanına kusacaktım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tıbbi yardıma ihtiyacım olup olmadığını merak ettim. Ama Cam haklıydı. Buraya yeni bir başlangıç yapmak için gelmişim ve belki de sadece izlemek ve gözlemlemek yerine, dahil olmanın zamanı gelmişti.

Pep ve Frank bana cesaret verici başparmak işaretleri yaptılar. Odanın arka tarafında Laura eliyle konuşma taklidi yapıyordu. Zoey koridorda Lacrosha'nın yanındaydı ve bana bakıyordu. Parmaklarıyla ağzının kenarlarını yukarı kaldırarak gülümsedi.

Kalabalık yeniden mırıldanmaya başladı.

Cam kulağına başka bir fısıltıyla tüylerimi diken diken etmek yerine beni masanın altına tekmeledi.

"Ah!"

"Ya şimdi ya hiç, Bela."

Yaşlı Hazel *asla*'yı seçmek istiyordu. Ama onu Manhattan'da çok küçük, çok yalnız bir dairede bırakmışım.



"Ya-" Mikrofonum yüksek bir geri bildirim sesiyle patladı. "Bu geceden sonra ücretsiz işitme değerlendirmesi yapmaktan mutluluk duyacağım. toplantı," diye teklif etti Ace.

Mikrofonu biraz boş bıraktım ve tekrar denedim. "Peki ya para Story Lake sakinlerinden gelmek zorunda olmasaydı?"

"Çek mi yazacaksın?" Emilie köşeden hırladı. "Bırak konuşsun, Rump," dedi Cam.

"Demek istediğim, Dominion yıllar boyunca sizden... yani bizden çok şey aldı. Ya onlardan bir şeyleri geri almanın bir yolunu bulursak?"

"Ne gibi?" Gator sıranın ortasından merakla sordu.

"Belediye binasının dışındaki fiskiyelerini hep sevmişimdir," dedi genç bir anne, parlak -umarım boştur- bir tabutun yanında kucağındaki bebeği sallayarak.

"Geçen yıl pickleball maskotumuzu çaldıklarını hatırlıyor musunuz? Kasabaya gizlice girip tüm evcil hayvanlarını çalmalıyız!" diye seslendi eşofmanlı kaslı bir kadın, bir vazo vitrininin önündeki koltuğundan.

"Tamam. Ben daha çok turistleri düşünüyordum," dedim. "Burası muhteşem bir gölü olan güzel bir kasaba. Turistleri Dominion'dan uzaklaştırmanın bir yolu olmalı."

"Dominion'dan çalmak. Turistleri cezbetmek," dedi Darius önerilerimi not ederken yüksek sesle. "Bunu sevdim."

Göz ucuyla Emilie'nin koltuğunda kıvrandığını ve pancar gibi kızardığını görebiliyordum.

Lang Johnson ayağa kalktı. "Dominion'dan geri almayı çok isterdim ama onlarla tam olarak nasıl rekabet etmemizi öneriyorsun?"

"Evet," dedi Scooter, onun bir sıra arkasında durarak. "Yirmili yaşlardaki birinin bahar tatili için isteyebileceği her şeye sahipler."

Emilie'nin sabrı buharlaştı. "Bu aptalca bir fikir. Akıllı başında kim Dominion yerine buraya gelmek ister ki? Orası yıl boyu süren bir parti şehri ve bunu kanıtlayacak imkânlara sahip. Onlara kıyasla bizim bir bokumuz yok. Havluları atıp her şeyi Dominion'a satmalıyız."

"Sorduğuna sevindim Lang," dedim biraz titrek bir gülümsemeyle. "Zoey, sunuma başlayabilir misin?"

İlk fotoğraf Dominion gölünün 4 Temmuz'daki haliydi. Parti tekneleri ve yüzen cesetlerden oluşan bir trafik sıkışıklığı vardı. Gerçek suyu zar zor görebiliyordunuz. "Ağustos ayında Vegas'taki bir kumarhane havuzuna benziyor, değil mi? O suyun içinde ne kadar çiş olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Bok içinde yüzmektense sidik içinde yüzmeyi tercih ederim," dedi Emilie. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı Cam.

"Emilie, sanırım yararlı ve yararsız geri bildirimleri gözden geçirmemiz gerekecek. Seni tüm kasabanın önünde mola vermek zorunda bırakmazsan çok sevinirim," dedi Darius hiç istifini bozmadan.

"Yani kesinlikle iğrenç ve muhtemelen göl suyunda çiş kaynaklı hastalık var. Ama bunun bize ne faydası var?" Kulübeden Hana seslendi.

Zoey bir sonraki slayta geçti. Bir çift kano ve kıyı şeridinde gezinen bir balıkçı teknesi ile gölümüzün güzel bir yaz fotoğrafı.

"Ya Dominion'un tam tersiyssek?" Ben önerdim. "Yıl boyunca bahar tatili yapan bir parti kasabası yerine Jet Ski ve Jaeger shot istemeyen insanların peşinden gitsek nasıl olur?"

"Kim gibi?" Ace sordu.

"Hâlâ şekerleme yapan çocukları olan aileler gibi. Emekli çiftler. Bir yabancıya kulağına bağırırmaktansa bir kitapla bara gitmeyi tercih eden içe dönükler. Hareket sorunu olan insanlar. Sabahın üçünde havai fişek patlatmayacak ya da şehrin ortasında sarhoş olup düşmeyecek insanlar."

"Otizm aileleri," diye ekledi Erleen.

Ona minnetle gülümsedim. "Kesinlikle!"

Darius bizi işaret etti. "Evet! Az önce duyusal sorunları olan ziyaretçiler için özel sessiz günler düzenleyen küçük bir kasaba eğlence parkı hakkında bir şeyler okuyordum. İlk yıl, o günlerde genel girişten kaybedecekleri parayı fazlasıyla telafi etmişler ve parkın geliri o yıl için yüzde on artmış."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Bir şeylerin peşindeydik.

"Sürat teknesi kalabalığı yerine balıkçıları... insanları çekmeye odaklanabiliriz," diye seslendi Cam. "Bu gölü daha sessiz ve temiz tutar."

"Ve küçük sakin kasabamıza ne kadar çok insan çekersek, burada o kadar çok para harcayacaklar ve geri gelme olasılıkları da o kadar artacak," dedim coşkuyla. "Bir düşünün. El değmemiş bir gölümüz, muhteşem bir pansiyonumuz ve şimdiye kadar gördüğüm en şirin şehir merkezimiz var. Ve ben küçük kasaba romantizmi yazıyorum, yani bu bir şey söylüyor."

"Peki ya tüm o boş vitrinler ve satılık tabelaları?" diye sordu arkadan biri.

Laura isteksizce, "Hayalet kasaba havası veriyoruz," diye kabul etti.

Bir sonraki slayta geçen Zoey'i işaret ettim.

"Summer Fest nedir?" Kitty Suarez rd bereden başını kaldırarak sordu.

"Temelde yeniden markalaşma gibi bir şey. Biz Dominion'un hiçbir şey sunmayan inek küçük kız kardeşi değiliz. Gerçek hayatın kaosundan kaçış noktasıyız. İşçi Bayramı için bir tür etkinlik ya da festivalle başlıyoruz," dedim. "Bir geçit töreni ya da kayık yarışı, turtta yapma yarışıması yapabiliriz. Sadece o gün için tüm satılık tabelalarını saklarız. Herkesin bir parçası olmak isteyeceği, gelişen küçük bir kasabaymışız gibi gösteririz."

"Bu biraz el altından yapılan bir şey değil mi?"

Gator sordu. "Evet, muhtemelen," diye itiraf ettim.

"Ben varım!" diye bağırdı.

"Hayvanat bahçesi kurabilir miyiz?" diye sordu dişsiz, kıvrıcık siyah kuyruklu bir ocuk babasının omuzlarından.

"Bu fikri sevdim," dedim ona.

Ace, "Geliri kanalizasyon arıtma projesine bağışlanacak bir 5K" nerisinde bulundu. Darius'un kros arkadaşları buna çok sevindi.

"Keşke daha seksi bir amaç olsaydı," dedi Erleen. "Kaka için Koş'un kulağa pek hoş gelen bir yanı yok."

Pep beni göstererek, "İnan bana, lağımı seksi yapabilecek biri varsa o da Hazel Hart'tır," diye bağırdı. Odada sıcak bir kahkaha yuvarlandı.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Bu güven oyu için teşekkür ederim."

"Belki meydandaki parkta satıcılar kurabiliriz? Oh! Ve ana caddede yiyecek kamyonları."

Billie, Hana'ya bakarak, "Kulbemiz şenlik ateşi ve s'mores partisine ev sahipliği yapmaktan mutluluk duyar," diye gönüllü oldu.

Herkes için bir etkinlik. Herkesin ait olduğu bir yer. Terastaki farklı geçmişlerden ve hayatın farklı mevsimlerinden gelen okuyucuları düşündüm. Sanki bir hikayeyi alıp gerçeğe dnştryorduk. Birlikte.

Cam sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana kaşlarını çattı. Bilmesem etkilendiğini düşünebilirdim.

Emilie'nin telefonunu çıkarıp hararetle yazdığını fark ettim. Bir saniye sonra kocası telefonunu açtı ve kaşlarını çattı. Ayağa kalktı. "Endişeli vatandaş. Kötü uygulanmış, yarım yamalak bir topluluk faaliyeti gününden 200.000 dolar kazanmamızı nasıl önerirsiniz?" diye okudu.

"İşçi Bayramı'na kadar 200.000 dolar kazanmak zorunda değiliz, Amos," dedim. "Ama bir yerden başlamak zorundayız. Bu çok yönlü bir yaklaşım ve sonunda

Story Gölü'nü kurtarma hedefi. Yeniden uzatma talebinde bulunarak, hibelere başvurarak ve kasabaya daha fazla gelir getirmenin yollarını bularak işe başlıyoruz. Ama bunu yapmak için herkesin yardımına ihtiyacımız var. Aksi takdirde Dominion tarafından yutulacağız ve duyularımıza göre onlar Story Lake'in bir kısmını golf sahasına dönüştürmeyi planlıyorlar."

Katılımcılardan genel bir soluklanma oldu.

Darius, "Bu işin gidişatını beğendim," dedi. "Ama İşçi Bayramı'na sadece bir hafta kaldı. Böyle bir şeyi bu kadar çabuk başarabilir miyiz?"

"Neden parklar ve rekreasyon başkanımıza sormuyorsunuz?"

Cam önerdi. Hepsi bana döndü.

"Aman Tanrım."

Garland ayağımın dibinde belirdi ve flaşı hâlâ açık olan telefonuyla birkaç kare fotoğraf çekti.

Gözlerimin önündeki parlak lekeleri kırıştırarak uzaklaştırırken paniğin geri geldiğini hissettim. Yetişmeye çalıştığım son teslim tarihine ve içinde yaşadığım inşaat halindeki eve ek olarak bu çok fazla iş demekti. Ben kimdim ki koca bir kasabayı kurtarmak için bir kampanyaya öncülük edecektim? Çoğu gün öğle yemeğinde doğrudan paketten çıkan şarküteri etini yiyordum.

Darius, "Yaz Festivali eş başkanı ve bir komite oluşturmak için gönüllüler arıyoruz," dedi.

Birkaç el havaya kalkarken gözlerimi kırptım.

"Ben eş başkanlık yapacağım," dedi Cam.

Oturduğum yerde dönüp Cam'e bakarken neredeyse sandalyemden düşecektim.

onu.

"Bu arada," dedi kalabalığa hitaben. "Hazel ve ben çıkıyoruz."

## PLOWY MCFUCK YOU

CAMPBELL

IntrepidReporterGuy:

Story Lake'in en gözde bekârı Campbell Bishop, kasabanın en yeni sakini Hazel Hart'a duyduğu aşkla tüm kasabayı şok eder. Bir kış düğünü herkes tarafından bekleniyor.

---

Ben: Sanırım buluşmamız gerek.

Hazel: Bunu neden yapalım ki?

Ben: Biz eş başkanlarız. Bu Summer Fest olayının gerçekleştiğinden emin olmalıyız.

Hazel: Seninle konuşmadığım için bu zor olacak.

Aş artık bunu. Gerçek bir bok fırtınasından kurtarmamız gereken bir kasaba var. Bu akşam 8'de dükkanda buluşalım.

Hazel: Seninle en başta çıkmak istememişken, bir randevu için ayrıntılı bir hile yapma havasında değilim.

Ben: Yabani Vişneli Pepsi ve yeni defterler stokladım. Üzerinde Meraklı Ol yazan ve aptal bir çizgi kedi olan bir tane bile aldım.

Cama vurulduğunu duyduğumda çekmeceyi saymay<sup>1</sup> henüz bitirmiştim. Tanıdık kahverengi gözler KAPALI tabelasının üzerinden bana bakıyordu.

Hazel'ın geleceğini biliyordum. Özel işlerimizi alenen yayınladığım için bana bağırmaktan başka bir sebep olmasa bile. Ve defterler için.

Kapının kilidini açtım ve ona kapıyı açtım. "İyi akşamlar, eş başkan." "Benimle başlama," dedi içeri girerken.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ kızgınsın."

Bütün sabahı kelimenin tam anlamıyla kilitli geçirmişti - kontrol etmiştim. Hem de iki kez. Öğle yemeğinden döndüğümde gitmişti. Boşboğaz casuslar ağı onun yaklaşan İşçi Bayramı felaketini konuşmak için Zoey ve diğer birkaç Lakers'la kulübede buluştuğunu haber verdi...yani festivali.

Güneş fenerleri ve böcek ilacı sergisine doğru hışımla ilerledi. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bilirsiniz, Yaşlı Hazel her şeyi halının altına süpürürdü. İyi geçinmek için iyi geçinmek ve tüm bu saçmalıklar."

"Yaşlı Hazel kulağa harika geliyor," diye takıldım, kapıya yaslanıp onu içeri aldım.

Arkasını döndü ve bana soğuk bir bakış fırlattı. Uzun saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yaz sonu neminin tadını çıkarıyor gibiydi. Ayak bileklerine kadar uzanan uzun bir etek ve dokunmayı ve tatmayı en sevdiğim yerlerden bazılarını vurgulayan formda bir atlet giymişti.

Ben ona hayran hayran bakarken, o bana ayakkabısının altına yapışmış bir sakız parçasıymışım gibi bakıyordu.

Lanet olsun. Hazel Hart kızgınken çok güzeldi. Şanslıydım ki, onu o hale getirmek için esrarengiz bir yeteneğim var gibiydi.

"Pekala. Bu kadar yeter! Burada ne oyun oynuyorsun, seni sinir bozucu erkek çocuğu?" diye sordu, onu incelememi yarıda keserek.

"Bu gece burada buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler," dedim sohbet edercesine. "Bu gece dükkânı kapatmak zorunda kaldım. Benim evime gidebiliriz. Akşam yemeği yedin mi?"

"Senin evinde mi? *Akşam yemeği mi?*"

Melvin'in burada olmamasına sevinmiştim çünkü Hazel'ın sesi yedi oktav yükselirken o da uluyabilirdi. Dengesini bozmak için yaptığım plan işe yarıyor gibiydi. "Ben üst katta oturuyorum. Yemek yaptım." Yukarıyı işaret ettim.

"Buraya yatak odana çekilmek ya da tüm kasaba bizim gerçek bir çift olduğumuzu düşünürken senin akşam yemeği dediğin bir haftalık sosisli kanatları yemek için gelmedim."

"Domuz eti olacaktı ama son anda hindi burger, salata ve patates kızartması olarak değiştirmek zorunda kaldım."

Hazel ilgisiz görünüyormuş gibi yaptı ama midesi yüksek sesle ve uzun uzun guruldadı. Zafer benim olmuştu.

Arkamdaki kapı açılmaya çalıştı.

"Kapalıyız," diye bağırdım. Hazel'ın "benim bir pislik olmam ve onu tüm kasabanın önünde utandırmam" olayını atlatması için dar bir zaman aralığım vardı ve bir müşterinin bu değerli dakikaları yemesine izin verecek değildim.

"Hadi, Cam! Benim, Junior!" diye seslendi davetsiz misafirim kapının diğer tarafından kederli bir şekilde.

"Git buradan Junior," dedim kilidi çevirerek. Junior Wallpeter doğuştan konuşkandı. "Geç oldu" diyenlere aldırış etmeyen, ipucunu alıp gitmek yerine telefonunu açıp ikiz kızlarının en son çekilmiş elli fotoğrafından oluşan anlatımlı bir slayt gösterisi başlatan insanlardan biriydi.

"Hadi ama dostum. Sadece bebek mamasına ve bir paket M&M'e ihtiyacım var.

Büyük olanlardan. Eve elim boş dönersem Tessa beni öldürür."

Hazel kollarını kavuşturdu. "Bir erkekten bebek maması ve M&M'leri gerçekten esirgemeyeceksin, değil mi?"

Nefesimin altında küfrederek camdan Junior'a baktım. "Orada kal."

Junior ellerini kapıya götürdü ve içeri baktı. "Oh, hey, Hazel!

Randevu geceni bölmüyorum, değil mi?" "Hayır," diye seslendi Hazel.

"Evet," diye karşılık verdim. Hışımla bebek tuvaletleri-pil reyonuna girdim ve raftan koca bir kutu mama kaptım. Sonra kasaya yöneldim ve elimizdeki üç çeşit M&M'i de kaptım. Aceleyle kapıya döndüm, açtım ve hepsini Junior'a fırlattım.

"Az önce kıcıımı kurtardın, orası kesin. Tessa çok yorgun ve bebekler de huysuz. Cüzdanımı alayım. Bu akşamki yemekten çok şirin bir video var elimde. Spagetti-di-"

Kapıyı suratına kapattım ve kilitledim. "Gidelim," dedim Hazel'a.

"Hoşça kal Junior," diye seslendi.

"Sonra görüşürüz. Yarın uğrayıp hesabımı öderim. Belki kızları da getiririm-"

Hazel'ın bileğinden tuttum ve onu arkaya doğru sürükledim.

Onu ikinci katın merdivenlerinden yukarı çekerken, "Çok nazik ve inanılmaz derecede kabaydın," diye gözlemledi.

"Sana hep söylüyorum, ben karmaşık bir adamım."

"Karmaşık bir baş belası," diye mırıldandı.

"Bunu duydum."

"Duymanı istedim."

Kullanışlı ikinci kata vardık. Katın arka yarısı mağaza için depoydu. Ön yarısı ise Laura'nın kaza sonrası beni evinden kovmasından sonra geçici evim olarak sahiplendiğim küçük bir daireydi.

Dairenin kapısını açtım ve Hazel'a içeri girmesini işaret ettim. "Neden bunu halka açık bir yerde yapmıyoruz?" diye sordu.

Koridorda.

Yüzüme yavaş ve memnun bir sırıtiş yayıldı. "Gerginsin."

"Değilim!"

"Benim yanımdayken kendine güvenemeyeceğinden endişeleniyorsun.

Kabul et bunu."

"Sen çok kötüsün. Unuttuysan diye söylüyorum, sana kızgıyım. Gezegendeki son büyük penisli adam olsan bile seninle bir daha soyunmam."

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Biz sadece kasabanın işlerini tartışan iki yetişkiniz," dedim ve onu eşikten geçmesi için yardımsever bir şekilde ittim.

Olayı onun bakış açısından görmeye çalıştım. Hazel, Heart House'un her santimini bir eve dönüştürürken, benim dairem çamaşır, yemek ve kitapların konulduğu bir kaptan ibaretti.

Klişe sınırında olan tek yatak odalı, tek banyolu bir bekâr eviydi. Hiç kişisel hatıra yoktu. Mobilyalar öğrenci kalitesindeydi. Buzdolabında bira ve yemek artıklarından başka bir şey yoktu. Ve televizyon çok yakın oturduğunuzda baş dönmesine neden olacak kadar büyüktü. Önceki dairemde kalan eşyalarım hâlâ depodaydı ve henüz boşaltmaya fırsat bulamamıştım.

İşler arasında yirmi dakikalık bir temizlik çılgınlığı yapmıştım. Ev tam olarak pırıl pırıl değildi, ama her yere sinen Çam-Sol kokusu sihrini konuşturuyordu.

"Şey," dedi, odanın etrafına bakarak.

Görülecek pek bir şey yoktu. Mutfak bir kafeteryanın yemek masası büyüklüğündeydi. Ana Cadde'ye bakan pencerelerin altında dört kişilik berbat bir yemek takımı vardı. Onu posta ve paket yığınlarını tutmak için kullanırdım.



Oturma odası çirkin yeşil bir kanepe ve daha çirkin kahverengi bir sandalyeden oluşuyordu. Televizyonun iki yanına kitap rafları koymuştum ama onları yarım bırakmıştım.

Daire, açık uçlu konaklama, hepsi geçici bir çözümdü. Ama bir yıl geçmişti ve ben hâlâ bir tür arafta yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Aslında, o yıldan aklımda kalan tek şey yaşam alanımda durup onu yargılamaktı.

"Burası Heart House değil," diye itiraf ettim.

"Aman Tanrım." Gizli silahım köşede kurduğum derme çatma bölmede battaniyesinin altında kıpırdanırken Hazel ellerini yüzüne kapattı. "Bu-"

"Solunum yolu virüsü olan bir domuz yavrusu mu? Evet."

"Neden oturma odanızda solunum yolu virüsü taşıyan bir domuz yavrusu var?"

"Annem. Pahalı domuz soğuk algınlığı ilacı etkisini gösterene kadar Peaches'in diğer hayvanlardan ayrı tutulması gerekiyor."

Tam o sırada Peaches hapşırıldı.

"Aman Tanrım." Hazel yere diz çöktü ve dikkatle parmağıyla domuzun başını okşadı. "Alınma ama. Ama neden sen? Domuz besleyen bir tipe benzemiyorsun."

Alay ettim ve Peaches'i kucağıma aldım, battaniyesi ve her şeyiyle onu bir bebek gibi kucakladım. "Ben lanet olası bir besleyiciyim."

Hazel bir kaşını kaldırdı.

"Öyleyim. Ayrıca annem Gage'e hizmet köpeği sertifikasını alamayan bir golden retriever köpeği verdi ve Levi da bebek tavşanları biberonla besliyor."

"Kendime not, en kısa zamanda Levi'yi ziyaret et," dedi.

Hem de nasıl. Ona battaniye içindeki domuzu uzattım. "Al. Onu oyala, ben de yemeği hazırlayayım."

Domuz yavrusunu dikkatle kucaklarken, "Merhaba Peaches," diye fısıldadı.

Şeytani planım hakkında kendimi oldukça iyi hissederek, biraz müzik açtım ve mutfığa yöneldim.

"Dünyanın en güzel küçük domuzu kim?" diye mırıldandı odanın içinde volta atarken. Peaches homurdanarak onayladı. "Cam?"

"Evet?" Izgara tavaından başımı kaldırdım.

"Masanda neden mumlar var?" diye sordu. "Elektrik kesilirse diye."

"Michael Bublé alıyorsun. Masayı yepyeni konik mumlarla donatmışsın. Ve bu gece dairende yavru bir domuz var. Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun!"

"Domuzu tutarken bağırarak yok."

Hazel çok dikkatli bir şekilde ve agresif bir göz temasıyla Peaches'i yere bıraktı.

"Bir açıklama yapmadan ve özür dilemeden bu işten sıyrılamazsın," diye duyurdu.

"Açıklama mı? Neyi açıklamam gerekiyor? Parktaki stantlar için satıcılardan ne kadar ücret alacağımızı tartışacağımızı sanıyordum. Ya da aslında burada yaşamayan insanlara bunu nasıl duyuracağımızı mı konuşmak istiyorsun?" Masumiyetin resmiydin.

"Dün geceki taşkınlığın hakkında konuşmak istiyorum," dedi. Mutfağa girdi ve bir parça defter kâğıdını göğsüme yapıştırdı. Sıradan bir kâğıt değildi. Sözleşmemiz. "Bu anlaşmanın neresinde ilişkisizlik durumumuzu tartışmadan tüm kasabanın önünde açıklayacağımız yazıyor?"

"Dinle, bu küçük bir kağıt parçası ve bu durum oldukça incelikli. Her şey için yerimiz olmamasına şaşırmadım."

"Peaches ve ailenin diğer çiftlik hayvanlarına yemin ederim ki, koleksiyonuna eklemek için sana ikinci bir mor göz vermekten bir kalp atışı uzaktayım."

"Domuzun önünde kavga etmeyelim."

"Campbell Bishop, bir ilişki içinde olmadığımız konusunda anlaşmıştık. Gizli gizli ateşli seks yapacağımız konusunda anlaşmıştık, daha fazlası değil."

Omuz silktim ve hindi burgerleri tavaya attım. "Evet, şey. Fikrimi değiştirdim."

"Bütün kasabanın önünde fikrini değiştiremezsin."

Peaches mutfağa girdi ve burnunu yemek kabına soktu. "Bak yavru domuz yemek yerken ne kadar sevimli oluyor," diye önerdim.

"Dikkatimin dağılmasına izin vermeyeceğim... aww! Bu hayatımda gördüğüm en sevimli şey."

"Bana bir iyilik yap ve şarabı doldur, olur mu?" Ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerledim.

Otomatik olarak şişeye uzandı ve sonra durdu. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak, Cam! Ve bana dün gece ne düşündüğünü söyle."

"Seni Fish Hook'a götüren kişi olmak istediğimi düşünüyordum. Bir daha dolabında çıplak saklanmak zorunda kalmak istemiyorum. Ve geceleri evine gizlice girebilmek için lanet bir ninja gibi giyinmekten bıktım. Geçen sefer çitin üzerinden geçerken neredeyse dizimi yırtıyordum."

Alay etti ve şaraba uzandı. "Oh, lütfen. Bu kadar dramatik olma."

"Bu gizlice dolaşma saçmalığı için çok yaşıyım."

"Ve ne zaman bir ilişkide olmak istemediğimi bilecek kadar yaşıyım."

Başımı salladım. "Bunu fazla düşünüyorsun. Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ sadece seks yapıyor olabiliriz. Sadece artık herkes benden başka kimseyle yapmayacağını biliyor."

"Bu duygusal olarak güdük mantık karşısında dehşete mi düşsem yoksa çileden mi çıksam bilemiyorum."

Hamburgerleri çevirdim. "Çedar peynirli mi, İsviçre peynirli mi?"

"İkisi de. Neden benimle bir yetişkin gibi konuşmadın?"

Spatulayı yere bıraktım ve onu tezgâha yasladım. "Çünkü paniğe kapılırdın ve bir hafta boyunca her şeyi aşırı analiz ederdin, sonra da toplum içinde birkaç kadeh içki içmemizin ve sadece anlamsız, karşılıksız seks yapmamızın çok fazla bağlılık olduğuna karar verirdin. O zaman sen tedbiri elden bırakıp benimle tekrar yatağa girene kadar bir hafta daha şantiyede ekstra seksi olmak zorunda kalacaktım."

"Bir insan aynı anda nasıl hem bu kadar zeki hem de aptal olabilir?" diye düşündü.

"Haklıyım ve sen de bunu biliyorsun."

"Beni karar verme sürecinin tamamen dışında bırakmayacak daha iyi yollar bulabilirdin."

"Belki de. Ama ben A noktasından B noktasına giden en hızlı yola bakmaya alışkınım. Ve eğer bu hamburgerler ve o domuz sihirlerini gösterirlerse, her zamanki gibi işimize çok daha hızlı dönebiliriz."

"Sanırım şimdi daha önce olduğumdan daha da kızgınım," dedi. Ama elleri göğsümdeydi ve beni itmiyorlardı. Göğüs kaslarımın üzerinde küçük daireler çiziyorlardı. "Mesleki merakımdan soruyorum, evde nasıl daha seksi olmayı planlıyordun?"

"Başımdan aşağı su dökmek için mola verirken ofisinizin dışındaki bahçede gömleksiz çalışmak."

"Fena değil."

"O zaman duşunu kullanmak için bir numara bulacaktım." "Ne tür bir numara?"

"Cildime tehlikeli bir kimyasal döküp beni havluyla grmene izin vermeyi düşünüyordum."

"O da fena değil."

Ona doğru eğildim, at kuyruğunu yumruğuma doladım ve bana bakana kadar ekiştirdim. "Hazel."

"Evet, ahmak?"

Tanrım, o akıllı ağzını öpmek istiyordum.

"Aramızdaki ilişkiyi seviyorum ve paylaşmak istemiyorum." "Ben oyuncak ya da aptal bir aksiyon figürü değilim."

Ona hınzırca bir bakış attım. "Farkındayım. Seni kilitlemiyorum. Seni kilitliyorum. Özel bir sikiş için."

Gözlerini devirdi. "Bu odada bir domuz var ve o Peaches değil." "Ben sadece saçmalığı kesiyorum. Kabul ediyorum, belki de daha güzel bir yol bulabilirdim ama yapmadım. İşte buradayız. Var mısın yoksa ayrıldığımızı duyurmak için Garland'ı mı arayalım?"

"ok romantiksin."

"Hey, sana şarap, mumlar ve bir domuz yavrusu verdim. Ayrıca, sen romantizm istemiyorsun. Becerilmek istiyorsun. Benim tarafımdan. Tekrar tekrar."

Beynim güneye doğru giderken kan kaybediyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki bu beni aptallaştırıyordu. Benimle aptallaşmasına ihtiyacım vardı. Başımı eğerek ağzına odaklandım. Ama tam temas kuracakken Hazel elini yzlerimizin arasına soktu.

"Sanırım bana akşam yemeği ve yeni bir defter sz verilmişti." "Yani aramız iyi mi?" Eline karşı mırıldandım.

"Ukalalık etme. Ya seninle hamburger yeriz ya da evde Easy Mac yeriz ve bu sabahki yulaf ezmesini henüz mikrodalgadan çıkarmadım. Bu yemeğin ve festivalle ilgili fikirlerinin ne kadar etkileyici olduğunu göreceğim ve sonra kararımı vereceğim."

---

"BUNA PIşMAN OLACAKSIN," diye uyardım.

Hazel hamburgerinin içine homurdandı. "Hayatta zaten pişman olduğum çok uzun bir liste var. Kasabanın sloganını oylamaya sunmanın bunlardan biri olacağından şüpheliyim. Demokrasi asla pişman olunacak bir şey değildir."

Peaches yine kaleminde uyuyordu. Ben de hormonlarımı yemek yerken tamamen giyinik olmakla ilgileniyormuş gibi davranacak ve tutarlı bir şekilde iş konuşacak kadar sakinleştirmeyi başarmıştım. Kasabaya hoş geldin tabelası Bishop Kardeşler'in yapılacaklar listesine girmişti; sadece resmi sloganı beklememiz gerekiyordu.

Sırıttım. "Kel kartalımızın adının neden Kaz olduğunu hiç merak ettiniz mi? Ya da *ilkokulun* neden *K ile* yazıldığını?"

"Bu bir yazım hatası değil miydi?"

"Beyaz dökme alüminyum harfleri bir tuğla binaya kazara sipariş edip vidaladığınızı mı sanıyorsunuz? Kaba bir uyanışla karşı karşıyasınız. İsim haklarını ne zaman halk oylamasına sunduysak, sonu boktan bir şov oldu. Pulluk kamyonunun adını bilmek bile istemezsiniz."

Hazel elini yüzünün önünde salladı. "Kamyonu bir saniyeliğine geri alalım. Kel kartala isim bulmak için oylama yaptığınızı ve Goose ismini bulduğunuzu mu söylüyorsunuz? *Bilerek mi?*"

"Kaz Takımı oldukça sıkı bir kampanya yürüttü. Kapı kapı dolaşıp çörek dağıttılar."

Gözlerini kapattı. "Cam? Pulluk kamyonunun adı neydi?" "Plowy McFuck You."

Ağzı açık kaldı. "Öyle değil."

"Oh, öyle."

Başını ellerinin arasına aldı. "Ama Darius zaten anketin linkini içeren e-postayı göndermeme izin verdi. Neden beni uyarmadı ki?"

"Çünkü çocuk, şımarık bir ebeveyni ve ödül kavanozu olan bir golden retriever kadar iyimser. Eminim sorun yoktur. Oy verenlerin kendi önerilerini eklemesi için seçenek bırakmadığınız sürece."

"Bunu kapatmanın bir yolu var mıydı?" diye fısıldadı ve sonra başını masaya doğru eğdi.

"Bebeğim." Uzandım ve omzunu sıktım. "Sorun yok. Eğer değilse, Summer Fest bitene kadar tabelaya bu ifadeyi eklemeyi 'unuturuz'."

Başını hafifçe kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gördün mü? Sadece tabelayı yapan adamla yatmanın da faydaları var."

"Hâlâ sevişip sevişmeyeceğimize karar vermedim." Burnunu çekti.  
"Aslında emin olduğum tek şey bu gece kesinlikle seks yapmayacağımız.  
Planlanacak ve uygulanacak koca bir festival varken olmaz," diyerek notlarını  
işaret etti.

## PENIS TAKDIRİ

HAZEL

BU YÜZDEN BİR DAHA aptalca ve sinir bozucu bir şey yapmak istediğinde önce benimle konuşacaksın, değil mi?" Nefes nefese kaldım ve Cam'in omuzlarını ölümüne sıktım. Konsantre olmak zordu ama o resmen dersini almadan ikimizin de orgazm olmasına izin vermeye niyetim yoktu.

Ben mutfak adasının kenarına tünemişken, adam, efsane, baş belası, yayılmış kalçalarımın arasındaki tüm boşluğu işgal etti. Partnerlerine bir şeyler kanıtlamaya çalışan kadınlar tarafından on yıllar boyunca incelenecek tatmin edici bir hareketle, bacaklarımı kalçalarına kilitlemiş, hareketlerini kısıtlamıştım, böylece ikimiz de pek tatmin olmamıştık.

İnledi. "Tanrım, Trouble. Şu anda bana kenar mı yapıyorsun?"

"Çok haklısın, yapıyorum. İşe yarıyor mu?" Dişlerimi sıkarak sordum.

Boğuk bir inilti çıkardı. "Dünyadaki tüm bebek domuzlar üzerine yemin ederim ki, ilişkimizin durumu hakkında daha fazla açıklama yapmadan önce sana geleceğim."

Elde edilmesi zoru oynayabilirdim, ama orgazmlar ahlaki yüksek zeminden o kadar bol değildi. "Benim için yeterince iyi." Kalçalarım kutudaki bir vajina gibi açıldı.

Ama Cam içime tam olarak oturmak yerine çekildi ve beni adadan kopardı. Dişleri boynumu sıyrırken, "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye söz verdi.

Omurgama bir heyecan yayıldı. O çok güzeldi. Bunun bir iltifat olduğunu düşüneneğinden değil. Sanki İskandinav mitolojisinin sayfalarından çıkıp bedenimi istila etmek için gelen eski bir tanrı gibiydi.

Beni iki ön pencerenin arasındaki tuğla duvara doğru itti.

Bunu fark edecek kadar zamanım vardı çünkü Cam beni bir kalp atışı kadar kısa bir sürede o soğuk tuğlalara yaslamıştı. Ağızlarımız birbirleriyle savaştı.

Elleri vücudumda dolaşmıyor, onu fethediyordu.

"Bu eteğe bayılıyorum," dedi bir eli bacaklarımın arasına girip iç çamaşırımın kumaşını doktora seviyesinde bir beceriyle yana doğru sürüklerken.

Elinin topuğunu cinsel organıma bastırdı ve iki parmağını içime soktu.

Kendimden geçme çığlıklarımı bastırmayı başaramadım. Domuz köşedeki ağılından homurdandı ve dudaklarımı birbirine kenetledim. Dizlerimin bağı çözüldü ve beni tuğlaya doğru daha sert bastırdı.

Onu beni hem dehşete düşüren hem de memnun eden bir şiddetle istiyordum. Onun da aynı keskin arzuyu hissetmesine ihtiyacım vardı.

Onun sikini kavradığımda birbirimizin ağzına doğru inledik. Bu sefer bükülen Cam'in dizleri oldu. Vuruşlarımı onun kaygan parmaklarının itişleriyle zamanladım ve saniyeler içinde ikimiz de nefes nefese kaldık.

Ama ondan daha fazlasını istiyordum. Hâlâ ereksiyonunu kavrarken, bir elimi göğsüne koydum ve sırtı duvara dönük olacak şekilde bizi döndürdüm.

"Neyin peşindesin, Bela?" diye sordu boğuk bir sesle, göbeğime bir kez daha derinlemesine pompalarken.

"Beni çıldırttığın kadar seni de çıldırtıyorum," dedim ve ellerinden kurtuldum.

Uyluklarım uyarılmaktan ıslanmıştı ve tüm vücudum serbest kalmak için titriyordu. Ama dizlerimin üzerine çöktüğümde Cam'in kısılmış gözlerindeki ışıltılı bakışı görünce endişelenmeyi bıraktım.

"Bekle," diye emretti.

Aleti elimde seçirirken bacaklarının arasındaki pozisyonumdan dudak büküm. "Bunu gerçekten kastettiğini sanmıyorum," dedim, sıkarak gösterdim.

Dişlerinin arasından tıslayarak nefes aldı ve tişörtünü silkti. "Dizlerinin altına koy," diye emretti.

Aleti ağzımdan birkaç santim uzaktayken bile Campbell Bishop bir beyefendiydi. Sayılırdı.

Tişörtü kıvırdım ve dizlerimle yer arasına soktum. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Aklıma gelen en uygun şekilde cevap verdim. Uyarıda bulunmadan ereksiyonunu boğazımın arkasına alarak.

"Lanet olsun, Hazel, bebeğim." Yumruğu sırtındaki tuğlaya çarptı ve eğer etkileyici cinsel organı ağzımı işgal etmiyor olsaydı, zaferle gülümseyebilirdim.



Çenesi gittikçe gerilirken oynamama, tatmama, emmeme ve kaydırmama izin verdi. Kontrolü azalıyordu ve ben kazanıyordum. Onayımı mırıldandım, görünüşe göre bu onu sınırın ötesine itti.

Bir elini saçlarımın arasına soktu ve at kuyruğumu etrafına doladı. Tutuşunu kullanarak ağzımı sikmeye başlarken hızımı yönlendirdi. Tekrar mırıldandım, bu sefer daha uzun süre ve sıcak bir precome patlamasıyla ödüllendirildim.

Hayatımın en iyi oral seksini yaptıktan hemen sonra kariyerimin en iyi oral seks sahnesini yazacaktım, karar verdim.

"Siktir, siktir, siktir," diye tısladı.

Ben kafanın kahramanıydım. Saksoların belalısydım. Oralın kahiniydim.

Cam başımı sabitledi, beni yerimde tuttu. Sikiinin darbeleri dilime ve bademciklerime çarpıyordu. "Siktir, Hazel. Bu şekilde içinde olmak istiyorum."

"Yalan ne?" Ağzım doluyken anlamsızca sordum. Annem olsa dehşete düşerdi.

"Aramızda hiçbir şey yok. Seni hissetmeye ihtiyacım var bebeğim."

Vajinam coşkulu bir takla attı. Böyle anları yazmıştım ama daha önce hiç yaşamamıştım. Evlilikte bile önlemler konusunda çok titizdim. Cam tüm bu kitap-erkek arkadaş olayını yeni bir seviyeye taşıyordu.

"Evet."

"Evet mi?" diye  
tekrarladı. Başımı  
salladım.

Kalçalarını muzaffer bir şekilde pompaladı ve inledi. Bir başka tuzlu ısı patlaması boğazımın arkasına çarptı. İçimde oluşan baskının bir kısmını hafifletmek için kalçalarımı sıktım. Ama hiçbir şey işe yaramadı.

"Allah kahretsin," diye mırıldandı ve beni ereksiyonundan bir Pop.

Utanmak için yeterli zamanım yoktu çünkü  
Ayağa kalktım, beni kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı.

Sırtım tuğlaya çarptı ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Ama umurumda değildi çünkü Cam o şişmiş tacı en çok ihtiyacım olan yere doğru hizalıyordu.

"İyi miyiz?" diye homurdandı.

"Hem de çok iyi." O kadar sert başımı sallıyordum ki başım duvara çarptı. "Ayrıca doğum kontrol hapı. Bir şeyler kullanıyorum." Tutarlı kelimeler konuşmak şöyle dursun, doğru düzgün düşünemiyordum bile. Dünyanın en mükemmel penisinin kavurucu sıcak ucu istila etmeye hazırken olmazdı.

Gözlerimi kapattım, açık tutarsam onlarda göreceklerinden korkuyordum.  
"Gözlerini aç ve bana bak bebeğim."

Lanet olsun.

Tek gözümü açtım. Yarıya kadar inmiş kirpiklerinin arasından bana daha önce hiç görmediğim bir açlıkla bakıyordu. Diğer gözümü de açtım.

"Aferin kızıma," diye onaylarcasına homurdandı.

Sonra çıplak sikini içime soktu ve aklımı kaybettim.

Biyolojik bir şalter atmıştı. Cam'in çıplak sikiyle orgazm olmaya programlanmışım. İçimde bir gelgit dalgası gibi yuvarlanan anlık orgazm için bulabildiğim tek neden buydu.

Boşalırken haykırdım.

Bana sert ve hızlı bir şekilde pompalarken gözleri zaferle sertleşti, orgazmımı saf iradesiyle kontrol etti. Gözlerinin ateşle kararmasını izledim, boynundaki kasların kasıldığını gördüm. Kalçalarımı kavrayıp son bir kez daha içine girerken gerçek hayattaki ruhumun derinliklerine baktı. Boğuk bir haykırıyla içime ilk boşalmayı bıraktı.

Kavurucu bir sıcaktı, beni daha önce kimsenin dokunmadığı bir yerimden dağladı. İçgüdüsel homurtu göğsünü benimkine karşı titretti ama yine de sikmeye devam etti. Her sert, sarsıntılı itiş beni yeni, baş döndürücü bir meni patlamasıyla ödüllendirdi.

Tekrar boşalıyordum ya da hala boşalıyordum. Sanki bedenim onunkini her şeyi vermeye zorluyordu. Birlikte doruğa ulaşırken ağızlarımız birleşti, nefeslerimiz bir oldu.

---

"İyi miyiz?"

Adam beni eve bırakma konusunda ısrar etmişti. Burada olduğu için televizyonu yatak odama asabileceği konusunda ısrar etmiştim. Böylece kendimi yatakta çıtırçıplak, Cam'le birlikte *Bridgerton*'ı ve kendi dükkanından aşırıldığı dondurmayı izlerken buldum.

Kadınlık organlarım, vücudumda gezdirdiği orgazmların geçit töreninden hala yankılanıyordu ve odamın köşesinde horlayan bir domuz yavrusu vardı. Sonuç olarak, bir akşam geçirmek için mükemmel bir yol olduğunu düşündüm.

Bir ağız dolusu Rocky Road'un etrafında "Hı-hı," dedim. "Çok güzel."

Kutuyu ve kaşığı uzattım. "Başka bir şey izleyebiliriz," diye teklif ettim, bunu gerçekten kastetmemiştim.

Omuz silkti. "Eh. Müziği seviyorum. Ve kraliçenin tuhaf saçlarını."

Bu Campbell Bishop'tan gelen büyük bir övgü gibi görünüyordu.

"Kamyonetinin garajımın önünde olması, saatin gece on buçuk olması ve dış fırçası getirmiş olman hakkında konuşalım mı?"

Kaşığı dudaklarından kaydırmak için acele etmedi. "İstemediğin sürece hayır.

için

." "Sabaha kadar bütün kasaba öğrenmiş olacak."

"Bütün kasaba zaten biliyor." Telefonunu kucağıma bıraktı. Ekran bir grup mesajına açıktı.

Larry: Cammy ikiye katlıyor.

Garland'ın Neighborly'deki son paylaşımının ekran görüntüsü de vardı.

IntrepidReporterGuy:

Görünüşe göre Story Lake'in en yeni muhabbet kuşları yuva yapıyor.

"Aman Tanrım. Anneniz az önce gruba mesaj attı ve 'Kardeşiniz cinsel olarak tatmin olduğunda her zaman daha iyi bir ruh halinde oluyor' dedi. Şimdi tüm kardeşleriniz kusmuk emojileri gönderiyor."

"Çekici, bekar ve nasıl çekiç salladığımla ilgilenen biri olmak senin suçun. Ben temelde bir havuz çocuğunun ev tadilatı versiyonuyum," dedi Cam.

"Ugh," diye homurdandım. "Bu ilgi ne zaman azalmaya başlayacak? İlgilenen kişi olmak beni daha çok rahatlatıyor, ilginç olan değil."

Cam saçımı karıştırdı. "Kardeşlerimden biri biriyle gizlice buluşurken yakalandığında," diye tahmin etti.

Dondurmayı geri çaldım. "Levi'ye Zoey'i ayarlayabilir miyim? Eğer yazarlıkta iyiye iyi bir menajere ihtiyacı olacak."

"Her şeyden önce, berbat bir çift olurlar. Zoey'nin kendisiyle ilgilendiğini bilmeden onunla ilgilenebilecek birine ihtiyacı var. İkincisi, sırf ikinci kitap için ilhama ihtiyacın olacak diye gerçek hayatta çöpçatanlık yapmaya başlama."

Nefesim kesildi. "Asla yapmam."

"Bana araştırma teklif eden kadın söyledi. Şimdi yatakta çırılçıplak, dondurma yiyoruz ve bu Vikont'u izliyoruz.

Onur, pantolonunun içindeki durumdan daha önemlidir."

"Öylece bir ilişkiye başlayamazlar. Bunun her iki aile için de her şeyi mahvedebilecek sonuçları olur," diye ısrar ettim.

"Evet, böyle şeyler olur. İyi olanlara bile."

Cam'in bu sözleri söyleme biçiminde beynime işleyen bir şey vardı. Küstahçaydı ama içinde acı vardı. Ham ve gerçek.

"Bu bir aşk romanı yazarının duymaktan hoşlanacağı bir şey değil," dedim küstahça.

"Peki senin sonsuza dek mutlu olma maceran nasıl geçti?"

"Evet, evet. Biliyorum. Benimki fiyaskoydu. Ama bu herkesin 'tek'inin öyle olduğu anlamına gelmez."

Bana uzun ve soğuk bir bakış attı. "*Fiyasko* mu? Trouble, o sikik surat yıllarını senin işine bok atarak geçirdi ve seni bir dergide ve yayıncına alenen eleştirdi. Ve sen ona sadece fiyasko mu diyebiliyorsun?"

"Diğer ilişkilerin berbat olmadığına dair mükemmel tespitimi görmezden geliyorsun."

"Sen de eski sevgilinin iki bacaklı bir domuz olduğu konusundaki mükemmel tespitimi görmezden geliyorsun."

"Yarısını bile bilmiyorsun." *İki bacaklı domuzu* yazmak için başucumdaki deftere uzandım.

"Anlat bana," dedi Cam, üzerime yuvarlanıp kollarımı başımın üzerine sıkıştırarak.

Kıs kıs güldüm. "Bir dergide benim hakkımda kötü şeyler söylediğinde sen ve kardeşlerin onun evine gidip onu dövmeye hazırdınız. Bunun yerine daha fazla seks yapabilecekken sana daha fazla cephane vermeyeceğim." Kalçalarımı onun altında müstehcen bir şekilde oynattım ve gözleri karardığında keyiflendim.

"Doyumsuzsun," dedi perçemlerimi yüzümden geriye doğru fırçalayarak. "Bacaklarının arasında güç aleti olan sensin."

Gözlerini devirdi. "Yorulduğunu anlayabiliyorum. Penis tasvirlerin yokuş aşığı gitmeye başladı."

"Betimlemeler, evet. Ama söz konusu penise duyduğum takdir hiç azalmıyor."

Başını eğdi ve burnuma bir öpücük kondurdu. O kadar tatlı, o kadar beklenmedikti ki paniğe kapıldım ve anı mahvetmeye karar verdim.

"Cam?"

"Hmm?"

"Laura'nın kocasına ne oldu?"

İçini çekti ama sanki görünmez bir düşmanı savuşturuyormuş gibi kaslarının gerildiğini hissettim.

"Ona soracaktım ya da Google'da aratacaktım ama düşündüm ki..."

"O öldü," dedi Cam, üzerimden kalkıp sırt üstü dönerek. "Oh, Tanrım. Bu korkunç bir şey."

"Evet," dedi düz bir sesle.

Başka bir soru sormamak için dilimi ısıtıyordum. Bu, sayfadaki bir karakter için yem değildi. Bu gerçek bir kalp kırıklığıydı ve beni ilgilendirmiyordu.

Cam beni kendine doğru çekti ve başımı omzuna yasladı. "Çarpıldıklarında onunla birlikte koşuyormuş. Genç bir sürücü. Dikkati dağılmış. Güneş... her neyse. Miller Laura'yı yoldan itmeye çalışmış. Onlar hastaneye varamadan öldü."

Bir damla gözyaşı yanağımdan Cam'in sıcak, sert göğsüne doğru süzüldü. "Yakın mıydınız?"

"İlkokuldan beri en iyi arkadaşımdı. Laura ile arkamdan iş çevirdiklerini öğrendiğim ve son senemizde bir hafta boyunca her gün birbirimizi dövdüğümüz zaman hariç. Onu severdim. Hepimiz severdik."

"Çok üzgünüm," dedim tekrar.

"O iyi bir adamdı. İyi bir babaydı. İyi bir kocaydı. İyi bir arkadaştı. İyiliğin sonsuza dek sürmemesi çok kötü."

Cam'in kalbinin düzenli atışını dinledim ve soruyu sormamış, daha derine inmemiş olmayı diledim.

## ÇOK FAZLA DOMUZ VAR.

HAZEL

KAMUOYUNA TANITIM TURUMUZ ertesi sabah tesadüfen hızlandı. Erken bir uyanışın ardından, Bertha'yı derme çatma kafesinde Peaches'in yanında kıvrılmış halde bulduğumuzda, Cam ilk duşunu aldı. "Su basıncı çok kötü" ve "lanet olası Houdini rakunları" diye homurdanarak kahvaltı hazırlamak için aşağı indi.

Cam'in atılmış tişörtünü giymek ve asi yatak başımı topuz yapmak için acele etmedim. Peaches'i merdivenlerden aşağı taşıırken bir çığlık duydum, ardından bir gümbürtü ve "Siktir!" sesi geldi.

Zoey'nin ellerinin arasından baktığını görmek için koşarak yemek odasına girdim.

"Kim *çıplak* yumurta pişirir ki?" diye bağırdı.

"Kim kapıyı çalmaz ki?" Cam talep etti. Etkileyici cinsel organının üzerinde bir kurulama bezi tutuyor ve yumurtaları düşürdüğü tavaya geri koymaya çalışıyordu.

"Merhaba Zoey," dedim.

Döndü ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Onunla oynadığını biliyordum. Ve bana söylemediğin için seni affetmeye tamamen hazırdım. Ama onunla 'çıplak kahvaltı hazırladığını' bilmiyordum! Ve neden bir çiftlik hayvanını bebek gibi tutuyorsun?"

"Bu çığlıklar da neyin nesi?" Gage, Levi'nin peşinden odaya girerek sordu. "Oh, lanet olsun."

Levi, Cam'e ve çay havlusuna sırtarak, "Benimkini kolaylıkla alacağım," dedi.

---

Zoey göl kıyısındaki tavuk salatalarımızın üzerinde, "YANI SEN SEVİŞİYORSUN," dedi.

Tüm o çılgınlıklar ve çıplak kahvaltılık şakalarından sonra Zoey ve ben sabahı kapı kapı dolaşıp yerel işletmelere Summer Fest'i anlatarak ve kasabayı geçici olarak agresif bir turist tuzağına dönüştürmek için yardım isteyerek geçirdik. Herkes şaşırtıcı bir şekilde Dominion'u kendi oyununda yenmeye yatırım yapmış görünüyordu ve ben de umutlanmaya başlamıştım.

Başımı salladım. "Daha çok özel sikişme gibi."

Çatalıyla beni işaret etti. "Ama bu akşam yemeğe gidiyorsunuz ve onu çıplak yumurta yaparken yakaladıktan sonra ikinizi öpüşürken yakaladım."

"Sikilesi vücudunun yanında öpülesi bir yüzü de var." "Mm-hmm. Yazma işi nasıl gidiyor?"

"Yayıncımın korkularını yatıştırmak için ilk on bölümü sana e-posta ile gönderecek kadar iyi," dedim kendini beğenmiş bir şekilde. "Umarım yeni bir şeyler yazmanın benim için o kadar da kötü bir fikir olmadığını anlarlar."

"Biliyorum. Sadece bunu yüksek sesle söylediğini duymak istedim. Sen e-postayla gönderdikten otuz saniye sonra okudum bile. Seni Gerçek Hayat Cam'i hakkında sorgulamaya devam etmeden önce söylemeliyim ki, Jim Hazel öncesi gibi yazıyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeli miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Onun kafana girmesine izin veriyorsun."

"Kim? Cam mi? Ben sadece vajinama girmesine izin verdim."

"Jim, aptal. Karakterlerinin yeterince öfkeli olmadığını, hikâyelerinin yeterince önemli olmadığını söylemesine izin verdin. Bu yüzden son iki lansmanın berbattı. O yapışkan, züppe edebiyatçı parmaklarını kafana soktu ve sen de kendinden şüphe etmeye başladın."

Haklıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. İçimi çektim. "Bakın, beni gazlamasına izin verdiğimi söylemiyorum ama-"

"Yapmasına izin verdiğin şey tam olarak bu. Ama Jim geçmişimizde kaldı. Sen Hazel Freaking Hart'sın ve yankı uyandıran bir hikâyeye yazıyorsun."

"Ama aynı zamanda komik de, değil mi?" Onu yönlendirdim.

"Tabii ki komik. Hem komik hem içten hem de gerçek. Şimdi Cam'e dönelim," dedi. "Ondan *hoşlanıyorsun!*"

"Hoşlanmıyorum! Yani, onunla seks yapmaktan hoşlanıyorum. Bir sürü seks. Tonlarca orgazm."

"Seni göle itmeden önce kes şunu."

"Bolca orgazm," diye dalga geçtim.

Zoey, "Cinsel olarak tatmin olduğun ve aşık olduğun zaman çok acımasız oluyorsun," diye şarkı söyledi.

"Ben aşık değilim. Giysileri üzerindeyken bir erkeğe zar zor tahammül edebiliyorum."

"Sadece söylüyorum, parlıyorsun. Jim öncesi hızda yazıyorsun. Story Lake'i kurtarmak için Hallmark filmlerini aratmayacak bir küçük kasaba festivali planlıyorsun. Ve düzenli olarak duş alıyorsun. Uğursuzluk getirmek istemem ama bence mutlu olabilirsin."

"Belki de küçük kasaba hayatı bana uygundur? Yeri gelmişken, Summer Fest için coğrafi hedefli sosyal medya reklamları yayınlama konusunda uzmanlığına ihtiyacım var. Elli dolarlık bir bütçemiz var."

"Bu, partimize bir nokta beş kişi getirmeye yeter. Ama elimden geleni yapacağım. "Neighborly'de çıkan sen ve Cam'e dönelim."

"Biz çıkmıyoruz. Biz... sadece seks yapıyoruz." Yeni düzenimize alışmak şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Sanırım orgazmlar gözümü kamaştırıp beni teslim almıştı.

"Hı-hı. Elbette. Gerçekleri anlatmama izin verin. Seks yapıyorsunuz. Birlikte yemeğe çıkıyorsunuz. Geceyi resmen birlikte geçirdiniz. Birlikte leziz çöp TV izliyorsunuz. Ve onun tüm ailesiyle tanıştınız."

Çatalımı salatama bıraktım. "Hepsini böyle bir arada söyleyince kulağa kötü geliyor."

"Haze, seni sevdiğimi biliyorsun. Tanıdığım en zeki insanlardan birisin ama sanırım Cam seni gerçek bir ilişkiye yönlendirdi."

Başımı salladım, önce yavaşça sonra daha da sertçe. "Hayır. Hayır, bu doğru olamaz."

---

"SONRA GÖRÜŞÜRÜZ, BAYAN HAZEL!" diye cıvıldadı sekiz yaşındaki üç çocuk bisikletlerini Ana Cadde'ye doğru sürerken. Beni kaldırımdan atlarken görmüşler ve bir ders talep etmişlerdi, bu da otuz dakikalık eski moda iki tekerlekli eğlenceye yol açmıştı.

"Dikkatli sürün," diye seslendim arkalarından.

Güneş ve yüzümdeki gülümsemeye eve doğru pedal çevirdim. O sabah Cam'in uykusunda bacağımı kavrayan eliyle uyanmıştım, öğlene kadar kelimelerimi yazmıştım ve kitapçıdaki Chevy'nin yirmi tane ciltsiz kitap siparişi vardı



İmzalamam için. Summer Fest'e katılmak üzere kayıt yaptırmış yarım düzine satıcımız vardı ve Gator'a cazibemi kullanarak eski kiralık kano ve kayıklarından bazılarını depodan çıkarmasını sağlamayı başarmıştım. Üstüne üstlük kitapçada, şehre gelirken sesli kitaplarımdan birini dinlemiş olan iki okura rastladım.

Belki de bu akşam biftek ızgara yapmayı öğrenerek kutlama yapmalıydım? Geçenlerde garajda eski bir kömür ızgarası bulmuştum. Et ve ateş kulağa kolay ve yazaya uygun geliyordu. Cam de biftek seven birine benziyordu.

Sokağıma döndüğümde etli düşünceler içinde kaybolmuştum ve alçıpancılar kamyonetlerini önümdeki garaj yolundan geri geri çıkardıklarında tepki verecek kadar zamanım yoktu. Frene bastım, ayağımı diktim ve mükemmel bir kontrollü kayma gerçekleştirdim, motorumun arka ucunu savurdum ve arka lastiklerine birkaç santim kala durdum.

Kutlama için yumruğumu sıktım. Hâlâ başarmıştım. Bugün için bir galibiyet daha. "Üzgünüm, Bayan Hart! Sizi orada göremedik," diye seslendi sürücü Jacob. "Her şey yolunda," diye söz verdim.

"Uh-oh," dedi Jacob'ın yolcusu.

Cam ön bahçemden hışımla bize doğru geliyordu. Kapıya bir tekme attı ve uçararak açılmasını sağladı.

"Belki de yola çıkmalısınız," diye önerdim.

Jacob minibüsü geri vitese taktı ve blok boyunca geri geri gitti.

Cam bana doğru öfkeli yürüyüşüne devam etti.

"Harika bisiklet becerilerimi gördün mü?" diye seslendim.

"İşte bu," dedi yanıma ulaşarak. Beni bisikletten aldı ve onu ve beni bahçeye taşıdı.

"Neymiş o?" Onun bu rahat güç gösterisi hakkında erotik zihinsel notlar alarak sordum.

Cam bisikletimi çitlere yaslanmış halde bıraktı ve beni omzunun üzerinden attı. "Gage!" diye bağırdı.

Gage ön verandaya doğru yürüdü. "İyi kurtardın, Hazel. Yeteneklisin."

"Teşekkürler," dedim Cam'in tutuşuna karşı mücadele ederek. "Kardeşin neden beni bir beton torbası gibi oradan oraya taşıyor?"

"Bunu ona sormalısın," dedi Gage.

"Anahtarlar," diye sordu Cam.

"Senin mi, benim mi, yoksa Hazel'in mi?" diye sordu Gage.

"Benimkiler."

Mücadele etmekten vazgeçtim ve B planına geçtim: Cam'ın mükemmel kışını çimdiklemek. Homurdandı ama iletişim bu kadarla sınırlı kaldı.

"Al," diye seslendi Gage ve Cam'e anahtarlarını fırlattı. "Kaçırılmanla iyi eğlenceler."

Cam beni sokağa taşıdı ve kamyonetinin yanına ayağımın üzerine koydu. Anahtarları bana uzattı. "Hadi gidelim."

"Nereye? Yapacak önemli işlerim var."

"Yapılacaklar listesindeki her şeyin üstünü çizdin zaten," dedi ve şoför kapısını açıp binmem için eliyle işaret etti.

Nefesim kesildi. "Listemi mi gözetliyordun?"

"Bu gece soyunmamızın ne kadar süreceğini hesaplıyordum. Sonra seni neredeyse bir minibüs tarafından öldürülürken gördüm."

"Dramatik davranıyorsun."

"Bin şu lanet kamyonete Hazel."

Onunla burun buruna geldim. "Yap beni, Cam."

---

"Bu şeyi nasıl sürdüğünü HÂLÂ ANLAMİYORUM? İlk dairemden daha büyük," diye yakındım direksiyonun arkasından, devasa kamyonu sokaktaki iki geri dönüşüm kutusunun arasına paralel bir şekilde park ederken.

"Arka arkaya üç kez kaldırıma ya da çöp kutularına çarpmadın ve kaldırımdan sekiz inç uzaktasın. Daha az emiyorsun," dedi Cam.

Onun kıta aracıyla iki kez tenekelere, üç kez de lastiklere çarptığım düşünülürse, bu pek de zafer sayılmazdı. Ama adam kamyonuna verdiğim zararı umursamıyor gibiydi.

"Kasabadan çık ve güneye giden otoyola gir," diye talimat verdi. "Bu yolcu gemisini *otoyola* çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Burası kuzeydoğu Pennsylvania, Los Angeles'taki 405 değil," dedi kuru bir sesle.

"Bu akşam biftek yapmak istiyordum," diye yakındım kaldırımdan uzaklaşıp caddede salyangoz hızıyla ilerlerken. "Bir markete gidecek ve muhteşem günümü kutlamak için gerçekten pişirecek gerçek yiyecekler alacaktım. Bunun yerine kaçırıldım ve bu kıtayı Pennsylvania kırsalında dolaşmaya zorlandım çünkü seks erkeğim bisikletimden nefret ediyor."

"Öncelikle, seks adamı mı? Ciddi misin?" Bankete çok yaklaştığımda Cam direksiyonu sola kırdı.

"Sen sana ne diyorsun? Çıplak erkek arkadaşım mı?"

"İkincisi, ızgaran yok ve mutfağın da yok. Ne yapacaktın, bahçede mum yakıp çiğ eti alevlerin üzerinde mi tutacaktın?"

"Bilgin olsun, garajda eski bir kömür ızgarası buldum," dedim kibirle.

Koltuğunda kaykıldı ve telefonunu çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

"Mesajlaşıyorum. Gözlerini yoldan ayırma," diye talimat verdi. "Burası film değil. Ne kadar seksi olursa olsun, yolu görmezden gelip yolcuna bakamazsın."

"Birileri bugün ukala uyanmış."

"Bebeğim, ben her gün ukala uyanıyorum."

Bir alfa kahraman için hiç de fena bir slogan değildi. Book Cam'i bunu söylerken, kadın kahramanıma seksi bir şekilde kapı aralığından bakarken hayal ettim. Ooh. Bu iyiydi. Onun çenesini kibirli bir şekilde yukarı kaldırırdı ve-

"Haze, beni gerçekten öldürüyorsun," dedi Gerçek Hayat Cam, beni seksi hayallerimden kopararak. Direksiyonu tekrar kavradı, bu sefer bizi orta çizgilerden uzaklaştırdı. "İlk kez çarpışan arabaya binen altı yaşındaki bir çocuk gibi mi sürmeye çalışıyorsun?"

"Özür dilerim. Ben sadece..."

"Yine kendine bir hikaye mi anlatıyorsun?"

"Ne? Hayır," diye alay ettim, dikkatimi ön cama ve dışarıdaki seksi, ukala kahramanım kadar ilginç olmayan ama aynı zamanda beş yüz ton metalin altında ezilmeyi de hak etmeyen her şeye yeniden odakladım.

"Sohbet ederken, yemek yerken ya da sana YouTube'da aptalca bir şey izletirken boş bulunman umurumda değil. Ama gerçekliği terk edemeyeceğin iki yer var," dedi.

İçimi çektim. "Direksiyon başında ve başka nerede?"

"Yatakta," dedi kurt gibi.

"Peki, efendim. Sadece kendinizi suçlayabilirsiniz. Bu kadar ilham verici olmasaydınız, her hareketinizi gelecek nesillerin hatırına kaydetmek zorunda kalmazdım." Kirpiklerimi yolun genel yönüne doğru kırıştırdım.

"Sana talimat verirken kıcıımı öpmene gerek yok."

"Peki ya bana sadece bağırdığın zaman? O zaman da kıcıını öpebilir miyim?" Tatlı tatlı sordum.

"Bana şu anda nerede olduğumuzu söyle," dedi aniden.

"Nereden bilebilirim ki? Sadece bana söylediğin yere gidiyorum."

"Direksiyonda olan sensin, ukala. Bu bir Uber değil. Başka biri seni gezdirirken arka koltukta oturup kafanı dinleyemezsin. Nerede olduğunu ve nereye gittiğini bilmen gerekir."

"Eğer bir sürücü kursu öğretmeniyse seks yapmak isteseydim, gerçek bir sürücü kursu öğretmeni seçerdim, Cam."

Zinger'ımı görmezden geldi. "Bir atın canını çıkarıyormuş gibi görünüyorsun. Ve neden bu kadar öne eğiliyorsun? Göğüslerinle direksiyonu tutamazsın."

"Bilmiyorum, *göt surat!* Belki de hiç eğlenmediğim, araba sürmeyi sevmediğim ve yolcum her hareketimi çalışmayı unuttuğum bir üniversite finali gibi eleştirdiği içindir!" diye bağırdım.

Birkaç saniye sessiz kaldı ve *sadece seks yapmak* için biraz fazla dürüst olup olmadığımı merak ettim. Ama ben Yeni Hazel'dım. Yeni Hazel aklından geçenleri söylerdi... en azından bazı zamanlarda.

"Bir sonraki çıkıştan çık. *Yavaşça*," dedi sonunda.

---

"NEDEN HERKES HÂLÂ BURADA?" Yarım saat sonra evimin önündeki kaldırıma yanaştığımda -tekerlekleri sıyırmadan, çok teşekkür ederim- merak ettim. Levi'nin ve Gage'in kamyonetleri sokaktaydı, Zoey'nin kiralık arabası da öyle.

"Izgara yapmak istemiştin. Biz ızgara yapıyoruz," dedi Cam, kapı kolunu ölümüne kavrayışını bırakıp parmaklarını esneterek.

"Ve bu iki kişiden fazlasını mı içeriyor?" diye sordum.

Mavi bulutsuz öğleden sonra gökyüzünü işaret etti. "Böyle bir günde, öyle."

Kamyonetinden indik ve bizi tatmin edici et ve ateş kokuları karşıladı. Cam bir kolunu omuzlarıma doladı ve kahkaha seslerini takip ederek araba yolumda yürürken beni yanına çekti.

"Hey, Hazel. Hey, Cam," diye seslendi üç ev aşağıdaki komşumuz, üç tekerlekli bisiklete binen çocuğunun peşinden kaldırımında koşarken.

El salladık ve o anla ilgili bir şey kafama dank etti. Çok... normal hissettirdi. Çok mutlu. Her şey çöpe gitmeden ve biri her şeyi mahvetmeden hemen önce yazacağım bir sahne gibiydi.

"Haze! Piknik yaptık," diye seslendi Zoey, evin etrafından dolanıp arka bahçeye girdiğimizde. Elinde, kirli beyaz bir çeşit şarküteri salatasına benzeyen bir küveti gururla tutuyordu.

"Nereden geldi bu?" Dorothea'nın paslı üç ayaklı kömür ızgarası olmadığı kesin olan bahçedeki pırıl pırıl canavarı işaret ederek sordum. Gage, Levi ve Frank paslanmaz çelikten yapılmış bu canavarı kutsal bir kâse gibi inceliyorlardı. Beagle Bentley ise elinde yiyecek varmış gibi görünen herkesi takip ediyordu.

Cam beni sıktı. "Sakın sinirlenme. Ama bulduğun ızgara tam anlamıyla bir bok parçasıydı. Tüm boşluk dev bir fare dışkıydı."

"Yani birinin ızgarasını mı çaldın? Lütfen bana onu ailenden çalmadığını söyle. Annen muhtemelen vazolar yüzünden hâlâ üzgündür."

"Kimse bir şey çalmadı. Bu benim ızgaram, tıpkı senin lanet rakunun gibi geçici olarak burada ikamet ediyor."

"Kutusu hâlâ garaj yolunda duruyor ve bir tane almak için hırdavatçıya gittiğimizi hatırlamıyorum," diye belirttim.

"Nasıl gitti?" Gage seslendi.

"Harika," dedim.

"Vasat." Cam beni hafifçe sıkarak tepkisini yumuşattı. "Tatlı mısır hazır," diye seslendi Pep arka kapıdan.

Bir korna sesi duydum ve kafamı kaldırıp baktığımda Laura'nın cipinin garaj yoluma çıktığını gördüm. Üç çocuk ve Melvin pencereden dışarı sarkmışlardı. "Acıktık! Yemek hazır mı?"

Frank ızgara maşasını kutlama amaçlı sallayarak, "Gelin ve alın," diye seslendi.

Çim sandalyeleri yerleştirmeyi henüz bitirmiştik ki başka bir misafir geldi.

"Sosisli sandviç kokusu mu alıyorum?" Darius evin yan tarafında dolaşırken seslendi.

"Bu bizim saygıdeğer belediye başkanımız değil mi?" dedi Gage. "Seni Hazel'in evine ızgara et dışında ne getirdi?"

"Yaz Festivali haberlerim var."

Laura, "Emilie İşçi Bayramı'nı iptal ettirmenin bir yolunu buldu," diye tahmin etti.

"Yanlış, dostum. Bir değil *iki* ayrı otobüs seferi ayarlamayı başardık. Story Lake Pazartesi günü resmen turistik bir yer olacak."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" dedim.

"Biri Brooklyn'den günübirlik bir gezi grubu ve Finger Lakes'deki aile dostu bir şaraphaneyi iptal ettirdiler. Diğeri ise Scranton'dan bir yaşlılar merkezi."

Herkes yuhaladı ve onayladı. "Hadi yiyelim," dedi Frank.

Yedik de. Ve güldük. Yan komşumuz Felicity elinde bir tabak taze karpuzla temkinli bir şekilde bize katıldığında sessizce kutlama yaptım.

Laura ve ailesine el salladıktan sonra Cam beni arka kapının yanındaki çimlere çekti. "Biliyor musun, eğer burası benim evim olsaydı, arka tarafa bir güverte eklerdim. Izgarayı koyacak bir yer. Belki bir masa, sandalyeler ve bir de şemsiye."

"Evim hakkında pahalı fikirler üretmeyi bırak," dedim, az önce söylediği her şeyi gözümde canlandırırken bile.

"Sadece söylüyorum. Güzel bir yer. Mutfağın hemen dışında. O zaman tabii ki oraya bir veranda yapman gerekir, belki şu ateş çukurlarından birini de koyarsın. Daha fazla eğlence alanı artı biçmek için daha az çim. Belki şu ip ışıklardan asarsın."

Zihnimde resimler çiziyordu. Ateşin etrafında iyi şarap ve iyi arkadaşlarla geçirilen rahat geceler. Akşam yemeği partileri, doğum günleri ve düzenli Salı geceleri. Yemek yapmayı öğrenmem gerekecekti. Ve muhtemelen bahçeyle uğraşmayı. Ve kamp ateşi yakmayı.

"Bu hayali güvertede bir rampa için yer var mı?" diye sordum.

Yüzü yumuşadı ve oradaki çıplak savunmasızlık karşısında neredeyse düşüyordum.

"Bunu yapar mısın?" Sesi pürüzlü bir törpü gibiydi.

Boğazımı temizledim. "şey, *senin* için değil, benim sıradan sürücü eğitimi kaçaamağım. Ama kız kardeşinden gerçekten hoşlanıyorum ve süper harika evime girebilmesini çok isterim. Bilirsin, eğer bitirebilirsen."

"Evet. Sanırım bir rampa bulabiliriz," dedi, bana tam olarak tanımlayamadığım bir şekilde bakarak. Ama midemdeki turbo-prop kelebekler bu konuda kesinlikle gergin hissediyordu.

"Güzel. Astronomik tahminlerinden birini yaz ve konuşalım." "Bunu yapacağım."

"Cam?" diye sordum.

"Evet, Trouble."

"Çıkıyor muyuz?"

Boğazını temizleme sırası ondaydı. "Bunu sana söyleten ne?"

"Bu bir hayır değil," diye belirttim.

Birasını kaldırdı. "Adını ne koyduğumuzun ne önemi var?"

"Cam, biriyle çıkmak istemediğimi biliyorsun. Bir ilişki için zamanım yok."

"Yine de bana zaman ayırmaya devam ediyorsun."

"Günde sekiz saat benim evimdesin. Bu zaman ayırmak değil; bu rahatlık."

"Bir güverte ve ızgara koyarsan daha da sık gelirim." Omzunu dürttüm. "Ben ciddiylim."

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Beni biriyle çıkmaya ikna etmenden ve bir gün uyandığımda sen, üç çocuk ve yedi domuzla birlikte yaşamaktan korkuyorum."

"Bu çok fazla domuz demek." Eli saçlarımın arasından geçerken sesi boğuk çıkıyordu.

"Campbell Bishop," diye uyardım.

"Sakin ol, bebeğim. Sadece iyi vakit geçiriyoruz," diye söz verdi ağzımı kendine çekerken.

Tartışmam, dilinin içeri kaydığı, onun tadı ve hissi dışında her şeyi unutmam için beni ikna ettiği sırada bir yerlerde kayboldu.

"Bir oda tut Cammie," diye alay etti Gage.

Cam hâlâ gözlerimin içine bakarak, "Herkes evine gitsin," diye emretti.

## YAŞLI İNSANLAR NEYİN İÇİNDE?

HAZEL

ÇALIŞMA GÜNÜ, Pennsylvanialıları cehenneme inandıracak türden bir bunalıyla başladı. Yeni bir Pennsylvanialı olarak sauna benzeri koşullar beni biraz şaşırttı. Sabah 9:00'da sıcaklık çoktan doksanların altına inmiş ve yükselmeye başlamıştı. Bisikletle göle gitmem için geçen beş dakika içinde, sevimli kot şortum ve Summer Fest tişörtüm terden sıırıslam olmuştu.

Yarış gönüllülerine el sallayarak 5K'nın başlangıç pankartının altından geçtim ve parka doğru pedal çevirdim. Bisikletimi yeni kurulan metal askıya sabitlerken, gizlice şortumun nemini kontrol ettim ve kasık havalandırması mucizesi için dua ettim.

Isı güdümlü bir füze gibi, gözlerim topluluk kaosunun üzerinde gezindi ve Cam'e odaklandı. Gömleksizdi, dövmeleleri meydandaydı, gövdesi mermerden yapılmış gibi parlıyordu ve ağaçların altındaki hayvanat bahçesi için geçici çitleri yerine yerleştiriyordu. Beni fark etti ve o kendine güvenen seksi adam sırtışlarından birini takındı: "Dün gece çıplak olduğumuzu hatırlıyor musun?"

Kadın kahramanımın geldiğini ve kahramanını benzer bir yarı çıplak ihtişamla görünce komik bir şekilde bir hidrasyon istasyonu masasına bindiğini hayal ettim. Bataklık kasıklarından daha komik ve biraz daha çekiciydi.

Cam'e doğru yürürken etrafımdaki hareketliliği gözden geçirdim. Küçük ama güçlü Summer Fest'imizin son dakika hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyordu ve Story Lake bu etkinlik için hazırды. Gator'ın sahile dizdiği bir düzine yeni yıkanmış kano denize indirilmeye hazırды. Dondurma ve patates kızartması standı çalışanları elektrik kablolarını ve portatif vantilatörleri maksimum esinti için ayarlıyorlardı. Bay ve Bayan Hernandez, eskiyen duba teknelerinin yazlık tiki-bar dekorunu göl turları için değiştiriyordu.

Gönüllüler, her ikisi de Darius ile akraba olan grup ve DJ için pickleball sahalarında bir sahne inşa ediyorlardı. Garland tek kişilik bir paparazzo gibi koşuşturup fotoğraf çekiyordu. Emilie bile oradaydı ve marinanın iskelesinde oyalanırken onaylamaz bir ifadeyle bakıyordu.



Cam'in yanına vardığımda nefes nefese "Merhaba," dedim.

İki çit parçasını birleştirdiği yerden başını kaldırıp baktı. "Günaydın güzelim."

"Bugün erken kalkmışsın," diye not ettim. Saat altı gibi yataktan sürünerek çıkmış, saçıma bir öpücük kondurmuş ve daha sonra kaliteli zaman geçireceğimize dair bir iki kirli söz vermişti. Kendimi dik konuma getirdiğimde, tezgahın üzerine önceden pişirilmiş bir kase yulaf ezmesi ve patlamayı önleyici yeniden ısıtma talimatları bırakarak gitmişti.

"Güneş hepimizi kavurmadan önce bu işi halledeyim dedim," diyerek derme çatma otağı ve saman balyalarını işaret etti.

"İyi görünüyor. Kaç hayvan-"

İş eldivenli elini şortumun kemerine sokup beni hızlı, sert ve *ateşli* bir öpücük için kendine çektiğinde sorum kesildi.

Tam o sırada Darius'un küçük kız kardeşinin DJ hoparlörlerinden "Summer Lovin'" patladı ve kendimi bir kez daha kendi hikâyemin kahramanı gibi hissettim. Bu mükemmel sahne hakkında hiçbir şeyi yeniden yazmama bile gerek kalmayacaktı.

"Vay canına," demeyi başardım.

"Daha sonra daha iyisini yapabilirim," diye söz verdi. "Biraz elektrolit ve bir saatlik duştan sonra."

"Dört gözle bekliyorum." Etrafımızı işaret ettim. "Gerçekten bir araya geliyor, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Bugünle ilgili içimde iyi bir his var," dedim neredeyse tanımadığım bir güvenle.

"Güzel. Madem Bayan Pozitiflik sensin, neden şuraya gidip Tweedle Kid ve Tweedle Doc hakkında ne yapabileceğine bakmıyorsun?" Cam, tribünlerin yanında hararetli bir tartışmaya karışmış gibi görünen belediye başkanımız ve Dr. Ace'e doğru başıyla işaret etti. Görünüşe göre Story Lake'in Şanssızlar 5K'sına katılan otuz dört kişinin çoğu onları dinliyordu.

"Ben ilgileniyorum." Uzaklaşmak için döndüm ama durdum ve Cam'e çapkın bir bakış attım. "Bil diye söylüyorum. Kafamda hard-rock gitar solosu eşliğinde ağır çekimde ilerliyorsun."

Açıkça hınzırca sırıtışı neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu. "Güzel."

Gözlerimi devirdim ve bir kez daha gitmek için döndüm. Kemerimin halkasını çekiştirerek beni yakaladı ve vücuduna doğru çekti. Aşağı doğru eğildi,

Kulağıma doğru hareket eden bir ağız. "Bil diye söylüyorum, Trouble. Havadan daha sıcak olan tek bir şey var ve o da tam karşımda duruyor."

Baygınlığımın nedeni yüzde seksen Campbell cazibesi ve yüzde yirmi nemdi.

Daha seksi bir ayrılık cümlesi bulmamın mümkün olmadığına karar vererek yanağına bir öpücük kondurup kalçalarımı biraz daha sallayarak uzaklaşmaya karar verdim ve bunun kasıklarımdaki teri fark etmeden önce dikkatini çekeceğini umdum. Darius ve Ace'e doğru yöneldim ve tartışmalarının bir kısmını yakalamak için tam zamanında geldim.

Ace, "İnsanların bu sıcakta 5K koşmasına vicdanım el vermiyor," dedi. Üzerinde Summer Fest Staff tişörtü, kargo şortu, Birkenstocks ve dizlerine kadar çekilmiş kompresyon çorapları vardı. Boynuna asılı kişisel vantilatörlerinden biri ve tuzlu ve biberli Afro saçının üzerine tünemiş geniş kenarlı bir hasır şapka vardı.

Darius'un kıyafeti daha ilginçti. Bir kaka emoji maskotu kostümü giymişti ve bolca terlediği görülüyordu. Kros takım arkadaşları sırayla yüzüne su şişeleri püskürtüyordu.

"Doktor, Hipokrat yemininin büyük bir hayranıyım. Hem de çok. Ama Summer Fest'in ilk etkinliğini öylece iptal edemeyiz. Koşmak için kayıt yaptıran ve katılım ücretleri doğrudan kanalizasyon arıtma projesine gidecek olan bir sürü insan var."

"Darius, otuz dört kişi var ve adam başı yirmi dolar ödediler. Eğer bu insanların sen pislik gibi giyinmişken seni kasabada kovalamalarına izin verirsek, sen ve onların yarısı sıcaktan bitkin düşersiniz, hatta daha kötüsü olur."

"Yardımcı olabilir miyim?" Ben teklif ettim.

"Ye-sh!" Arkadaşlarından biri doğrudan yüzüne su fişkırtırken Darius tükürdü.

"Hazel, belediye başkanına biraz akıl ver," dedi Ace. "İnsanların dışarıda koşması için hava çok sıcak. Daha ilk kilometrede benekli fener sinekleri gibi düşecekler."

"Burası Pennsylvania. Yaz mevsimindeyiz. İnsanlar ne bekleyeceklerini biliyorlar. O kadar çok su istasyonu kurduk ki, daha fazla seyyar tuvalet kiralamalıydım diye endişeleniyorum," dedi Darius kollarını sallayarak.

Zoey dirseğimin dibinde belirdi. "Kaka kıyafetinin ne olduğunu bilmem gerek."

Darius yüzünü buruşturdu. "Sorduğuna sevindim Zoey. Tüm gelirler kanalizasyon arıtma tesisimize aktarılacak. Ve benden önce bitiren her koşucu marketten bedava bir paket tuvalet kağıdı alacak. Dalga delikleri olan iyi türden" diye ekledi.

Bir su akıntısı kafasının arkasına çarptı ve sekerek Ben.

Zoey, "Sorduğum için çok mutluyum," diye açıkladı.

"Koşuyor muyuz yoksa?" diye bağırdı atletik görünümlü bir kadın. Kendini sürtünme önleyici çubukla kaplıyordu.

"Oh, oğlum. Tamam. Kararı koşuculara bıraksak nasıl olur?" Dedim ki. "Ama Komşu uygulamasında insanların hortumlarını açmalarını ya da yarış için kaldırım kenarında vantilatör çalıştırmalarını isteyen bir duyuru yayınlayalım mı?"

"Lang Johnson yanında fazladan bir çadır getirdi. Onu soğutma istasyonu olarak kurdurabilirim. Eminim Rusty's Fish Hook da sürahi sürahi buzlu su bağışlayacaktır. Belki kullanabileceğimiz yedek vantilatörleri de vardır," diye önerdi Zoey.

Darius eldivenli ellerini çırparak her yere ince bir su spreyi gönderdi. "Bu harika bir fikir! Siz ikiniz günü kurtaracaksınız."

Ace yenilmiş görünüyordu. "En azından kaka kıyafetini çıkar, Darius. Belediye başkanımızın sıcak çarpmasından hastaneye kaldırılmasına izin veremeyiz."

Ama Darius çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama bu yarış benden daha büyük, kaka kıyafetinden daha büyük. Kasabamızı kurtarmakla ilgili. Ayrıca" -Ace'in omzunu kavradı- "bu kostümün altına hiçbir şey giymiyorum."

Zoey kahkahasını bir öksürükle bastırdı. "Darius, sen bir boka yaramazsın," dedi. söyledi.

İyimser, kaka giymiş genç belediye başkanımız ona sanki sadece onu teşvik etti. "Teşekkürler Zoey."

"Bugün için içimde iyi bir his var," dedim yine biraz daha az güvenle.

---

"BU BİR K A B U S," diye homurdandım, salınımlı vantilatörü lise kros takımının yarısını hedef alacak şekilde ayarlarken.

"Tam anlamıyla bir cehennem manzarası," diye Zoey de aynı fikirdeydi, bir el havlusunu ılık su dolu bir sürahiye daldırıp bir koşucunun ensesine vuruyordu.

"Senin için bir tane daha var," diye seslendi Levi kamyonetini soğutma çadırının yanına yanaştırırken; çadır o kadar çok insanla doluydu ki dışarıdan muhtemelen on derece daha sıcaktı.

"Daha fazlası için yerimiz yok," dedim, ödünç alınmış çim sandalyelere yığılmış insan yığınına işaret ederek.

Ace bana doktorvari bir "Ben sana söylemiştim" bakışı attı ve Levi'nin yeni gelenleri kamyonetin kasasından indirmesine yardım etmek için yanımdan geçerken kükredi.

Sıcak, sert bir el omzumu kavradı. Cam'in yanımda durduğunu görmek için nemli perçemleri temizledim. Üstünü değiştirmişti ve şimdi üzerinde spor şortu vardı, sırlıslık Summer Fest gömleği de bir oyun havlusuymuş gibi bel bandının içine sokulmuştu. "Hey, Laura az önce elinde Gatorade ve birkaç torba buzla geldi. Boşaltmasına yardım edeceğim."

"Aman Tanrım. Teşekkür ederim! Bu tam bir kabus."

"İyi tarafından bak," dedi. "Saat on buçuk ve doksan yedi derece. Daha da kötüleşebilir."

"Parlak tarafın nasıl çalıştığını bildiğini sanmıyorum," diye yakındım.

Cam ortadan kayboldu ve ben de tam Levi ile Levi'nin

Ace sırlıslık olmuş Darius'u çadıra taşıdı. "Kazandım mı?" diye mırıldandı.

"Kazanmaktan kastın bitiş çizgisini en son geçen kişi olmaksa ve ailem tüm tuvalet kağıdı stoğumuzu bedavaya dağıtmak zorunda kalırsa, o zaman evet," dedi Levi ona.

Darius zayıf bir sesle "Aferin bana," dedi.

"Onu bu saçma kostümden çıkarmamız gerek," diye araya girdi Ace.

Darius'un altında ne giydiğini söylediğini hatırlayarak, Gatorade'e yardım etmek için izin istedim.

Darius'un annesi koşarak yanıma geldiğinde, Nelly'nin "Hot in Herre" şarkısının neşeli ritmi kafamda çınlarken otopark yolunu yarılamıştım.

"Darius için yeni kıyafetler ve kötü haberler getirdim." "Çadırın altında. Kötü haber neymiş?"

"Otobüslerden birini kaybettik." "Otobüs gezisi otobüslerden biri mi?"

Başıyla onayladı. "Görünüşe göre yol kapanmış ve onları Dominion'a götürmüşler."

Nefesim kesildi. "Şerefsizler. Otobüsümüzü çalmışlar." "Darius yıkılacak."

"İşe yaraması için bir yol bulacağız," diye yalan söyledim. "Hangi otobüsü aldılar?" *Lütfen destekli yaşam otobüsü olsun. Lütfen yardımli yaşam otobüsü olsun.*

"Aile otobüsüydü."

Lanet olsun. Aile otobüsü çocukları eğlendirmek ve herkesi doyurmak için çok para harcardı. Destekli yaşam otobüsünün talih kuşu olma ihtimali daha düşüktü.

"Ama destekli yaşam otobüsü bir saat içinde burada olacak. Daha fazla tuvalet molaları var."

Saçmalık. Kahramanımın ne yapacağını düşündüm. Mükemmel uygulanabilir bir fikirle günü kurtaracak ve hayatının geri kalanında Rusty's Fish Hook'tan bedava içkilerle kutlama mı yapacaktı? Yoksa ruhunun karanlık gecesinde her şeyin boşa gittiğini ve kasabanın yandaki kötü kasabanın sınırları içinde kaybolmaya mahkûm olduğunu mu keşfedecekti? Ayrıca, neden artık *naught* kullanmıyoruz?

"Tamam. Bunu halledebiliriz. Biz Story Lake'iz. Meydan okumalar karşısında geri adım atmayız," diye duyurdu Darius ikinci üzümlü Gatorade'ini yudumlarken. Tüm kasaba konseyi, Levi, Gage ve Zoey, pek de serin olmayan çadırdaki çim sandalyesinde onun etrafını sarmışlardı.

"Bazen yapıyoruz," diye fısıldadı Erleen.

Darius omuzlarını dikleştirdi. "Ama bu sefer değil. Dominion peşimizde ve mücadele etmeden pes edecek değiliz."

"Önce ne yapacağız?" Gage sordu.

"Vazgeçeceğiz. Yenilgiyi kabul edin," dedi Emilie inatla.

"Bu karmaşanın tüm kanıtlarını saklamalıyız," dedi Ace, çadırın etrafındaki susuz kalmış, yüzüstü yatan bedenleri işaret ederek. "Yaşlılara ölümlü olduklarının hatırlatılmasına gerek yok. Daha fazla yaşam görmeye ihtiyaçları var, daha az değil."

"Neden herkesi göle atmıyoruz?" Zoey bunu önerdi. Herkes dönüp ona baktı.

"Ne?" diye sordum. Ben sordum.

Omuz silkti. "Herkesi serinletir, yaşlılara da ağrıyan kaslara iyi geldiğini falan söyleriz. Bunun bir gelenek olduğunu söyleriz."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey," diye alay etti Emilie. Erleen,

"Bunu çok söylüyorsun," diye işaret etti.

"Yaşlılar ilginç gelenekleri sever," dedim, ıslak battaniyeyi görmezden gelerek ve tamamen kurgusal bir bakış açısıyla konuşarak.

"Tıbbi olarak konuşursak, herkesi serinletmek iyi bir fikir," diye onayladı Ace.

Bishop kardeşler birbirlerine baktılar ve omuz silktiler. Levi polis şefi gibi iç geçirdi. "Peki. İsteyen herkesi kamyonu yükler ve sahile götürürüz."

"Geri kalanımız ne yapacak?" Emilie sordu. "Daha iyi olanaklara sahip daha büyük bir kasaba gibi mi davranacağız?"

Darius parmaklarını şıklattı. "Evet! Hadi yapalım! Story Lake'i yaşlıların harikalar diyarı haline getirmeliyiz. Tüm arkadaşlarına ve ailelerine anlatacakları bir yer."

Emilie, "Bu aptallığa ortak olmayacağım," diye açıkladı.

Çadırdan hışımla çıktığında kimse onu durdurmadi.

"Çabuk. Yaşlılar neyin peşinde? Kısalık uğruna klişelerle uğraşmaya hazırım," dedim.

Herkes dönüp Erleen'e baktı. "Hava sıcak olsa bile ben hep üşürüm," dedi.

Zoey, "Akşam yemeğini erken yiyelim," diye önerdi.

"Arabayı çok yavaş sürüyorum," diye ekledi Cam. "Şimdiki şirket hariç. Azotla çalışan cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürüyorsun." Erleen ona alaycı bir ifadeyle göz kırptı.

Ace çenesini sıvazladı. "Emeklilik kulübüne birkaç yıl kaldı ama bahçeyle uğraşmayı seviyorum."

"Bingo! Oturmayı içeren hobiler. Dahil olmak. Onlarla zaman geçirmeye istekli ve 'benim zamanımda' hikayelerine aldırmayan gençler," dedi Gage.

Hayallerim gerçekleşirken ellerimi çırttım. Bir kitap için bir sahne mi yoksa kasabayı kurtarmak için bir plan mı tasarladığımdan emin değildim. Ama elimizdeki tek plan buydu. "Evet! Tamam. Piskoposlar, siz cesetleri, yani koşucuları göle taşıyın. Otobüs burada durduğunda canlı görünmeleri için onları cesaretlendirin. Erleen, sen de gidip Fish Hook ve Angelo's'u yeni erken rezervasyon kampanyaları yapmaları için ikna et. Büyük puntolarla yazsınlar ve otobüsten görülebilecek şekilde dışarıya assınlar."

"Bana güvenebilirsin," diye söz verdi ve hızla Fish Hook'a doğru yola koyuldu.

Rehidre olmuş belediye başkanımızı işaret ettim. "Darius, kız kardeşin ve müzik grubuyla konuşup çalma listelerini yetmiş beş yaş üstü kalabalığa göre ayarlamalarını sağlamanı istiyorum."

"Tamamdır," dedi ve sanki yeniden canlanmış gibi sandalyesinden zıplayarak kalktı. Tekrar dik durmadan önce dizleri kısa bir süre büküldü.

Laura, "Ben onunla gidip bayılmasını ya da birinin üzerine kusmasını engelleyeceğim," diye gönüllü oldu.

"Harika. İşin bittiğinde gidip bingo kartlarını getirebilir misin? Tüm sıcaktan bunalanlar çıktıktan sonra burada, soğutma çadırında kurabiliriz."

Laura sinsice sırıttı. "Biliyor musun, Cam *mükemmel* bir tombalacıdır."

"Bildiğim iyi oldu," dedim. "Tamam, millet. Biri bana Garland'ı getirsin. İnsan, cicili bicili şeyler değil; biraz poster tahtası, kalemler ve bulabildiğiniz kadar telsiz, gençler ve çiçek saksıları. Bizi öldürse bile bu kasabayı kurtaracağız."

## BÜYÜK DONDURUCU KIRICI TAKLA VE HAYVANAT BAHÇESİNDEN KAÇIŞ

CAMPBELL

KADIN ŞEYTANI BİR DAHIYDI. Ya da bir suç dehası. Bunun pek bir önemi yoktu çünkü Silver Haven Destekli Yaşam otobüsü on sekiz yaşlı yolcusunu ve refakatçilerini otoparka kusana kadar Hazel, Summer Fest ve Story Lake üzerinde sihrini konuşturmuştu.

Warblers konuklarımızı Beach Boys'un "Good Vibrations" şarkısının coşkulu bir akapella yorumuyla karşıladı. Main Street ve Lake Drive'daki boş vitrinler ya o gün için uygun bir şekilde KAPALI olan ya da YAKINDA GELECEK olan sahte işletmelere dönüştürülmüştü. Story Lake artık yeni bir bitki dükkanına, bir kafeye, bir çocuk konsinye butiğine ve bir hobi dükkanına ev sahipliği yapıyordu.

Garland'ın Neighborly uygulamasındaki paylaşımları sayesinde, her yarım saatte bir kıyafetlerini ve aile yapılarını değiştirerek sürekli bir sahte yaya trafiği akışı yaratan bir vatandaş ordumuz vardı.

Lacresha'nın cenaze evi tarafından bağışlanan iki düzine katlanır sandalye sayesinde festivalin dans pisti artık yarı boyutundaydı ve Darius'un kız kardeşinin çaldığı müzik daha önce olduğundan onlarca yıl daha eskiydi.

Soğutma çadırı, katlanır masalar ve daha fazla sandalyeyle bir bingo salonuna dönüştürülmüştü. Ve ilk boktan 5K'mızın kurbanları göldeki çim sandalyeleriyle hemen canlanmıştı.

Tüm bunların ortasında Hazel Hart, ödünç aldığı Hello Kitty telsizinden bir general hassasiyetiyle yalanlar ağını yönetiyordu.

"Antikalar erkenden kuşlanıyor. Tekrar ediyorum. Antikalar erkenden kuşlanıyor," dedi telsizden, bir dondurucu arızasına yardım etmek için dondurma standına doğru yürürken.

Rusty cevap vermeden önce parazit yüklü bir cızırtı duyuldu. "Anlaşıldı. Erkenci kuşlar öğle yemeği için indi. İlave müşteri talep ediyorlar,



Tercihen sevimli, uslu çocukları olan aileler."

Darius'un telsizden gelen cılız cevabı "Takviye kuvvetler yolda," oldu. Sunita'nın giyim mağazasının üstündeki ikinci kattan, cesur belediye başkanımızın klimalı bir komuta merkezi kurduğu yerden camda güneşin parıltısı geliyordu.

---

GAGE çadırın kenarında bana katıldı ve yarım düzine bitkimizin tombala için hazırlanmasını izledi. "Livvy'nin kasabadaki tek polis olması iyi bir şey çünkü tüm bunlar yüzünden dolandırıcılıktan tutuklanabileceğimizden eminim," dedi.

"Komşular ve kanalizasyon arıtma tesisleri arasında küçük bir dolandırıcılık nedir ki?"

Kardeşim başını salladı. "Buna inanamıyorum. Gülümsüyorsun."

Yüz hatlarımı her zamanki kaş çatıklığıma göre dikkatlice yeniden düzenledim. "Hayır, gülümsemiyorum. Her şeyden nefret ediyorum."

"Neler oluyor?" Levi, Gator'ın emeklileri taşıyan bir kayığı göle indirmesini izlerken sordu.

"Cam gülümsüyor," dedi Gage.

"Bir çocuk sürgülü cam kapıya mı çarptı?"

"Neler oluyor?" Laura bize katılarak sordu. Atletinin askısına takılı bir telsizi ve su şişeleriyle dolu bir sırt çantası soğutucusu vardı.

"Cammie gülümsüyor," dedi

Levi. "Gülümsemiyorum," diye ısrar ettim.

"Biri trambolinden düşüp taşaklarının üzerine mi inmiş?" diye sordu kız kardeşim.

"Neden beni eğlendiren tek şeyin başkalarının canının yanması olduğunu düşünüyorsunuz?"

Gage, "Çünkü Livvy dört tekerlekli arabadan ağaç dalına çarptığında gülmekten neredeyse altına işediğinde hepimiz oradaydık," dedi.

"Ve Isla'nın doğum günü pastasını taşıırken köpeğe takılıp yüz üstü pastanın içine düştüğünde Larry'ye gülerken karın kaslarını burktuğun zaman da," diye ekledi Levi.

Laura, "Annem kıkırdamayı kesmen için lavabo fiskiyesini senin üzerine çevirmek zorunda kalmıştı," diye hatırladı.

"Herkes sussun," dedim. Hafıza şeridinde yürümek tehlikeliydi çünkü kaçınılmaz olarak kaybettiğimiz her şeyi hatırlatıyordu. Ve eğer geçen yıl bir şey öğrendiysem, o da ilerlemenin tek yolunun geçmişi ve eninde sonunda nasıl tekrarlanacağını düşünmekten kaçınmak olduğuydu.

"Peki, eğer bir sakatlık değilse, seni gülümseten nedir, sevgili kardeşim?" diye sordu.

Gage Hazel'a doğru başını salladı. "Sana üç tahmin hakkı veriyorum ve ilk ikisi sayılmıyor."

"Ooooh!" diye mırıldandı kardeşlerim hep bir ağızdan, sonra da öpüşme sesleri yaylım ateşine tutuldular.

"Hepinizden nefret ediyorum."

"Sakin olun. Hazel bize doğru gelirken Gage sahne fısıltısıyla "İşte geliyor," dedi.

"Tam da aradığım aile," dedi, salak kardeşlerimin ona sırtıttığını fark etmeden. Nemli perçemini gözlerinden uzaklaştırdı ve not defterine baktı. "Gage, *üzerinde Benim Torunum Bir Dahi* yazan tişörtlü kadına caddenin karşısındaki kitapçıya kadar yardım eder misin? Kireçlenmesinin arttığını söyledi. Ve yürürken onunla flört et."

"Senin için her şeyi yaparım, Büyük Şehir," dedi aptal gamzesini göstererek. Onu ittim. "Bunu büyükannene sakla, aptal."

Hazel gündemindeki bir sonraki maddeye geçmeye başlamıştı bile. "Levi, rıhtımın yanındaki bankta oturan beyefendiyle on dakika oturup o konuşurken başını sallayabilir misin?"

"Oturup kafa sallamak mı?" diye tekrarladı.

"Adı Lewis ve işitme cihazlarını evde unuttuğu için hiçbir şey duyamıyor ama Bahamalar'da bir katamaranın emekli kaptanı. Oldukça havalı biri."

"Tamamdır," diye onayladı kardeşim ve belirlenen banka doğru yola koyuldu.

"Laura, ailenle konuşup hayvanat bahçesi için daha fazla yeme ihtiyaçları olup olmadığını öğrenebilir misin?"

"Onları çoktan stokladım. Dondurma standının kablosu kaybolunca iki yeni uzatma kablosu getirdim. Ve su istasyonunu yeniden stokladım.

Rıhtımın yanında."

Hazel elindeki kâğıda birkaç hızlı onay işareti çizdi. "Sen benim günün en değerli oyuncususun."

"Bugün ve her gün," dedi kız kardeşim havalı bir şekilde.

Hazel'in at kuyruğunu çekiştirdim. "Hey, beni de oyuna al koç."

Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. "Gönüllü olmana çok sevindim, çünkü bir tombalacıya ihtiyacımız var."

Başımı damlacıklar uçuşacak kadar sert salladım. "Hayır. Olmaz. Bu cehennem güneşinin altında beni tüm kasabanın ve bir grup yaşlı yabancının önüne çıkaracak hiçbir şey yok."

---

"124. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, millet," dedim mikrofona. "Skor tutuyorum," diye tezahürat yaptı katılımcılar.

Tombala takımları, doldurulmuş, dik duran altı ayaklı kılıçbalığının açık ağzına doğru renkli pinpon topları yağdırdı.

"Orada atışları engellediğini görüyorum, Horace. Unutma, eğer hile yaparsan..." Kalabalığı işaret ettim.

"Yenildin!" diye bağırdı herkes.

Story Lake'in tombala takımları birkaç yaşlıyı sorunsuz bir şekilde bünyelerine katmış ve bir kalabalık oluşturmuştu.

Genel gürültünün üzerinde ince, kısık bir ses yükseldi.

Bu ses, uzun boylu, sırık gibi bir Silver Haven kadınına aitti ve saç modeli arı kovanı olarak sınıflandırılabilirdi. "Sanırım bingo var!"

Pandemonium patladı ve resmi doğrulama süreci boyunca devam etti. Ethel'in gerçekten de bingo oynadığı ortaya çıktı.

"Oynadığınız için teşekkürler, millet. Hadi bacaklarımızı ya da vücudumuzun hangi bölümüyle uğraşıyorsak onu esnetelim, su içelim ve patates kızartması standını ziyaret edelim. Piskopos dışarı," dedim ve gürültülü bir alkışla mikrofonu masaya bıraktım.

Işıl ışıl bir Hazel yanımda belirdi ve bana soğuk bir şişe su uzattı. "Sen..."

"Yakışıklı mı? Seksi mi? Duştan sonra sikilebilir mi?" Ön kolumu alnımda gezdirerek cevap verdim.

"İnanılmaz," dedi. "Ve yukarıdakilerin hepsi."

Onu çadırdan çıkarıp patates kızartması standının gölgesine çektim. Güneş hâlâ bizi kömürleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Ama gölden esen meltem sıcağı biraz daha katlanılabilir hale getirmişti. DJ Deena'nın yerini Darius'un kuzeninin grubu The Equations almıştı. "Help Me, Rhonda"nın aceleyle öğrenilmiş bir versiyonunu söylüyorlardı.

"Levi oturup yaşlı adama ve denize kafa salladı ve ben de bir saat boyunca ateşli bir üstünlük savaşının sunuculuğunu yapmak zorunda kaldım," diye belirttim.

"Senin teşekkür kartın onunkinden çok daha pahalı olacak," diye söz verdi.

"Ben içeride evi yıkarken diğer her şey nasıl gitti?" Suyun yarısını başımdan aşağı dökerek sordum.

"İyi! Kitapçı yüzde elli indirimli satışla harika bir gün geçiriyor. Seksen altı yaşında bir kadın Peaches'i çantasına koyarak çalmaya çalıştı. Şimdiye kadar kimse küçük Timmy'nin bugün dört farklı ailenin bir parçası olduğunu fark etmedi; Timmy, vişneli Icee'si olduğu sürece yabancı yetişkinlerle dolaşmaktan son derece mutlu. Oh, ve on değerli misafirimiz Hernandezlerin duba teknesiyle gölde düşük hızlı bir eğitim turunun tadını çıkarıyor."

"Beto onları ne konusunda eğitiyor?" diye sordum.

"Anladığım kadarıyla tamamen uydurma bir kasaba tarihi ve jeolojisi."

"Bize boşuna Story Lake demiyorlar. Şimdi, ne kadar çabuk kesebiliriz Buradan çıkıp duşta soyunmak mı?"

Hazel elindeki listeye ve saatine baktı. "Hala kuş çağırma yarışmamız var, Angelo'nun yerinde çok erken bir akşam yemeği, sonra karaoke, sonra da bando takımı-"

"Affedersiniz, Bayan Hart?"

Döndüğümüzde Silver Haven refakatçilerinden birinin arkamızda durduğunu gördük. Orta yaşlı bir kadındı ve boyu yaklaşık bir buçuk metreydi. Bu boyun dört santimi saçtı. Polo tişörtünde ter lekeleri vardı ve elinde küçük bir kitap yığını tutuyordu.

"Evet?" dedi Hazel. Hazel yine gevşek perçemlerini gözlerinden kaçırmaya çalışarak, "Evet?" dedi.

"Umarım sakıncası yoktur. Ama ben Silver Haven grubundan Sylvia. Aslında ben bir yöneticiyim ve annem de bir sakin. Bugünkü geziye katılmak için gönüllü oldum çünkü burada yaşadığınızı duydum. Büyük bir hayranınız olduğumu söyleyebilir miyim?"

Hazel gülümsedi. "Gerçekten mi? Çok teşekkür ederim!"

Sylvia şiddetle başını salladı. "Kitaplarınızın her birini defalarca okudum. Ve tıpkı kahramanlarınızdan biri gibi *gerçek* bir küçük kasabaya taşındığınızı duyduğumda, gelip kendi gözlerimle görme şansına atladım."

"Teşekkür ederim," dedi Hazel. "Buraya gelmeniz benim için dünyalara bedel. Umarım Story Lake'te eğleniyorsunuzdur."

"Burada çok özel bir yeriniz var," dedi Sylvia. Gözleri bana doğru kaydı ve gülümsemesi genişledi. "Belki de çok özel *biri*."

"Oh, şey... uh... belki," diye kekeledi Hazel.

Rahatsızlığının tadını çıkararak bir kolumu Hazel'ın omuzlarına doladım. Nemli teni benimkini reddetti ve kolum hemen kaydı.

Sylvia tekrar Hazel'a döndü. "Sana sadece yeni bir başlangıç yapmanın ve sonsuza dek mutlu olacağın bir hayat bulmanın hepimize umut verdiğini söylemek istedim. Bu bizim de bunu yapabileceğimizi düşünmemizi sağlıyor."

Hazel kollarını açtı. "Deodorantım yaklaşık yedi saat önce terlemişti ama sana sarılabilir miyim?"

"Bir sarılma, bir selfie ve belki kitaplarımı imzalamaya ne dersin?" Sylvia pazarlık yaptı.

"Sanırım bir kalem bulabilirim," dedi Hazel sulu bir gülümsemeyle.

Telsizlerimiz çıtırdadığında yirminci selfie'lerini çekiyorlardı. "Mayday. Mayday. Burası Golden Oldie Tiki Barge. Biz alıyoruz su üzerinde. Derhal yardım talep ediyoruz."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

"Oh, Pete aşkına! Arthur'a tekne de oyalanmamasını söylemiştim," dedi Sylvia, telefonuna uzanarak.

Hazel ve ben onu bırakıp göle doğru koşmaya başladık. Gage, Levi ve telsizleri olan diğer herkes iskelede toplandı.

Duba tekne lanet gölün ortasındaydı ama buradan bile suyun içinde yattığını görebiliyordum. Kemerimdeki çizgi film karakteri temalı telsizi çektim. "Golden Oldie Tiki Barge, ben Bingo Caller. Gemide kaç yolcu var? Tamam."

"Ben ve eşimle birlikte on yolcumuz var."

Hazel inledi. "Ne yapacağız? Alabora olmalarına izin veremeyiz!"

Annem de bize katıldı ve elindeki şaşı tavuğu bayılacakmış gibi görünen Zoey'ye uzattı.

Annem ellerini çırpı. "Levi, oraya git ve hasarı tespit et. Yanına fazladan can yelekleri al ve kimlerin yüzme bilmediğini öğren. Gage ve Cam? Müsait olan tüm tekneleri bulun ve kurtarma çalışmalarına başlasınlar. Laura, Gator'ı ara ve çekicisindeki vincin ne kadar uzağa gidebildiğini öğren. Tekneyi yeterince yaklaştırabilirsek, belki onları kıyıya çekebiliriz."

"Ben ne yapabilirim?" Hazel not defterini göğsüne bastırarak sordu.

"Darius'u ara ve Outdoor Kızları'ndan bulabildiğin kadarını bul.

Bu yaz cankurtaranlık brövelerini yeni aldılar."

Telsizi tekrar tuşladım. "Bingo Arayan'dan Golden Oldie'ye. Kurtarma operasyonu devam ediyor. Sıkı durun ve güneşin tadını çıkarmaya çalışın." Beto tekneden el sallayarak tamam dedi ve ben de rıhtıma çıkıp kilitleyemeyecek kadar güvenen insanlara ait tekneleri aramaya başladım.

Junior Wallpeter'ın Sunfish'ini iskeleden çözmeye çalışırken Emilie yanıma sokuldu. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemişim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Düğüm atmaya ara verdim ve ona ters ters baktım. "Sanki başarısız olmamızı istiyor gibisin."

"Ne? Hayır. Bunu neden isteyeyim ki?" diye kekeledi.

"Kesinlikle, Rump. Neden *isteyesin* ki?" Ben de aynı fikirdeydim. Düğüm mücadeleyi bıraktı ve ben de tekneye atladım. İskeleden ayrılıp halatı kaldırdığımda Emilie gitmişti.

Dakikalar sonra, telsizim çıtırdadığında ufak tefek ama dinç seksen altı yaşındaki bir adamı gemiye çekmekle meşguldüm. "Şu anda herkesin hayat kurtarmakla meşgul olduğunu biliyorum ama dondurma standında ve hayvanat bahçesinde bir sorunumuz var."

---

"HERKESİN BUNLARDAN BİRİNİ KULLANABİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM," dedi Rusty, elinde iki kova buzlu birayla çıkagelirken.

"Teşekkürler," dedim ve iki tanesini boyunlarından yakaladım. Kederli ve susuz kalmış Summer Fest komite üyelerinin oluşturduğu su birikintisinin içinden geçerek kaldırımda oturan Hazel'a doğru ilerledim. Silver Haven sakinlerinin Angelo's'tan aceleyle kutulanmış akşam yemekleriyle otobüslerine binmelerini izlerken biri büyükannesini ezmiş ve ardından evini ateşe vermiş gibi görünüyordu.

Birayı yüzünün önünde sallandırıdım. "Haze?"

Gözlerini kırptırdı ve şişeyi kabul etti.

"Teşekkürler."

Kaldırımında onun yanına oturdum. Güneş artık gökyüzünde alçalmış, en kötü sıcaklıkları da beraberinde götürüyordu. Ama kutlamamız gereken tek şey buydu.

"O kadar da kötü değildi," diye ısrar ettim biramin kapağını açarken. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl, Cam? Nasıl daha kötü olabilirdi? Bir otobüs dolusu turisti kaybettik. Bütün lise kros takımını sıcak çarptı. Her koşucu bitiş çizgisini Belediye Başkanı Kaka Emojis'i'nin önünden geçtiği için mağazanız otuz dört aile paketi tuvalet kağıdı dağıtmak zorunda kaldı. Kurtarma sırasında neredeyse bir otobüs dolusu yaşlı vatandaşı ve birkaç Outdoor Girls'ü boğuyorduk. Ve şimdi Büyük Dondurucu Kırıcı Çevirme ve Hayvanat Bahçesinden Kaçış sayesinde hepimiz erimiş dondurma ve hayvan kollarıyla kaplıyız."

"Aslında kimse ölmedi ya da hastaneye kaldırılmadı," diye belirttim.

"Tıbbi acil durumlara ayrılmış koca bir çadıra ihtiyacımız vardı. Bu bir başarı ölçütü olmamalı."

Birasının kapağını açtım ve ona geri uzattım. "Bebeğim, hepimiz bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyorduk. Çok uzun bir mücadelenin ilk adımı. İlk etkinlik her zaman boktan bir gösteri olacaktı. Ama ne işe yaradı biliyor musun?"

Birasına dudak büktü. "Ne işe yaradı?"

"Biz yaptık."

"Ne yaptık?"

"Birlikte çalıştık. Bütün kasaba. Ve hepsi senin sayende oldu." "Şu anda yuvarlanmakla meşgulüm. Sahte iltifatların şu an için uygun," dedi suratsızca.

Omzunu dürttüm. "Bütün bir kasabayı organize ettin ve olduğumuzdan daha büyük ve daha iyi görünerek sahte bir şekilde yolumuza devam ettik. Ve işe yarıyordu."

"Evet, işe yaramayana kadar."

"Ta ki biri işe yaramadığından emin olana kadar," dedim. Hazel daha dik oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Nina'yı telefonda dinlediğinde Story Lake'ten biriyle konuştuğunu düşündüğünü söylemiştin. İçeriden biriyle."

"Bilmiyorum, küçük kasaba hayatı için biraz yüksek konseptli görünüyor. Ayrıca, bugün herkes geldi. Herkes üzerine düşeni yaptı... hatta Açık Hava Kızları kıyıya yüzerken başkalarının yükünü bile taşıdılar."

"Levi ve ben, Gator tekneyi çekerken tekneye bir göz attık. Dubalardan birinin arkasında bir delik bulduk."

Birasından bir yudum aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Polis olan Levi, ama o deliği birinin bilerek açtığına bahse girerim."

Birasını yudumlarken boğuldu. "Biri göl turunu sabote mi etti? İnsanlar ciddi şekilde yaralanabilir ya da daha kötüsü olabilirdi!"

"Orası bir metre derinliğinde, büyük ihtimalle herkes kıyıya doğru yürürken biraz ıslanırdı. Burada yaşayan herkes bunu bilir. Bir de parkın elektriği var," diye devam ettim. "Önce uzatma kabloları kaybolur. Sonra şalter atar. Ve herkes galonlarca erimiş dondurmaya çalışan bir dondurucuya koymaya çalışırken, biri hayvanat bahçesinin kapısını açıyor."

"Birinin tüm günü sabote ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer evet dersem, bu seni daha somurtkan mı yapacak?"

"Hayır, bu beni çileden çıkaracak ve onları yakalayıp yok etmek için bir kampanya başlatacağım."

"Güzel. Kızdığında çok seksi oluyorsun. Yani evet. Biri bütün günü sabote etti ve sanırım kim olduğunu biliyorum."

Zoey, Hazel'in yanındaki kaldırıma çöktü. Lekeli atletine tavuk tüyleri yapışmıştı. "Bu günü üzerimden atmak için sabırsızlanıyorum. Tenimin tadı margarita kenarı gibi."

Hazel, "Cam az önce bana birinin tüm günü sabote ettiğini düşündüğünü söylüyordu," diye açıkladı.

"Biri *ne* yapmış?" Zoey çığlık attı. "Bana bir isim ver de hemen peşlerine düşeyim."

"Sessiz ol," dedim iki omzumun üzerinden bakarak.

Hazel dizini tokatladı. "Bir tuzak kurmamız gerekiyor."

Zoey canlandı. "Spring Gate 4'teki gibi! Madeline'in Chester'in evine gizlice girip-"

"Kahretsin," diye mırıldandım tanıdık bir sarışının bize doğru geldiğini gördüğümde. "Yenilmiş gibi davran."

"Ne? Neden?" Zoey merak etti. "Gidip bir şeyi yenmek istiyorum."

Hazel sorunu fark ederek, "Kahretsin," dedi. "Nina. Cam'in eski kız arkadaşı ve Dominion'un belediye başkanı."

Zoey başını salladı. "Tamam. Ben de yetiştim."



Nina tam önümüzde durduğunda hep birlikte ayağa kalktık. Bütün gününü klimalı konferans salonlarında geçirmiş bir kadına benziyordu.

Nina arkamızdaki Summer Fest kalıntılarını tararken bir politikacı gülümsemesiyle, "Görünüşe göre küçük kasabanızda bugün biraz heyecan var," dedi. "Bu pisliği temizlemenize yardımcı olmak için kaynaklarımı paylaşmaktan mutluluk duyarım. Çok daha büyük olan partimiz biter bitmez buraya bir temizlik ekibi gönderebilirim."

"Sanırım pas geçeceğiz Nina," dedim.

"Bir günde bu kadar çok şeyin ters gidebileceğini kim bilebilirdi? Neredeyse senin için üzüleceğim," dedi.

"Bu çok komik. Ben de tam senin için aynı şeyi söyleyecektim," dedi Hazel kısa bir kahkaha atarak.

Nina bir elini göğsüne götürdü. "Ben mi? Benim hayatım mükemmel. Ne için üzülebilirsin ki?"

"Sen bir yetişkinsin, gelişen bir kasabanın belediye başkanısn, harika bir gardırobun, güzel saçların var-"

Zoey, "Hakaret kısmına gel," diye ısrar etti.

"Ama işte buradasın, lisedeki erkek arkadaşın seni terk ettikten neredeyse yirmi yıl sonra hâlâ intikam almaya çalışıyorsun. Bir kocan, çocukların ve muhtemelen göl manzaralı güzel bir evin var. Ama hâlâ kaçıp giden kişiyi düşünüyorsun. Bu çok üzücü," dedi Hazel.

Nina sahte bir kahkaha attı. "Son senemizden sonraki yazdan beri Cam'i hiç düşünmedim."

"Mm-hmm. Tabii. Bu yüzden Belediye Başkanı Oglethorpe'a sahte taziyelerini göndermek yerine burada durmuş onunla konuşuyorsun," dedi Hazel kendini beğenmiş bir şekilde.

Kolumu ona doladım ve yanıma çektim. "Vay canına, Nina. Bu senin için utanç verici. Benim için hâlâ bir meşale taşımamalısın. Ben hayatıma devam ettim." Hazel'ı imalı bir şekilde sıktım.

"Lütfen," diye alay etti Nina. "Seni en son mezuniyet balomuzda umursamıştım, o zaman da kamuflajla geleceksin diye endişelenmiştim. Buraya senin için gelmedim. Sana bir teklif yapmak için buradayım."

"Hayır, seninle para için seks yapmayacağım Nina," diye parktaki ve otoparktaki herkesin bizi duyabileceği kadar yüksek sesle ilan ettim.

"Sen her zaman olgunlaşmamış bir pisliktin," diye tısladı.

Zoey, "Hâlâ olgunlaşmamış bir pisliğe takılıp kalan sensin," diye belirtti.

Nina ona baktı. "Peki ya sen?"

Zoey hoş bir tavırla, "Senin kışını tekmelemek üzereyim," dedi. Nina'ya doğru bir adım attı.

Nina'nın gözleri kısıldı ve yarım adım geri çekildi. "Bu kasaba çok saçma. Hepiniz bana teşekkür etmelisiniz."

"Ne için teşekkür edeyim? Bir hayvanat bahçesini sabote edecek kadar bizden nefret ettiğin için mi?" Hazel öne doğru tehditkâr bir adım attı.

"Sen ya da zavallı mezran umurumda bile değilsin. Sana bir anlaşma teklif etmek için buradayım. Eğer ilhakı kabul ederseniz, küçük kanalizasyon sorununuzun bedelini biz ödeyeceğiz."

"Burada neler oluyor?" Gage yürürken sordu. Darius da peşinden geliyordu.

"Başkan Vampic, ne güzel bir sürpriz," dedi Darius.

"Hayır, öyle değil," dedim.

"Belediye Başkanı Vampic, tüzüğümüzden vazgeçmemiz halinde kanalizasyon yenilemelerimizi karşılama teklifini hatırlatıyordu," diye açıkladım.

Darius'un bakışları sertleşti. "Korkarım bu konuşmayı çoktan yaptık ve Story Lake henüz bu cömert teklifi değerlendirmeye hazır değil."

Nina, Summer Fest'in kalıntılarına iğneleyici bir bakış gönderdi. "Daha ne kadar kaybetmeyi göze alabilirsiniz? Uğruna savaşılmaya değecek pek bir şey kalmamış gibi görünüyor. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, havai fişek ve tekne gösterisi için geri dönmeden önce biraz huzur ve sessizlik bulacağım."

Nina rıhtımdan aşağıya doğru yürüdü.

Zoey, "Onunla çıktığına inanamıyorum," diye mırıldandı. Gage savunmaya geçercesine, "Cam sorun olmadığını söyledi," dedi.

Zoey ve Hazel dönüp bize baktılar. "*İkiniz* de onunla mı çıktınız?" dediler hep bir ağızdan.

"O zamanlar daha genç ve aptaldık," diye başladı Gage utangaç bir tavırla.

"Sen daha gençtin. Siz de aşağı yukarı aynı aptallık seviyesindesiniz," dedim.

söyledi.

Hazel Nina'ya doğru görünmez zehirli göz dartları gönderiyordu.

"İzin verirseniz, yapmam gereken bir şey var."

Hışımla kaldırımdan iskeleye doğru yürüdü. Zoey,

"Uh-oh," dedi.

"Ne yapacaktım?" Ben sordum.

"Sanırım bir kez olsun sayfadan biraz adalet çıkarmaya çalışacak," diye tahmin etti.

Son dakika haberlerini hissedenden Garland, bingo çadırının altında kamp kurduğu çim sandalyeden kalktı ve onun peşinden koşmaya başladı.

Hazel iskele tahtalarının üzerinden hışımla geçti ve Nina'ya birkaç santim kala durdu.

İçimi çektim. "Kahretsin. Parmakla gösterme şeyini yapıyor."

Zoey gözlerini güneşten koruyarak, "En azından parmaklarıyla o kadını bıçaklamıyor," dedi. "Parmakları acayip güçlü."

Nina, Hazel'in elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Yüzündeki kibirli ifadeye bakılırsa, az önce o ünlü züppe iğnelemelerinden birini yaptığına bahse girmeye hazırdım. Ama Hazel sadece başını geriye atıp güldü.

Zoey, "Ve şimdi de kötü adama gülüyor," diye yorum yaptı. "Bu hiç de kötü değil. Genelde kapıyı kilitleyip eve gider ve sonraki iki gününü, keşke o anda aklıma gelseydi diye düşündüğü öldürücü hakaretleri yazarak geçirir."

"Kimse Story Lake'ten bir şey çalamaz, seni çekilmez pislik!" Hazel parktaki herkesin dönüp olanları izlemesine yetecek kadar yüksek sesle bağırdı.

Kendisine komik hakaretler edilmesine alışık olmadığı belli olan Nina, Hazel'i iki eliyle itti.

Zoey, "Hem de nasıl!" diye homurdandı. "O boktan waffle artık hoş karşılanmıyor."

Ama ben çoktan yola çıkmıştım. Ne yazık ki çok geç kalmıştım.

Hazel dengesini yeniden sağladı ve Nina'yı geri itti... iskeleden suya doğru.

"Woo!" Zoey arkamdan koşarak alkışladı. "Ah, kahretsin,"

diye mırıldandı Gage.

Nina çırpınarak su yüzüne çıktı. Saçları yüzüne ıslak bir perde gibi sarkıyordu. Beyaz güneş elbisesi göl çamuruyla kaplanmıştı. "Bu ne *cüret!*" diye bağırdı.

En azından ben öyle dediğini sanıyordum. Parkın her yerinde yükselen sloganlar yüzünden onu duymak biraz zordu.

"Hazel! Hazel! Hazel!"

Söz konusu kadın beni rıhtımın dibinde karşıladı, kızarmış ve muzaffer görünüyordu. "Eğer bana ders vermeye geldiyse, bunu saklayacağım. Şu anda kendimi gerçek bir hayat kahramanı gibi hissediyorum," dedi.

"Sen gerçek bir kahramansın," dedim ve onu gömleğinin önünden yakaladım. *"Benim kahramanım."*

Onu öptüm. Sertçe. Bu da tezahüratların sesini yükseltmişe benziyordu. Geri çekildiğimde, gecenin çıplaklık programını yeniden düzenlemeye başlamıştım bile ve Darius hâlâ çılgılık atan Nina'ya iskeleden yüzdürme aletleri fırlatıyordu.

"Seni ve tüm bu lanet kasabayı dava edeceğim!" diye bağırdı, ta ki göl suyunu tükürmek zorunda kalana kadar.

Hazel yüzünü buruşturdu. "Sanırım orada biraz fazla senli benli oldum."

"Öyle bir şey yok. Herkes daha fazla kendim gibi olmalı," diye ısrar ettim, iskelede bize katılan Gage ve Levi'ye sırtarak.

Hazel, "Bırakın bir davayı, bir kanalizasyon tesisini bile karşılayamayız," diye yakındı.

"Evinizi, ayakkabılarınızı, aptal arabanızı alacağım ve sonra da bu kasabayı parça parça edeceğim," diye uludu Nina, isteksiz beyefendi Gator sudan çıkmasına yardım ederken. Süslü sandaletlerinden biri yoktu ve otomatik araba yıkama makinesiyle on raunt dövüşüp kaybetmiş gibi görünüyordu.

Gage alay etti. "Bayan Hart'ın avukatı olarak, tüm anlamsız davaların avukatlarınız aracılığıyla yürütülmesini talep etmek zorundayım."

"Siktir git, Gage! Bütün aileni tutuklatacağım!"

Levi kollarını göğsünde kavuşturarak, "Story Lake'in polis şefi olarak sizden herkesin içinde küfür etmekten kaçınmanızı istemek zorundayım, çünkü bir kadının saat 14:00 ile 19:00 arasında kasaba sınırları içinde bunu yapması yasadışıdır," dedi.

"Hepiniz Dominion ile aynı sınırı paylaşmayı hak etmeyen bir grup taşralı köylüsünüz. Botlarımızı öpmeli ve değersiz küçük kasabanızı elinizden almamız için bize yalvarmalısınız!"

Yuhalamalar başladı. Nina bunu akıllıca bir işaret olarak algıladı ve topallayarak otoparka doğru ilerledi.

Emilie Rump'ın arabasına doğru yürüyüşünü ve Emilie'ye kapıyı açması için işaret edişini izledik. "İlginç," diye not ettim.

"Çok," dedi Gage.

Levi homurdandı.

Arabayla uzaklaşmalarını izledik, göl kenarındaki hava bir anda dakikalar öncesine göre daha muzaffer bir hal almıştı.

"Bu bir birayı daha hak ediyor," diye karar verdim.

"Oh, Tanrım. Hayır," diye nefes aldı Hazel.

"Halüsinasyon mu görüyorum?" "Sorun ne?" diye sordum.

"Kahretsin. Eğer sen halüsinasyon görüyorsan, ben de aynı şeyi görüyorum," dedi Zoey, Hazel'ın önünde koruyucu bir adım atarak. "Bu da ne böyle? Eski sevgililerin geçit töreni mi?"

## FANTASTİK PANTOLON

HAZEL

Eski kocam, küçük kasabanın uyumsuzlarından oluşan terli grubumuza sırtarak, yargılayıcı bir şekilde gülümseyerek yaklaşırken, perçemlerimi gözlerimden çektim ve gözlerimi kırptım.

Keten pantolon ve benim her zaman "eski para" dediğim polo tişörtünü giymişti. Bu onun yazlık gündelik üniformasıydı. Saçlarını hâlâ yüzyıl başı şairleri gibi uzun ve dalgalı yapıyordu. Şimdi biberden çok tuz vardı ve benim açımdan saf bir şımarıklık olabilirdi, ama saç çizgisi bir iki santimetre daha geri çekilmiş gibi görünüyordu.

"İşte benim kızım."

Bu sözler bir zamanlar sindirim sistemimde kelebeklerin uçuşmasına neden olmuştu. Şimdi ise sadece göğsümde bir öfke ateşi yakıyorlardı.

"Jim?" Adını sanki ağzımda bir Basskicker varmış gibi boğuk boğuk söyledim.

Bunun olmaması gerekiyordu. Beni bir sonraki görüşünde, üzerime ikinci bir deri gibi oturan bir kokteyl elbisesi içinde, saçlarım açılmış ve makyajım yerinde, muhteşem görünüyor olmam gerekiyordu. Plana göre ya imrenilen bir edebiyat ödülünü kabul ediyor ya da muhteşem bir adamla buluşuyor olacaktım.

Cam ve Zoey önümde koruyucu adımlar atarak beni benden çalan adamla aramda bir duvar oluşturdular. Benden çalmasına *izin verdiğim* adamla.

Levi ve Gage bir sorun olduğunu sezdiler ve onlara katıldılar, Gage Zoey'yi nazıkçe arkasından itti.

"Hazel, tatlım!"

Tanıdık kızsı ses tonu beni koruyucularımın omuzlarının üzerinden bakmaya ve bana el sallayan göz kamaştırıcı halüsinasyona göz kırpmaya zorladı.

Zoey bana iri gözlerle baktı. "Aman Tanrım, bu-"

"Anne?" Testosteron duvarını iterek yoluma devam ettim.

Ramona Hart-Daflure, şimdiki soyadı her ne haltsa, pileli çiçekli bir Oscar de La Renta sundress ve

film yıldızı güneş gözlükleri. Beni Jo Malone kokulu bir kucaklamayla sardı. Yüzük parmağında orta boy bir sedan büyüklüğünde pırlantalı yeni bir düğün seti parlıyordu.

Jim'in aksine, annem onu en son gördüğümünden beri, iki yıl önceki hızlı bir brunch ve alışveriş gezisinden beri bir gün bile yaşlanmamıştı. Aynı gür siyah saçlara, aynı gözlere sahiptik, ama onun diğer her şeyi daha yumuşak, daha narin, daha... hesaplanmıştı.

"Burada ne yapıyorsun? *Onunla* mı?" Onu serbest bıraktığında Ben.

"Böyle yapma, Fındık," dedi Jim o çocuksu ve çekici sesiyle. onun. Süet mokasenlerinin üzerine kusasım geldi.

"Jim arayıp bir tür orta yaş krizi yaşadığını, yazmayı bırakıp ıssız bir yere taşındığını söylediğinde Stavros'a balayının beklemesi gerektiğini söyledim. Sevgilimin bana ihtiyacı vardı."

"Orta yaş krizi geçirmiyorum ve yazmayı da bırakmadım. Ama beni cinayetten hapse gönderdiklerinde yazmak zorunda kalabilirim," dedim Jim'e dikkatle.

"Burada bir sorun mu var?" Cam bize katılarak sordu.

"Neden gidip benden birkaç bira almıyorsunuz ve bizi konuşmamız için yalnız bırakmıyorsunuz?" Jim para klipsini çıkarırken tüm çekiciliğiyle önerdi.

Cam teklif edilen kırk doları aldı, cebine soktu ve sonra, "Hayır," dedi.

Zoey bir kahkaha attı.

"Aman Tanrım." Annem Bishop'lara takdir dolu bir bakış attı. "Beni arkadaşlarıyla tanıştır, Hazel."

Yapmak istediğim son şey, terden sıırıslıklam olmuş yenilgimle burada durup üstünkörü tanıştırmalar yapmaktı. "Anne, bunlar Cam, Levi ve Gage. Çocuklar, bu da şu anda Akdeniz'de bir yatta olması gereken annem."

"Birdenbire senin için daha az endişelenmeye başladım," dedi annem bana ve elini Cam'e uzattı.

"Burada ne işin var Jim?" Zoey sordu. "*Yatırımına* göz kulak mı oluyorsun?"

Jim avuçlarını havaya kaldırdı. "Şimdi medeni olmaya çalışalım, Zoey." Zoey ona dişlerini gösterdi ve sıırıtlma sırası Cam'e geldi.

"Zoey. Hazel'ın tek başına kaçmasına izin vermeyeceğini bilmeliydim," dedi annem ve onu istemeden de olsa kucakladı.

Zoey sarılmaktan kurtulduktan sonra, "Seni görmek güzel, Ramona," dedi. "Yüzüğün bir gözü çıkarabilecekmiş gibi görünüyor. Şimdi kızının eski kocasıyla, onu kendi işinden ettikten sonra ne halt ediyorsun?"

Annemin gözleri kısıldı. "Anlayamadım?"

"Evet, Zoey, bu bilgiyi pek yaygın olarak paylaşmadım," dedim. Jim sinirli sinirli kıkırdadı. "Bu konuda dramatik olmaya gerek yok."

Bu küçümseyici cümleyi o kadar çok duymuştum ki neredeyse "bizim şarkımız" olmuştu. Bunu ilk kez Zoey'yle bir edebiyat ödülleri yemeğinde ucuz şarap içerken duymuştum. Onu utandırmadan önce bizi bir taksiye bindirip eve göndermişti. Her seferinde beni utandırıp boyun eğdirmişti. Ne de olsa itibarın temel taşı dış görünüştü. Ve kendisinden çok daha genç bir kadınla evlendiği için, iş arkadaşlarının bunun benim olgun olmadığımı anlamına geldiğini düşünmesini istemiyordu.

*Neyse, siktir et.*

Cam bana bakıyordu, bir şey için izin istiyordu... Emin değildim. Ama biraz şiddet ve önemli ölçüde isim takma içerdiğini tahmin ediyordum. Başımı salladım. Bu benim başımın belasıydı ve bununla yüzleşmemin zamanı çoktan gelmişti.

"İstediğim kadar dramatik olabilirim, seni devasa pislik," diye ilan ettim, bir kez daha perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırarak.

"Şimdi Hazel, bunu medeni bir şekilde sürdürmememiz için hiçbir neden göremiyorum."

Eski Hazel pes ederdi, söyleyeceklerini söylemesine izin verirdi ve sonunda onunla aynı fikirde olurdu. Ama Eski Hazel ölmüştü. Ve Yeni Hazel, Campbell Bishop ile önemli miktarda zaman geçirmişti.

"Sana bir neden vereceğim. Medeni olmak istemiyorum. Aramalarını, mesajlarını ve e-postalarını görmezden gelmemin bir nedeni var Jim. Boşanırken ilk üç kitabımı benden *çaldıktan* sonra buraya gelip annemi yanına almaya seni iten neydi bilmiyorum. Ama sen ve keten pantolonun artık gitmelisiniz çünkü söyleyeceğiniz hiçbir şey beni zerre kadar ilgilendirmiyor ve beni kızdıran son kişi de göle uçtu."

Dağınık alkışlar etrafımızı sardı ve küçük bir kalabalığı çektiğimizi fark ettim.

Garland telefonunu görüş alanıma doğru kaldırdı.

"Garland, yemin ederim o fotoğrafı çekersen seni yakalar ve telefonunu eline veririm," diye çıkıştım.



"Vay be. Cam'in seni etkilediği kesin," diye mırıldandı ama telefonu arka cebinin güvenli yerine soktu.

"Boşanırken senin kitaplarını *çaldı* da ne demek?" Annem sordu. Ganimet karısının tatlı ses tonu gitmişti. Yerini çelik gibi bir ses almıştı. "Çünkü biliyorsun ki tek yapman gereken benden yardım istemektir ve masanın senin tarafında bir avukat ekibim olurdu."

Annem her büyük şehirdeki en iyi, en pahalı boşanma avukatlarını tanırdı.

"Şu anda bu konuya girmek istemiyorum anne. Neden buradasın Jim?" Kollarımı kavuşturdum.

"Buradayım çünkü sana değer veriyorum. Ve belli ki rehberliğe ihtiyacın var." Etrafımızda bizi çevreleyen bir kanıt varmış gibi eliyle işaret etti. Ama bizi çevreleyen tek şey kasabam, komşularım ve arkadaşlarımdı.

"Benim seni önemseydiğim kadar sen de beni önemsemiyorsun," diye ısrar ettim. "Hadi gidip daha özel bir yerde konuşalım," dedi, arkama bakarak

Cam ve kardeşlerine baktım.

"Olmaz," dedi Cam, yanımda durmak için adım atarak.

"Söyleyeceğini söyle." Gage de ona katıldı.

"O zaman defol git," diye ekledi Levi, diğer tarafımı tutarak.

Jim bilgili dilini yutmak üzereymiş gibi görünüyordu. Medeni bir şekilde arkadan bıçaklamaya alışkındı, yüz yüze çatışmaya değil.

"İyi. Ben sadece seni utançtan korumaya çalışıyordum," dedi Jim, ellerini ceplerinden çıkarıp hayal kırıklığına uğramış bir profesör gibi kalçalarına koyarak.

"Korumak istediğin tek kişi kendisin." "Bu doğru değil," diye yalvardı.

"Dostum, önümüzdeki beş saniye içinde sadede gelmezsen yumruklarım sana şehir dışına kadar eşlik edecek," dedi Cam.

Jim alay etti. "Şiddet sadece denklemde zekâ eksikse çözümdür."

Cam ona doğru irkildi ve eski kocam geriye doğru sıçradı.

Jim sertçe yutkundu. "İyi. Hazel, bu saçma tutku projesinden vazgeçmelisin. Başka bir Spring Gate kitabı yazmak için sözleşmen var. Yayıncının istediği bu, üzerinde çalıştığın bu yeni orta yaş krizi, *Ye, Dua Et, Stella'nın Oluğu* değil."

Nefesim ciğerlerimi sessiz bir *vızıltıyla* terk etti. İki büküm olmak istedim ama kendimi onunla yüzleşmeye zorladım. "Nereden biliyorsun?" Sesimdeki titreme

çileden çıkarıcıydı.

"Dün editörünüz ve satın alma ekibiyle öğle yemeği yedim."

"Ne yaptın?" Zoey talep etti. Gage'in kolu fırladı ve Jim'in üzerine atlamadan önce onu belinden yakaladı.

"Sen *benim* menajerim değilsin. Beni temsil ediyormuş gibi davranmaya hakkın yok," dedim, içimden korkunç bir hastalık geçerken bile omurgamı çelikleştirerek.

"Hazel, bak. Hepimizin senin başarında çıkarı var. Onlara bir Spring Gate kitabı daha ver."

O daha cümlesini bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım. "Senin menfaatin var çünkü o serinin ilk üç kitabının telifini alan sensin. Çünkü her ne kadar kitaplarımın, hikâyelerimin içine etsen de, sen Bay Kendini Önemseyen'i oynarken onlar bizi destekledi. Gerçekçi olmayan 'anne pornosu' ve 'değersiz tüyler ürpertici' dediğin kitaplar şu anda senin lanet olası kiranı ödüyor."

Cam homurdandı ve Jim yarım adım geri çekildi.

Kalabalıktan biri "Berbatsın!" diye bağırdı. Bir onay mırıltısı duyuldu.

"Jim, bu doğru mu?" diye sordu annem.

"Hakkaniyetli bir paylaşıma hakkım vardı," dedi Jim. Şık gömleğinde çukur lekeleri belirmeye başlamıştı.

Zoey, Gage'in kolunun arkasından, "Sen bir pisliksin," diye hırladı.

"Ve hiçbir zaman bir yetişkin gibi davranmadın."

Gage buz gibi bir sesle, "Yerinde olsam dikkatli olurum, dostum," dedi. "Onun gitmesine izin verdim ve sen sadece gömmemiz gereken bir cesetsin."

Cam bana döndü. "Bebeğim, kendini savunman için her şeyi yaparım ama bu adam suratına yumruk yemek için yalvarıyor ve eğer bunu yapmazsan, bu onuru ben istiyorum."

"*Bebeğim mi?*" Jim alay ederek Cam ile benim aramda bir ileri bir geri baktı. "Sakın ikimizin de senin fikrini sorduğunu düşünme," dedi Cam

Tehlikeli bir şekilde.

"Senin yerinde olsam çoktan arabama binerdim," dedi Levi hain bir gülümsemeyle Jim'e.

"Bir saniye," dedim geçmişime doğru bir adım atarak. "Son on yıldır bütün konuşmayı sen yapıyorsun. Şimdi sıra bende. Şehrime geliyorsun ve arkadaşlarımın önünde bana bu küçük fanteziden vazgeçmem ve *sana* hiç kazanmadığın parayı kazandırmaya geri dönmem gerektiğini söylüyorsun."

Parmağımla göğsünü deldim ve hatırladığımdan daha yumuşak olduğunu fark ettim. Ama Cam'inkine kıyasla her göğüs muhtemelen hamur kıvamındaydı.

Zoey sahne fısıltısıyla, "Parmak şeyini yapıyor," dedi. Annem,

"Hayatım, tırnaklarına zarar verme," diye seslendi.

"Sana ve BFF yayıncı arkadaşlarına bir mesajım var *Jim*.

Siktir git, boktan waffle."

Kalabalıktan bir kahkaha dalgası yayıldı ve biri kıkırdadı. Gage, "*Bu boktan waffle* olayından çok şey çıkarıyor," dedi. gözlemledim.

"Ne istersem onu yazarım," dedim Jim'i göğsünden bıçaklamaya devam ederek. "Ve eğer insanların sahip olduğun o kitapları almamaları için elimden gelen her şeyi yapmamı istemiyorsan, hemen şimdi giderim ve bir daha asla geri dönmem. Oh, ve bir daha asla ama asla kimseye ismimden bahsetme."

Cam, seyircilerimiz gürültülü bir alkış patlatmadan bir saniye önce onayını homurdandı.

"Süslü pantolonunu al ve defol," diye bağırdı Gator.

Jim itiraz etmek için ağzını açtı ama kalabalığın arasından onu duymam mümkün değildi. Şık mokasen ayakkabılarını giydi ve park yerine doğru yürüdü.

O kadar hızlı oldu ki neredeyse kaçırıyordum.

Pullu bir balık kafası gökten indi ve bir *sıçramayla* yere indi.

Jim'in yoluna çıktı.

"Acele etsen iyi olur. Goose'u kızdırdın," diye seslendi Gage ona.

Jim balığın yanından sıyrıldı ve koruyucu kolunu başının üzerinde tutarak canını kurtarmak için koşmaya başladı.

Cam omzumu kavradı ve beni coşkuyla salladı. "İyi iş, Trouble."

Zoey ellerini kavuşturdu ve "Görüşürüz, ezik." diye bağırdı.

Jim'in utanç yürüyüşünü izlerken annem de bize katıldı. "Sanırım uzun bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

---

Otuz dakikalık duygusal bir duştan sonra aşağı indim. Saçlarım ıslaktı ve üç kat deodorant sürmüştüm. Annem çok güzel görünüyordu.

ve güzel beyaz kanepemde tazeydi. Önündeki masada buz gibi bir şişe chardonnay vardı.

Zoey koltuktan sıyrıldı ve ayağa kalktı. "Duşunu ödünç alıyorum."

İfadesine bakılırsa, Zoey'nin Jim'in yayıncım hakkındaki iddialarını doğruladığını hissediyordum. Ama bu soruyu soramayacak kadar duygusal olarak bitkin düşmüştüm.

"Al bakalım," dedim ve yanımdan geçerken bana uzattığı bir kadeh şarabı kabul ettim. "Rakunlara dikkat et."

Annem narin pembe manikürlü eliyle yanındaki minderi okşadı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Dizlerimi göğsüme çekip otururken ona sordum.

Başını eğdi, kulaklarında elmaslar parıltıyordu. "Neyi yapıyorum?"

"Bir dergi çekiminin ortasındaymışsın gibi görünüyorsun."

Kestane rengi şık bir topuz yaptığı saçlarını okşadı. "Evden asla silahsız çıkmam," diye espri yaptı. "Şimdi Jim'le aranızda ne olduğunu bana neden anlatmadığına geçelim."

"Sana boşandığımızı söyledim," diye geçiştirdim.

"Seni temizleyiciye götürdüğünü söylemedin."

"Beni temizleyiciye götürmedi," dedim doğrudan şarabımın içine.

"Senin fikri mülkiyet haklarını aldı. Bu kabul edilemez." *Kabul edilemez*, hissettiklerim için çok steril bir kelime gibi görünüyordu. "Hayatım, sana yardım edebilirdim," diye söze girdi annem.

"Yardımini istemedim. Sadece işimin bitmesini istedim. Ve bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Annem koltukta kayarak bana baktı. "Başka kim daha iyi anlayabilir ki? Sana rehberlik edebilirdim. Kitaplarını eline geçirmesine kesinlikle izin vermezdim. Daha önce birkaç kez başıma geldi, hatırladın mı?"

"Oh, hatırlıyorum. Belki de senin gibi olmak istemedim, tamam mı?" Yüzümü buruşturdum ve tekrar şaraba uzandım. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Susuz kaldım ve kötüyüm."

Annem bu hakaret karşısında zarif bir göz devirmesi yaptı. "Tabii ki öyle demek istedim."

Duyguların olduğu için özür dilemeyi bırak."

Annemin dürüstlük konusunda ne kadar rahat olduğunu unutmuştum, hatta acımasız olanı bile.

"Sana kolay bir çocukluk yaşatmadım ve olabileceğimiz kadar yakın olmadığımı biliyorum. Ama bana gelmemen için hiçbir sebep yok. Yani, dürüst olalım. Boşanma görüşmelerinde kimin daha çok tecrübesi var? Söyle bana, benim gibi olmak mı istemedin, yoksa hakkın olanı talep edemeyeceğini mi hissettin?"

Tavandaki madalyona bakmak için başımı geriye eğdim. "İkisi de mi?" Annem mırıldandı.

"Beni kullandı," dedim, doğrulup parmağımı bardağın kenarında gezdirerek. "Zoey yayıncımla son kontratımı müzakere ediyordu. Onunla kutlama içkileri içmek için buluşmuştum."

Bu anıyı hatırlayınca midem bulandı.

"Anladığım kadarıyla kutlama değildi."

Başımı salladım. "Değildi. Zoey çok öfkeliydi. Bana Jim'in yayıncıyla arka kapıdan bir anlaşma yaptığını ve benim avansımın bir kısmını piyasaya süreceği bir yazara ayırdığını söyledi. Adam annesiyle yatmak ve babasını öldürmek istediğine dair çarpık bir otobiyografik metafor yazmış."

Annem hiçbir şey söylemedi ama sessizce içkisini yudumlarırken kaşlarını kaldırdı.

"Bu bardağı taşıran son damlaydı. Benimle ve kitaplarımla ilgili üstü kapalı hakaretlere ve aşağılamalara katlandım. Nasıl ciddi bir yazar olmadığımı. Bu bir hobiydi. Saçmalık. Dinlediğimi bilmediğinde daha da kötü oluyordu. Ama yanına kâr kalmasına izin vermeye devam ettim. Sanırım buna inandım bile. Ta ki benden tam anlamıyla çalana kadar. Ve onunla yüzleştüğimde ne dedi biliyor musun?"

"Sadece hayal edebiliyorum."

"Söyleyecek önemli bir şeyi olan gerçek bir sanatçıyı telafi etmeye yardım ettiğim için mutlu olacağımı düşündüğünü söyledi. Benden ve Zoey'den para çaldı ve kendi cebine koydu."

Annemin gözleri sertleşti. "O kendine hizmet eden çakal. Onu hiç sevmediğimi biliyordum."

"Sen hep Jim'i seviyormuş gibi davranırdın!"

"Hayatım, sevmediğin insanlara onları sevmediğini doğru zamana kadar belli etmenin hiçbir üstünlüğü yoktur."

"Şimdi sen söyle," diye mırıldandım.

"Onu sevdiğini sanıyordun. Seni kendi yolculuğundan vazgeçirmeye çalışmayacaktım. Ama onun için kendini küçülttün ve daha az ilgi çekici hale getirdin. Seni spot ışıklarından uzaklaştırıp kanatlara yönlendirmesine izin verdin."

Sence neden ondan önce yazdığın kitapları tercih etti? Çünkü onun etkisi altında olanlardan daha iyiydiler."

"Kitaplarımı mı okudun?"

Alay etti. "Elbette kitaplarınızı okudum."

"Hiç bahsetmedin-"

"Tam olarak ne zaman bundan bahsetmem gerektiğini düşündün? Mesajlarımı ve e-postalarımı görmezden gelirken mi yoksa benimle paylaşmak istemediğin bir hayatla çok meşgul olduğun için beni telefonda aceleyle kovarken mi?"

"Ah, ah."

Omuzlarını kaldırdı. "Cevaplarla başa çıkamayacaksan soru sorma."

"Bugün başka bir şeyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Bir yastık kaptım ve göğsüme sarıldım. "Sen ve gelincik beni en kötü anımda yakaladınız. Yataktan kalkmamdan yarım saat sonrasında beri zor bir gün geçiriyorum."

"Lafi açılmışken. Bana şu Cam'den bahset."

"Ne olmuş ona?" Masumiyet için ateş edip suçluluğun tam ortasına düşerek sordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çok yakışıklı ve sana karşı çok korumacı." "Biz sadece... eğleniyoruz," diye ısrar ettim.

İyi nemlendirilmiş dirseğiyle beni dürttü. "İstedığın bu mu?"

"Başa çıkabileceğim tek şey bu. İlişkiler konusunda pek de iyi olduğumu kanıtlayamadım."

"İşte yine küçülüyorsun."

"Anne, zaten düşmüş durumdayken topuklu ayakkabılarınınla beni tekmelemene ihtiyacım yok," diye yakındım.

"Jim'le evlendiğinde bir şey demedim ama şimdi bir şeyler söyleme fırsatını bulacağımdan eminim. Değerinden daha azını, istediğinden daha azını kabul etmeyi bırak."

"Ben senin gibi değilim. İlişkiden ilişkiye atlayamam."

"Neden olmasın? Hayat karmaşıktır ve dışarıdan bakıldığında her zaman iyi görünmez. Ama istediğin şeyin peşinden gitmek, yabancıları daha rahat ettirmekten daha önemlidir. Eğer tek istediğin tatmin edici bir seksse, o zaman elbette devam et. Ama bu yakışıklı çiftçiyle gerçek bir şeyler yaşayabileceğinizi düşünüyorsanız-"

"Müteahhit," diye düzelttim.

"Bu yakışıklı müteahhitle, bu işin peşinden gitmeyi kendine borçlusun. Ne istediğine karar ver. Peşinden koşarken acımasız ol. Çünkü bu dünyada hiç kimse, seni ne kadar severse sevsin ya da seni ne kadar iyi tanırsa tanısın, istediğin şeyi sana vermeyecektir."

"Ne istiyorsun anne?"

Gülümsemesi rüya gibiydi, ruju hâlâ mükemmeldi. "Bu çok kolay. Bana tapılmasını istiyorum."

Şaraptan uzun, gürültülü bir yudum aldım.

Koluma şakacı bir tokat attı. "Hayal kırıklığı yaratma.

Benim isteklerimi onaylamak sana bağlı değil." Homurdandım. "Bu iyi bir şey."

Sırıışı parlak ve güzeldi ve aklımdan gömdüğüm yarım düzine mutlu çocukluk anısı geçti.

"Ya Cam'den daha fazlasını istersem ve o bunu bana vermek istemezse?" diye sordum. "Ya bu kitabı yazmak istersem ve kimse okumak istemezse?"

"O zaman yaşamaya devam et ve sonra ne gelirse gelsin ona aşık ol," diye tavsiyede bulundu.

"Kulağa çok fazla iş gibi geliyor."

"Ama çok eğlenceli."

Ön kapı açıldı ve içeriye yeni duş almış Cam girdi. Şaşkın halimle bile ne kadar çekici olduğunu anlayabiliyordum. Anneme başıyla selam verdikten sonra dikkatini bana çevirdi.

"İyi misin?"

"Az önce tüm kasabaya kirli çamaşırlarımı gösterdim ve insanları ciddi şekilde yaralayabilecek saçma planımla başarısız oldum. Herkes benden sonsuza kadar nefret edecek ve benden nefret etmeye başlayana kadar yeni bir kasabaya taşınmak zorunda kalacağım. Şu mobil küçük evlerden birine yatırım yapsam iyi olur, böylece insanları hayal kırıklığına uğratmaya başladığım anda hemen alıp gidebilirim."

Annem dizimi okşadı. "O iyi. Sadece biraz dramatik."

Cam yanımdaki kanepeye uzandı ve ayaklarını sedirin üzerine koydu. "Başarısız olmadın ya da kimseyi incitmedin. Bu ilk çarpışmaydı, tüm savaş değil. Ve tüm kasabanın önünde kirli çamaşırlarını ortaya dökmek Story Lake'te bir geçiş töreni."

"Yakışıklı müteahhit haklı, gerçi yaralanmalar konusunda onun sözüne güveniyorum," diye kabul etti annem. "Artık emin ellerde olduğunu gördüğüme göre balayıma dönmem gerekiyor. Stavros benim için bir helikopter gönderdi."

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve ayağına kalktı.

"Aman Tanrım, anne. Eğer o helikopterin yakınlarında bir kel kartal görürsen-"

"Buna göz kulak ol. Biraz susuz kalmış gibi görünüyor," dedi annem kapıya yönelirken Cam'e.

"Onu yatağına yatıracağım," diye söz verdi Cam kurt gibi.

Annem ön kapıyı açtı. "Oh, merhaba," dedi.

"Birisi We Hate Hazel broşürleri mi asıyor?" diye homurdandım.

Darius, Gage, Levi, Pep, Ace, Erleen, Gator, Billie ve Hana içeri girdiler. Elllerinde soğutucular ve katlanır sandalyeler vardı.

"Neler oluyor?" Şaşkınlıkla sordum.

"Strateji toplantısı," diye duyurdu Darius. "Konuşacak çok şeyimiz var millet. Cam, haklıydın. Emilie kesinlikle Nina'yla işbirliği içindeydi. Levi kayıp uzatma kablolarını ve Beto'nun dubasında delik açmak için kullandığı aleti Emilie'nin bagajında buldu."

"Nina, ilhak gerçekleşirse ve Dominion golf sahasını inşa edebilirse onu belediye başkan yardımcısı yapacağına söz verdi," dedi Levi.

Gator, "Birçoğumuz bu gece onun evini Hainler Berbattır broşürleriyle donatacağız," diye bildirdi.

Darius ellerini çırpı. "Şu sandalyeleri kuralım ve yiyecekleri paketinden çıkaralım. Yemek yiyip sonraki adımlar için strateji belirleyeceğiz."

"Durun bakalım. Summer Fest'i epik bir başarısızlığa uğrattığım için bana kızgın değil misiniz?" Şaşkınlıkla sordum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Darius sordu. "Silver Haven'dan Sylvia bana mesaj attı ve son sınıf öğrencilerinin bugün çok iyi vakit geçirdiğini söyledi. Gelecek ay bir otobüs gezisi daha planlamak istiyor."

Annem kapıdan gözüme takıldı. Göz kırparak bana bir öpücük gönderdi ve kaybolmadan önce "*Ara beni*" dedi.



## BIRLIKTE BERBAT OLABILIRDİK.

CAMPBELL

EYLÜL daha düşük nem ve daha serin sıcaklıklarla ilerledi. Gündüzler hala güneşli ve sıcaktı, ancak geceler belirgin bir sonbahar serinliğine büründü. Balkabağı baharatı her yerdeydi ve Hazel'ın tadilatı ilerliyordu. Mutfak ve yemek odasındaki dolaplar monte edilmişti ve çeşitli aşamalarda bitiriliyordu. Çatı tamamlanmış, güverteye başlanmış ve üst kattaki misafir banyoları eşikler ve duvar süsleri dışında tamamlanmıştı. Hazel'in ebeveyn banyosunun yıkımına başlanmıştı, onu daha büyük bir duşakabin için ikna etmiştim.

Bishop Brothers ise yeni kafe için bir ev ofisi ilavesi ve vitrin tadilatı için teklifleri bir araya getiriyordu. Sonbahar Festivali ve hafta sonu sürececek bir bingo turnuvası için planlar yapılıyordu. Hazel ve yeni atanan Story Lake hibe yazma ekibi finansman seçeneklerini araştırmakla meşguldü.

Her yerde ilerleme kaydediliyordu.

İlerlemeden sayılıp sayılmadığını bilmiyordum ama giderek daha fazla eşyam -giysiler, kitaplar, aletler- Heart House'a doğru yol alıyordu. Hazel ve ben her geceyi orada geçirdiğimi fark etmemiş gibi davranıyorduk. Her şey iyi hissettiriyordu. Doğru. Bu durum o kadar hoşuma gitmişti ki, bunları tartışarak tekneyi sallamaya hiç niyetim yoktu.

"Kitap nasıl gidiyor?" Levi, soğutucuyu arabasının arka koltuğuna yerleştirirken bana sordu.

Yazın cırcır böcekleri ve ağaç kurbağaları sonbaharın ilk alacakaranlığında daha sessizdi.

"İyi," dedim sırtışıma gizleyerek. Hazel'ın yeni şikâyeti, ilham kaynağımın ona seks ve çatışma içermeyen bir hikâye yazdırmasıydı.

"Zoey'nin hikâyeyi başka yayıncılara göndermeye başlayacağını söylediğini duydum," dedi Gage, iskeledeki ipi çözerken.

Uzun ve verimli bir haftanın ardından bir Cuma gecesi idi. Hazel ve benim misafir odası mobilya montajı planlarıyla dolu bir hafta sonumuz vardı, bu yüzden kardeşlerimle gölde bir şeyler içmeyi kabul etmişim. Daha iyi anlaşıyorduk, bu tür şeyleri fark ettiğimden değil. Ve hiçbirimiz bunu itiraf etmeyecektik. Ama sonunda yeni bir yol bulmuş gibiydik.

"Evet. Akıllıca bir hamle. Eski yayıncısı gerçekten boktan bir waffle gibiydi. Henüz berbat olmayan bir şey yazmaya başladın mı?" Tekneyi daha derin sulara yönlendirirken Levi'ye sordum.

"Belki. Söylemesi zor," dedi.

"Sen neler yapıyorsun?" Gage'e sordum. "Avukatlık işleri toparlanıyor mu?" "Bu hafta iki vasiyetname, bir boşanma danışmanlığı yaptım ve Zoey bana

yeni bir müşteri sözleşmesi imzaladım."

Dağıttığım biralardan biriyle Levi'nin omzunu dürttüm. "Sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi?"

"Hadi söyle."

"Neyi söyleyeceğim?" Gage ön koltuktan sordu.

"Tekneye bineli otuz saniye oldu ve sen Zoey'nin adını iki kez söyledin bile," diye belirttim.

"Yani?" diye lafı dolandırdı.

Levi ve ben birlikte, "Ondan hoşlanıyorsun," diye şarkı söyledik. Ve bir an için Miller'ın kız kardeşimizi mezuniyet balosuna götüreceğini söylediği ana geri döndüm. Gage alay ediyordu. Ben arkadaşşıma yumruk atmışım. Levi beni tutmuş, sonra da Miller'ı, Laura'yı incitirse kendi kolonoskopisini yapabilecek kadar kafasını kışına sokmakla tehdit etmişti.

"Ben en genciyim. Neden bu teknedeki tek yetişkin benim?" Gage şikayet ederek beni anılarımın dışına sürükledi. Dalgınca göğsümü ovaladım ve geçmiş i kutusuna geri koymaya zorladım.

"Çok ateşli," dedi Levi kısa ve öz

bir şekilde. "Ve ele avuca

sığmaz," diye belirttim.

"Bunu siz aptallarla tartışmayacağım," dedi Gage.

"Onu ilk gördüğünde çatıdan düştün," dedi Levi.

"Eğer ikinizden biri Larry'ye bu konuda tek kelime ederse-"

"Bize kim ipucu ver di sanıyorsun?" Ben söyledim. "Summer Fest'te ona salyalarınızı akıttığınızı fark etti."

"Bir duba tekne almalıyız," dedi Levi. Gage ve

ben ona karanlıkta bakışlar fırlattık.

"Ha?" Gage dedi ki.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Larry de bizimle gelebilirsin diye," diye açıkladı.

"Bu... kötü bir fikir değil," diye itiraf ettim.

"Sen iyi bir kardeşsin... en azından Larry için," dedi Gage.

Levi karanlıkta omuz silkti. "Buraya gelmeyi özlemiştir diye düşündüm ama bir şey söyleyemeyecek kadar inatçı."

"Bir şey söylemeyecek kadar inatçı olmaktan bahsetmişken. Onun için bazı planlar çizdim. Birinci katta banyo, yatak odası," dedim.

"Ona gösterecek misin?" Levi sordu.

"Bilmiyorum. Bunları o istemedi ve beni biraz korkutuyor. Babam ona gösterebilir."

Levi homurdandı.

Gage elini yüzünde gezdirdi. "Tanrım. Siz hiç bir bok hakkında konuşmamaktan sıkıldınız mı?"

Levi ve ben hep bir ağızdan "Hayır," dedik.

"İkiniz de pisliksiniz," diye homurdandı Gage.

Gage elini cebine attığı anda Levi'nin telefon ekranı aydınlandı. Kendi telefonumun bacağıma çarptığını hissettim.

Baba: Laura çok kötü düştü. Şu an hastanede.

---

Antiseptik kokuları, aralıklı bip sesleri ve normal bir günmüş gibi davranan önlüklü personeliyle bu lanet yerden NEFRET ediyordum. Gömülü tutmak için elimden geleni yaptığım anılar yüzeye doğru tırmandı.

Üçümüz koridorlarda aceleyle ilerlerken kardeşlerimin göğüslerinin sıkıştığını, boğazlarının düğümlendiğini hissedip hissetmediklerini merak ettim. Yoğun bakımda değildi. Bu geçen seferki gibi değildi. Bunu kendi kendime tekrar tekrar söyledim.

Bu sefer buradan bir aile üyesi eksik çıkmayacaktık.

Ama kendime ne söylersem söyleyeyim, kendimi yine serbest düşüşteymişim gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Sanki yine beklemem gereken bir anda halı altımdan çekilmişti.

"Hangi oda?" Başka bir koridora döndüğümüzde sordum. "402," dedi Levi acımasızca.

"O iyi. Annem iyi olduğunu söyledi," diye ısrar etti Gage, adımlarını yavaşlatmadan.

Geçen sefer onlarla birlikte olmamıştım. Bir yıl önce ben haberleri saatler öncesinden alırken kardeşlerimin koridorlarda koşuşturduğunu hayal ettim. O zaman herhangi bir güvence verilmemişti ve endişelendiğimiz "ya olursa "lar bizi bekleyen gerçeklik kadar kötü değildi.

"İşte," dedi Levi, iki hemşireyi işaret ederek.

Odaya daldık, neredeyse kapı aralığında sıkışıyoruz.

"Ciddi misiniz? Üç yordakçıyı mı çağırdınız?" Laura yattığı yerden şikâyet etti. Alnında bir bandaj vardı ve yüzü morarmıştı. O iyiydi. Bu sefer.

*Travmatik bir omurilik yaralanması geçirdi. Bilinci yerine gelene kadar hasarın ne kadar büyük olduğunu bilemeyeceğiz. Ailemizin gidişatını değiştiren haberi veren asık suratlı doktorun anısını uzaklaştırmak için başımı salladım.*

Annem Laura'nın dizini okşayarak, "Kardeşlerin sadece senin için endişeleniyor," dedi.

"Ne oldu Larry? Melvin'le güreşmeye mi karar verdin?" Gage tüm rahatlığıyla sordu.

*Miller başaramamıştı. Bunu bana söyleyen Gage olmuştu. Ben hastaneye gelene kadar bu yıkımı paylaşmak için beklemişlerdi.*

"Evet, bok gibi görünüyorsun," diye ekledi Levi, beyaz tahtanın yanındaki duvara yaslanarak.

Hasta Laura Upcraft.

Kendimi terlemiş ve başım dönmüş hissediyordum. Panik içindeki beynim geçmişle bugünü birleştirirken odada yeterli oksijen yoktu.

Laura iç çekti. "Eğer size söylersem, hepiniz evinize gideceğinize söz verir misiniz?" "Evet," diye hep birlikte yalan söyledik.

"Tuvaletten aktarma yapıyordum ve lanet tekerleğimi kilitlemedim. Kafamı o aptal makyaj masasına çarptım, tamam mı? Şimdi mutlu musun?"

Gage homurdandı. Levi sırtıttı. Orada durup nefesimi toplamaya çalıştım.

"Oh, siktir git. En azından bunu hâlâ yapabiliyorum," dedi Laura ve hepimize orta parmak.

Annem neşeyle, "Kız kardeşinin birkaç dikişi ve kafasında bir şişlik var," diye açıkladı.

*O bilmiyor. Çocuklar bilmiyor,* diye fısıldadı annem Laura'nın sargılı elini tuttuğu kız kardeşimin başucundan.

"İyi ki kalın kafalı," diye araya girdi Levi.

*Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyoruz.* Levi'nin bu haberi bir balyoz ustalığıyla verdiğini hatırladım.

"Bu son dakika haberi için teşekkürler anne. Şimdi herkes evine gidebilir mi? Belki siz aptallardan biri, ben onları beni gece tutmaya çalışmaktan vazgeçirirken çocuklara bakabilir? Telefonumu aptal memlerle dolduruyorlar ve Isla babamın onlara yemek hazırlarken Melvin'e takılıp düştüğünü söyledi."

"Ben onları kontrol ederim," diye gönüllü oldu Gage.

*Eğer uyanmazsa ne yapacağız?* Kimse bu soruyu yüksek sesle sormaya cesaret edememişti. Ama hepimizin bunu düşündüğünü biliyordum.

"Evden bir şey ister misin? Onunla birlikte uğrayıp birkaç kız eşyası alabilirim," diye teklif etti Levi.

Yardımcı olacak bir şey yapmak istedim. Ama dilim ağzıma üç beden büyük geliyordu ve terlememe engel olamıyordum.

Telefonum elimde titredi ve ona baktım. Hazel: Laura iyi

mi? Sen iyi misin?

Kafamı kaldırdım ve bir an için hastane yatağındaki Laura değildi. Hazel'dı.

*Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyoruz.*

Tanrım, bu gerçekten berbat bir panik ataktı. Hazel iyiydi.

Laura iyiydi. Ben de iyiydim. Değil miydin?

"İyi misin Cammie? Kusacak gibi görünüyorsun," diye gözlemledi Laura.

"Tatlım, solgun görünüyorsun," dedi annem, sandalyesinden sıçrayıp bir elini alnıma vurarak.

"Ben iyiyim anne." Kelimeleri çıkarmayı başardım ama kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyorlardı. "Ben... gidiyorum."

Laura, "Görüşürüz, ezik," dedi.

---

BİRA gerginliğimi azaltmaya yetmeyince, mutfağımda bulduğum burbona  
g e ç t i m .

Dairemin ışıklarını yakma zahmetine bile girmemiştim. Sadece karanlığı istiyordum. Bunu tekrar hissetmek istemiyordum. Kaybı, korkuyu, acıyı daha önce gömmüştüm. Bunu tekrar yapabilirdim.

Dikkatim dağılmıştı. Hazel'in bana hayattaki en önemli ve affedilmez kuralı unutturmasına izin vermiştim.

Sevdiğin insanları kaybedersin.

Bazen yemeğe giderler ve üç küçük oğullarının yanına bir daha dönmezler. Bazen bir koşuydu ve biri asla bitiş çizgisine ulaşamadı. Bazen ani bir teşhisti, bazen de öylece çekip gittiler. Ama sonunda, sonuçlar hep aynıydı.

Mutsuzluğumun arasında kapının çalındığını duydum.

Kapıyı açtım. Hazel bana baktı. Saçları kask gibiydi ve gözlerinde endişe vardı. Ona uzanmak, kollarımı ona dolamak ve sıkıca sarılmak istedim. Ama bunu göze alamazdım. Ailemi zaten seviyordum. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hayatın bana acımasızca sunduğu trajediler yüzünden onları teker teker kaybetmenin yıkımına katlanmak zorundaydım.

İnsanlar bununla farklı şekillerde başa çıkıyordu. Hazel, ulaşılabilir sonsuza dek mutlu sonlar hakkında kurgusal hikayeler yazdı. Kız kardeşim her seferinde bir gün yaşadı ve buna hayat dedi. Ama en azından hasarı hafifletebilirdim. Bu listeye başka birini eklemek zorunda değildim. Ona aşık olup Laura'nın Miller'ı kaybettiği gibi onu da kaybetmekle yüzleşmek zorunda değildim.

"Burada ne yapıyorsun?" İçeri girmesine izin vermeyerek kendimi kapı aralığına yerleştirdim. Bir savunma olarak, çok az çok geç kalmış gibi hissettim.

"Birkaç kez aradım ve mesaj attım ama cevap vermedin. Gage bana bilgi verdi, ben de iyi olup olmadığını görmek için geldim." Yüzümü avuçlamak için uzandı.

İyi değildim. Hem de hiç.

Dokunuşundan irkilerek uzaklaştım ve onu ürküttüm. "Neden? Ailemin sefaletini kitabında kullanabilesin diye mi?"

"Cam!"

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Sanki onu fiziksel olarak incitmişim gibi. Kendime bunun iyi olduğunu söyledim. İçim çalkalanırken, ciğerlerim yanarken bile bunun en iyisi olduğunu söyledim.

"Ne? Haftalardır kendi kazancın, kendi eğlenen için hayatımı sömürüyorsun. Neden şimdi duruyorsun?"

"Yaptığım şey bu değil," diye ısrar etti. "Bu da nereden çıktı?"

"Yapmasak olmaz mı? Sadece uzun bir gün olduğunu ve ikimizin de bunun artık işe yaramadığını bildiğimizi söyleyemez miyiz?"

"Öğleden sonra gayet iyi gidiyor gibiydi," diye ısrar etti.

Onun adına utanmış gibi başımı salladım. Pislik seviyem beni bile şaşırtmıştı. "Seni buna inandırdıysam özür dilerim. İstediğim bu değil."

"Dur bakalım. Bir saniyelğine dur, ikimizden biri, yani sen -Affedilemez bir şey söylüyor."

Tam olarak bunu yapmak için ağzımı açtım ama Hazel elini sallayarak beni durdurdu. "Hayır. Gittiğinde iyiydin. *Biz* de iyiydik. İyiden de iyiydik. Planlar yapıyorduk. Kız kardeşini tekrar hastanede görmenin nasıl tetikleyici olabileceğini anlayabiliyorum-"

"Bak, hayatımda sana ayıracak ne zamanım ne de yerim var. Duygularını incittiysem özür dilerim ama aramızdaki bu şey artık sona erdi. Eğlendik. Artık bitti. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan aileme ve işime odaklanmalıyım."

Hazel'ın nefesi kesildi. Bisiklet kaskı parmaklarının arasından kaydı ve içi boş bir *gümbürtüyle* yere düştü. "Dikkat dağıtıcı şeyler mi? Seninle çıkmam, sana aşık olmam için *beni* manipüle eden *sensin!* Bunların hiçbirini istemedim ama sen beni buna ikna ettin. Beni inandırdın-"

"Ne? Çoklu orgazmda mı?" Küstahça söyledim.

Geri çekildi ve gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Beni sonsuza dek mutlu yaşama şansımı çoktan kaybetmediğime inandırdın."

Kurgusal bir kötü karaktere adımı vermeyi garantileyecek bir hareketle, söylediği şey hayatımda duyduğum en saçma şeymiş gibi gözlerimi devirdim. "Bir anlaşmamız vardı. Bağlanmak yok. Sadece seks. Bundan daha fazlası olduğunu düşündüysen özür dilerim."

Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve bir an için ağlayacağını düşündüm ki bu beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi. Ama gözlerinde yaş yerine ateş parladı.

"Hayır. Bunu yapamazsın," diye karar verdi.

"Neyi yapamayacağım? Bir anlaşmamız vardı. Anlaşmamız ikimizden birinin işine yaramayı bıraktığı anda ikimizin de işi biterdi," diye ısrar ettim.

Bıçak gibi keskin işaret parmağıyla göğsümü dürttü. "Taşımakta olduğunuz tüm bu duygusal yükü ve travmayı paketinden çıkaramazsınız."

Muhtemelen çocukluğumdan beri etrafta benimle hiçbir ilgisi olmayan *bana karşı kullan."*

"Hayatını bir kenarda başkalarının hayatını izleyerek geçiren senken sakın benim karakterimi analiz etmeye kalkma. Bizim bir kitaptaki uydurma karakterler olmadığımızı anlamanın zamanı geldi. Bizler kanlı canlı insanlarız," diye tersledim.

"Çok haklısın, öyleyiz. Ve birlikte berbat olabilirdik."

"Bu asla olmayacaktı Hazel. Bu işin peşini bırakamaz mısın?"

Parmağını bana daha sert sapladı. "Hayır. Bu seferlik paçanı kurtarmana izin vermeyeceğim. Beni bunu denemeye ikna ettikten sonra her şeyi bitirecek misin? Beni kendine aşık ettikten sonra mı? Ve şimdi ne olduğu için mi bitiriyorsun? Dağınık mı? Uygunsuz mu? Bunu senin için kolaylaştırmamın imkanı yok."

Onu kendime aşık ettikten sonra. Sözleri aramızdaki boşlukta yankılandı.

"Benden ne istiyorsun Hazel?" Kısık bir sesle sordum.

Bana baktı, gerçekten baktı. Ama tek gördüğüm hayal kırıklığı ve incinmişlikti.

"Hiçbir şey," dedi başını üzgün bir şekilde sallayarak. "Hiçbir şey."

Uzaklaşmak için döndü ve içimde yaşayan karanlığın beni kapladığını hissettim. "Hâlâ arkadaş olabilirsiniz, değil mi?" Çaresizlik içinde sordum.

"Hayır, Cam. Olamayız," dedi yavaşça merdivenlere doğru ilerlerken.

"Hâlâ senin evinde çalışıyor olacağım," dedim aptalca. Onu sevememem benden nefret etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Hâlâ hayatımın periferik bir parçası olabilirdi.

Arkasını dönmedi, bir şey söylediğimi kabul etmedi. Sadece gitti.

Ne kadar süre orada durup onu en son gördüğüm yeri izlediğimi bilmiyorum. Ama sonunda yere baktığımda kaskını ayaklarımın dibinde bıraktığını fark ettim.

Aklımdan binlerce keşke geçerken midem bulandı. O kaska ihtiyacı vardı. Her gün kötü şeyler oluyordu. Bela onu takip ediyordu. Karanlıktı ve küçük bir hata her şeyi mahvedebilirdi.

Kaskı kaptım ve peşinden koştum. Ama arka kapıdan çıktığımda o gitmişti ve ben yalnızdım.



## UZUN BİR YUVARLANMA

HAZEL

IntrepidReporterGuy:

Hazel Hart ve Cam Bishop arasındaki aşk resmen sona erdi.

Söylentilere göre, Cam'in punk cover grubu Me First and the Gimme Gimmes için roadie olma isteği tomurcuklanan ilişkiyi bitirdi.

---

YASTIĞIM KAYDI ve parlak, aptal bir saniye için, Cam'in iş botlarını çıkardığını ve çarşafların arasına sürünmeden önce kıyafetlerini çıkardığını ve beni kendisine çektiğini hayal ettim.

Yastık başımdan çekildi ve gözlerimi sıkarak kapattım, güneşin vurduğu odanın gerçekliğini ve menajerimin sinir bozucu derecede şımarık yüzünü reddettim.

"Git buradan," dedim, yuvarlandım ve battaniyeleri yanıma aldım. Hüzünlü bir burrito.

"Ne yapacaksın? Yatakta kalıp, sızlanacak ve bir daha hiç yazmayacak mısın?" Zoey yastığıyla bana vurarak sordu.

"Bana uyar." Yastığı ondan kaptım ve yüzümü yastığa çarptım. Cam gibi kokuyordu. Hoşuma gitmesinden nefret ediyordum.

Sözde arkadaşım topuzumu kavradı ve başımı yatak çarşaflarından çekti.

"Ah!" diye sızlandım.

"Huh-uh. Hayır, hayır. Hayır. Jim'in üzerine uzun süre yuvarlandın. Bu sefer farklı bir şey deneyeceğiz."

Bu sefer. O anda aklıma "Üzgünüm, şarabımız bitti" dışında daha iç karartıcı bir söz gelmiyordu.

Zoey'nin annesi hakkında hoş olmayan bir şeyler homurdandım.

Battaniyeye sarılı kışma bir tokat attı. "Geçen sefer depresyon evresinde çürümene izin vermiştim. Bu bir hataydı. Bu sefer sana iyi bir kırk sekiz saat verdim. Şimdi yolumuza devam ediyoruz."

"Neye devam ediyoruz? Devam edecek enerjim yok."

"Doğruca 'biramı tut' aşamasına geçiyoruz," diye duyurdu. "Neden şarap olmuyor?"

"Bu noktada, tutması için birine verdiği sürece erik suyu bile olsa umurumda değil. Dışarıdaki tek erkek Cam değil. Hatta tek seksi Bishop bile değil. Kendini topla."

"Çok yorgunum. Başım ağrıyor. Midem rahatsız. Sanırım mono oldum... ya da içten zehirli sarmaşık." Bahanelerimi doğrudan yastığıma sıraladım.

Depresyon kozamdan kabaca çıkarılmadan bir saniye önce eller ayak bileklerimde dolaşıyordu.

Bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için çabaladım ama kendimi yorganıma tutunarak yere sürüklenirken buldum.

"Düşündüğümde de kötüymüş," dedi keskin bir İngiliz aksanıyla.

Yan döndüm ve butik sahibi ve yargılayıcı izinsiz giren Sunita'nın eski pijama altlarına ve Cam'in tişörtüne baktığını gördüm. Normal bir insan utanacak kadar sağduyulu olurdu. Ama ben utanç sarmalında o kadar aşağıdaydım ki, tüm acınası ihtişamıma kimin tanık olduğu umurumda değildi.

"Merhaba Sunita," dedim

bitkin bir şekilde. "Merhaba

Hazel. Cam berbat."

"Evet."

Zoey ve Sunita'nın bakışlarını görmezden geldim.

"Kendinizi ortaya koyun. "Özgün ol. Herkes böyle diyor, değil mi? Saçmalık. Sadece yüzünü ezmek için bekliyorlar. Ben kenara aitim, pusuda bekliyorum. Ben bir pusu adamıyım. Hayattaki payım bu," diye yakındım. "Diğer insanların hayatlarını izliyorum ve sonra da bunun hakkında yazıyorum."

"Bu eğlenceli olacak," diye şaka yaptı Sunita.

"Bekle." Göz kapaklarım yayla yüklenmiş gibi açıldı. "Kırk sekiz saat mi dedin? Yani bugün Pazar değil mi?"

"Tebrikler. Matematiğin bir kez olsun doğru çıktı," dedi Zoey ve beni oturur pozisyona getirdi.

Sunita yardımsever bir tavırla, "Bugün pazartesi," dedi.

"Pazartesi mi? *Pazartesi* gibi mi? İş günü olan pazartesi gibi mi?" Cam'in buraya gelip kapımı çalması ve beni ayrılıktan sonra bir böcek gibi ezilmiş bulması gibi. Son kısmı yüksek sesle söylemedim ama sesimdeki gıcırtilı panik bunu gereksiz kılıyordu.

Zoey neşeyle, "İşte geldi," dedi.

"Aman Tanrım. Geldiler mi?" Ayağa fırladım ve tişörtümü başımın üzerinden atarak akrep doluymuş gibi odanın köşesine fırlattım.

"Gage ve Levi garaj yolunda 'koordinasyon' yapıyorlar, sanırım bu da içeri girerlerse onları öldürmeyeceğinden emin olmak için kontrol etmeme izin vermenin şifresi. Ayrıca, farkında mısın bilmiyorum ama sütyen giymiyorsun."

Ellerimi göğüslerime götürdüm. "Kahretsin! Üzgünüm, Sunita."

Sunita omuz silkti. "İşim gereği çok fazla meme gördüm. Ben bir profesyonelim."

"Nerede... Cam?" İki orta parmağımı da kaldırmadığım ya da onun adını söylemek zorunda kaldığım için top gibi kıvrılmadığım için kendimi tebrik ettim.

Zoey, "Gage'e göre bugün başka bir şantiyeyi ziyaret edecekmiş," dedi. Ellerim göğüslerimin üzerinde sıkıştı. Olası bir hikâye.

"Eski sevgilim her neyse burada değilse beni neden yatağımdan sürüklüyorsun? Ve Sunita neden burada? Alınmak yok."

"Alınmadım," dedi Sunita.

Zoey, "Campbell Bishop ve onun pisliklerinden rahatsız olmayan, muhteşem, işlevsel bir yetişkin illüzyonu yaratmak için buradayız," diye açıkladı.

"Kulağa çok fazla iş gibi geliyor," dedim.

"Kimseyi korkutmak istemem ama salonunuzda bir rakun var ve rahatsız görünüyor." Sunita kapıyı işaret etti.

Zoey, "Lanet olsun Bertha," diye bağırdı.

"O iyi. Muhtemelen şu anda ondan daha vahşiyim," diye açıkladım.

"Eh, ne olur ne olmaz diye..." Sunita yatağa geçmeden önce yatak odasının kapısını kapattı. Alışveriş poşetini yatağın üzerine koydu. "Erkeklerin dedikodu yapmadığını düşünmeyi severiz. Öncelikle bir dizi homurtu ile iletişim kurduklarını düşünürüz. Ama konuşurlar. Gage ve Levi'nin Cam'e senin depresif bir patates çuvalı olduğun için çalışmak zorunda kaldıklarını anlatmalarını ister misin? Şimdi, seksi bir hava katmak için transparan siyah dantel giymeyi düşünüyorum."

"Mükemmel!" Zoey kararını verdi. "Ben düzleştiriciyi takıp göz kalemini bulayım."

---

ON BEŞ DAKİKA İÇİNDE amatör glam ekibim beni bir boudoir fotoğraf çekimine hazır gibi göstermişti. Beni çok sevdiğim sabah Yaban Kirazlı Pepsi'mle masama oturtular ve ön kapının açılıp kapandığını duyduğumuzda Zoey ve Sunita stüdyodaki seyircileri kahkahaya boğdular.

"Ha. Ha. Neye gülüyorsunuz biz?" diye sordum.

"Sadece devam et. O kadar rahatsız olmuyorsun ki, zekânla bizi gülmekten kırıp geçiriyorsun." Zoey kıkırdadı.

"Evet, ben tam bir kahkaha tufanıyım," dedim huysuzca.

Bu onları yeniden harekete geçirdi, tam da koridordaki belli belirsiz ayak seslerinin durakladığı sırada.

"Ah, Hazel, beni öldürüyorsun," dedi Sunita teatral bir şekilde gözlerinin kenarlarını silerken.

Zoey kendini toparlama numarası yaparak kapıdaki iki gergin görünümlü Piskoposu selamladı. "Beyler, sizi gördüğüme çok sevindim. Hazel hafta sonu kaçamaklarıyla bizi eğlendiriyordu."

"Selam," dedi Gage.

Levi bana başını salladı. İkisi de ilk tehlike işaretinde kaçmaya hazır gibi görünüyordu.

"Merhaba çocuklar," dedim, sesim fıstık ezmeli sandviçten boğulacakmışım gibi çıkıyordu. Neden bu kadar güçlü bir aile benzerliği olmak zorundaydı? Ayrıca, neden üzerine titrediğim kişi Cam olmak zorundaydı? Neden iyi çocuk Gage'e ya da güçlü, sessiz tip Levi'ye aşık olamadım?

"Bize birkaç dakika ayırdığınız için çok teşekkürler çocuklar. Hazel bir podcast röportajını bitirmek üzereydi," diye yalan söyledi Zoey parlak bir şekilde.

"Evet. Bir İngiliz podcast yayını. Bu kadar erken olmasının nedeni zaman dilimleri.

Sunita da bu yüzden burada," diye geveledim.

"Saat dilimleri konusunda sana yardım etmek için mi?" Gage sordu.

"Evet. Yani, hayır," diye düzelttim. "Google bunun için var. Ha. Sunita da... yanlışlıkla İngiliz aksanına geçip ev sahiplerini gücendirmedimden emin olmak için burada."

Kelimelerin ağızımdan çıkmasını engellemek için suratımı yumruklamak istedim. Neyse ki Zoey onun yerine beni masanın altına tekmeledi.

"Baykuşlar. Baykuşlar... tüyden yapılır," diye açıkladım, incinmiş kaval kemiğimi ovuştururken örtbas etmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

Sunita ve Zoey bana aklımı kaçırmışım gibi baktılar. "Ah, evet. Evet, öyleler," dedi Gage kararsızca. Tavanı işaret etti. "Eğer senin için de uygunsa, üst kattan başlayalım mı?"

"Evet. Tabii. Kesinlikle. Coolio." Onlara parmak tabancalarımı gösterdim.

"Pew.

Pew."

Başlarını sallayan adamlar, ne yapacağı belli olmayan vahşi bir hayvanmışım gibi gözlerini benden ayırmadan geri çekildiler.

"Bertha'ya dikkat edin," diye seslendim arkalarından.

"İçeri girdiği temeldeki deliği hallettiğimizi sanıyordum," dedi Gage.

"Belli ki yanlış düşünmüşüz," diye bildirdi Levi, koridordaki rakunu işaret ederek.

"Onu takip edelim," diye önerdi Gage.

"Kaldırın şunları," di y e tısladı Zoey, adamlar tüylü oda arkadaşımın peşinden kaybolunca parmak silahlarımı tokatladı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Sunita, ben başımı masaya eğerken.

Zoey, "Onu Bernie'leştirme konusunda hafta sonundaymışsınız gibi

hissediyorum," diye mırıldandı. "Sadece daha fazla pratiğe

ihtiyacı var," diye ısrar etti Sunita parlak bir sesle.

Ben inledim. "Baykuşlar tüyden mi

yapılır?" Sunita, "Çok pratik yapmalı,"

diye ekledi.

Zoey omzumu sıvazlayarak, "Pepsi'ni iç," dedi.

---

Zoey beni ve erteleme çılgınlığımı bir saat boyunca izledikten sonra kesin bir dille, "YAZMAN GEREKİYOR," dedi.

Bu öneri beni o kadar dehşete düşürmüştü ki, oturma odamın süpürgeliklerini temizlemek için kullandığım toz bezini yere düşürdüm. "Yazamıyorum. O koca aptal benim ilham kaynağımdı."

"Yani o koca aptaldan önce hiç kitap yazmadın mı?" diye sordu masumca.

"Duygusal çalkantılar sırasında iyi yazamadığımı biliyorsun. Ayrıca, ne anlamı var ki? Yayıncım beni terk etti." Tıpkı Cam gibi.

Birdenbire artık ertelemek bile istemedim. Kanepeye uzanıp dünya yokmuş gibi davranmak istedim.

"O kanepeye doğru bir adım atarsan, yemin ederim Garland'ı özel bir röportaj için davet ederim."

Nefesim kesildi. "Yapmazsın."

"Yaparım. Sen Hazel Freaking Hart'sın. Sen kendi hayatının kahramanısın."

"Kendimi pek kahraman gibi hissetmiyorum."

"Çünkü bu senin hikayenin sonu değil. Bu ruhun karanlık gecesi. Bilirsin, kitapta her şeyin dağıldığı ve-"

"Ruhun karanlık gecesinin ne olduğunu biliyorum. Terk edildim, unutulmadım." Ayakta durmak aniden çok zahmetli geldi, bu yüzden duvardan aşağı kaydım ve yere yığıldım.

"O zaman biliyorsun ki bu, meydan okuyup birilerinin canına okuyacak mısın yoksa ölü taklidi mi yapacaksın karar vermen gereken nokta."

"Zorlukların üstesinden gelmeyi sevmiyorum. Ben yokuş aşağı gitmeyi severim." "Hazel." Sesinde bir uyarı notası vardı.

"Zoey," diye taklit ettim.

"Bana bunu yaptıracaksın." İçimi çektim. "Neyi yaptıracaksın?"

"İkimize de kendimizi çok kötü hissettirecek çok kötü bir şey."

"Gerçekten şu anda kendimi daha kötü hissetmemi sağlayabileceğini mi düşünüyorsun? Hoşlanmamaya çalıştığım adam tarafından terk edildim. Yayıncım tarafından terk edildim ve azalan satışlarım ve bir kitabı bitirmekten tamamen aciz olduğum son geçmişimden sonra, yeni bir başlangıç için yeni bir şehre taşındım ve yakında gerçek bir bokun içine diz çöktüm. Boşandıktan sonra eski kocamı ilk kez gördüğümde de susuz kalmış, duygusal bir insan müsveddesi oluyorum." Kollarımı havaya kaldırdım. "Devam et ve en kötüsünü yap Zoey."

"Senin yüzünden buradayım," dedi, öfkeli bir okul müdürü gibi önümde volta atarak. "Sana sadık kaldığım için sevdiğim bir işi kaybettim. Seni *Pennsylvania kırsalına* kadar takip ettim çünkü sana inandım. Şimdi ruhunun karanlık bir gecesine denk geldin ve senden intikam almak yerine

Size yanlış yapan herkes için kendinize bir acıma partisi daha düzenlemeye hazırsınız. Şimdi bu, hikayesiyle ilgileneneğiniz bir kadın kahramana benziyor mu? Ya da okuyucuların DNF yapacağı türden bir kahraman gibi mi geliyor?"

İstemsizce her iki senaryoyu da kurgusal olarak gözden geçirdim, kahramanımı harap ve ıssız bir halde, hayatının geri kalanında bir rakunla yatakta şekerleme paylaşıırken hayal ettim. Sonra onu büyük kız pantolonunu çekerken ve cesurca hayatına devam ederken hayal ettim, başarıma umudu olmadan sadece numara yapıyor olsa bile. Omurgasız, hoppa bir kadın kahraman tek yıldızlı eleştirilerin hedefiydi.

"Eee?" Zoey sordu.

Kollarımı kavuşturarak, "Acele etmiyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum," dedim.

"Benim öyle bir lüksüm yok Hazel! Müşterilere ihtiyacım var. Satacak kitaplara ihtiyacım var. Bir otelde yaşıyorum. Üç aydır seks yapmadım. Tüm geleceğim senin kafanı kışından çıkarıp çıkaramayacağına bağlı. Ve sen umurunda bile değilmiş gibi davranıyorsun!"

Bir ahududu patlattım ve dizlerimi göğsüme çektim. "İşe yaradı mı?" diye sordu, söylenirken nefes nefese kalmıştı.

"Şey, kesinlikle daha kötü hissediyorum."

Yanımdaki duvardan aşağı kaydı. "Eğer kitabı bitirirsen, satacağım. Bu işte beraberiz."

Başımı salladım ve yerdeki onlarca yıllık yara izlerine baktım. Yeni ya da bozulmamış olmasalar da hâlâ güzellerdi. Karakterleri onları parlak, mükemmel bir yüzeyden daha ilginç kılıyor olabilirdi.

"Ondan gerçekten hoşlandım Zo. Ondan hoşlandım, ondan hoşlandım."

Başını omzuma doğru eğdi. "Biliyorum. Ben de severdim. Yani senin gibi onu sevmek gibi değil. Ama sırf onu bir daha gördüğümde yüzüne vurabilmek için bir kürek almayı planlıyorum."

Bir boğaz temizlendi ve sarsıldık. Başımızı kaldırdığımızda Gage ve Levi'nin ellerinde bir çekiç ve devasa bir İngiliz anahtarıyla kapıda durduklarını gördük. "Bağırışmalar duyduk," dedi Gage. "Bertha'nın aşağı inmiş olabileceğini düşündük."

Onu yatağından kovduktan sonra buraya geldi." "Lanet olsun, Bertha," diye mırıldandım.

Zoey bana yan gözle bakarak, "Burada rakun yok," dedi. "Biz sadece-"

"Yazdığım bir diyalogu canlandırıyorum," diye duyurdum. "Bu bir dövüş sahnesi."

Gage çekicini indirdi. "Oh. Uh. Güzel. Biz yukarı çıkalım."

Zoey sahte bir hevesle, "Harika," dedi.

Levi kapı aralığında durdu ve Zoey'ye baktı. "Bil diye söylüyorum, bunun için seni tutuklamazdım."

Zoey ona gülümsedi. "Teşekkürler, Levi." Levi başını salladı ve gözden kayboldu.

"En azından bir Bishop'ın yakışıklı yüzünün arkasında bir beyni var." Kadın aydınlandı. "Hey, Cam'i gerçekten ne kızdırır biliyor musun? Kardeşlerinden biriyle çıkmak."

"Artık çıkmak yok. Bir kedi alacağım."

"Rakunun bu konuda ne diyecek?"

"Hadi," dedim, ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Nereye gidiyoruz?"

"Dizüstü bilgisayarımı toplamama yardım ediyorsun ve beni kulübeye götürüyorsun. Burada yazamam. Her an ortaya çıkabilir diye endişelenmiyorum."

"İşte ruh bu! Gazoz, peynirli bukleler ve dondurma stokladım bile," dedi Zoey.



## ÇEKİCİ DÜŞÜRMEK

CAMPBELL

Basınçla işlenmiş son kapağı yerine VIDALADIM ve sallanıp sallanmadığını test ettim.

Güneşli bir Perşembe öğleden sonrasıydı. Willis'in sarhoşken dramatik bir balıkçılık hikayesini canlandırırken Chevy'yi fırlatmasının ardından Fish Hook'un güverte korkuluğunun bir kısmını değiştirmek için tek başıma çalışıyordum.

Her şey yolundaydı.

Havada sonbahar vardı. Birkaç erken yaprak, gelecek renklerin önizlemesini yapıyordu. Kız kardeşim hastaneden çıkmış ve her zamanki huysuz haline geri dönmüştü. Evimde beni bekleyen -kuyruklu ya da başka türlü- hiçbir çiftlik hayvanı yoktu.

Ve ben perişan haldeydim.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve güvertede geç saatte öğle yemeği yiyen Lang Johnson ve Kitty Suarez'e ters ters baktım. Her iki kadın da hemen Hazel'ın kitaplarının kopyalarını aldı, açtı ve sırtlarından bana ölümcül bakışlar fırlattı.

Ayrılık haberi normalden daha hızlı yayılmış ve söylentiler hızla kontrolden çıkmıştı. Hatlar çizilmişti. Takımlar seçilmişti. Ve Cam Takımı sayıca oldukça azdı.

Umursadığımdan değil.

Her şey çok saçmaydı. Bu özel bir meseleydi ve özel olarak halledilmişti. İnsanlar, hiçbir zaman sıradan bir takılmadan öteye gitmemiş bir ilişkiye kişisel olarak yatırım yapmış gibi davranıyorlardı.

Hazel'la ilişkiyi bitirdiğimden beri yüz yüze görüşmemiştim. Kardeşlerim bana onun pansiyonda çalıştığını söyleme zahmetine girmeden önce, duygularına saygı duyduğum için neredeyse bir hafta boyunca onun evinden uzak durmuştum. Ayrıca kadının bana karşı asil hürmetimi gerektirecek herhangi bir duygu beslemediğini söylemekten de büyük zevk alıyor gibiydiler.

Garland'ın Neighborly'de onunla ilgili haberleri abartılı söylentilerden aşırı övgüye dönüşmüştü. Ve teknolojik işgüzarlığımızın bir gönderisini kaçırmış olma ihtimalime karşı, tüm kasaba

Kitapçıya uğradığında ya da bir grup Lakers'lı ile Angelo'da yemek yiyip bir şeyler içtiklerinde ne kadar iyi ya da mutlu görüldüğü konusunda beni bilgilendirmek için.

Ya da bisikletleriyle onu her yerde takip eden çocuklarla ne kadar iyi olduğunu.

Hep çocuk sahibi olacağımı düşünmüştüm. Ama benim bile su katılmamış erkek ayrıcalığı olarak kabul ettiğim bir gösteriyle, onları nasıl elde edeceğimi hiç düşünmemiştim. Hazel'le aile hayatının gereksiz bir parıltısı, aletlerimi şiddetle plastik çantalarına geri fırlatmama neden oldu.

Kardeşlerimin hiç çocuk sahibi olmayı düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum. Ama doğru olanı yapıp Hazel'la ilişkiyi bitirdiğimden beri Bishop Buttholes mesaj grubu şüphe uyandıracak kadar sessizdi. Gage ve Levi hâlâ benimle iş hakkında konuşuyorlardı. Gerçi şimdi düşününce, beni tek başıma göndermek için nedenler bulmaya devam ediyorlardı. Şu anda olduğu gibi.

Laura mesajlarımdan ve aramalarımdan kaçıyor. Ve Bishop Breakfast'ın son iki resmi davetiyesini almamıştım.

Kendi kendime bunun sorun olmadığını söyledim. Yalnızlığı *seviyordum*. Garland'ın sosyal medyadaki Hazel fotoğraflarına bakarak sağlıklı bir zaman geçiriyorsam ne olmuş yani? *Prences Gelin*'deki iokain tozu olayını yapıyordum ve bir zehre karşı tolerans geliştirişiyordum. Ama bu sefer zehir duygularımdı.

Daha iyi hissetmem gerekiyordu. Rahatlamış hissetmem gerekiyordu. Bunun yerine kendimi boşlukta hissettim. Endişeli. Gergin.

Belki dükkâna uğrayıp Levi'nin bira içmek isteyip istemediğine bakabilirdim. Annem Laura'yı kontrol için doktora götürürken onun yerine bakıyordu.

"Psst!"

Rusty çekildi Ben dışarı . benim Mızımız kış Hayal. I benekli altımdaki kayaların üzerinde tırmanıyordu.

"Aşağıda ne halt ediyorsun?" diye sordum.

Parmağını dudaklarına götürdü ve beni susturdu. "Sessiz ol. Kimsenin beni seninle konuşurken yakalamasını istemiyorum."

"Ciddi misin?" Matkabımı ona fırlatmayı düşündüm ama sonra dışarı çıkıp yeni bir tane almak istemediğime karar verdim. Ayrıca, Levi'nin beni ilk kez tutuklatmak için bir neden aradığını hissediyordum.

"Bak dostum. Korkulukları tamir ettiğin için sana minnettarım ama her şeyi berbat ettin," dedi sahnede fısıldayarak.

"Ben hiçbir şeyi berbat etmedim," diye tersledim.

Lang ve Kitty bana doğru onaylamayan bakışlar gönderdiler. "Ben yapmadım," diye ısrar ettim, iki katına çıkarak.

Rusty hırıltılı bir kahkaha attı. "Tabii ki yapmadın. Sadece kuyruğunu kıstırdın ve başına gelen en iyi şeyden kaçtın. Ama hey, bir başkası bunu görecektir kadar cesur olacak. Her neyse, fatura için parayı kasanın yanına Gage'in adına bıraktım. Biri üzerinde senin adını görürse, içine bir tomar sakız ya da daha kötüsünü yapıştırabilir diye düşündüm."

"Teşekkürler, Rusty. Desteğin için minnettarım," dedim barmene ve yedi müşteriye bakacak kadar yüksek sesle.

"Neden gidip bunu yapmak zorundaydın, Cam?" Rusty homurdandı. "Şimdi bunu yapmak zorundayım."

"Neyi yapman?"

Ellerini ağzına götürdü. "Hazel Takımı!" diye bağırdı.

Aletlerimin geri kalanını toplayıp oradan ayrıldığımda *yuhalamalar* ve *evetlemeler* agresif bir alkış tufanını noktaladı.

Ön cam sileceğimin altında son kitabının kapağının renkleri olan pembe ve lavanta renkli bir Hazel Takımı broşürü bulduğumda hâlâ sinirliydim. Broşürde, kalp kırıklığı yaşayan aşk romanı yazarımıza destek olmanın yolları madde madde sıralanmıştı. Bu listede ona unlu mamuller yapmak ve uygun bekâr erkeklerle tanıştırmak gibi öneriler de vardı. İlanı hazırlayan şakacı, Hazel'ın mükemmel erkeğinin özelliklerini bile sıralamıştı.

- Okuryazar
- Kariyeri ve başarısı için destekleyici
- İyi görünümlü
- Pislilik değil
- Ondan çalmayacağım.
- İşler ciddiye bindiğinde zavallı bir korkak gibi kaçıp gitmeyecek.

Camdan kaptım ve top haline getirdim. "Çok komik," diye ilan ettim izleyen herkese.

Başıma ılık ve ıslak bir şey düştü. Tam bir gölge üzerime çullanırken uzandım. "Lanet olsun, Goose! Az önce üzerime mi sıçtın?"

Lanet kuş iki adım ötemdeki Subaru'ya konarken ben de sordum. Talepkâr bir şekilde ciyakladı ve bir ayağını yaralıymış gibi havaya kaldırdı.

"Üzerime sıçtıktan sonra beni ödül maması için dolandırabileceğini mi sanıyorsun?" Havladım. "İyi kartal. İyi nişan aldın," dedi dördüncü sınıf öğretmenim Bayan Hoffman.

Arabanın tavanına bir avuç ödül maması atarken bana ters ters baktı.

Nefesimin altında küfrederek, saçımdaki kuş pisliğini temizlemek için broşürü kullandım ve öğürmemeye çalıştım. Story Lake'e dedikodusunu yapacak başka bir şey daha vermek istemiyordum.

Çöp kutusuna doğru yürüdüm ve bokla ıslanmış kâğıdı içine attım. Bir hareket gözüme çarptı ve içgüdüsel olarak irkildim. Ama bu bir kel kartalın başka bir geçişi değildi. Onun yerine, Story Lake Warbler'lar militarist bir düzende bana doğru ilerliyordu. Tam önümde durdular, yüzleri sertti, bedenleri tüm kaldırımını kapatıyordu.

"Hayır," diye homurdandım.

Scooter'ın perdeli borusundan gelen hırçın bir nota ve ardından öfkeli, ahenkli bir uğultu ile kesildim. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

*"Campbell Bishop, sen bir kokarcasın  
Kendi korkunla tek başına kalmaya  
mahkûmsun Sevgili dostumuz Hazel'i  
incittin  
Çünkü sen sadece aşağılık bir sansarsın.  
Senin taş kalbin olmadan daha iyi durumda ve  
sonunda yalnız kalacak olan sensin"*

Kaldırımdan geçen diğer insanlardan kendiliğinden bir alkış koptu.

"Ciddi misin Livvy?" Dükkânın merdivenlerinden alkışlayan ve ıslık çalan kardeşime seslendim. O da orta parmağıyla karşılık verdi.

Dikkatimi tekrar Warbler'lara çevirdim. "S i z i Hazel mı işe aldı? Gerçekten olgunca."

Scooter'ın gözleri kısıldı. "Bizi kimse tutmadı. Bunu bedavaya yapıyoruz," diye kibirli bir şekilde açıkladı.

Telefonum cebimde titrediğinde Scooter'a tam da borusunu nereye sokabileceğini söylemek üzereydim. İlk aklıma gelen Hazel oldu ve çılgınca ceplerimi yoklayarak kendimi utandırdım.

Baba: Bir dakikan olduğunda çiftliğe uğramanı istiyorum.

Arayanın Hazel olmadığını göğsümde hissetmem kesinlikle hayal kırıklığı değildi. Kesinlikle değildi. Ben onu aşmıştım, o da beni.

---

"Saçına ne yaptın böyle?" Eve girdiğimde babam merak etti.

"Ben yapmadım. Goose şehir merkezinde atış talimi yapıyordu."

Annem mutfaktaki tencere ve tavalara sinirli bir şekilde vurmaya ara verip kindar bir kahkaha attı.

"Tanrım. Sen de mi? Bütün kasaba bu ayrılığa bizden daha çok üzüyor," dedim.

"Bu konuda. Hadi gidip ofiste konuşalım." Babam beni annemin ateş hattından uzaklaştırdı.

Kapıyı arkamızdan kapattı ve bana annemin sandalyesine oturmamı işaret etti. Sonra masasından bir kağıt parçası aldı, boğazını temizledi ve okumaya başladı.

"Hayatı yoldaki tümseklerin sayısıyla ölçüyorsun. Bu hiçbir şekilde doğru bir tahmin değil."

"Ne yapıyorsun sen?"

Başını notlarından kaldırdı. "Sana ders veriyorum. Annen telaşlandığımı biliyor, o yüzden bazı notlar aldı."

Babamın on yaşındayken bana kuşlar ve arılardan bahsettiği o garip konuşmasını bugün bile hatırlıyorum.

"Senin felcine ve Laura'nın kazasına 'tümsek' demek zor."

"Dolambaçlı yollar o zaman," diye kabul etti.

"Baba, şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman zor durumdasın. Çünkü söyleyeceklerimi duyana kadar bu odadan çıkmayacaksın."

İç çekerek sandalyeye yığıldım. "Peki. Dinleyelim bakalım."

Babam tekrar kâğıda baktı. "Sen iyi bir çocuktun ve iyi bir adam oldun. Ama bazen seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen de benim gibi duygularından bahsetme konusunda berbatsın," dedi ve elindeki notları kanıt olarak salladı.

"Biz piskoposuz. Piskoposlar duygular hakkında konuşmaz. Huysuz ve aç olmaktan başka duygularımız olmayabilir."

Babam beklediğim gibi gülmedi.

Kulak memesini çekiştirdi. "Hazel'dan neden ayrıldın?" "Bu onunla benim aramda."

"İyi o zaman. O zaman ben de herkes gibi tahmin yürüteceğim. Sanırım korktun ve kaçmaya karar verdin."

"Korkmadım. Ve eğer kaçacak olsaydım, birkaç blok öteden çok daha uzağa giderdim."

"Onu kaybetmeden önce tükürsen iyi olur Frank," diye seslendi annem kapının dışından.

"Hallediyorum," diye bağırdı.

Uzandım ve kapıyı açtım. "Bize katılmak ister misin?" diye sordum.

Annem kapının pervazına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ödleklik ediyorsun ve kendini acıdan kurtarmak için birini incitiyorsun."

Kapıyı açtığım için hemen pişmanlık duydum.

"Hazel ve ben farklı şeyler isteyen iki farklı insanız," diye ısrar ettim.

"Sana ya da kimseye bir açıklama borcum yok."

"Farklı şeyler mi? Bana öyle geliyor ki o bu kasabada yaşamak ve bu ailenin bir parçası olmak istiyor," dedi babam kulak memesini bir kez daha çekiştirerek.

"Bu saçmalık," diye yakındım.

Annem kafamın arkasına kelepçe vurdu. "Kapa çenenin ve dinle."

"Neden bunu konuşuyoruz ki? Bir kızdan ayrıldığında Gage'e baskın yapmıyorsunuz," diye belirttim.

"Hazel 'herhangi bir kız' değil ve Gage henüz aşık olmadı," dedi annem. dedi.

"Ve sen benim y a p t ı ğ ı m ı mı söylüyorsun?" Kalbim içimde garip bir takla attı.

Göğüs.

Annem muzaffer bir parmakla yüzümü işaret etti. "İşte! İşte bu bakış. Korkuyla karışık mide bulantısı. Bu aşk, evlat."

"Hayır, değil. Bu... hazımsızlık."

"Ona aşık oldun ve korktun, bu yüzden her zaman yaptığın şeyi yaptın. Gittin," dedi.

Babam başıyla onayladı.

"Buna inanamıyorum. Sanki seni terk etmişim gibi konuşuyorsun. Kasabadan ayrıldım çünkü istedim. Güzel bir şehirde iyi bir iş buldum çünkü başkalarınıninkine karışmadan kendime ait bir hayatım olsun istedim."

Annemle babam o sinir bozucu her şeyi bilen bakışlardan birini paylaştılar.

Parmakla gösterme sırası bendeydi. "Hayır. Şimdi dinleme sırası *sende*. Her Pazar herkesi sofranın etrafında toplamayı seviyorsun diye, emekli olduğun dükkânı doldurmayı, senden olmayan çocukları almayı ve hayatın boyunca tanıdığın insanlarla birlikte yaşamayı sorun etmiyorsun diye ben de aynısını yapmak zorunda değilim."

Annem gözlerini devirdi. "Ben de en kalın kafalı olanın Levi olduğunu sanıyordum. Senin istediğin *de* bu."

Yüzümü ellerimle kapattım ve sinirli bir inilti çıkardım. "Aman Tanrım. Sana bunu düşündüren ne?"

Annem ellerini havaya kaldırdı ve babam eğildi. "Öncelikle, çünkü annen aptal değil."

"Teşekkür ederim!" dedi, parmağını babama doğru uzatarak. "Bak, neden böyle olduğunu tahmin etmek için burada değilim. Ama sen bize ailesini kaybetmiş ve kardeşlerinden ayrı düşmüş, korkmuş, kırılmış küçük bir çocuk olarak geldin. Bunun bir iz bırakması kaçınılmaz."

"Belki de kanıtlaman gereken bir şey vardı," dedi babam söze karışarak. "Belki de o çocuğa kendi başının çaresine bakabileceğini göstermek istedin."

Hazel'in göldeki sözleri bende yankılandı. *Sen istikrarlı, sevgi dolu bir aileden gelen ve kanatlarını açıp çalıştıklarından emin olmak isteyen bir çocuktun.*

"Neden herkes birdenbire beni psikanalize tabi tutma ihtiyacı hissediyor?" Yorulmuştum. Kızgındım. İşimi benden daha iyi bildiklerini düşünen insanlar tarafından günlerce azarlanmıştım.

Annem, "Çünkü olabilecek en aptalca şeyi yapmaya devam ediyorsun, sanki kendini yok etmeye falan ayarlanmışsın gibi," dedi.

"Biz ayrıldık. Bu bir orta yaş krizi değil ve kesinlikle büyük bir mesele de değil." Yalanlar. Ağzımdan yalanlar çıkmaya devam ediyordu.

"Sahip olduğun en iyi şeyi bırakıp gittiğin için hiç endişeli görünmüyorsun," dedi babam.

"Hazel başıma gelen en iyi şey değildi," dedim sessizce. "Siz ikinizdiniz."

İkisi de bir süre sessiz kaldı. Sonra annem gözyaşları içinde veteriner raporlarının olduğu bir dosya klasörünü kafama vurdu.

"Ah! Bu ne içindi?"

"Çok tatlı, sinir bozucu bir şekilde yanıldığın için," dedi. "Sadece *bir tane* iyi şey alamazsın."

"İlkiyle başlarsın ve onun üzerine inşa edersin," dedi babam ciddiyetle.

"Birbirimizi bulup aşık olmakla tatmin olduğumuzu mu sanıyorsun?" Annem sordu. "Hayır. Burayı satın aldık. Bir iş kurduk, sonra bir tane daha. Kız kardeşin oldu. Kardeşini bulduk. *Seni* eve getirdik."

"Ve bu sizin için harika. Ama benim istediğim bu değil." Panik yine yükseliyordu ama bu sefer elimden bırakabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Pekâlâ. O zaman ne istiyorsun?" Babam sordu.

Bir daha hiçbir şey kaybetmemek. Dehşetin o bükülmesini asla hissetmemek. O hızlı keder ve korku dilimini.

İyi ve sağlam bir şeye sahipmişim gibi hissetmemek, sadece bunun benden böyle alınabileceğini fark etmek.

Kız kardeşimin kocasının bir daha kapıdan içeri giremeyeceğini öğrenmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu unutmak.

"Sessiz, basit bir hayat istiyorum. Ve neden herkes ve onların ikinci kuzenleri bu konuda yorum yapma ihtiyacı hissediyor anlamıyorum."

"Sorun şu ki herkes senin saçmaladığını biliyor," dedi annem. Dışarı.

Sandalyemden kalkmaya başladım. "Yapacak işlerim var. Yapacak işlerim var.

Siz ikinizden alacağım. Sırf hayatımı sizin düşündüğünüz gibi yaşamıyorum diye-"

"Campbell Bishop. Seninle işimiz bitene kadar orada oturacaksın. Hayat değerlidir, acıtsa bile. Kaçınılması gereken bir şey değildir. Elimizdeki tek şey bu," dedi annem nazikçe.

"Şimdi eğer bu yalnız hayat gerçekten istediğin şeyse-" diye başladı babam. "Değil," diye kestirip attı annem.

"O zaman ne yapıyorsan yapmaya devam et. Ama sadece kendini korumaya çalıştığına dair en ufak bir ihtimal bile varsa, durup düşünmelisin. Bundan daha büyük bir hayatı hak ediyorsun."

"Kapımızın önünde beliren o küçük çocuk da öyle," dedi annem sert bir sesle.

İkisi de orada oturmuş, beklentiyle bana bakıyorlardı.

"Peki. Bunu düşüneceğim," dedim ve onların tavsiyelerini dikkate alıyormuş gibi yapmanın bu odadan çıkmamın tek yolu olduğunu fark ettim.

"Küçük mutluluk zulaları," dedi annem.

"Ne?"



Babam başıyla onayladı. "'Yumurtalarını tek sepete koyma' sözünü duymuşsundur."

"Ne olmuş ona?"

Annem ellerini havaya kaldırdı. "Kendine tek bir mutluluk kaynağı veremezsin. Sadece ailen sağlıklı olduğu sürece mutlu olamazsın. Kimse sonsuza kadar sağlıklı kalamaz."

"Büyük büyük deden Melmo'nun parasıyla ne yaptığını hatırlıyor musun?" Babam sordu.

"İçkiye ve kadınlara mı harcadı?" Tahmin ettim.

"Öldüğünde bankada birikmiş mütevazı bir miktarı vardı. Ama geride, memleketinin dört bir yanında sakladığı gerçek bir servetin hazine haritasını bıraktı. Eğer banka batarsa ya da birisi zulalarından birini bulup çalarsa, kendisine bir şey olmayacağını biliyordu."

"Yani mutlu olmam için arka bahçeye altın paralar gömmeye başlamamı mı istiyorsun?"

"Kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyorsun ve bu da bu yılki doğum günü hediyene yansıyacak," dedi annem.

"Doğum günü hediyesi *istemiyorum*. Ama bu konuşmanın bitmesini istiyorum."

"Bak Campbell, sen Hazel'a aşık oldun." Ben karşı çıkmaya çalışınca babam elini kaldırdı. "Senin dışında herkes için gün gibi ortadaydı. Sen korktun."

Öfkelendim. "Ben korkmadım."

"Saçmalama evlat. Her erkek aşık olduğunda korkar, ama gerçek erkekler korkularıyla yüzleşir. İyi bir kadına aşık olmak yapabileceğin en kötü şeymiş gibi davranıyorsun."

Bence öyleydi. Ve kazadan sonraki ilk birkaç hafta ve ay Laura'nın başucunda oturduktan sonra, neden onların da aynı şeyi hissetmediklerini anlayamıyordum.

"Şunu deneyelim. Çeşitlendirme hakkında," diye açıkladı babam. "Ooh, bu iyi bir fikir tatlım." Annem onun dizini okşadı.

"Bütün paranı şu uydurma hisse senetlerinden birine yatırmadın, değil mi?" Babam devam etti.

"Hayır."

"Doğru. Yatırımlarını etrafa yayıyorsun, böylece biri batarsa diğerlerinin güvende olmasını sağlıyorsun... tabii tüm borsa çökmezse, ki zaten hepsinin uydurma olduğunu düşünürsek-"

"İpin ucunu kaçırıyorsun Frank," diye uyardı annem.

Ben de sadede gelmeye karar verdim. "Yani birkaç eş almam gerektiğini mi söylüyorsun? Bunun Pennsylvania'da yasal olduğunu sanmıyorum."

"O kadar kalın kafalı Neandertal varken..." Annem nefesinin altında mırıldandı.

"Seni duyabiliyorum," dedim ona.

"Güzel. Duymanı istedim."

"Ne söylediğimizi çok iyi biliyorsun," diye ısrar etti babam.

Annem başını salladı. "Onun bildiğini sanmıyorum. Bu yüzden çekiçle vuracağım. Buraya suçluluk duygusuyla döndün, eğer burada kalsaydın Laura'nın kazasını önleyebileceğini sanıyordun."

"Bunda hayal ürünü bir şey yok. Onunla birlikte koşan ben olurdum. Daha önce dışarıda olurduk çünkü o zamanlar hep birlikte çalışırdık. O araba asla-"

"Bu gerçekten çok aptalca." "Dil, anne."

"Özür dilerim ama çekiçle vurmak yumuşatarak işe yaramaz. Laura'nın Miller'ın, fiziksel yeteneklerinin ve eski hayatının yasını tutmasını izledin. Sen de hepimiz gibi ön sıradan izledin ve Hazel'ı uzaklaştırarak kendini bu tür bir acıdan kurtaracağını düşünüyorsun. Ama bu gerçekten-"

"Lanet olası aptal," diye ekledi babam. "Burada bir yankı var mı?"

"Kız kardeşine bak," dedi annem beni görmezden gelerek. "Bazı insanları dibe çeken ve bir daha asla yüzeye çıkmalarına izin vermeyen türden bir travma yaşadı. Ama İşçi Bayramı'nda kıcıyla gülüyordu. Çocukları var, bizi var, bu kasabayı var. Ve siz aptallar sonunda oturup konuştuğunuzda, onun işe geri dönmeye hazır olduğunu anlayacaksınız."

Babam da ben de anneme aynı şaşkın bakışı attık. O da gözlerini devirdi. "Siz inatçı baş belaları için her şeyi hecelemememe gerek var mı?"

Babam ve ben birbirimize baktık ve omuz silkedik. "Şey, evet," dedik.

"Laura dükkâna geri dönmek için can atıyor. İşini büyütmek istiyor. Ama bunun gerçekleşmesi için hepinizin onun için erişilebilir hale getirmeniz ve bunu yapması için ona dizginleri vermeniz gerekiyor." Annem son söz için babamı işaret etti.

"Laur neden bir şey söylemedi?" diye sordum.

"Çünkü kız kardeşin de tıpkı sizin gibi. Nasıl yardım isteyeceğini bilmiyor. Seninle ve kardeşlerinle oturup bir rampa ve yeni bir tuvalet yapılmasını isteyeceğini mi sanıyorsun? Tutumlu Frank'e daha fazla personel almamız gerektiğini söyleyecek kişi olmak istediğini mi sanıyorsunuz? Tıpkı senin onun aklını okumanı beklediğin gibi o da senden ne istediğini ayrıntılı olarak açıklamayı bekliyor."

Bunların ikisi de Bishop ailesinin tarihinde hiç olmamıştı... tabii annemi saymazsanız.

"Peki, neden öyle söylemedin, Pep?" Babam sordu.

Annem ellerini havaya kaldırdı. "Çünkü ben her zaman burada olup kafanızı kışınızdı çekip çıkaracak değilim. Hepiniz yetişkinsiniz ve ben buna saygı duymaya çalışıyorum, ama Tanrım Louise, hepiniz bunu zorlaştırıyorsunuz. Bu konuşma altı ay gecikti."

"Gidip Larry ile konuşmalıyım," dedim tekrar ayağa kalkmaya başlayarak.

"Hayır. Hayatına iyice bir bakmalı ve tüm mutluluğunu tek bir lanet sepete koyduğunu fark etmelisin. Ailen iyi olduğu sürece sen de iyisin."

"Tanrım, anne. Sanki Laura hastanedeyken sen ve babam bir karavan kiralayıp sabaha kadar parti yaparak ülkeyi dolaşmışsınız gibi davranıyorsun. Ben seni gördüm. Onunla birlikte sen de acı çektin."

Sesim kesildi, bu da beni hemen susturdu.

Annem iç çekti ve saçlarımı karıştırmak için öne doğru eğildi. "Tabii ki acı çektik. Ama yaşamayı bırakmadık, kız kardeşin de öyle. Öte yandan sen daha başlamadın bile."

"Kız arkadaşlar, çocuklar, evcil hayvanlar, arkadaşlar, hobiler, tatiller, maceralar, yeni aletler. Evlat, dünya sevicecek şeylerle dolu. Bunlardan birkaçını denemenin zamanı gelmedi mi sence?" Babam söyledi.

## KARDEŞ İTİRAFLARI

CAMPBELL

GÖRÜYORUM Kİ HÂLÂ KIZGINIZ," dedim ertesi sabah spor salonunda, kız kardeşim barfiksın ortasında bana dişlerini gösterdiğinde. Çoktan terlemeye başlamıştı, bu da her zamankinden daha erken geldiği anlamına geliyordu. Bunun yine uyumadığı anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Sonra ona uyumayıp uyumadığını sormalı mıyım diye düşündüm.

Sonra da onun öfkesini kazanmadan bu konuyu nasıl açacağımı bilemediğimi fark ettim.

Levi onun yanındaki ağırlık sehpasından, "Bu ikimiz için de geçerli," diye duyurdu.

"Eğer birine kızacaksan, seni aday gösteren Bokkafa'dır, şef," diye belirttim, havlumu ve tumbler'ımı ağırlıklarla takas ederek.

Levi'nin cevabı bir bakış ve homurtu oldu, ardından da bir sonraki bukle setine başladı.

"Livvy bana kızgın kalamaz," dedi Laura alnını silerken. "Tekerlekli sandalye meselesi falan." Dramatik bir şekilde sandalyesini işaret etti.

Bu, gerçek olduğu için komik olmayan şakalardan biriydi. Bir zamanlar birbirimize karşı acımasızdık. Şimdi ise her şeyin etrafından dolanıyorduk. Kardeşlik dinamiğimiz bozulmuştu ve hiçbirimiz eski halimize nasıl döneceğimizi bilmiyorduk.

Her zaman yaptığım şeyi yaparak ve her türlü huzursuzluk duygusunu bastırarak bir dizi hareketle ısınmaya başladım.

"Bak kedi ne getirmiş," dedi Gage, koşu bandında geçirdiği kilometreler yüzünden nefes nefese kalmış bir halde.

"Ona nasıl baktığını gördüm," diye açıkladı Laura.

"Kime?" Dişlerimi sıkarak, tam olarak kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davrandım.

"Bak, gerçek şeyler hakkında konuşmadığımızı anlıyorum ama bundan bıktım. Her şeyi berbat ettin. Sen mutluydun. O da mutluydu. Ve sen bunu bir kenara attın."

Kız kardeşimin sesinde gerçek bir titreme vardı ve ben bunun öfke olmamasından ölesiye korkuyordum.

"Herkesin anlaması gereken sensin," dedim.

"Herkesin içinde ben mi? Bu da ne demek oluyor şimdi?" Laura talep etti.

"Bu muhtemelen aptalcaydı," diye mırıldandı Gage nefesinin altında. "Kesinlikle aptalcaydı," diye homurdandı Levi.

"Hayır. Siktir et bunu. Konuşmak mı istiyorsunuz? Konuşacağız. Orada oturdum ve her şeyi yaşamınızı izledim Laur. Her şeyini kaybetmeni en ön sıradan izledim. Günün her acı dolu saniyesinde acı çektiğini görmek için. Ben bunu yapamam. Birini böyle kaybedemem. Seni neredeyse kaybediyordum ve bununla başa çıkamadım."

Laura'nın gözleri parladı. "Beni ve Miller'ı aptallığın için bir bahane olarak kullanmadın."

"Kimseyi bahane olarak kullanmıyorum ve ortada aptallık falan da yok." "Kelepçeleri hazırlasan iyi olur," dedi Gage Levi'ye.

"Miller'la bir gün, bir saat daha geçirmek için yapmayacağım şey var mı sanıyorsun?" Laura talep etti. "Ve sen de seni hiç görmediğim kadar mutlu eden birini b ı r a k ı p gittin, seni koca moron."

"Bak. Sakinleşelim," dedim.

"Sakinleşmek mi? *Sakinleşmeyeceğim*, Cammie. Çünkü hak ettiğinde ayağa kalkıp o aptal suratına bir yumruk atamadığım için çoğu zaman hâlâ sinirliyim. Çünkü bazı şeyler hakkında konuşmuyoruz. Çünkü bir saniye daha evde yaralı bir dul olarak oturmaya dayanamıyorum."

"Tanrım, Larry. Neden bir şey söylemedin?" Gage sessizce sordu.

"Çünkü biz hiçbir bok hakkında konuşmayız!" diye bağırdı. "Hiçbirimiz yap.

"Sormak zorunda kalmamalıydınız," diye itiraf ettim. "Bilmemiz gerekirdi." "Oh, siktir g i t . Siz aptalların hiçbiri akıl okuyucu değilsiniz. Hepimiz

Hata. Bla bla bla. Ama şu anda sana odaklanıyoruz." "Gage'e odaklanamaz mıyız?" Şaka yaptım.

"Ben hayattayım Cammie. Her şeyimi kaybetmedim. Çocuklarım vardı, siz göt delikleri vardı. Melvin ve arkadaşlarım da. Kendim vardım. Çok güçlüyüm ve Miller'la geçirdiğim bir saniyeden bile pişman değilim. Sonu bile değil. O yüzden *beni* kaçmak için bahane olarak kullanmana izin vermeyeceğim.

Çünkü 'korkutucu' ya da 'kötü bir şey olabilir'. Bil bakalım ne oldu, seni aptal salak, kötü zamanları atlatmamızı sağlayan tek şey sevdiğimiz insanlar ve şeylerdir."

I Çizik at ve geri . benim Kafa. "Herkes başka konuşmaktan rahatsız oluyor musunuz?"

Gage, Levi ve Laura ellerini kaldırdı.

"Eğer gerçek bombaları atıyorsak, kasabaya geri dönüp kahramanı oynamaya çalışmana hâlâ kızgınlım," diye itiraf etti Gage.

"Kim? Ben mi?" Kendimi işaret ederek sordum. "Evet, sen, sik kafalı," dedi Levi.

"Ben kahramanlık yapmaya çalışmadım."

"Sensiz hiçbir şey yapamazmışız gibi gösterdin. Sanki sen burada olmadığın için iş batıyormuş gibi. Sanki Laura'nın durumunu engelleyebilirmişsin gibi..." dedi Gage, tekerlekli sandalyeye doğru bir el sallayarak.

"Ben en büyükleriyim. Siz ezikleri korumak benim görevim," diye ısrar ettim.

"En büyük olman bir boku koruyabilecek tek kişi olduğun anlamına gelmez," dedi Gage.

Levi ona sessiz bir yumruk tokuşturdu.

"Tamam. Hazel'la işleri berbat ettim. Larry işe geri dönmek istiyor. Gigi de benim zorba bir narsist olduğumu düşünüyor. Senin derdin ne Livvy?"

Hepimiz Levi'a bakmak için döndük.

"Ahır boyalarıyla ben vurmadım ve bunun için suçlandığım için hala kızgınlım."

## BERNIED'DE HAFTA SONU

HAZEL

Zoey beni Fish Hook'a doğru sürüklerken, "Sosyal olmak İSTEMİYORUM," diye mızımızlandım.

Cumartesi gecesi hava nihayet sonbaharın lehine dönmüştü, bu yüzden benim için seçtiği kot pantolon ve kazağı giymiştim. Kot pantolon ayakta durmak için yapılmıştı ve koyu mavi bluzun yakası, bir saat önce dizüstü bilgisayarının başından kaldırılıp en sevdiği eşofman altından çıkarılması gereken bir kadın için aşırı miktarda göğüs dekoltesi gösteriyordu.

Cumartesi gecesiydi ve bu da benim için evde kalıp üzölmek için bir başka mükemmel nedendi. İki hafta boyunca, sabah 7:00 ile akşam 5:00 saatleri arasında kendi evimden uzak durdum. Evde ve sayfada ilerleme hızlı ve öfkeli bir şekilde gerçekleşiyordu.

Acı dolu bir ilhamla karakterlerimi kavgaya ve üçüncü perdedeki ayrılığa götürdüm. Gerçek hayattan büyük ölçüde ödünç almıştım, bu da kendimi köşeye sıkıştırdığım anlamına geliyordu. Çünkü "kahraman" affedilmez bir aptaldı ve affedilmeyi gerektirecek kadar büyük bir jest yoktu. Ama bir çıkış yolu bulmak için onun aptallığını hafifletme fikriyle oynuyordum... tabii ki kurgusal olarak.

Yeni bir ilham kaynağı beklerken, sosyal medyada okurlarla kaliteli zaman geçiriyor ve Salı günü gelecek olan gargoyl kitap ayracı gibi ev ihtiyaçları için internetten alışveriş yapıyordum.

Zoey cam kapıyı benim için açık tutarken, "Zor iş," dedi. "Bunların hepsi I'm Fine Tour'un bir parçası."

Alay ettim. "Kendimi iyi hissetmiyorum." Negatif Nellie olmayı sevmiyordum ama huysuzluğun rahatlatıcı aşinalığı eski, sıcacık bir kazak gibiydi. Bir kez ona sarıldım mı, bir daha çıkarmak istemiyordum.

"Önemli olan senin iyi görünmen." "Doğru, çünkü öncelikli olan dış görünüştür."

"Eski sevgilinle intikamının zirvesindeyken değil de kötü bir gününde karşılaşmanın ne kadar boktan bir şey olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi.

"O *burada* mı?" Ayaklarım donarak yere bastı. Şu anda Campbell Bishop'ı şahsen görmektense jinekologda soğuk bir spekulum ve cereyanlı bir muayene odasıyla yüzleşmeyi tercih ederdim.

"Tabii ki hayır," diye homurdandı. "Ayrıca, iyi haberlerim var ve sen benim en iyi arkadaşımsın. Sözleşmeye göre bunu benimle kutlamak zorundasın."

"Kuzenin tuvaletini tıkayıp senin dairenin altını su basmadı mı?"

"Hayır, bunu kesinlikle o yaptı. Ama ne kadar uğraşırsan uğraş, beni yıkamayacaksın."

Ev sahibi standını atladık ve doğruca Story Lake standartlarına göre oldukça kalabalık olan bara gittik.

Bir tezahürat yükseldi ve ben de arkamı dönüp sebebini aradım. Ama arkamda kimse yoktu. Biri "İyi görünüyorsun Hazel!" diye bağırdığında televizyon ekranlarında bir spor müsabakası zaferi olup olmadığını kontrol ediyordum.

Daha fazla alkış, birkaç kurt ıslığı ve bana doğru yönelen birkaç gülümseme vardı. Laura ve Sunita'nın bir masadan bize el salladığını gördüm.

"Teşekkür ederim." Bir elimle kazağımı düzelterek söyledim. "Neden herkes beni alkışlıyor?" Ağzımın kenarından tısladım.

"Çünkü onlar Hazel Takımı." Zoey yumruğunu havaya kaldırdı.

"Hazel Takımı!" diye coşkuyla karşılık verdi bar.

"Ellerinde kitaplarımın kopyaları mı var?" Hayal gördüğümünden emin bir şekilde sordum.

"Hazel Takımı birbirini böyle tanıyor," diye açıkladı beni bara götürürken.

Rusty bizi barın diğer tarafında karşıladı. "Bayanlar. Her zamankinden mi Hazel?" diye sordu alaycı bir sırıtışla.

Yüzüm kızardı. "Tanrım, hayır. Bir Chardonnay alabilir miyim lütfen?" "Elbette."

"Ben de," dedi Zoey.

Junior Wallpeter yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı. Randevu gecesi gömleğinin yakasında bir çeşit bebek kusmuğu/yiyeceği lekesi vardı. "Sen daha iyisini hak ediyorsun, Hazel. Umarım sen de benim ve eşim gibi gerçek olanı bulursun."

"Teşekkürler Junior," dedim zayıf bir sesle.

"Hey, sana ikizlerin fotoğraflarını e-posta ile göndereceğim, tamam mı? Parktaki çifte bez patlamasını görene kadar bekle. Bu seni neşelendirir."

"Kulağa... harika geliyor," diye yalan söyledim.



O masasına ve karısına döndü, ben de suratsızca şarabıma baktım. Junior Wallpeter'ın bile sonsuza dek mutlu bir hayatı vardı. Bu arada benim kaderimde sadece başkalarının mutlu sonlarını yazmak vardı.

Zoey, "Surat asmayı bırak," diye emretti. "Garland buraya geliyor."

İnledim. "Ciddi misin? Bu gece kendi kişisel paparazzilerimle uğraşamam."

"İşte benim en sevdiğim yerel ünlü," dedi Garland, sol tarafıma yanaşarak. "Son haberlerimi nasıl buldun?"

Arkamda bir esinti hissettim ve Zoey'yi boğaz kesme hareketinin ortasında bulmak için döndüm.

Şüpheli bakışlarımı amatör gazeteciye çevirerek, "Görmedim," dedim.

"Peki, o zaman... nedenlerden dolayı hızlıca bir fotoğraf çekmem gerekiyor," dedi. "Biliyor musun Garland, kendimi kameraya hazır hissetmiyorum," dedim.

Ama beni dinlemiyordu. Barın sonundaki vücut geliştiren yirmili yaşlardaki Quaid'e parmak şıklatmakla meşguldü.

Garland, "Quaid, bana bir iyilik yap ve... uh... kontrast için buraya gel," dedi.

Sarışın, permalı, iri kıyım Quaid bar taburesini bıraktı ve kas kütesini bize doğru getirdi.

Zoey takdir dolu bir ifadeyle, "Seksenli yılların Ken bebeklerine benziyor," dedi.

İç çektim.

"Biz onun çok çok büyük ablaları olacak yaştayız," diye belirttim.

---

"O zaman ben de 'Yapabilirsin Quaidster. Dört yüz elli kilo bir şey değil' dedim. Sonra da kaldırdım."

Garland benim ve "Quaidster "ın barda derin bir sohbete dalmış gibi görüldüğümüz bir fotoğrafın sanat yönetmenliğini yapmıştı. Bunun pazarlama işi için olduğunu iddia etmişti. Sonra ortadan kaybolmuş, Zoey de tuvalete gitmek için izin istemişti ve şimdi Quaid normal dead liftle Rus dead lifti arasındaki farkı anlatırken ben onunla baş başa kalmıştım.

Gerçek randevular artık böyle bir şey miydi? Hiçbir ortak noktanız olmayan biriyle sessizce oturup araya kendi tuhaf ilgi alanlarınızla ilgili bir şeyler sokmayı beklemek mi?

"Quaid, sana şunu sormama izin ver. Eğer bir kadınla aranı gerçekten bozmuş olsaydın, onu geri kazanmak için ne yapardın?" diye sordum. Eğer bu adam beni ilgi alanlarıyla sıkacaksa, ben de onu kurgu için kullanabilirdim.

Kaşlarını çattı. "Şimdiye kadar bir kadınla ilişki mi berbat ettiğimi sanmıyorum." "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim.

"Seninle konuşmak gerçekten çok kolay Hazel," dedi takdirle. "Kasım ayındaki vücut geliştirme yarışması için yaptığım antrenmanları dinlemek ister misin?"

"Elbette, Quaid."

Zoey gideli uzun zaman olmuştu ve ben de şüphelenmeye başlamıştım. Tam onu bulmak için bir bahane uydurmak üzereydim ki barda aynı anda bir düzine telefon bildirimi dalgalandı.

"Neler oluyor?" Heyecan uğultusu arasında sordum.

"Bir bardak daha içmeye hazır mısınız?" Rusty önümde belirerek teklif etti.

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Ben bir buğday çimi brotein birası daha alayım," dedi Quaid boş bardağını kaldırarak. "Protein smoothie'si ve light biranın harika bir bebeğe sahip olması gibi bir şey."

"Kulağa... ilginç geliyor."

Dalgınca enseme ovuşturdum. "Sıkı tuzaklar mı?" Quaid sordu.

"Ha?"

Uzandı ve boynumun omzumla birleştiği noktaya baskı uyguladı.

"Aman Tanrım." Kelimeler takdir dolu bir iniltiyle ağzımdan döküldü.

"Evet, çok gerginsin," dedi ve beni taburenin üzerinde döndürerek jambon hokkası büyüklüğündeki elleriyle gergin kaslarıma masaj yaptı.

"Vay canına," diye mırıldandım. O hafta yazıyormuş gibi yaparak çok zaman geçirmiştik ve görünüşe göre yazıyormuş gibi yapmak, gerçekten yazmakla aynı kasları kullanıyordu.

Arkamdaki odada bir şeyler oluyordu. Sanki herkes aynı anda nefesini tutuyormuş gibi bir elektrik gerilimi vardı. Ama Quaid'in sihirli, kaslı başparmakları başka bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

"Çek ellerini onun üzerinden."

Bu hırıltılı komut göz kapaklarımda bisküvi tüpleri gibi açılmasına neden oldu.

"Oh, merhaba, Cam. Seni görmedim," dedi Quaid kolayca, hâlâ boyun kaslarını çalıştırarak.

"Bir kamyoneti kaldırabiliyor olman umurumda değil. Eğer önümüzdeki iki saniye içinde ellerini hareket ettirmezsen, kollarını koparır ve kendi yumruklarınla suratını yumruklarım."

Quaid'in etli pençesinden kurtuldum ve etrafımda döndüm. Campbell Bishop gerçekten fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Dur bakalım, Cam. Hazel Quaid'le çıkmak istiyorsa, bu onun ayrıcalığı," diye uyardı Rusty.

Sunita keskin İngiliz aksanıyla, "Rusty'ye katılıyorum," diye seslendi.

"Onu bekâr yapan serseri sensin."

"Heh. Serseri," dedi Laura Sunita'nın yanında.

Başlar sallandı ve daha fazla anlaşma bağırıldı.

Gage ve Levi Zoey'nin arkasındaki kapının hemen içinde durdular.

Gage kuru bir sesle, "En azından kimsenin burnu kanamıyor," dedi.

"Henüz," diye mırıldandı Levi.

Taburemden zıpladım, aniden içimi derin bir öfke kapladı. "Senin sorunun ne?" Cam'in göğsüne parmağımı sokarak sordum.

"Kuşlaşabilir miyiz? Bu bifteği göle attıktan sonra mı?" diye sordu bana.

"Şimdi konuşmak istiyor," diye gözlemledi Junior.

Cam yüzünü odaya döndü. "Yemin ederim, hepinizle dövüşeceğim."

Bayan Patsy ayağa kalktı ve çantasını bir kement gibi başının üzerinde daireler çizerek sallamaya başladı. "Denediğini görmek isterim, zıpçıktı."

"Sen hariç," dedi Cam, onu göstererek. "O çantaya güvenmiyorum."

Gage ve Levi isteksizce Cam'in arkasında durmaya geldiler. Onu herkesten mi yoksa herkesi ondan mı korumak için orada olduklarından emin değildim. Gerçi yüzlerindeki asık ifadeye bakılırsa, kardeşlerin ilk yumruğu kendilerinin yemesini sağlamak istemiş olma ihtimalleri de vardı.

"Hazel Cam'i yumruklamadığı sürece kimse kimseyle dövüşmeyecek," diye duyurdu Levi.

Hayal kırıklığına uğramış mırıldanmalar polis şefinin sert bakışlarıyla çabucak bastırıldı.

Cam bana döndü, gözleri yalvarıyordu. "Beş dakika. Bu ahmaklardan uzak dur."

"Hayır."

"Beş dakikan vardı. O hayatına devam ediyor, dostum," dedi Zoey kendini beğenmiş bir tavırla.

"Oh iyi! Kaçırmadık," dedi Frank kapıdan.

"Şimdiye kadar kana bulanmışlardır sanıyordum," dedi Pep, ilk yardım çantasını en yakındaki bar masasına fırlatarak. "Bize bira ver, Rusty."

"Bir kasaba barında kavga etmenin büyük bir jest olacağını düşünüyorsanız, fena halde yanıyorsunuz," diye Cam'i bilgilendirdim.

"Büyük bir jeste kadar ilerleyebileceğimi düşünmüştüm. Ama sen şehirdeki her erkekle çıkarken bu zor."

"Çıkmak mı? Ben çıkmıyorum!"

"Oh, sanki biz çıkmıyorduk? Sanırım bu sadece Bronson Vanderbeek'in kitapçıda senin için kapıyı tutmasıydı. O okumaz bile, Hazel. Peki ya Darius'un kuzeni Scott'la yediğin şu samimi öğle yemeğine ne demeli? Ya da Scooter'la kanoya binmeye?"

Bana telefonunun ekranını gösterdi, başka erkeklere gülümsediğim fotoğraflar arasında geziniyordu.

Ne olduğunu anladığımda ağzım açık kaldı. Tüm kasaba tarafından *Bernied'de hafta sonu geçirmiştım*.

"Garland!" Havladım.

## BALIK GIBI KOKUYORSUN.

CAMPBELL

Yüzüm, yumruklarım ve kaburgalarım acıyordu. Ana caddede topallayarak yürürken her adımda ayakkabılarımdan göl suyu akıyordu.

Levi'nin kelepçe yerine kullandığı koli bandı yüzünden bileklerimde kıl kalmamıştı.

Onun için mücadele etmiş, kardeşimin ilk resmi tutuklanması olmuş ve kamu malına zarar vermekten göz yaşartıcı bir para cezasına çarptırılmışım ve annemle babam kefaletimi ödemişti.

Ama kendime ve Story Lake'e savaşmadan pes etmeyeceğimi kanıtlamıştım.

Ve ikinci raunda hazırdım.

Hazel'ın evi görüldüğünde omuzlarımı dikleştirdim. Verandanın ışığı yanıyordu ama oturma odası ve salonun ışıkları kapalıydı. Ama saat onu geçiyordu ve henüz yatmamış olmasının mümkün olmadığını biliyordum.

Kapıyı açtım ve yürüyüşe çıktım. Zili çaldığımda yüzde seksen beş ihtimalle kapıyı açmayacaktı ve yüzde yüz ihtimalle de yeni döşenmiş zeminine göl suyu ve kan damlatmam için beni içeri almayacaktı.

B planında karar kıldım ve evin yan tarafına yöneldim, aşırı büyümüş peyzajın sonuncusu arasında yolumu bulmaya çalıştım. Ofis penceresine varmadan önce yüzüme bir kızılçık dalı yedim ve dikenli bir şey pantolonumu yırttı. Pencereden ışık sızıyordu.

Masasının arkasında oturuyordu, Tanrı'ya şükür yalnızdı. Saçları çarpık bir düğümle toplanmıştı. Omuzları kamburdu. Parmakları klavyenin üzerinde bulanık bir şekilde hareket ediyordu. Sırtı hayatımda gördüğüm en güzel sırttı. Hayatımın geri kalanında her gün o sırtı görmek istiyordum.

"Bütün gece orada pusuya yatacak mısın yoksa harekete geçecek misin?"

Arkamı döndüm ve Felicity'yi çitin üzerinden bakarken buldum. "Merdivende misin?"

"Bunu bir gözlem platformu olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Neden sıırıslıklamsın?"

"Çünkü aptalın tekiydım ama artık değilim."

"Hmm. Açık olmak gerekirse, aşkını itiraf ediyorsun ve garip bir sürüngen suçu işlemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

İçimi çektim ve bana ikinci bir şans verse de vermese de Hazel'ın evinin bu tarafındaki her pencere için perde alıp asmayı aklıma not ettim.

"Evet, ben de biraz mahremiyete minnettar olurum," dedim sertçe. "Bu sana pahalıya patlar."

"Bir ay boyunca siparişlerinizi bizzat alıp teslim edeceğim," diye söz verdim.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti. Güzel bandajlar bu arada," dedi gözden kaybolurken.

Parmak eklemlerime baktım. Şakacı annem ilk yardım çantasını karanlıkta parlayan emoji bandajlarıyla doldurmuştu. Bütün kaka emojilerini benim üzerimde kullanmıştı.

Hazel'ın penceresine vurmak için elimi kaldırdım, sonra durakladım.

*Kahretsin.* Kulaklık takıyordu. Bu da demek oluyordu ki onun ödünü koparmak üzereydim. Birden tüm bu plan aptalca ve tehlikeli görünmeye başladı. Ya piyano sehpasının ayağıyla peşimden gelirse ya da evcil rakununu üzerime fırlatırsa?

Nefesimin altında küfrederek telefonumu nemli cebimden çıkardım ve hâlâ çalışıyor olması için dua ettim.

Ben: Arkanı dön.

Mesajı gönderdim ve bekledim.

Telefonuna baktı, parmakları klavyede bocalıyordu. Ama telefona uzanmak yerine omuzlarını dikleştirdi ve yazmaya devam etti.

"Ciddi misin Hazel?" Kendi kendime mırıldanarak bir mesaj daha

gönderdim. Ben: Beni görmezden geldiğini görebiliyorum.

Sadece arkanı dön.

Ben: Lütfen.

Telefonunun ekranı tekrar aydınlandı ve Hazel başını sandalyesinin arkasına vurdu. Telefonunu kapattı ve yazmaya devam etti.

Hırlayarak arama düğmesine bastım.

"Tanrı aşkına," diye boğuk bir çığlık geldi Hazel'ın içinden. Bir elini telefona attı ve aramayı cevapladı. "Ne oldu?"

"Arkanı dön," diye emrettim.

Gözlerinde ateşle sandalyesinde döndü. Telefonu uçtu ve penceredeki iri siluetimi gördüğünde perili bir ev çığlığı atarken neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

"Orada herkes iyi mi?" Felicity çitin üzerinden seslendi. "Git buradan, Felicity."

Sabırsızca pencereyi işaret ettim.

"Ne sikime benim bahçemde pusuya yatıp yüzünü pencereme dayıyorsun?" diye sordu pencereyi zorla açarken.

"Yüzümü cama yapıştırmadım," diye karşı çıktım. "Geri çekil."

"Hayır! Neden?"

Kendimi pencerenin pervazına attım.

"Aman Tanrım. Neden ıslandın?" Burnunu kırıştırdı. "Balık gibi kokuyorsun."

"Gage yüzüme bir tane vurdu," diye açıkladım, pencereden yolun geri kalanını tırmanarak geçtim. Vıcık vıcık botlarım parkeye bir gıcirtıyla çarptı.

Hazel sanki odada bir silah arıyormuş gibi baktı. "Huzur içinde geldim," diye söz verdim ona.

"Umurumda değil. Eğer herkes sana bir şans verdiyse, ben de bir şans istiyorum."

"Bana kapalı bir yumrukla vurmak istemiyorsan ya da elinde canlı bir alabalık yoksa hiç şansın yok."

Başını salladı. "Tamam o zaman." Yumruğunu sıktı ve kolunu geri çekti. "Beni neden terk ettiğini, herkesin önünde küçük düşürdüğünü ve sonra bir göl canavarı gibi kokarak evime girdiğini anlatmak için on saniyen var, yoksa YouTube'da araştırdığım kendini savunma hareketlerimi senin üzerinde kullanmak zorunda kalacağım."

Teslim olmak için avuçlarımı kaldırdım.

"Senden ayrıldım çünkü korkuyordum. Tüm bu aşk olayı benim için yeni. Laura hastaneye geri dönene kadar bu konuda rahat olmaya başlamıştım. Bana onun kazasını hatırlattı. Miller'ı nasıl kaybettiğimizi,

Onu neredeyse nasıl kaybettiğimizi. Miller'ın öldüğünü söylediğimizde nasıl zar zor hayatta kaldığını. Sanırım panik atak geçirdim ve her şeyi sana aşık olmamakla çözmeye karar verdim."

Yumruğunu bir iki santim indirdi.

"Bu korkunç," diye itiraf etti.

"Bunu hiçbir zaman atlatamadım. Tanıdığım en iyi insanlardan biri ve onu ölesiye seviyorum ama bu onu korumadı. Ben onu koruyamadım. Aşk onu diğer yarısının olmadığı bir hayattan, eskiden yaptığı şeylerin hiçbirinin olmadığı bir hayattan kurtarmadı. O yatakta ona baktım ve seni gördüm."

"Ve sen de birinin yatağının yanında olmamayı tercih ediyorsun. Anladım. Sana aşık olduktan sonra bana haber verdiğin için teşekkürler," diye tersledi Hazel. Şimdi iki yumruğunu da tamamen yanlıştır bir duruşla havaya kaldırmıştı.

"Laura zaten canıma okudu. Annem ve babam da öyle. Herkes ölür. Herkes sevdiği insanları kaybeder. Bu gerçekten kaçış yok. Kaybetmekten kaçınmanın kestirme yolu yok. Bu yüzden seninle birlikte acı çekmek istiyorum Hazel. Yas tutmak, öfkelenmek ve her yatağın başında olmak istiyorum."

"Bu çok iç karartıcı bir jest."

"Yeterince iyiye sahip olmazsam kendimi kötüden koruyabileceğimi düşündüm."

Yüz ifadesi giderek yumuşadı. "Bu gerçekten aptalca."

"Katılıyorum. Ama sen bana çok fazla iyilik gösterdin ve şimdi daha fazlasını istiyorum. Çünkü kötü şeyler de yaşayacağız. Bu garanti. Ve bundan kurtulmanın tek yolu mümkün olduğunca çok iyiye tutunmak."

"Tamam, biraz daha az iç karartıcı."

Ona doğru uzandım ve bileklerinden tutarak kendime doğru çektim. "Hayat dağıniktır, ama başka biriyle dağınıklık yaratmanı izlemektense senin dağınıklığının bir parçası olmayı tercih ederim."

"Aslında başkalarıyla karışıklık yaratmıyordum. Tuzağa düşürüldüm. *Biz ayarlanmıştık*. Zoey buna *Weekend at Bernie-ing* diyordu çünkü bu bir cesedi hareketleri yapmaya zorlamak gibiydi."

"Bütün kasaba bizim birbirimize ait olduğumuzu biliyor. Artık ben de biliyorum. Ve gitmene izin vermeyeceğim," dedim, onu daha yakına çekerek.

"Birdenbire sana güvenip pantolonumu çıkaracak değilim." "Zaten pantolon giymiyorsun," diye belirttim.

Aşağı baktı. "Lanet olsun."

"Perde takıyorum. Her yere," dedim ve başımı onunkine doğru eğdim.



Ağzını açtı ve ben de bu fırsatı değerlendirdim. Öpücük yumuşaktı, ihtiyaçla doluydu. İki elimle yüzünü kavradım ve ikimiz de nefesimizi tutamayana kadar onu iyice öptüm.

"Lanet olsun! Neden gidip böyle bir şey yapmak zorundaydın ki?" Hazel serbest kalmayı talep etti. "Beni incittin Cam. Hem de çok. Kendimi ortaya koydum. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Ve sen beni ezdin."

Bir elimle saçlarını okşadım. "Özür dilerim," dedim sessizce. "Bana ne istediğini söylemeni istiyorum. Onu elde ettiğinden emin olmak istiyorum. Bu beni korkutan bir şey olsa bile."

"Bir ilişki içinde olma fikrinin aptal erkek arkadaşımı korkutmasını istemiyorum!"

"Bebeğim, seninle birlikte olmaktan korkmuyordum. Seni kaybetmekten korkuyordum."

"Bu kulağa aptalca bir kendini gerçekleştiren kehanet gibi mi geliyor? Bunu nasıl unutabilirim ki? Seni affetmek isteyip istemediğimi bilmiyorum!"

"Güzel. Affetme. Henüz bunu hak etmedim. O kahramanca jestlerden birini hak ediyorsun. Ve benim seni korkutup pencereden atlamam bu nitelikte değil."

Omzunun üzerinden baktı. "Yani, sanırım oldukça yüksek bir *pencereydi* ve sen de bunu oldukça kolaymış gibi gösterdin."

"Yeterince yüksek değil, Trouble. Sen daha fazlasını hak ediyorsun. Seninle bir hayat istiyorum. Bir yuva. Bir aile." Kapıdaki hareket dikkatimi çekti. "Önemli ölçüde daha küçük bir kapalı rakun nüfusu."

Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini dışarı çıkardı. "Ben daha fazlasını hak ediyorum. Bertha da öyle. Ve bil diye söylüyorum, ben kahramanlarımdan çok daha az affediciyim."

Eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Bil diye söylüyorum, bir rakun tarafından dövülmeyeceğim. Ayrıca, kahramanlarınızdan daha inatçıyım."

"Peki, büyük jestin ne olacak? Sana birkaç ipucu verebilirim."

Başımı salladım. "Uh-uh. Yapmam gereken tüm araştırmaları yaptım," dedim ve başparmağımla raftaki kitaplarını işaret ettim.

"Ailemin Noel ağacı çiftliğini kurtarıp bana küçük bir eşek sürüsü mü vereceksin?"

"Biraz uyu," diye tavsiye ettim. "Çünkü sana büyük bir jest yaptığımda, ikimiz de kırk sekiz saat boyunca uyumayacağız." Parmağımı iç çamaşırının kemerinde gezdirdim.

Titredi.

"Hâlâ beni yumruklamak istiyor musun?" diye sordum.

"Evet, ama içimde bunun asla geçmeyeceğine dair bir his var."

Sırıttım ve burnunun ucunu öptüm. "Görüşürüz, Bela." Haftalardır ilk kez bir amacım varmış gibi hissederek pencereye yöneldim.

"Hazırlanmam gereken bir zaman çizelgesi var mı?" diye sordu ardından.

Ben.

Pencereden atlarken ona şehvet dolu bir bakış attım.

---

Ben: Yardıma ihtiyacım var.

Cezadan kurtulamayacaksın. Hazel'la

nasıl gitti?

Gage: Seni bir rakunla dolaba mı kilitledi? Ben:

Onu geri kazanıyorum.

Gage: Onu yıpratıyorum mu demek

istiyorsun? Ne fark eder ki?

Büyük jest için yardıma ihtiyacım var. Levi:

Bu da ne böyle?

## SONSUZA DEK MUTLU OLMAK BURADA BAŞLAR

HAZEL

ŞOFÖR garaj yoluma girdi ve ben rahat bir nefes aldım. New York'a dönmek güzeldi. Ama üç gün süren yayıncılık toplantıları, röportajlar ve networking'den sonra eve dönmeye hazırdım.

Zoey ve ben dün gece yollarımızı ayırmıştık. Başarımızı eski iş arkadaşlarının yüzüne vurmak ve kuzeninin bu ay dairesine verdiği zararı gidermek için bir gün daha burada kalacaktı. Ama ben evde olduğum için çok mutluydum. Heart House önümde bir hoş geldin feneri gibi parlıyordu.

Sokakta park etmiş hiçbir inşaat aracı olmadığını fark etmem bir saatimi aldı. Garaj yolunda çöp konteyneri de yoktu. Ama ön verandamın kirişlerinde eğrelti otları ve sakızlardan oluşan sepetler asılı duruyordu. Tam da istediğim türdendi.

"Bu da ne böyle?" Kendi kendime mırıldandım.

Şoför garaja yanaştı, eğer gözlerim bana oyun oynamıyorsa, garaj bıraktığımdan daha temiz ve pembe görünüyordu. Kapıların soyulan kirli boyları dökülmüştü ve şimdi bembeyaz parlıyorlardı. Ama en büyük sürpriz güverte ve rampanın bitmiş olmasıydı.

Aceleyle şoföre bahşiş verdim ve Cam'i aramadan önce çantalarımı aldım. Ama cevap yoktu. Balık gibi kokarak kütüphanemin penceresinden içeri girdiğinden beri birkaç kez mesajlaşmıştık ve beni resmen geri kazanır kazanmaz yeni yayın sözleşmemi benimle kutlayacağına söz vermişti.

Bir hevesle kız kardeşini  
aradım. "Selam," dedi Laura.

"Hey, gelip rampamı denemek için ilk misafirim olmak ister misin? Evde yemek olduğunu sanmıyorum ama bir şeyler sipariş edebiliriz."

"Ben hallederim. Kırk yedi saniye içinde orada olacağız," dedi.

"Levi seni hız yapmaktan tutuklamak zorunda kalabilir gibi geliyor."

"Levi diğerkleriyle birlikte şehir dışında. Ben de bu civardaydım," dedi ve telefonu kapattı.

Sözüne sadık kalarak, bir dakikadan kısa bir süre sonra garaj yoluna girdi. "Şarabı arkadan alır mısınız?" diye seslendi bana.

"Bütün bunları ne zaman hallettiler?" O yerdeki sandalyesini yeniden toplarken ben de arka koltuktan bakkal çantasını alarak sordum.

"Cam bitirmek için oldukça motive oldu diyelim."

Sindirimi sistemimde bir endişe yumağı oluştu. Bizi unuttuğu için mi bitirmek istiyordu? Yeniden düşündüğü ve ölümcül düşmanlar olarak daha iyi olacağımıza karar verdiği için mi? Bu noktada, bu bizim tek ilişki seçeneğimizdi çünkü onun arkadaşı olmamın hiçbir yolu yoktu. Bunun için yeterince olgun değildim.

"Mağazada rampaya başladılar ve kasa düzenini ve banyoyu yeniden yapabilmeleri için önümüzdeki hafta boyunca kapalı olacağız," dedi Laura, düzgünce sandalyesine geçerek.

Düşüğü için alnında gülen ağlayan bir emoji yara bandı vardı ama sesi heyecanlı, neredeyse neşeli geliyordu.

"Bu işe geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

Laura'nın sırtışı güneşi utandırıyordu. "Nihayet! Senin kitabından bir sayfa aldım ve bütün bir defteri planlar ve ürün fikirleriyle doldurdum. Gelecek yıl bizim için büyük olacak. Hepimiz için. Bunu hissedebiliyorum," dedi.

"Bu harika." *Hepimizin bir parçası* olmak istiyordum. Çaresizce. "Hadi, içeri ne kadar girmişler görelim."

Laura'nın önündeki rampadan yukarı çıkıp güverteye çıktım.

"Mobilya sipariş etmedim," dedim tik ağacından yemek masası ve sandalyelere, alçak bir masanın etrafındaki minderli döner sandalyelere bakarak. Saksılarda daha çok çiçek vardı. Her renkten saksı çiçekleri. Köşede erkeksi bir ızgara parıldıyordu.

"Veranda mobilyalarının perileri olmalı," diye düşündü masumca.

Arka kapıyı açtım ve onun için tuttum.

"Kardeşin nasıl?" Alçak eşikten geçerken onu takip ederken sordum.

"H a n g i s i ?" diye alay etti. "Bu arada, onu tezgâhın üzerine koyabilirsin."

Gözlerimi kırıştırdım ve elimdeki torbayı hışım ile yere bıraktım.

Tezgahım vardı. Ve fayans. Ve bir kiler kapısı. Ve camlı bir kahvaltı köşesi.

"Vay be... Bitti!"

"Sürpriz," dedi, kutlama çemberinde dönerek.

Dolaplar altın rengi donanımıyla görkemli bir lacivertti. Tezgâhlar -çok fazla vardı- dokulu backsplash'i tamamlayan gri damarlı şık bir beyazla parlıyordu.

"Dairemde on iki santimlik bir tezgah alanım vardı," dedim, adanın üzerine katlanıp kollarımı iki yana açarak. Adada altı tane rustik beyaz ayaklı ve eğimli dalgaların karaya attığı odun oturaklı bar tabureleri vardı.

"Evet, kesinlikle yemek yapmayı öğrenmen gerekecek." Laura içecek dolabının yanındaki dolaptan iki şarap kadehi çıkardı. "Annem gelecek hafta için sana köfte dersi ayarladı bile."

"Ama nasıl..."

Önü camlı dolaplarda eğlence için gökkuşağı gibi tabaklar vardı. Onların bir fotoğrafını çektim ve anneme gönderdim. Orada çaba sarf ediyordum ve sonuçlar beni çok şaşırtmıştı.

"Çocuklar bütün gece çalıştılar ve takviye çağırdılar."

"Neredeler? Neden buranın ne kadar güzel görüldüğüyle övünmüyorlar?" Bir dergideki mutfağa benziyordu. Mükemmel bir evde mükemmel bir mutfak ve burada yaşamak zorunda olan bendim.

"İlgilenmeleri gereken bir şey vardı. Yakında dönerler," diye söz verdi ve kahvaltı köşesindeki masaya çeşitli peynirler, krakerler ve etler koymaya başladı.

Etrafa göz gezdirirken elimi kalbimin üzerine kapattım. "Bu çok fazla."

Eğer bu Cam'in büyük jestiyse, yüzünü gösterdiği anda adamın üzerine atlayıp pantolonunu yırtacaktım.

"New York nasıldı?" Laura bir bardak şarap doldurup bana doğru iterek sordu.

Ben de kiler kapısına doğru götürdüm. "Harikaydı. Zoey bana yeni bir yayıncıyla yeni bir anlaşma ayarladı, aman Tanrım. Burası Manhattan'daki mutfağımdan daha büyük," diye ciyakladım. "Bir dakika. Cam'in fritözü neden burada? Onu bana bağışladı mı? Ve bu el mikseri nereden geldi?"

"Kiler perileri olabilir mi?"

Kilerden geri çekildim ve onu işaret ettim. "Sen ne biliyorsun ki? Neler oluyor?"

Tam kapı çaldığı sırada masumca omuz silkti. "Onu almak isteyebilirsin."

Şarabımı aldım ve koridor boyunca yarı koşar adım yürüdüm. "Aman Tanrım, perdeler bak!" Yürürken haykırdım.

Kendini beğenmiş bir Cam görmeyi umarak ön kapıyı çekip açtım. Onun yerine Darius'un ışı1 ışı1 sırtışıyla karşılaştım.

"Hazel, annem olmayan en sevdiğim kadın! Silver Haven'dan Sylvia'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kıptım. "Evet! Tabii ki. Sana çok fazla özür borçluyum. O dubalı teknede sakinlerinizi tehlikeye attığım için özür dilerim."

"Özre gerek yok," diye ısrar etti Sylvia. "İçeri girebilir miyiz?" Darius sordu.

Başımın döndüğünü hissettim. "Elbette. Evim bitmiş gibi görünüyor. Laura mutfakta peynir ve şarapla uğraşıyor."

"Peynir deyince beni kandırdın," dedi

Sylvia. Ben önden gittim.

"Merhaba Sayın Belediye Başkanı. Seni tekrar görmek güzel, Syl." "Seni de Laura."

Sanki bir tür şakanın içindeymişler de ben dışarıdaymışım gibi birbirlerine sırıtıyorlardı.

"Biri bana neler olduğunu anlatmak ister mi?" Dedim.

"Sylvia ve ben eski hastane arazisinin nihayet satıldığını ilk senin bilmeni istedik."

"Oh, Tanrım. Dominion mu satın aldı? Golf sahası projesi için mi?"

"Aslında, Silver Haven benim tavsiyem üzerine aldı. Hikaye Lake en yeni destekli yaşam tesisimizin evi olacak," diye duyurdu Sylvia.

Gözlerimi birkaç kez kıptım.

"Ama buraya gelmeniz için sizi kandırdık. Aktif bir nüfusa sahip, gelişen küçük bir kasaba olduğumuzu düşünmenizi sağladık ve sonra neredeyse sakinlerinin yarısını gölde boğuyorduk. Yani, tüm sorumluluğu üstleniyorum. Herkese ne olabileceğimizi göstermeye çalışıyorduk ama feci bir başarısızlık oldu-"

"Biliyorum. Bülteninizi okudum," dedi Sylvia yumuşak bir gülümsemeyle. "Hazel, bana gösterdiğin şey, Story Lake'in herkesin hoş karşılandığını hissetmesi için her şeyin ötesine geçtiği idi. Tüm erişilebilirlik değişikliklerinin ötesinde

Bütün kasaba Laura için burada ne yaptıysa, siz ve kasabanız da benim sakinlerimin kendilerini buraya ait hissetmelerini sağladınız."

"Story Lake de bana böyle hissettirdi," diye itiraf ettim.

"Ben sadece yönetimde değilim. Arazi alımlarından sorumlu başkan yardımcısıyım ve daha otobüs park yerinden ayrılmadan patronlarımla telefonda konuşuyordum. Erişilebilirlik konusunda çok büyük adımlar atmış, canlı ve küçük bir kasabasımsınız. Hastane arazisi, kademeli bakım merkezlerimizden biri için mükemmel bir uyum sağlıyor. Hiç düşünmeden karar verdik."

"Ama kanalizasyon arıtma sorunu var," dedim.

"Görünüşe göre ilçe komisyon üyeleri Nina tarafından son teslim tarihini öne çekmeleri için sıkıştırılmış. Eyaletteki diğer yirmi ilçe de aynı iyileştirmeleri yapmak zorunda ve onlara bunu yapmaları için beş yıl süre verildi," diye açıkladı Darius.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim nemli gözlerle güzel yeni mutfağında güzel şeyler söyleyen üç güzel insana bakarak.

Sylvia, "Buraya uğrayıp sakinlere aylık bir yazma dersi vermeyi düşünmeni çok isteriz," diye devam etti. "Laura zaten yerel erişilebilirlik danışmanımız olmak için gönüllü oldu. Darius da inşa edeceğimiz on beş bağımsız yaşam evi için yerel bir müteahhitle anlaşabileceğini söyledi."

Kalbim boğazıma doğru takla atmaya çalışıyormuş gibi hissettim. Ön kapım sarhoş bir "Hazel!" korosuyla açıldı.

"Bana bir dakika izin verir misiniz?" Kapıya doğru geri geri giderek söyledim.

"Bunu kaçırmayacağım." Laura peşimden döndü.

"Bekle, bar dolu mu?" Yemek odasının kapısının önünde patinaj yaparak durdum.

"Odaklan, Haze," dedi Laura beni arkamdan dürterek.

"Doğru. Odaklanıyorum."

"Bu sandalye de nereden çıktı?" Salon kapısının önünden geçerken kimseye sormadım.

Onları kapının hemen içinde karmakarışık bir halde buldum. "Hazy Wazy!" Zoey çığlık atarak kollarını bana doğru sallarken Gage ceketini üzerinden çekip aldı. Serbest kalır kalmaz kendini bana doğru attı.

"Merhaba," dedi Levi şapşal bir sırıtışla.

"Meclis Üyesi Hart, sizinle bir sorunumuz var," diye geveledi Gage.

Zoey yüzünü benimkine yapıştırdı ve yanağıma gürültülü, alkol kokulu bir öpücük kondurdu.

"Bira fabrikası, içki fabrikası ve şaraphane üçlü seks yapmış gibi kokuyorsunuz," dedim.

Ama hiçbirine bakmıyordum. Onların ortasında duran Cam'e bakıyordum. Sarhoş bir kasırganın ayık gözleri.

Gülümsemiyordu ve her iki kolunun altında birer sandık vardı.

"Trouble, sana yalvarıyorum. Lütfen arka bahçede mezar kazmaya başlamadan önce içlerine biraz yiyecek koy," diye yalvardı. "New York'tan ayrıldığımızdan beri böyleler."

"Neden hepiniz şehirdeydiniz? Neler oluyor?" diye sordum.

"Kutlama yapıyoruz!" Zoey kollarını havaya kaldırarak,

"Kutluyoruz!" dedi. "Yaşasın!" Gage de öyle dedi.

Levi el salladı ve gülümsedi.

Cam'in sol kolunun altındaki sandıktan bir havlama sesi yankılandı. Küçük ıslak bir burun ve kahverengi bir göz bana baktı.

"Lütfen bana bunun başka bir rakun olmadığını söyle,"

diye fısıldadım. Zoey, "Ona ben söylemek istiyorum," diye ısrar etti.

"Hayır, Cam ona söylemeli," dedi Gage, Zoey'nin gözlerinin içine bakmak için eğilerek. Alnını onunkine dayadı ve bir gözünü kapattı. "Bütün övgüyü onun alması çok önemli."

Zoey dudak büktü. "Evet, sanırım bu mantıklı. Ama biz de yardım ettik."

"En iyi yardımcıları bizdik," dedi Levi, parmağıyla yanağını dürterek. "Yüzümü hissedemiyorum. Bu normal mi?"

"Larry, çıkar onları buradan," dedi Cam, yumruk atmasına beş saniye kalmış gibi bir sesle.

"Başla, Cammie. Haydi çocuklar. Kim biraz yetişkin yemeği ve biraz daha alkol ister?" dedi.

"Meeeeeee!" Sarhoş arkadaş ve aile grubu onu mutfağa kadar takip etti.

Zoey, "Ama ona Dim Jim'den söz ettiğinde yüzünün alacağı şekli görmek isterdim," diye yakındı.

Gözlerimi kapadım. "Jim the Dim'e ne yaptın?" "Hadi gidip senin ofisinde konuşalım," diye önerdi.

Şarabıma sarıldım ve sığ bir mezarın tam olarak ne kadar derin olması gerektiğini merak ederek onu takip ettim.

Burada da yeni perdeler vardı. Kalın kadife perdeler. Cam kapılar kaosun sadece bir kısmını kapatabiliyordu ama Cam tüm dikkatimi bana vermişti.



"Tamam. İşte başlıyoruz," dedi sandıkları kapının içine yerleştirirken. Ellerimi tuttu. "Hazel Hart."

"Evet?" Ciyakladım.

"Her şeyi berbat ettim."

"Bunun farkındayım. Tabii son üç gün içinde yeni bir hata yapmadıysan."

"Yine sıcıp batıracağım," diye devam etti. "Muhtemelen çok fazla. Piskoposlar hiçbir şey hakkında konuşmakla tanınmazlar. O yüzden sabırlı olman gerekecek ama bil ki deniyorum."

"Tamam. Kasaların içindekileri dışarı çıkaralım mı?"

"Henüz değil. Önce seni sevdiğimi bilmeni istiyorum." "Aww!"

Cam'in yanından geçip Zoey, Gage ve Levi'nin cam kapıya yaslandıklarını gördüm.

Laura sert bir sesle, "Çocuklar, onları biraz yalnız bırakın," dedi. "Öyle mi?" Dikkatimi Cam'e vererek sordum. "O kadar çok korkuyorum ki."

"O kadar çok mu kaçmak istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bir daha asla. Ayrıca sen de beni seviyorsun," dedi küstahça.

"Seviyorum, değil mi?"

"Yüzde doksan eminim ve bu büyük jestin sonunda son onunu da kazanacağıma eminim."

"Evimi bitirdiniz. Bu oldukça büyük bir jest."

"Seninle bir hayat istiyorum. Seninle bir ev istiyorum. O hayatı ve evi ikimizin de sevdiği insanlarla ve şeylerle doldurmak istiyorum."

"Canavar ızgaralar gibi mi?"

"Son derece makul ızgaralar, sinir bozucu akrabalar, daha fazla kitap, evcil hayvanlar ve belki de çocuklar gibi."

"Vay be."

"Evet. Burada korkan tek kişi ben olmak istemiyorum." "Görev tamamlandı," dedim, bir elimi sinirlerime bastırarak.

Bağırsaklar.

"Ama sana sunabileceğim hiçbir şey kaybettiklerinin yerini tutamaz," dedi Cam.

Diğer sandıktan sinirli bir miyavlama geldi ve bir bıyık parıltısı gördüğümü sandım.

"Ben ne kaybettim?" diye sordum.

Cam cevap olarak köşeye sakladığım son taşıma kutusuna doğru yürüdü. Kitapları çıkardı. Artık Jim'e ait olan kitaplarımı.

"Bunlar," dedi. "Artık rafa çıkabilirler." "Bir dakika. Ne demek istiyorsun?"

"Anlamıyor. Sessiz sinema yapalım mı?" Gage koridordan yüksek sesle merak etti.

"Oooh! Sessiz sinemaya bayılırım. Tamam, 'Kitaplarınızı geri aldık!' diye oyna y ın ." Zoey sevinçle bağırdı.

Kalbim yerinden çıkmadı. Takla atmadı ya da teklememi. Sadece durdu. "Kitaplarımı geri mi aldınız?"

"Vay canına, gerçekten iyi bir tahminci," dedi Levi.

Zoey de, "O süper zeki biri," diye onu bilgilendirdi.

Cam başını salladı. "Aldık. Jim artık hiçbir fikri mülkiyet hakkına sahip değil. Bugün haklarını geri almak için imza attı."

"Aman Tanrım, öldü mü o? Onu kendi kollarıyla döverek mi öldürdünüz? Hapse mi gireceksin? Onlar sadece kitap, Cam. Daha fazlasını yazacağım. Çok daha fazlasını."

"Onu kendi kollarıyla dövmedim ve hapse de girmeyeceğim. Bu yasaldı."

"Onu yasal olarak korkuttuk," diye bağırdı Gage kapıdan.

"Çoğunlukla," diye ekledi Levi.

Cam bana, "Zoey, Jim ve patronuyla bir toplantı ayarladı," dedi. "Annenin en sevdiği altı avukatla birlikte geldik. Ve boşboğaz geveze ağzını kapattığında, tüm müşterilerin yazarların fikri mülkiyet haklarını yasal olarak üstlenen acenteleri istihdam ettiklerini bilmelerinin ajansın itibarına ne kadar zarar vereceğini ortaya koyduk."

Gage, "Önce çok daha fazla bağırış çağırış ve hukuki laf kalabalığı oldu," dedi.

dedi

"Çocuklar, yapmasanız olmaz mı?" Laura boğuk bir iniltiyle konuştu. "Ona şantaj mı yaptın?"

"Neredeyse onu yumruklamak kadar tatmin ediciydi," dedi Cam.

Ellerine baktım. Bir elinin üzerinde kasmuk emojili bir bandaj vardı. eklem. "Bu eski bir yumruk yarası mı yoksa yeni bir tane mi?"

Cam'in sırtışı hınzırcaydı. "Jimbo önce yumruk atarak erkekliğinin bir parçasını geri alabileceğini düşündü diyelim. Yanıldı."

Söyleyecek sözüm yoktu. Zar zor doğru dürüst görebiliyordum. Sıcak gözyaşları her şeyi bulanıklaştırıyordu.

"Hazel, istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum." Sesi çakıl taşlarının üzerine dökülmüş bal gibiydi. "Seni destekleyen, sana ilham veren, seni koruyan kişi olmak istiyorum. İyi günde de kötü günde de yanında olmak istiyorum."

Kendimi daha fazla tutamadım. Ona doğru koştum, çarpıştık ve kollarımı ona doladım.

O da aynısını yaptı, beni ayağa kaldırırken bile o güçlü kollar beni ona sabitledi.

"Seni seviyorum," dedim yüzünün her santimetrekaresini öperek. "Çocuklar, bence o mutlu," diye tısladı Levi.

"Ya öyle ya da onun yüzünü yiyor. Bugün öğle yemeği yediğinden emin olan var mı?" Zoey sordu.

Cam beni öptü ve sarhoş yorumlarını, şüpheli hayvan seslerini, şüpheleri duymayı bıraktım. "Ben de seni seviyorum, Trouble. Biz evleniyoruz."

Öksürmekle gülmek arasında bir ses çıkardım. "Ne yapıyoruz?"

Beni ayağa kaldırdı ve kot pantolonunun kemerine uzandı. "Al bakalım. Böylece planlamaya başlayabiliriz." Bu bir düğün organizatörü defteriydi.

"Bir saniye bekle. Önce bir yüzük ya da ne bileyim, *evlenme teklifi* falan olması gerekmiyor mu?" Defteri çevirip açarak sordum. Orada, ilk sayfaya bantlanmış, Cam'in aceleyle karaladığı yazının üzerinde iri bir elmas nişan yüzüğü vardı. "Evet de."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

"Söyle, Trouble. Acıma son ver." "Evet."

Arkadaşlarımızın ve ailemizin kutlama sesleri eşliğinde tekrar, uzun ve sert bir şekilde öpüştük. Ofisimin kapıları pat diye açıldı ve birbirimizden ayrılıp can havliyle sarıldık.

"Bekle! Kasaların içinde ne var?" Gage beni sarhoş bir çemberin içinde döndürürken talep ettim.

"Ona şirinleri göstermedin mi?" Zoey Cam'in göğsüne bir tokat attı.

Omuz silkti. "Hayır demeye kalkarsa diye yedek planımdı onlar."

"Tanrı aşkına," dedi Laura ve eğilip ilk sandığın kapısını açtı.

Turuncu, tombul bir kedi dışarı çıktı, sonra hatırı sayılır boyunu yere bıraktı ve yoğun bir tımar sürecine başladı. İkincisi, belirsiz bir soydan gelen tek gözlü sevimli bir köpek yavrusuydu ve biraz daha ikna edilmesi gerekiyordu. Ama bir avuç ödülün sonra kısa süre içinde ofisimin etrafında zumlamaya başladı.

Cam, "Sadece kedi olması gerekiyordu ama anneme göre onlar birbirine bağlı bir çift ve onları ayırırsam bir canavar olurum," dedi.

"Peki ya Bertha?" diye sordum. Rakunlar kedi ve köpeklere de yavru domuzlara gösterdikleri gibi tolerans gösterirler miydi?

"Bertha arka bahçedeki paranın satın alabileceği en lüks rakun evine yerleştirildi. Biri ona anahtar vermediği sürece eve girmesinin başka bir yolu yok," diye söz verdi Cam.

"Sen delisin." Güldüm, yüzüğümü pencereden gelen ışıktaki seyretecek için döndüm. Odaya bir ekleme daha yapıldığını fark ettiğimde kahrkahr soluğuma dönüştü.

Cılız masamın yerini göz alıcı, kavisli bir ahşap masa almıştı. Zengin altın rengi boyası öğleden sonra ışığında parıltıyordu. Üst kısmın dudağının altında, *üzerinde Sonsuza Dek Mutlu Yaşam Burada Başlar* yazan oymalı bir süs parçası vardı.

"Cam," diye fısıldadım.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Başımı salladım, neredeyse tam bir dakika boyunca sesime güvenemedim. "Bayıldım. Seni seviyorum."

"Tanrıya şükür," dedi, beni bir kez daha kucaklamak, bir kez daha için için öpmek için sardı. "Çünkü bütün eşyalarımı çoktan taşıdım."

"Bu kadar seks zamanı yeter. Annem ve babam geldi. Güvertede kutlama içkileri," diye seslendi Laura koridordan.

Cam, "Onlardan kurtulur kurtulmaz daha çok seks partisi yapacağız," diye söz verdi. "Ömür boyu sürececek seks partileri," diye kabul ettim.

O akşam, kutlama içkileri, seks zamanları ve buhar duşunu iyice keşfettikten sonra, Cam ve ben yeni güvertemize çıktık. Yavru köpek Meetcute ve kedi DeWalt -Cam'in en sevdiği alet markasının adını almışlardı- ayaklarımızın dibine uzanmışlardı. Uzunlarım gevşemiş ve ağırlaşmıştı. Başım hafıfledi. Parmağımdaki yüzük beni o anın içinde tutan sabitleyici bir çapa gibiydi.

Alacakaranlıkta ip ışıklarının üzerinden bir gölge geçti. Kartal Goose süzülerek yanımdan geçti ve kanatlarını kuş selamına benzer bir şekilde çırpı.

"Oyunumu hızlandırmam gerekecek," diye fısıldadım Cam'in kolunun altından.

"Ne oyunu?" diye sordu dudaklarını saçlarıma sürterek.

"Benim kurgusal sonsuza dek mutlu oyunum. Şimdiye kadar yazdığım tüm kahramanlardan daha büyük bir jest yaptın."

"Aynen öyle. Buna alışın."

# EPİLOG

HAZEL

Bir yıl içinde çok şey değişebilir.

Ya da tam olarak on üç ay gibi bir sürede. Örneğin, "büyük şehirden" gelen kederli, mojo'suz bir romantik komedi yazarı söz konusu mojo'yu bulabilir, aşık olabilir, evlenebilir ve sonunda İkinci Yıllık Güz Festivali'nde tüm kasabasının önünde sahneye çıkarak ilk Hazel G. Hart Toplum Hizmeti Ödülü'nü alabilir.

Bu arada G'nin açılımı Gillian. Anneme neden Gillian diye sormalıyım, gelecek hafta koca bir Yunan ayıcığına dönüşen esmer Stavros'la birlikte geldiğinde.

Peki ya evlendiğim adam? Henüz "o kişi" için ilk gerçek şansımı yakalayamadığımı fark etmemi sağlayan adam mı? Neredeyse her sabah beni seksi bir şekilde uyandırmaya devam eden adam. Bana sormadan dış mekan aletlerime devasa bir et tütsüsü ekleyen kişi ön sırada oturmuş gururlu ve biraz da tahrik olmuş görünüyordu.

Adı Marco.

Şaka yapıyorum millet. Adı Cam. Story Lake Bishops'dan Campbell Michael Bishop.

Nasıl oluyor bilmiyorum ama onu ilk gördüğümde daha da yakışıklı olmuş. Tabii o zaman kafamdaki yaradan dolayı kan kaybediyordum ve çok bağıırıyordum.

O zamandan beri bu ikisi de daha az oldu. Ama başka şeyler daha fazla. İyi şeyler. Erişilebilirlik rampası olan *HEA* adında bir duba tekne gibi. Story Lake Farm Sanctuary'de hafta sonları. Ve koruyucu aile başvurumuzu tamamlamak. Ve yukarıda bahsettiğim yakışıklı kocama söylemeye fırsat bulamadığım bu sabahki hamilelik testi.

Cam'den ilham alan kitabım *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde bir numaraya yükseldi ve peynir ekmek gibi satmaya devam ediyor. Kek, krep ile aynı şey mi? Bir arkadaşımı soruyorum. Cam turnede çok popülerdi.

Meetcute ve DeWalt bizi her gün eğlendirmeye devam ediyor. DeWalt masamın üzerinde uyukluyor, sesli bir şekilde horluyor, Meetcute ise ayaklarımın üzerinde uyuyor, osuruyor... yine sesli bir şekilde... ve kokulu bir şekilde. Bertha açık hava rakun evini o kadar çok sevdi ki içinde dört yavru rakun besledi.

Tabii ki her şey yeniden sahiplenilmiş vahşi hayvanlar ve parıltıdan ibaret değildi. Çok sıkı bir çalışma vardı. İki kitap daha yazmıştım ve Bishop Kardeşler'in işleri patlamıştı. Ve hala ara sıra tartışmalar oluyordu. Ama Cam gibi sert mizaçlı, ilişkilere yeni başlayan biri için bu beklenen bir şeydi.

Ben de hâlâ bazı pürüzleri çözmeye çalışıyordum. İlham almak için herkesi izlemek yerine hayata daha aktif bir şekilde katılmaya çalışıyordum. Yeni destekli yaşam tesisi Story Lake Haven'da yaratıcı yazarlık dersleri veriyordum ki bu *bambaşka* bir hikâyeye dönüştü. Ama Zoey bu hikâyenin kahramanı, o yüzden size anlatmasına izin vereceğim.

Darius üniversiteye gitti ve Story Lake'te bir belediye başkanı eksik kaldı. Cam ve kardeşleri Laura'yı aday göstermekten ve onun için kampanya yürütmekten büyük keyif aldılar; Laura büyük bir farkla kazandı ve çocuklarla, bakkalla, erişilebilirlik danışmanlığıyla ve - uğursuzluk getirmek istemem ama hepimiz burada arkadaşız, o yüzden söyleyeceğim - spor salonundaki seksi antrenörle her zamankinden daha meşgul.

Cam'in ailesi hala Pazar akşam yemeklerini düzenliyor ama Cam ve ben Bishop Kahvaltılarını devraldık. Fransız tostunu nasıl yakmayacağımı yavaş yavaş öğreniyorum ve geçen haftaki fırında yulaf ezmesi Laura'nın çocukları için sürpriz bir hit oldu. Gerçi masanın altındaki köpeklere yedirmiş olma ihtimalleri de var.

Story Lake de ilerliyor. Görünüşe göre romantik okuyucular aşık olduğum bu kasabada tüm yıl boyunca tatil yapmaktan çok mutlular. Resmi kasaba sloganımızın "Story Lake." olmasına rağmen birkaçı buraya taşındı bile: Towney McLake Face."

Tüm bunları kalbimin ve evimin dolu olduğunu söylemek için söylüyorum. Ama her ikisinde de daha çok yer var ve onları doldurmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum. Sizi haberdar edeceğim. Ama şimdi gidip ödülümü kabul etmem ve rimelimi akıtmamaya çalışmam gerekiyor.

XO,  
Hazel

---

Lucy'nin Hayatımın Hikâyesi'ni yazarken sizin için özel bir kamera arkası görüntüsü (resimlerle) var!

Bu yazarın yüzüne bir balıkla vurulduğunu nasıl gösterdiğini ve neden sadece piyango kazananları hakkında yazması gerektiğini okumak için

[buraya tıklayın](#)

Şimdi...



## TEŞEKKÜR VE EĞLENCELİ BİLGİLER

- Cenaze evi ismi olarak Pushing Up Daisies'i öneren okuyuculara.
- *Kasık havalandırması* ifadesi, bir günde 5.200 kelime yazdıktan sonra pantolonumun kasık kısmında büyük bir delik keşfettiğimi sosyal medyada paylaşmamdan kaynaklandı. Sanırım bunun nedeni 5.200 kelimenin tamamında yürüme pedimin üzerinde olmam ve kalçalarımın birbirine sürtünerek malzemenin parçalanmasına neden olmasıydı. Okuyucular bunun taslağa eklenmesini talep ettiler.
- Bishop Buttholes mesaj grubu adını kardeşlerimin, sevgililerimizin ve benim içinde bulunduğumuz mesaj grubundan alıyor.
- Hazel'ın kafasına bir balıkla vurulduğu sahneyi yazdıktan sonra, benim de yüzüme bir balık tarafından kararsızca vuruldu. #manifestasyon
- Taylor, Stephanie, Claire, Crystal P., Crystal S., Theresa'ya teşekkür ederiz, Annmarie, Amanda, Kelly ve Karen'a tekerlekli sandalyeyle yaşam üzerine yaptığım araştırmada harika kaynaklar oldukları için teşekkür ederim.
- Flavia ve Meire'ye her zaman en iyi menajerler oldukları için teşekkür ederim.
- Deb'e ve Bloom Books'taki editör ve satış ekibine bu hikaye hakkında benim kadar heyecanlı oldukları için.
- Güzel, sabırlı ekibime: Bay Lucy, Joyce, Tammy, Dan, Heather, Rachel, Lona ve Rick'e, ben gözümü kitaba dikmişken işlerin yürümesini sağladıkları için.
- Avukatlar Eric ve Adam ile Leo PR'a uzmanlıkları için teşekkür ederim.
- Kari March Designs ve Bloom Books'tan Kelly ve Brittany'ye, bir kez daha mükemmel kapağı yarattıkları için teşekkür ederim!
- Ve son olarak, sana teşekkür ederim, sevgili okuyucu arkadaşım. Öykü Gölü'nü birlikte keşfedeceğimiz için çok mutluyum!

## YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Umarım Masal Gölü'nün ilk bölümünü benim yazmayı sevdiğim kadar siz de severek okumuşsunuzdur. Bu seri benim size aşk mektubum. Bu fikir, taşınmak istedikleri bir kasaba yazdığımı söyleyen ilk okuyucu e-postamı aldığımdan beri süzülüyordu.

Okurlar için bir kasaba inşa etme hayalini yıllarca sürdürdüm. Ama şirin bir yerde kocaman bir arazi alıp orayı gerçek hayattaki Hikâye Gölü'ne çevirene ve böylece komşu olana kadar, umarım ikinci kitapta benimle birlikte dönersiniz. Gage'in Zoey'i sonsuza dek mutlu olmasının o kadar da büyük bir şehir olmadığına ikna edip edemeyeceğini öğrenmeliyiz. (Hallmark filmi gibi ama seks var. Bolca seks.)

Yakında Story Lake'de buluşmak üzere! Bu arada, eğer bu kitabı sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakın ya da tüm arkadaşlarınıza anlatın ya da kitapçı koridorundaki yabancılara tavsiyenizle yaklaşın. Kitap arkadaşları en iyi arkadaşlardır!

Xoxo,  
Lucy

## YAZAR HAKKINDA

Lucy Score, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Yemek masasının okumak için olduğu konusunda ısrar eden edebiyatçı bir ailede büyümüş ve gazetecilik diploması almıştır. Bay Lucy ile birlikte iğrenç kedileri Cleo ile paylaştıkları Pennsylvania'daki evlerinde tam zamanlı olarak yazıyor. Lucy, kalp kıran kahramanlar ve süper kahramanlar yaratmak için saatlerini harcamadığı zamanlarda kanepede, mutfakta veya spor salonunda bulunabilir. Bir gün bir yelkenliden, okyanus kıyısındaki bir evden ya da güvenilir Wi-Fi bağlantısı olan tropik bir adadan yazmayı umuyor.

Aşağıdaki QR kodunu tarayarak bültenine kaydolun ve en son Lucy kitap haberlerinden haberdar olun. Onu buradan da takip edebilirsiniz:

Web sitesi: [lucyscore.net](http://lucyscore.net)

Facebook: [lucyscorewrites](https://www.facebook.com/lucyscorewrites)

Instagram: [scorelucy](https://www.instagram.com/scorelucy)

TikTok: [@lucyferscore](https://www.tiktok.com/@lucyferscore)

Binge Books: [bingebooks.com/author/lucy\\_score](https://www.bingebooks.com/author/lucy_score) Okur

Grubu: [facebook.com/groups/BingeReaders](https://www.facebook.com/groups/BingeReaders)

Anonim

## AYRICA LUCY SCORE TARAFINDAN

Bağımsız Başlıklar

[Gizli Aşk Bay Fixer](#)

[Upper](#) -

[Noel Düzeltmesi](#)

[Umutun Kalbi](#)

[En Kötü Sağdıç](#)

[Rock Bottom Girl](#)

[Bir İplikle Skandalın](#)

- [Bedeli](#)

[Forever Never](#)

Knockemout Serisi

[Asla Aşamadığımız Şeyler](#)

[Işıktan Sakladığımız Şeyler](#)

[Geride Bıraktıklarımız](#)

Öykü Gölü Serisi

[Hayatımın Ö y k ü s ü](#)

İyilikseverlik Serisi

[Benimmişsin Davran](#)

[Gibi Nihayet](#)

[Benimsin](#)

[Benim Olanı Korumak](#)

Riley Thorn Serisi

[Yandaki Ölü Adam](#)

[Dolaptaki Ceset](#)

[Geçmişten Gelen Patlama](#)

[Arka Bahçedeki Ceset](#)

Mavi Ay Küçük Kasaba Romantizm Serisi

Günaha Düşen Sırlar

Artık Yok

Son İkinci Şans

Planın Bir Parçası Değil

Kaosu Tutunmak

Numara Yapmanın İnce Sanatı

Her Başladığı Yer

ŞeyinÖkseotu

Öpücüğü

Bootleg Springs Serisi

Viski Chaser Sidecar

Crush

Moonshine Öpücüğü

Bourbon Bliss

Gin Fling

Highball Rush

Günahkar ve Aziz

Çizgiyi Aşmak

Kuralları İhlal

Etmek